

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Amanda Quick

"What fun!"
Lisa Gardner

With This Ring

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Amanda Quick için daha fazla övgü

“Günümüzün en popüler ve en üretken romantik yazarlarından biri... Kahramanları her zaman tanımak isteyeceğiniz cesur kadınlar, kahramanları ise sevmek isteyeceğiniz yakışıklı erkekler.”

—*USA Today*

“Sürükleyici ve sempatik kahramanlar ve bir dizi iyi hesaplanmış sürprizlerle ilerleyen hızlı tempolu olay örgüsü, Quick’in en çok satan romanlarının ayırt edici özellikleridir.”

—*Publishers Weekly*

“Amanda Quick’in Regency dönemini konu alan romanları hala büyük beğeni topluyor.”

—*Kirkus Reviews*

“Amanda Quick yazdıkça daha da iyiye gidiyor gibi görünüyor.”

—*Chicago Tribune*

“Quick’in ikinci adı zeka.”

—*The Atlanta Journal-Constitution*

“Quick’in karakterleri zeki ve hikayesi... üstün.”

—*Booklist*

***Amanda Quick'in Bantam Books
kitapları Kitapçıya
kaçırdığınız kitapları***

AFFAIR

DANGEROUS

DECEPTION

DESIRE

Yaramaz

Metres Mistik

Tecavüz

Perhizsiz

Randevu

Skandal

BAŞTAN

ÇIKARMA

TESLİM OL BU

YÜZÜKLE BEN

SENİNLE

EVLENİYORUM

KÖTÜ DUL

KADIN HAFİF

ŞAŞKIN

*With
This Ring
Amanda
Quick*

BANTAM BOOKS

New York Toronto London Sydney Auckland

Bölüm 1

Eski harabenin karanlık pencereleri, evin sahibinin mizacını sessizce
haber veriyordu.

AMELIA YORK'UN "The Ruin" ADLI KİTABININ BİRİNCİ BÖLÜMÜNDEN

Monkcrest'in Çılgın Keşişi ateşin önünde düşüncelere dalmıştı.

Sanki bir kuyunun kenarında durmuş, melankolinin karanlık sularına bakıyormuş gibiydi. Henüz derinliklere düşmemişti, ama son zamanlarda, ara sıra, dengesinin rahatsız edici bir şekilde bozulduğunu hissediyordu.

Yıllardır gölgelere bakma isteğine direnmişti. Bilimsel çalışmaları ve annesiz iki oğlunu yetiştirme görevi, dikkatini daha önemli konulara odaklamasını sağlamıştı.

Ancak bir buçuk ay önce, varisi Carlton ve küçük oğlu William, eski öğretmenlerinin eşliğinde kıta Avrupa'ya gitmişti. Büyük Tur'a çıkmışlardı.

Çılgın Keşiş, Monkcrest Manastırı'nın eski salonlarının bu günlerde ne kadar boş olduğunu görünce şaşırmıştı. Sadık personeli ve büyük köpeği Elf dışında artık yalnızdı. Carlton ve William geri döndüğünde, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. On dokuz ve on yedi yaşlarında olan oğulları, erkeklığe adım atmak üzereydiler.

Erkekliğe adım atmak üzereydiler. Güçlü, zeki ve bağımsızdılar; kendi başlarına uçmaya hazır genç kartallar gibiydiler.

Gölgelere bakma eğiliminin kanında olduğunu, kendisinden önceki uzun Monkcrest Kontları soyundan gelen atalarından miras kaldığını biliyordu. Aralarında, diğerlerinin peşini bırakmayan talihsiz lakabın sorumlusu olan birkaç kişi vardı: Çılgın Keşişler.

Büyük köpek ateşin önünde uzanmış, efendisinin huzursuzluğunu hissetmiş gibi kıpırdadı. Canavar, devasa kafasını kaldırdı ve Leo Drake'e rahatsız edici bir şekilde doğrudan baktı.

"Fırtına yüzünden Elf. Tüm bu enerji atmosferi elektrikle dolduruyor. Benim gibi bir adamın mizacına zararlı etkisi olması kaçınılmaz."

Elf bu açıklamadan tamamen tatmin olmuş gibi görünmüyordu, ama yine de başını kocaman pençelerinin üzerine indirdi. Kalın boynundaki geniş deri tasmanın metal çivileri, titrek ateş ışığında donuk bir şekilde parılıyordu.

Leo, Elfin burnunun etrafındaki tüylerdeki gümüş parçacıkları inceledi. Son zamanlarda, tıraş aynasına baktığında kendi koyu saçlarında da benzer buz parçacıkları fark etmişti.

"Sence yaşılanıyor olabilir miyiz, Elf?"

Elf hafif bir tiksintiyle homurdandı. Gözlerini açmaya tenezzül etmedi.

"Tanrıya şükür. İçimi rahatlattın." Leo, yakındaki masanın üzerinde duran neredeyse bitmiş brendi kadehini eline aldı ve bir yudum içti. "Bir an için biraz endişelendim."

Dışarıda rüzgâr uluyordu. Son bir saattir fırtına, nesillerdir Çılgın Keşişlerin yaşadığı eski taş manastırın duvarlarına öfkesini boşaltıyordu. Uzaklarda hâlâ ara sıra şimşek çakıyor, kütüphaneyi uğursuz bir ışıkla aydınlatıyordu, ama en kötüsü geçmişti. Doğanın öfkesi dinmeye başlamıştı.

Leo, son zamanlarda eski uygarlıkların gizemli bilgileri üzerine yaptığı araştırmaların, kuyunun kasvetli sularından dikkatini başka yöne çekmek için artık yeterli olmadığını düşündü.

"Sorun çok az çalışmaktan ziyade çok fazla çalışmaktan kaynaklanıyor olabilir, Elf.

Belki de tekrar avlanma zamanı gelmiştir."

Elf'in kuyruğu bu öneriye tamamen katılıyormuşçasına bir kez vurdu.

"Maalesef aylardır bölgede ilginç bir avımız olmadı." Leo biraz daha brendi içti. "Yine de kendimi eğlendirecek bir şeyler bulmalıyım, yoksa dolaşan kütüphanelerde çok popüler olan o kan donduran romanlardaki karakterler gibi olacağım."

Elf bir kulağını kıpırdatmıştı. Leo, köpeğinin "korkunç" romanlar olarak bilinen romantizm, korku ve karanlık gizemlerle dolu hikayelere kendisinden daha az ilgi duyduğunu düşünüyordu.

"Kendimi şimdiden görebiliyorum, geceleri boş, çürümüş, örümcek ağlarıyla dolu odalardan birinden diğerine geçerek, gölgelerde hayaletler ve garip görüntüler ararken. Ve tüm bu süre boyunca, güzel, çaresiz kahramanın pençelerime düşmesini beklerken."

Onun pençesindeki güzel, çaresiz bir kahraman fikri, ruh halini hiç iyileştirmede. Gerçek şu ki, çok uzun zamandır pençesinde çaresiz ya da başka türlü hiçbir kadın olmamıştı.

Belki de bu talihsiz durum, bu geceki huzursuzluğunun sebebiydi.

Ağır kitaplarla dolu kitap raflarına göz attı. Orada ilgisini çeken hiçbir şey yoktu. Can sıkıntısı kemiklerine işlemiş gibiydi. Brendi kadehini yeniden doldurmayı düşündü.

Elf kıpırdadı ve başını kaldırdı. Bu sefer Leo'ya bakmadı. Dikkatini kütüphane penceresine vermişti.

"Fırtına seni endişelendiriyor mu? Daha kötüsünü de görmüşsündür."

Elf onu görmezden geldi. Tazı yavaşça ayağa kalktı ve birkaç saniye hareketsiz durdu. Sonra pencereye doğru sessizce yürüdü. Büyük pençeleri, Doğu halısının üzerinde hiç ses çıkarmadı.

Leo, köpeğin uyanık tavırlarına kaşlarını çattı. Biri Monkcrest Manastırı'na yaklaşıyordu. Gecenin ortasında. Baharın en şiddetli fırtınasının ortasında.

"İmkansız," dedi Leo. "Benim davetiyem olmadan kimse buraya gelmeye cesaret edemez. Ve geçen ay o aptal Gilmartin'le görüşmeyi kabul ettiğimden beri kimseye davetiyem yok."

Kısa ziyaretini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Charles Gilmartin bir bilgin olduğunu iddia etmişti, ama hem şarlatan hem de aptal olduğu ortaya çıkmıştı. Leo bu tür insanları hiç sevmezdi. O adamla zamanını boşa harcamış olması, akıllı bir arkadaşına ne kadar çok ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Daha uzak bir şimşek çaktı ve gece gökyüzünü aydınlattı. Şimşek sesini gök gürültüsü değil, avludaki kaldırım taşları üzerinde at arabalarının tekerleklerinin çıkardığı hafif bir gürültü eşlik etti.

Gerçekten de, biri habersizce manastıra gelme cüretini göstermişti.

"Lanet olsun." Leo, kristal sürahinin kırılğan boynunu eliyle kavradı ve bardağına biraz daha brendi döktü. "Kim olursa olsun, şüphesiz bu gece ona barınak vermemi bekleyecektir, Elf."

Elf sessizce pencereden dışarı

baktı. "Finch onu kovacaktır."

Finch, Leo henüz çocukken manastıra çalışmaya gelmişti. İstenmeyen ziyaretçileri geri çevirme konusunda oldukça tecrübeliydi. Monkcrest efsanesine göre, Çılgın Keşişler misafirperverlikten uzaklarıyla ünlüydü. Kötü davranışlarıyla ilgili hikayelerde bir parça gerçeklik payı vardı. Monkcrest Manastırı'nın efendileri, kendilerini sıkacak kişileri uzak tutma konusunda uzun bir geleneğe sahipti. Bu politika, aktif bir sosyal hayatın önünde engel teşkil ediyordu.

Elf yumuşak bir şekilde homurdandı. Leo, bunun her zamanki uyarıcı homurtusu olmadığını fark etti. Daha çok bir köpeğin merakını ifade eden bir ses gibiydi.

Dışarıda, araba durdu. Nallar taşların üzerinde dans etti. Ahırların yönünden sesler geldi. Bir arabacı, atlarla ilgili yardım isteyen bir sesle bağırdı.

"Kalk şuradan, adam. Bu arabada saygın bir hanımefendi ve hizmetçisi var. Sıcak bir ateş ve düzgün bir yemek

yiyeceğe ihtiyaçları olacak. abuk ol. Lanet olası şimşek atları ürküttü." Leo donakaldı. "Bir hanımefendi mi? Bu adam neyden bahsediyor?"

Kulaklarını dikip Elf pencereden dışarıya dikkatle bakmaya devam etti.

Leo isteksizce brendi kadehini bıraktı, ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Elf'in yanında durdu ve elini hayvanın geniş kafasına koydu. Bir kat aşağıda, manastır avlusu alışılmadık bir hareketlilik içindeydi.

At arabasının lambaları, çamurla kaplı küçük bir aracın siluetini ortaya çıkardı. İki seyis, fenerlerle ahırdan çıkararak atları kontrol altına aldı. Çok katlı bir paltoyla sarılmış arabacı, koltuğundan indi ve arabanın kapısını açtı.

"Kim olurlarsa olsunlar, yanlış yol tarifini almış olmalılar," dedi Leo Elf'e. "Finch yakında onları doğru yola yönlendirip yolcu eder."

Aşağıda, Finch manastırın n merdivenlerinde belirdi. Yaşlı uşak, mutfakta dinleniyormuş gibi görünüyordu. Elinde bir parça peynir kalıntısı vardı. Serbest eliyle, şişkin karnının etrafına paltosunu aceleyle bağladı.

Finch son peynir parçasını ağzına tıkıştırdı ve kollarını sallamaya başladı. Ağzı dolu ve pencere kapalı olduğu için sözleri biraz boğuk çıkıyordu, ama Leo onları anlayabiliyordu.

"Ne bu şimdi?" Finch merdivenlerden indi. "Bu saatte haber vermeden gelerek kendini kim sanıyorsun?"

Artan merakla Leo, daha net duyabilmek için pencereyi açtı. Yağmur neredeyse durmuştu, ama rüzgâr saçlarını ıslatacak kadar nemliydi. Elf, gece havasını koklamak için burnunu pencereden dışarı çıkardı.

"Misafirin var, dostum." Arabacı, arabadaki birine yardım etmek için uzandı.

"Burası Monkerest Kontu'nun konağı," dedi Finch. "Misafir beklemiyor. Yanlış adrese geldiniz."

Koun cevap vermeden, pelerininin kapşonuyla yüzünü gizleyen bir kadın arabadan indi.

Finch'in kaba selamından hiç etkilenmemiştir. "Aksine," dedi soğuk ve keskin bir sesle

"Monkcrest Manastırı bizim varış yerimiz. Lütfen lordluğuna misafirleri olduğunu bildir. Ben Bayan Beatrice Poole. Yanımda hizmetçim var. Geceyi burada geç efendisine misafirleri olduğunu bildiriniz. Ben Bayan Beatrice Poole. Hizmetçim de benimle birlikte. Geceyi burada geçirmeyi planlıyoruz."

Finch tüm boyunu dikti. Beatrice Poole'un üzerinde uzanıyordu ve Leo, kadının pek uzun olmadığını fark etti. Ancak boyundaki eksikliği, Wellington'u gururlandıracak kadar heybetli tavırlarıyla fazlasıyla telafi ediyordu.

"Lordumuz davetsiz misafirleri kabul etmez," dedi Finch sert bir sesle. "Saçma. Beni kabul edecek."

"Hanımefendi—"

"Sizi temin ederim, onunla konuşmadan buradan ayrılmayacağım." Beatrice arabaya bir göz attı. "Gel, Sally. Fırtınaya yeterince dayandık. Bu tür hava koşulları romanların konusu için çok uygun olabilir, ama gerçek hayatta çok rahatsız edici."

"Bu doğru, hanımefendi." Dolgun ve sağlam yapılı bir kadın arabadan indi. "Ne insanlara ne de hayvanlara uygun bir gece, *değil mi?*"

Leo, berbat Fransız aksanına kaşlarını kaldırdı. Sally kim olursa olsun, Fransa'da bir saat bile geçirmemiş olduğuna bahse girerdi.

"Yakında ısınır ve kururuz." dedi Beatrice.

"Durun, buraya." Finch, ön merdivenlere geçişi engellemek için kollarını açtı. "Monkcrest Manastırı'na öylece davetsiz giremezsiniz."

"Bu kadar yolu geri çevrilmek için gelmedim." Beatrice ona bildirdi. "Lordunla işim var. Bizi medeni bir şekilde eve götürmeyeceksen, lütfen kenara çekil."

"Burada emirleri lord verir," dedi Finch en sert ses tonuyla.

"Eğer burada olanları bilseydi, sizi hemen bizi evine davet etmenizi emrederdi."

"Bu da sizin lordumuz hakkında ne kadar az şey bildiğinizi gösterir," diye karşılık verdi Finch.

"Monkcrest Kontu'nun ünlü bir eksantrik olduğunu duydum," dedi Beatrice. "Ama iki çaresiz, masum ve bitkin kadını bu korkunç fırtınanın pençelerine teslim edeceğine inanmıyorum."

"Hanımefendi oldukça dramatik bir üslup kullanıyor, değil mi?" Leo dalgın dalgın Elf'in kulaklarını kaşıdı. "İçimden bir ses, Bayan Poole'un ne çaresiz ne de masum olduğunu söylüyor. Ayrıca pek yorgun da görünmüyor."

Elf bir kulağını kıpırdatarak.

"Böyle bir gecede, davetsiz ve sadece hizmetçisiyle birlikte Monkcrest'e gelmeye cesaret eden hiçbir hanımefendi narin bir çiçek değildir."

Elf yerinden kıpırdayarak açık pencereye yaklaştı.

Finch, kollarını iki yana açarak merdivenlerden geri çekildi. "Hanımefendi, arabaya geri dönmenizi ısrarla rica ediyorum."

"Saçmalamayın." Beatrice, bir mareşalın kararlılığıyla ona doğru ilerledi.

Leo hafifçe gülümsedi. "Zavallı Finch'in hiç şansı yok Elf."

"Buraya bakın." Finch'in sesinde çaresizlik belirmişti. "Köyün dışında bir han var. Geceyi orada geçirebilirsiniz. Sabahleyin onunla konuşmak istediğinizi lorduna haber vereceğim. Eğer kabul ederse, size haber gönderirim."

"Ben ve yanımdakiler bu gece burada kalacağız." Şoföre eliyle işaret etti. "John'a temiz ve kuru bir oda göster. Bir bardak bira ve sıcak yemek de getir. O cesur adam, o kötü yolculukta çok üşümüş olmalı. Soğuk almaması için benimle kalacak, tabii ki hizmetçim de."

Arabacı Finch'e zafer dolu bir gülümseme attı. "Benim için özel bir şey gerekmez. Birkaç dilim jambon, elinizde varsa biraz yılan balığı turtası ve bira yeter. Ama pudingleri de severim."

"Puding ve istediği her şeyi aldığından emin ol," dedi Beatrice. "Haydutla yaşadığı talihsiz olaydan sonra bunu hak etti."

"Haydut mu?" Finch ona baktı.

"Bu çok korkunç bir deneyimdi." Sally elini boğazına koydu ve gözle görülür bir titremeye titredi. "Ne alçaklar, Madam ve *benim* gibi masum kadınları tecavüz etmekten çekinmiyorlar, biliyor musun? Neyse ki biz..."

"Yeter artık, Sally," diye Beatrice sertçe sözünü kesti. "Hikayeye daha fazla melodram katmaya gerek yok. İkimiz de bu olaydan zarar görmeden kurtulduk."

"Bu haydut meselesi de ne?" diye sordu Finch. "Monkcrest topraklarında haydut yok. Kimse buraya gelmeye cesaret edemez."

"Evet, bu haydut meselesi nedir?" Leo yumuşak bir sesle tekrarladi. Pencereden daha da dışarıya eğildi.

"Hırsız nehrin diğer tarafında faaliyet gösteriyordu," diye açıkladı Beatrice. "Köprünün hemen ötesinde. Kötü bir adamdı. Neyse ki tabancam yanımdaydı ve John da silahlıydı. İkimiz birlikte onu caydırmayı başardık."

Arabacı Finch'e sırtıttı. "Kötü adam beni pek fark etmedi, bilirsiniz. Ona korkuyu salan Bayan Poole'du. Silahlı bir hanımefendiyle hiç karşılaşmamış gibi bir izlenim edindim. Bir dahaki sefere arabayı soymaya kalkışmadan önce iki kez düşünür herhalde."

Finch önemsiz ayrıntıları önemsemedi. "Eğer nehrin diğer tarafında karşılaştınızsa, o zaman Monkcrest topraklarında değildi."

"Bunun ne farkı var ki?" dedi Beatrice. "Haydut hayduttur."

"Monkcrest topraklarından uzak durduğu sürece, lordun bu sorunla ilgilenmesi gerekmecektir," dedi Finch.

"Lordumuz için ne kadar da uygun," dedi Beatrice.

"Madam, durumu anlamamışsınız galiba," diye tersledi Finch. "Lordumuz bazı konularda çok titizdir."

"Ben de öyle. John'la ilgilendikten sonra, Sally ve bana bir tepsi sıcak çay ve doyurucu bir şeyler gönderin. Dinlendikten sonra lordun huzuruna çıkacağım."

"Bir pint cin de o tepsiye koyun, *lütfe*," dedi Sally. "Tıbbi amaçlı."

Beatrice eteğini kaldırıp Finch'in yanından geçmek istedi. "Yolunuzdan çekilir misiniz lütfe?"

"Monkcrest Manastırı kanlı bir han değil, Bayan Poole," diye bağırdı Finch. "O halde hizmet ve yemekler, dün gece yolda katlanmak zorunda kaldığımızdan çok daha iyi olmalı."

daha iyi olmalıydı.

Lütfe lorduna yarım saat sonra onunla görüşmeye hazır olacağını bildir."

O anda rüzgâr Beatrice'in pelerininin başlığını yakaladı ve giysiyi yüzünden geri çekti. Leo, açık kapıdan sızan ışıktaki onun yüz hatlarını ilk kez gördü.

Beatrice başlığını tekrar başına geçirmeden önce, yüksek, zeki bir alın, iddialı bir burun ve zarif bir çene ile oluşan net bir profil görebildi. Yirmili yaşlarının sonlarında, otuzuna çok yakın olduğunu düşündü ve doğuştan gelen otorite yeteneğini ustaca kullandığını fark etti. Kesinlikle dünyayı bilen bir kadındı. Her zaman istediğini elde eden türden bir kadın.

"Lorduna yarım saat sonra görüşeceğini söyle." Finch omuzlarını kamburlaştırdı ve sanki saldırmaya hazır bir boğa gibi başını eğdi. "Lorduna sanki lanet olası bir uşakmış gibi emir verilmez, hanımefendi."

"Tanrım, Monkcrest Kontu'na emir vermek aklımın ucundan bile geçmez," dedi Beatrice nazikçe. "Ama sanırım

Lord Hazretleri kendi evinde olup bitenlerden haberdar olmak isterdi."

"Lordun, kendi evinde ve Monkcrest topraklarında olan biten her şeyi öğrenmenin yolları olduğunu size temin ederim, madam," dedi Finch tehditkar bir şekilde. "Sıradan insanların anlayamayacağı yollar, anlarsınız ya."

"Sanırım, lordun doğaüstü olaylarla ilgilenme alışkanlığıyla ilgili ilginç söylentilerden bahsediyorsunuz. Şahsen ben bunların hiçbirine inanmıyorum."

"Belki de inanmalısınız, hanımefendi. Kendi iyiliğiniz için."

Beatrice güldü. "Beni korkutmaya çalışmayın, iyi adam. Vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Yerel köylülerin bu tür hikayelerden hoşlandıklarına şüphem yok. Ama ben bu tür konularda kendimi uzman sayarım ve duyduğum saçmalıklara hiç inanmıyorum."

Leo kaşlarını çatı. "Yetkili mi? Ne demek istiyor acaba?"

Elf havayı kokladı.

Ön avluda Beatrice sabrının sınırına gelmişti. "Sally, burada daha fazla bekleyemeyiz. İçeri girelim."

Finch'i açıkça şaşırtan bir hızla hareket etti.

Leo, Beatrice'in uşakların etrafından çevikçe geçmesini isteksiz bir hayranlıkla izledi. Beatrice, taş merdivenleri tırmanarak onun yanından geçip kapıdan salona girdi. Sally de hemen arkasından girdi.

Finch, ağzı açık bir şekilde ikilinin arkasından baktı.

Arabacı, ona sempatiyle omzuna vurdu. "Kendini suçlama, dostum. Onun yanında çalıştığım kısa sürede, Bayan Poole'un doğuştan bir güç olduğunu keşfettim. Bir kez kararını verdi mi, en iyisi yolundan çekilmek."

"Ne zamandır onunla çalışıyorsun?" diye sordu Finch boş boş.

"Beni dün sabah Monkcrest'e getirmem için tuttu. Ama bu süre, o hanımefendi hakkında pek çok şey öğrenmem için yeterli. Onun hakkında söyleyebileceğim bir şey var, çoğu zenginlerin aksine, çalışanlarına iyi davranıyor. Yolda iyi yemek yedik. Ve bazılarının yaptığı gibi erkeklere bağırıp küfür etmiyor."

Finch boş merdivenlere baktı. "Onunla ilgili bir şeyler yapmalıyım. Lord çok kızacak."

"Ben olsam efendiniz için endişelenmezdim," dedi arabacı neşeyle. "Bayan Poole onunla ilgilenir, bazılarının dediği gibi biraz tuhaf olsa bile."

"Siz onun lordluğunu bilmiyorsunuz."

"Hayır, ama dediğim gibi, Bayan Poole'u biraz tanıyorum. Senin Cılgın Keşişin, kendine layık birini bulmak üzere."

Leo geri çekildi ve pencereyi kapattı. "Kocaman haklı olabilir, Elf. İhtiyatlı bir adam, korkunç Bayan Poole ile herhangi bir iş yaparken şüphesiz çok dikkatli davranır."

Elf, köpeklerin omuz silkme hareketine benzer bir hareket yaptı ve şömineye geri döndü.

"Neden buraya geldi acaba?" Leo nemli saçlarını eliyle karıştırdı. "Sanırım bunun cevabını öğrenmenin tek bir yolu var."

Elf, her zamanki gibi cevap vermedi. Ateşin önüne uzandı ve gözlerini kapattı.

Leo, Finch'i çağırmak için zil ipini uzanırken içini çekti. "Bundan pişman olacağım, hiç şüphem yok. Ama olumlu tarafından bakarsak, akşam bir saat öncesine göre çok daha ilginç geçecek gibi görünüyor."

BEATRICE, kaynar çayı derin bir yudumla içti. "Harika. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Sally, hizmetçinin mutfaktan getirdiği tepsinin içindekileri inceledi. "Kanlı cin yok." Talihsiz kıza sert bir bakış attı. "Bak, benim cinim nerede?"

Hizmetçi irkildi. "Aşçı kendi içkisini gönderdi. Dekantörün içinde."

"Şu şık küçük şişede mi?" Sally, küçük kristal sürahiyi şüpheyile süzdü. "Sanırım bu iş görür." Kendine bolca doldurdu ve yarısını bir yudumda içti. *"Mais oui."*

Büyük bir rahatlama ile hizmetçi, tostları ve soğuk balık turtası dilimlerini düzenlemeye koyuldu.

"Lanet olsun." Sally bardağından bir yudum daha aldı ve şöminenin önündeki sandalyeye çöktü. "Buraya asla varamayacağımızı sandım, hanımefendi. O haydut ve fırtına yüzünden. Sanki şeytani doğaüstü güçler bizi buradan uzak tutmaya çalışıyor gibi, *n'est-ce pas?*"

"Saçmalama, Sally."

Çay tepsisi üzerindeki tabaklar gürültüyle yere düştü. Beatrice küçük, şaşkın bir nefes sesi duydu.

"Oh," diye fısıldadı hizmetçi. "Özür dilerim, hanımefendi."

Beatrice kıza baktı ve onun çok genç olduğunu gördü. En fazla on altı yaşında olabilirdi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hanımefendi." Hizmetçi aceleyle tabakları düzeltti ve reçel kavanozunu yerine koydu. "Bir şey yok."

Beatrice kaşlarını çattı. "Adın ne?" "Alice, hanımefendi."

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun Alice. Hasta mısın?"

"Hayır. Gerçekten, hanımefendi." Alice ellerini önlüğüne sinirli bir şekilde sildi. "Annemin dediği gibi, at gibi sağlıklıyım. Gerçekten öyleyim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Sally, Alice'e düşünceli bir bakış attı. "Bana sorarsan, çok korkmuş görünüyor."

Alice gururla dikleşti. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Tam tersi," dedi Sally görkemli bir şekilde.

"Au contraire," diye mırıldandı Beatrice.

"*Au contraire*," diye Sally görev bilinciyle tekrarladı.

Alice, Sally'ye büyük bir merakla baktı. "Aşçı, senin şık bir Fransız hanımefendinin hizmetçisi olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"*Absolument*," dedi Sally gururla. "Londra'da tüm soylu hanımlar Fransız hizmetçileri tercih ederler, tıpkı Fransız terzileri ve şapkacıları gibi."

"Oh." Alice oldukça etkilenmişti.

Beatrice kaşlarını çattı. "Alice, bu geceki beklenmedik ziyaretime efendinin tepkisinden korkmuyorsun herhalde. Uşağın söylediklerine rağmen, efendinin benim burada bulunmamdan dolayı hizmetkarlarını suçlayacağına inanamıyorum."

"Hayır, hanımefendi," dedi Alice çabucak. "Öyle değil. Burada sadece birkaç haftadır çalışıyorum, ama lordun benim hatam olmayan bir şey için beni suçlamayacağını biliyorum. Herkes onun tuhaf olduğunu bilir

—” Kendi sözlerinden dehşete kapılmış bir şekilde sözünü kesti. “Tuhaf mı?” Sally keskin bir sesle sordu.

“*Que c’est?*”

Alice'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Şey, o Çılgın Keşişlerden biri. Annem, babasının ve dedesinin de tuhaf olduğunu söyler, ama ben hiç..."

Beatrice ona acımişti. "Sakin ol, Alice. Onun Lordluğuna, onu tuhaf bulduğunu söylemeyeceğime söz veriyorum."

Alice, verdiği zararı telafi etmek için cesurca çabaladı. "Demek istediğim, Monkcrest topraklarındaki herkes, Çılgın Keşişlerin kendi aralarında birbirlerine göz kulak olduklarını bilir. Onlar iyi lordlardır, hanımefendi."

“O halde onun öfkesinden korkmana gerek yok.” Beatrice gülümsedi. “Ama bu evde bu konuda endişelenen biri varsa, emin ol ki efendine her şeyi açıklayacağım. Onunla görüşmem bittiğinde her şeyi mükemmel bir şekilde anlayacaktır.”

Alice'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama hanımefendi, o zaten biliyor. Her şeyi mükemmel bir şekilde biliyor demek istiyorum."

Sally ona öfkeyle baktı. “Ne demek istiyorsun sen?”

Alice, İngilizce argoya kaymış olduğunu fark etmemiş gibiydi. Genç yüzünde heyecanla karışık bir hayranlık vardı. "Finch'in aşçıya, lorduna sizin burada olduğunuzu haber vermeye gittiğinde, kontun sizin geldiğinizi zaten bildiğini söylediğini duydum."

"Ne kadar şaşırtıcı," diye fısıldadı Sally.

Beatrice eğlendi. "Şaşırtıcı."

"Evet, hanımefendi. Çok şaşırtıcıydı. Finch, lordun sizin ziyaretiniz hakkında her şeyi bildiğini söyledi. Londra'dan buraya kadar geldiğinizi, Fransız bir hizmetçiniz olduğunu ve nehrin diğer tarafında bir haydutun sizi durdurduğunu bile biliyordu. Hatta yarım saat sonra onunla buluşmak istediğinizi bile biliyordu."

"Haydut mu?" diye sordu Beatrice soğuk bir sesle. "Mümkünse onunla bir daha karşılaşmak istemem."

"Hayır, hanımefendi," dedi Alice sabırsızca. "Lordunuz."

Beatrice, kontun, her şeye gücü yeten bir imajla çalışanlarını etkileme konusunda gerçekten başarılı olduğunu düşündü. "Öyle mi?"

Alice güven dolu bir tavırla başını salladı. "Lordumuzun böyle şeyleri nasıl bildiğini kimse anlamıyor, ama aşçı bunun normal olduğunu söylüyor. Finch, efendinin kendi yöntemleri olduğunu söylüyor."

"Ah, evet, lordun tarzı." Beatrice çayından bir yudum daha aldı. "Alice, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, ama efendinin bu muhteşem önsezisini metafiziksel sezgiyle elde etmediğini sanıyorum. Bence daha büyük olasılıkla pencereyi açıp kafasını dışarı çıkardı ve benimle uşağının konuşmasını dinledi."

Alice, kontun kulak misafiri olmak gibi sıradan bir şey yapmış olabileceği önerisinden açıkça rahatsız olarak sertleşti. "Oh, hayır, hanımefendi. Eminim öyle bir şey yapmamıştır. Neden yağmurda kafasını dışarı çıkarsın ki?"

"Gerçekten tuhaf bir davranış," diye mırıldandı Beatrice. "Belki de neden Çılgın Keşiş olarak bilindiğine dair bir tahminde bulunabiliriz, hmm?"

Alice, Beatrice'in kontun gizemli davranışlarından etkilenmemesine çok üzölmüştü. Kapıya doğru geri çekildi. "Affedersiniz, hanımefendi. Başka bir şey ister misiniz?"

"Şimdilik bu kadar," dedi Beatrice. "Teşekkür ederim, Alice." "Evet, hanımefendi." Kız hızla ayrıldı.

Beatrice kapı kapanana kadar bekledi. Sonra bir parça tost aldı ve bir ısırık aldı. "Sanırım çok acıktım, Sally."

"Ben de." Sally en büyük dilimi ve bir çatal aldı. "İsterseniz, o haydutla ilgili olayı hafife alabilirsiniz, hanımefendi. Ama yemin ederim, hayatta olduğumuz için şanslıyız. Gözlerindeki bakışı gördüm. Kötü bir adamdı."

"Böyle yetenekli bir arabacıya sahip olduğumuz için şanslıydık. Neyse ki John paniğe kapılma eğilimi yok."

"Hah." Sally büyük bir dilim turta ağzına tıkadı. "Koçların hepsi aynıdır. Pervasızdırlar. Ve çoğu zaman lordlar gibi sarhoşturlar. Hayır, o adamı korkutan senin küçük tabancandı, John değil."

"Zor bir yolculuk olduğunu biliyorum, Sally. Bu kadar kısa sürede benimle gelmeyi kabul ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Kuzenimi ve teyzemi bu zamanda şehirden çıkaramazdım. Çok önemli bir geceye davetliydiler. Ve zavallı hizmetçimi de yanımda götürmek istemedim. Bayan Cheslyn seyahat etmeyi pek sevmez."

Sally omuz silkti. "Hadi ama, endişelenme. Fransızcamı pratik etme fırsatı bulduğum için mutluyum. Yakında Akademi'den mezun olacağım ve iyi bir evde iş aramaya hazırlanıyorum. Aksanımı düzeltmem lazım, *n'est-ce pas?*"

"Aksanın her geçen gün gelişiyor. Yeni bir isim seçtin mi?"

"Hala Marie gibi basit bir isimle daha anlamlı bir isim arasında kararsızım. Jacqueline nasıl sence?"

"Çok güzel."

"*Mais oui.*" Sally cin bardağını kaldırdı. "Jacqueline olsun."

Beatrice gülümsedi. Sally ve onun berbat aksanı için şanslıydı ki, Fransız hizmetçi çalıştırmak son moda idi. Bir Fransız hizmetçi bulmak için, sosyetenin çoğu hanımefendisi şüpheli bir aksanı görmezden gelmeye razıydı. Gerçek şu ki, Fransız hizmetçi, terziler ve şapkacılar yetmiyordu. Seçici olmaya gerek yoktu.

Tabii ki, Sally'nin potansiyel işverenlerinden herhangi biri, sorunlu olanın sadece aksanı değil, geçmişi de olduğunu fark ederse, işler biraz daha karmaşık hale gelebilir, diye düşündü.

Sally ve Akademi'den geçen diğer kadınların hepsinin ortak bir yanı vardı. Hepsi bir zamanlar Londra'nın en kötü genelevlerinde fahişe olarak sefil bir hayat sürmüşlerdi.

Beatrice ve arkadaşı Lucy Harby — müşterileri tarafından özel Fransız modacı Madame D'Arbois olarak bilinen — fakir kadınlara sokaklardan kurtulma yolu sunmak için yola çıkmamışlardı. Zarif bir yoksullukla karşı karşıya kalan ikisi, kendilerini mürebbiye kariyerinden kurtarmakla meşgul oldukları için başkalarını kurtarmayı düşünemiyorlardı. Ancak yeni mesleklerine güvenli bir şekilde başladıklarında, kader ve Beatrice'in papaz kızı olarak yetişmesi devreye girdi.

İlk genç kız, düşük yapıp kanamasıyla Lucy'nin yeni açtığı elbise dükkanının arka kapısına gelmişti. Beatrice ve Lucy onu üst kata, paylaştıkları daracık odaya taşıdılar. Kızın hayatta kalacağı kesinleşince, ona yeni bir meslek bulmak için bir plan yaptılar.

Daha iyi bir hayata giden bilet, sahte bir Fransız aksanıydı.

Genç fahişeyi Fransız hanımefendisinin hizmetçisi haline getirme planı o kadar iyi işledi ki, Akademi doğmuş oldu.

O kader gecedен bu yana beş yıl geçmişti. Beatrice artık kendi küçük kasaba evine sahipti. Aşırı pahalı elbiseleriyle ikilinin mali açıdan daha başarılı olanı haline gelen Lucy, iş yeteneklerine değer veren zengin bir kumaş tüccarıyla evlenmişti. Pahalı bir mahalleye güzel bir eve taşınmış, ancak Madame D'Arbois adıyla terzilik salonunu işletmeye devam etmişti.

Beatrice ve Lucy, elbise dükkanının üstündeki eski odalarını bir okul odasına dönüştürmüş ve çaresiz genç kadınlara temel Fransızca öğretmek için bir öğretmen tutmuştu.

Bazen öğrencilerinden biri sokaklara geri dönüyordu. Beatrice, böyle olaylardan sonra bir süre morali bozulurdu. Bu tür konularda çok daha pratik olan Lucy ise felsefî bir yaklaşım sergiliyordu. *Herkesi kurtaramazsın.*

Beatrice arkadaşının haklı olduğunu biliyordu, ama yine de o, kalbinde bir papazın kızıydı. Başarısızlıkları kabul etmek onun için kolay değildi.

Sally, odanın kasvetli taş duvarlarını inceledi. "Sence burası, hanın karısının dediği gibi hayaletli bir yer mi?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Beatrice kararlı bir şekilde. "Ama lordun hizmetkarlarının, efendilerinin tuhaf şöhretinden hoşlandıkları izlenimini edindim."

Sally titredi. "Monk-crest'in Çılgın Keşişleri. İnsanı ürpertir, *değil mi?*"

Beatrice yüzünü buruşturdu. "Dün gece hanın karısının anlattığı hikayelere gerçekten inandığını söyleme sakın."

"İnsana kabuslar gördürmeye yeterdi. Kurtlar, büyücülük ve geceleri yaşanan korkunç olaylardan bahsedip duruyorlardı."

"Hepsi saçmalık."

"O zaman neden gece yarısına kadar konuşmasına izin verdin?" diye karşılık verdi Sally.

"Zaman geçirmek için eğlenceli bir yol olduğunu düşündüm."

Sally, Devon'un vahşi doğasına yapılan bu çılgın yolculuğun gerçek amacından habersizdi. Onun bildiği kadarıyla, Beatrice, Monkcrest Kontu'nu gizemli bir aile meselesi için görmeye gelmişti. Beatrice'e göre bu, gerçeğin ta kendisiydi.

"Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, Bayan York'un romanlarından çıkmış gibi." Sally'nin dolgun göğüsleri bir titremeye sarsıldı. "*Ne gizemli, değil mi?* Bana tam da

        harabelerde yaşayan, mezarlarda uyuyan ve gün     na hiç    mayan türden bir soylu gibi geliyor bana."

Beatrice     rd . "Bayan York'un romanlarını okuduğunu mu söylüyorsunuz?"

"  ey, ben pek iyi okumam," diye itiraf etti Sally. "Ama etrafta hep bize yüksek sesle okuyan biri olur. Hayaletlerin ve karanlık koridorlarda kanlı parmakların olduğu kısımları en çok seviyorum."

"Anlıyorum."

"Hepimiz Bayan York'un yeni roman  *The Castle of Shadows'u* sabırsızlıkla bekliyoruz. Rose, hanımının bir tane satın aldığını söyledi. Hanımefendi okuduktan sonra Rose  d n  alıp bize okuyacak."

"Korkunç romanlara ilgi duyduğunu bilmiyordum." Küçük, tanıdık bir zevk dalgası içini kapladı. "*The Castle of Shadows* kitabımı sana seve seve ödünç veririm."

Sally'nin gözleri sevinçle parladı. " ok naziksiniz Bayan Poole. Hepimiz size minnettar kalacağız."

Benim kadar minnettar değilsiniz, diye düşündü Beatrice.

Amelia York takma adıyla yazdığı romanları birinin be endi ini öğrenmek ona her zaman içten bir heyecan verirdi. Ancak Sally'ye yazar kimliği hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece Lucy ve ailesi, onun yazarak geçimini sa lad  ını biliyordu.

Sally'nin bak  larını odanın içinde takip etti. Belki ayrılmadan önce birkaç not alırd . Monkcrest Manastırı, resmedilmeye değer bir yerdi. Kalın ta  duvarlar, kemerli kapılar ve sonsuz gibi görünen kasvetli koridorlar, bir araya gelerek romanlarına çok yak şacak bir ev oluşturuyordu.

Odasına giderken, Sally ile birlikte çok sayıda eser ve antik eşya ile dolu uzun bir galeriden geçmişti. Yunan, Roma ve Zamarian heykelleri, çeşitli ni lerden

Çömlek parçaları ve antik camlarla dolu dolaplar, salonların garip köşelerini kaplıyordu.

Beatrice, Monkcrest'in bir bilgin olmasının yanı sıra, açıkça bir antika koleksiyoncusu olduğunu düşündü.

Gözlerini kapattı ve antik taş duvarların atmosferini içine çekmeye izin verdi.

Bir farkındalık onu sardı. Bir an için yılların ağırlığını hissedebildi. Bu, çok eski binaların veya eserlerin yanında sık sık hissettiği belirsiz, hafif, tarif edilemez bir duyguydu. Görünmez buharlar etrafında dolaşıyordu.

Elbette melankoli vardı. Bu kadar eski yapılarda sık sık hissederdi. Ama aynı zamanda bir gelecek hissi de vardı. Ev geçmişte mutlu günler yaşamıştı ve yine yaşayacaktı. Ağır tarih katmanları üzerine baskı yapıyordu. Ama burada ona kabuslar görmesine ya da bu gece uykusuz kalmasına neden olacak hiçbir şey yoktu.

Gözlerini açtığında, Monkcrest Manastırı'ndan edindiği baskın izlenimin yalnızlık hissi olduğunu fark etti.

"Böyle bir harabede yaşamayı hayal et," dedi Sally. "Belki de lord gerçekten delidir."

"Monkcrest Manastırı tam olarak bir harabe değil. Oldukça eski ama çok iyi durumda. Burası delinin evi değil."

Beatrice, Sally'ye atmosferden aldığı izlenimi açıklamaya çalışmadı. Bu, kelimelerle ifade edemediği bir parçasıydı. Ama doğruyu söylediğinden emindi. Kont, içine kapanık, misafirperver olmayan ve eksantrik bir adam olabilir, ama deli değildi.

Sally pastadan bir ısırık daha aldı. "Çılgın Keşiş'in bizi mahzene kilitleyip garip okült ritüeller yapmayacağından nasıl emin olabilirsiniz?"

"Bu tür şeylerden çok az bilgim var, ama anladığım kadarıyla, çoğu okült ritüeli gerçekleştirmek için bakireler gerekiyor.

Beatrice sırttı. "İkimiz de uygun değiliz."

"*Mais oui.*" Sally neşelendi. "Öyleyse, bu bir rahatlama, değil mi? Sanırım biraz daha cin içeceğim."

Beatrice, Monkcrest'in okült bilimlere olan küçümsemesinden, onun akıl sağlığından emin olduğu kadar emindi. O, antik eserler ve eski efsaneler konusunda saygın bir otoriteydi. Konuyla ilgili çok sayıda kitap yazmıştı ve her zaman kuru, bilimsel bir bakış açısıyla yazmıştı.

Kendisinin aksine, o eserlerinde doğaüstü ya da romantik unsurları ön plana çıkarmaya çalışmıyordu. Son iki gün boyunca, Antikacılar Derneği için yazdığı uzun ve sıkıcı makalelerin birkaçını okumuştı. Monkcrest'in, onun için vazgeçilmez olan heyecan verici unsurları tamamen hor gördüğü acı bir şekilde belliydi.

Eğer onun korkunç romanlar yazarak geçimini sağladığını öğrenirse, muhtemelen onu bir dakika içinde kovardı. Ama bunun olasılığı son derece düşüktü, diye hatırlattı kendine. Bayan York kimliği, sıkı bir şekilde korunan bir sırdı.

Ve çalışanlarının aksine, Mad Monk'un bir büyücü olmadığına emindi. Bir kehanet camına bakarak onun gerçek kimliğini öğrenemezdi.

Sally cinini yudumladı. "Şişman uşak ne dedi, 'efendimiz misafirleri pek sevmezmiş. Monkcrest neden tartışmadan seni görmeyi kabul etti acaba?'"

Beatrice, Monkcrest Manastırı'nın yüzeyinin altında parıldayan boşluk hissini düşündü. "Belki de sıkılmıştır."

Bölüm 2

Gölgelerin arasından bir şey süzüldü, onun varlığıyla rahatsız olmuş ve artık derin uykusuna geri dönememiş bir hayalet.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ İKİNCİ BÖLÜMÜNDEN

"Bütün bu yolu, haydutlara, kötü hanlara ve fırtınaya göğüs gererek, sadece Afrodit'in Yasak Yüzükleri hakkında bana soru sormak için mi geldin?" Leo, mermer şöminenin oyulmuş kenarını daha sıkı kavradı. "Hanımefendi, beni şaşırtacak çok az şey vardır, ama siz bunu başardınız."

Lanet olası yüzükler. İmkansız.

Elbette saçma sapan söylentileri duymuştu. Bir çiftçinin ekinlerini yetiştirdiği gibi, antikalarla ilgili konularda dedikoduları besliyordu. Son zamanlarda, iki yüz yıl sonra gizemli Yasak Yüzüklerin yeniden ortaya çıktığını duymuştu, ama bu hikayeleri önemsememişti.

Antika satıcısı olan kaynağı, Yasak Yüzüklerin Londra'da bir rehinci dükkanında ortaya çıktığını, sonra da aynı hızla ortadan kaybolduğunu, muhtemelen saf bir koleksiyoncuya satıldığını iddia etmişti.

Leo, sözde kalıntıların gerçekliğine inanmamıştı, ne de of the reports he had heard, because there had been no

doğrulayıcı kanıtlar. Antika dünyası, fantastik iddialar, garip olaylar ve nadir nesnelerle ilgili fısıltılarla doluydu. Sahte olanı gerçek olandan ayırmak, onun hayatının işi olmuştu. Uzun zaman önce, hiçbir şeyi görüldüğü gibi kabul etmemeyi öğrenmişti. Bu kuralı sadece mesleki araştırmalarında değil, kişisel hayatında da uyguluyordu.

Efsanelere göre, Afrodit'in Yasak Yüzükleri en gizemli efsanelerden biriydi. Leo'nun bildiği kadarıyla, kendisi ve bir avuç koleksiyoncu gibi sadece birkaç akademisyen bu efsaneyi duymuştu. Böylesine gizemli bir efsane, sıradan bir sohbet konusu değildi. Tecrübesine göre, modaya uygun insanların ilgisini çekmesi nadiren mümkün oluyordu.

Ama bu gece, efsaneyi bilmekle kalmayıp, onunla ilgili her şeyi öğrenmeye kararlı bir kadınla karşı karşıya kalmıştı. Hiç tanışmadığı bir kadının gece geç saatte ziyaretinin olası açıklamaları arasında bu en uçuk olanıydı.

Ama bu buluşmanın hiçbir yanı öngörülebilir değildi, diye düşündü içinden. Öncelikle, Beatrice'den gözlerini alamaması onu rahatsız ediyordu. Ona bakıyormuş gibi görünmemek için, onu göz ucuyla izlemeye başladı. Bu çok saçmaydı. Hissettiği bu istem dışı hayranlığın mantıklı bir açıklaması yoktu. Sanki kadın ona gizlice bir tür hipnoz uyguluyordu.

Beatrice, şöminenin önüne yerleştirilmiş iki sandalyeden birine oturdu. Uzun ve yorucu bir yolculuğu geride bıraktığına inanmak zordu. Onun etrafında, balın arıları çektiği gibi dikkatini çeken bir kadınsı canlılık havası vardı.

O moda uzmanı değildi, ama onun şık zarafeti çok belirgindi. Altın kahverengi saçları, başının hoş şeklini ve boynunun zarif kıvrımlarını vurgulayan şık bir topuz halinde toplanmıştı. Şakaklarında sallanan küçük burğu bukleler, sanki yanlışlıkla tokalardan kaymış gibi, ustaca dağınık bir görünüm sergiliyordu.

Elbisesinin korsesi, küçük, sıkı göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını ve ince, esnek vücudunu ortaya çıkardı. Uzun kollu, bakır rengi elbisenin fırfırlı etekleri, çoraplarla kaplı ince ayak bileklerinin etrafında zarif kıvrımlar oluştuyordu. Yumuşak yünlü kumaş çok kaliteliydi. Yüksek bel elbise o kadar mükemmel oturmuştu ki, çok yetenekli bir modiste tarafından tasarlanmış olmalıydı. Çok *pahalı* bir modiste.

Elbise, yapbozun yerine oturmayan bir parçaydı. Burada çok fazla para olduğuna dair başka bir kanıt yoktu. Beatrice, üniformalı uşaklar ve çok sayıda hizmetkarla özel bir arabayla gelmemişti. Aslında, arabacısı sadece önceki gün kiralanmıştı. Takı takmıyordu. Hizmetçisi, sanki sokaklardan yeni gelmiş gibi konuşuyordu.

Nedense onu en çok endişelendiren soruya cevap bulmuştu. Beatrice, dul olduğunu ona sessizce belli etmişti. Tahmin etmek gerekirse, kocası ona küçük bir miras bırakmıştı, ama kesinlikle bir servet değildi.

Peki, elbiseyi nasıl açıklayacaktı?

Beatrice... Durdu, doğru kelimeyi arıyordu. Zorlanan beyni sonunda *ilginç kelimesini* buldu. Uygun bir kelimeydi, ama yetersizdi, isteksizce kabul etti. O, ilginç olmaktan çok daha fazlasıydı. Aslında, şimdiye kadar tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu.

İnce, düzgün hatları, zekası ve güçlü kişiliğiyle canlanıyordu, büyük bir güzelliği yoktu. İlk izlenimi doğrudu. Otuz yaşlarında olmalıydı, ama bu izlenim daha çok kendinden emin tavırlarından geliyordu, görünüşünden değil.

Leo, gençliğinde Londra balolarının gözdesi olmadığını düşündü. Ama o, kadının yakınlarda olduğunu her zaman fark ederdi. Onu görmezden gelmek imkansızdı.

Kadın, Leo'da tuhaf bir huzursuzluk uyandırıyor. Onun varlığında, sanki görünmez bir elektrik akımıyla dokunulmuş gibi, tüm duyuları belirsiz bir rahatsızlık hissediyordu.

Beatrice'in, dünyaya göstermeye özen gösterdiği soğuk ve gizemli görünüşünün ardındakini görebildiğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Bunun bir yanılsama olduğunu kendine söyledi, ama yine de rahatsız ediciydi. Bu hissi hiç sevmeydi.

Gözleri, diye düşündü, sorunun bir parçasıydı. Yeşil ve altın renginin alışılmadık bir karışımıydı, ama dikkatini çeken bu değildi. Onu hem meraklandıran hem de temkinli davranmasına neden olan, bakışlarının net ve rahatsız edici farkındalığıydı.

Onun da kendisini, onun onu incelediği kadar yakından ve aynı derecede dolaylı bir şekilde incelediğini hissetti. Bu farkındalık tuhaf bir etki yarattı. Ateşin önündeki yerinden ayrılma dürtüsünü zorlukla bastırdı. Elf ava çıkmak istediğinde odada dolaşma dürtüsüne teslim olmayacaktı.

"İngiltere'de bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz, efendim," dedi Beatrice. "Eski efsaneler üzerine yaptığınız kapsamlı araştırmalarınız eşsizdir. Yasak Yüzükler hakkında bana bilgi verebilecek tek kişi sizsiniz."

"Demek beni görmek için bu kadar yolu geldiniz." Adam başını salladı. "Bundan gurur duymalı mıyım, yoksa dehşete mi kapılmalıyım, bilemiyorum. Bu zorlu yolculuğa kendinizi yormamanız gerekirdi, hanımefendi. Bana mektup yazabilirdiniz."

"Konu acildir, efendim. Ve dürüst olmak gerekirse, itibarınız nedeniyle, mektuba zamanında cevap vermeye uygun görmeyeceğinizi düşündüm."

O hafifçe gülümsedi. "Başka bir deyişle, beni pek ilgilendirmeyen soruları görmezden gelme eğiliminde olduğumu duymuşsunuz."

"Ya da bilimsel olmadığını veya boş merak üzerine kurulu olduğunu düşündüğünüz soruları."

Omuz silkti. "İnkâr etmiyorum. Roman okumakla zamanını boşa harcayan insanlardan düzenli olarak mektuplar alıyorum."

"Romanları onaylamıyor musunuz, lordum?" Beatrice'in sesi tuhaf bir şekilde tarafsızdı.

"Tüm romanları onaylamıyorum, sadece korkunç olanları. Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Doğaüstü korku ve garip gizemlerin yer aldığı türden romanlar."

"Ah, evet. Korkunç olanlar."

"Uzakta görünen hayaletler ve parıldayan ışıklar gibi tüm bu saçmalıklar yeterince kötü. Ama yazarların buna ek olarak hikayeye bir aşk hikayesi eklemeyi uygun bulmaları beni aşıyor."

"Bu tür romanlara aşinasınız, değil mi efendim?"

"Bir tane okudum," diye itiraf etti. "Önce biraz araştırma yapmadan asla fikir sahibi olmam."

"Hangi korkunç romanı okudunuz?"

"Sanırım Bayan York'un bir romanıydı. Onun en popüler yazarlardan biri olduğunu duymuştum." Yüzünü buruşturdu. "Belki de yazarlar demeliyim, çünkü korkunç romanların çoğu kadınlar tarafından yazılmış gibi görünüyor."

"Gerçekten." Beatrice ona gizemli bir gülümseme attı. "Birçok kişi, kadın yazarların hayal gücü zengin manzaraları ve karanlık tutkuları içeren sahneleri daha iyi tasvir ettiklerini düşünüyor."

"Buna kesinlikle karşı çıkmam."

"Yazmayı seven kadınları onaylamıyor musunuz, lordum?"

"Hiç de değil." Bu soru onu şaşırttı. "Kadınlar tarafından yazılmış birçok kitap okudum. Sadece korkunç romanları sevmiyorum."

"Özellikle Bayan York'un korkunç romanları."

"Çok doğru. O kadının hayal gücü ne kadar da abartılı. Çürümüş kalelerde dolaşıp hayaletlere ve iskeletlere rastlamak falan. Çok fazla." Başını salladı. "Kahramanını hayaletli kalenin gizemli efendisiyle evlendirdiğine inanamadım."

"Bu tür kahramanlar Bayan York'un alamet-i farikasıdır sanırım," dedi Beatrice yumuşak bir sesle. "Hikayelerini benzersiz kılan şeylerden biri."

"Anlamadım?"

"Çoğu korkunç romanda, hayaletli manastırın veya kalenin gizemli efendisi kötü adam çıkar," diye sabırla açıkladı Beatrice. "Ama Bayan York'un kitaplarında, genellikle kahraman olduğu ortaya çıkar."

Leo ona baktı. "Benim okuduğum romandaki adam yeraltı mezarında yaşıyordu, Tanrı aşkına."

"*The Curse*."

"Anlamadım?"

Beatrice dikkatlice boğazını temizledi. "Sanırım o korkunç romanın adı *The Curse*. Hikayenin sonunda kahraman, büyük evin güneşli odalarına taşınır. Lanet kalkmıştır, anlarsınız ya."

"Romanı okudunuz mu?"

"Elbette." Beatrice soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kasabada birçok kişi Bayan York'un kitaplarını okur. Biliyor musun, gerçek efsaneleri araştırarak kariyer yapmış bir beyefendinin, eski bir efsaneyi konu alan bir roman okumaya itirazı olmaz diye düşünürdüm."

"Lanet olsun. Bayan York romanında kullandığı efsaneyi uydurmuş."

"Evet, ama o bir romandı, efendim, Antikacılar Derneği için yazılmış bilimsel bir makale değil."

"Sırrlı bilgileri araştırıyorum diye, Bayan Poole, doğaüstü olaylarla ilgili tuhaf hikayeleri sevdiğim anlamına gelmez."

Beatrice, ateşin önünde uzanmış Elf'e bir bakış attı. "Belki de korkunç romanlara tahammülünüzün olmaması, kendinizin de oldukça talihsiz efsanelerin kahramanı olmanızdan kaynaklanıyordur, lordum."

Onun bakışlarını Elf'e doğru takip etti. "Haklısınız, Bayan Pooled. Birisi kendini birkaç doğaüstü gizem öyküsünde kahraman olarak bulduğunda, onlara olumsuz bakma eğiliminde olur."

Beatrice ona dönüp dikkatle eğildi. "Efendim, Afrodit'in Yasak Yüzükleri'ne olan ilgimin hiç de önemsiz olmadığını size temin ederim."

"Gerçekten mi?" Ateşin ışığıyla saçlarının koyu altın rengine dönüşmesi onu büyüledi. Saçlarının omuzlarına döküldüğünü hayal etti. İradesi ile bu görüntüyü kafasından silmeye çalıştı. "Yüzükleri nasıl öğrendiniz ve neden onları bulmaya bu kadar kararlısınız?"

"Efsaneyle ilgili gibi görünen özel bir konuyla ilgili araştırma yapıyorum."

"Bu biraz belirsiz, Bayan Poole."

"Tüm ayrıntıları duymak isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Yanılıyorsunuz. Bu konuya ne kadar zaman ayıracağıma karar vermeden önce tüm ayrıntıları duymak istiyorum."

"Affedersiniz, efendim, ama bu sözleriniz örtülü bir şantaj olarak algılanabilir."

Bunu biraz düşündü. "Sanırım tüm hikayeyi dinlemek istemem bu şekilde algılanabilir."

"Yani, çok kişisel ve sadece ailemi ilgilendiren bazı konuları size anlatmadığım sürece bana yardım etmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" Beatrice kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar kaba olabileceğinize inanamıyorum, efendim."

"İnanın. Sadece boş bir merakı tatmin etmek gibi bir niyetim kesinlikle yok."

Beatrice ayağa kalktı ve en yakın pencereye yürüdü. Ellerini arkasında birleştirdi ve düşünceli bir şekilde geceye bakıyormuş gibi yaptı. Ama Leo, onun camdaki yansımasını izlediğini biliyordu. Neredeyse onun ne yapacağına karar vermeye çalıştığını hissedebiliyordu. İlgiyle onun bir sonraki hamlesini bekledi.

"Sizin zor birisi olabileceğiniz konusunda uyarıldım." Sesi alaycı bir şekilde pes etmiş gibiydi.

"Belli ki bu uyarı, Devon'un vahşi doğasına yapacağınız yolculuk için heyecanınızı azaltmamış."

"Hayır, engellemedi." Karanlık camda onu inceledi. "Ben kolayca cesaretim kırılmaz, lordum."

"Ve ben de kolayca ikna edilemem."

"Peki, madem ısrar ediyorsunuz, açık konuşacağım. Amcamın Yasak Yüzükler yüzünden öldürülmüş olabileceğine inanıyorum."

Ne duymayı bekliyorduydu, bu değildi. Bir ürperti onu sardı. Mantiğıyla bununla mücadele etti. "Yüzükleri bulmama yardım etmem için bir cinayet hikayesi uydurduysanız, Bayan Poole, sizi uyarmalıyım ki, beni aldatmaya çalışanlara nazik davranmam."

"Gerçeği istediniz, efendim. Ben de size gerçeği söylemeye çalışıyorum."

Gözlerini ondan ayırmadı. "Belki de hikayenin geri kalanını anlatsanız iyi olur."

"Evet." Beatrice pencereden uzaklaştı ve odada volta atmaya başladı. "Üç hafta önce Reggie amcam garip bir şekilde yere yığılıp öldü."

"Ölüm her zaman tuhaftır." Leo başını eğdi. "Başınız sağ olsun, Bayan Poole."

"Teşekkür ederim."

"Reggie amca kimdi?"

"Lord Glassonby." Durdu, yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Babamın tarafında biraz uzak bir akrabaydı. Ailenin geri kalanı onu oldukça eksantrik bulurdu, ama ben onu çok severdim. Nazik ve coşkulu biriydi ve geçen yıl beklenmedik bir miras kaldıktan sonra oldukça cömert olmuştu."

"Anlıyorum. Ölümünün koşullarının garip olduğunu neden söylüyorsunuz?"

Yürüyüşüne devam etti, elleri yine arkasında birleşmişti. "Reggie amca öldüğünde evde değildi."

Bu, her geçen dakika daha da ilginç hale geliyordu. "Neredeydi?"

Beatrice nazikçe boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla, oldukça sıra dışı zevkleri olan beyefendilerin uğrak yeri olan bir mekânda."

"

"Açıkça söyleyin Bayan Poole. Bu kadar yetersiz bir açıklamayla sizi bırakmayacağım."

O içini çekti. "Reggie amcam bir genelevde öldü."

Leo, yanaklarının kızardığını görünce eğlendi. Belki de o kadar da dünyevi bir kadın değildi. "Genelev mi?"

"Evet."

"Hangisi?"

Ona uzun uzun baktı. "Anlamadım?" "Hangi genelev? Londra'da bir sürü var."

"Oh." Ayaklarının altındaki Doğu halısının desenine yoğun bir şekilde odaklandı. "Sanırım o yerin adı..." Küçük bir öksürükle sözünü kesti. "Çubuk Evi."

"Duymuşluğum var."

Beatrice başını çok hızlı bir şekilde kaldırdı ve ona sert bir bakış attı. "Ben olsam bununla övünmezdim, efendim. Size hiç yakışmıyor."

"Sizi temin ederim, Rod Evi'nin müşterisi hiç olmadım. Bu tür konularda zevklerim o yönde değil." "Anlıyorum," diye mırıldandı Beatrice.

"Sanırım, çeşitli disiplin yöntemleriyle şehvetli arzuları keskinleştirilen erkeklere hizmet veren bir genelev."

"Lordum, lütfen." Beatrice boğulacakmış gibi konuşuyordu. "Sizi temin ederim, bu kadar ayrıntıya girmenize gerek yok."

Leo kendi kendine gülümsedi. "Hikayenize devam edin Bayan Poole."

"Peki." Poole, kütüphanenin uzak köşesine doğru dönerek hızla yürüdü. "Reggie amcamın ölümünden sonraki günlerde, hayatının son haftalarında büyük miktarda para harcadığını ve mirasının iflasın eşiğinde olduğunu öğrenince büyük bir şok yaşadık."

"Bir servet miras alacağınızı mı umuyordunuz?" diye sordu Leo. "Hayır, durum bundan çok daha karmaşık."

"Dinlemeye hazırım."

"Reggie amcanın çok cömert olabileceğini söylemiştim." Beatrice dönüp ters yöne doğru yürümeye başladı. "Ölmeden birkaç ay önce, kuzenim Arabella'nın sezon masraflarını karşılayacağını açıkladı. Ailesi çok fakir." Sesi kesildi. "Aslında, ailemdeki hiç kimsenin çok parası yok."

"Reggie amca hariç mi?"

"O bir istisnaydı ve geçen yıl miras kalan serveti en iyi ihtimalle mütevazı denilebilirdi. Yine de, diğer akrabalarımın sahip olduğu servetin toplamından çok daha fazlaydı."

"Anlıyorum."

"Her neyse, Arabella çok sevimli ve son derece çekici bir kız."

"Ve ailesi onu zengin bir genç beyefendiyle evlendirmek istiyorlar, değil mi?"

"Evet, açıkçası öyle." Ona kaşlarını çatı. "Bu pek de alışılmadık bir umut değil, lordum. Maddi durumu biraz sıkıntılı birçok ailenin en büyük hayali budur."

"Gerçekten."

"Reggie amca, Arabella'nın sezon masraflarını karşılamayı ve ona küçük ama saygın bir çeyiz vermeyi nazikçe teklif etti. Ailesi, onu ve Winifred teyzeyi..."

"Winifred teyze mi?"

"Lady Ruston," diye açıkladı Beatrice. "Winifred teyze birkaç yıldır dul, ama bir zamanlar sosyetenin alt katmanlarında yaşıyordu. Ailede sosyal bağlantıları olan tek kişi o."

"Yani Arabella'nın ailesi, Lady Ruston'dan bu sezon kuzeninizi sosyeteye sokmasını istemiş."

"Aynen öyle." Beatrice ona onaylayıcı bir bakış attı. "Teyzem ve kuzenim benimle birlikte kalıyor. I have a small town house in

Londra'da. Aslında her şey oldukça iyi gidiyordu. Arabella, Lord Hazelthorpe'un varisinin dikkatini çekmeyi başardı. Winifred teyze bir teklif bekliyordu.

“Ta ki Reggie amca bir genelevde bayılana ve sezonun geri kalanını ve Arabella'nın çeyizini ödeyecek paranız olmadığını fark edene kadar.”

“Bu durumu oldukça iyi özetliyor. Şu ana kadar Reggie amcamın mirasının gerçek durumunu dedikodulardan gizlemeyi başardık.”

“Sanırım sorunun ana hatlarını anlamaya başlıyorum,” dedi Leo sessizce.

"Bu durumu sonsuza kadar gizleyemeyiz. Eninde sonunda amcamın alacaklıları kapımızı çalacak. O zaman herkes Arabella'nın artık mirası olmadığını öğrenecek."

"Ve hepiniz Hazelthorpe'un varisine veda edebilirsiniz," diye bitirdi Leo.

Beatrice yüzünü buruşturdu. "Winifred teyze endişeden deliye dönmüş durumda. Şimdiye kadar görünüşü kurtarmayı başardık ama zamanımız azalıyor."

"Felaket yaklaşıyor," diye mırıldandı Leo karanlık bir sesle.

Beatrice volta atmayı bıraktı. "Bu komik değil, efendim. Teyzem bu ittifakı maddi açıdan görüyor olabilir, ama korkarım Arabella o genç adama kalbini kaptırdı. Ailesi onun ilgisini çekmesini isterse, kızım yıkılır."

Leo yavaşça nefes verdi. "Kuzeninizin kalbi için fazla endişelenmediğim için beni bağışlayın Bayan Poole. Tecrübelerime göre, gençlerin tutkuları evlilik evini inşa etmek için mutlaka sağlam temeller oluşturmaz."

Şaşırtıcı bir şekilde, kadın başını eğdi. "Çok haklısınız. Tamamen katılıyorum. Yıllardır hayatta olan olgun yetişkinler olarak, romantik duygulara ilişkin olarak on dokuz yaşındaki bir genç hanımefendiden daha bilgili bir bakış açısına sahibiz."

Bu konuda tamamen hemfikirdiler, ama nedense Beatrice'in tutkunun gücünü bu kadar kolayca göz ardı etmesi Leo'yu rahatsız etti.

"Doğal olarak," diye mırıldandı.

"Yine de, pratik açıdan bakıldığında, Arabella ile Hazelthorpe'un varisi arasındaki bir ittifakın mükemmel bir eşleşme olacağı inkar edilemez. Ve o gerçekten oldukça hoş bir genç adam."

"Sözüne güveniyorum," dedi Leo. "Amcan kumar masalarında parasını kaybetti mi?"

"Hayır. Reggie amcam eksantrik biriydi, ama kesinlikle kumarbaz değildi." Beatrice bir sandalyenin arkasına geçti. İki eliyle sandalyenin sırtını kavradı ve odanın diğer ucundaki Leo'ya baktı. "Ölmeden kısa bir süre önce, Reggie amcam çok pahalı bir şey satın aldı. Kişisel belgeleri arasında bunun kaydı var."

Leo onu dikkatle izledi. "Ve bu tek satın alma işlemi onun mali durumunu mahvetti mi?"

"Anladığım kadarıyla, evet."

"Amcanızın Afrodit'in Yasak Yüzükleri'ni satın aldığını söyleyeceksen, nefesini boşa harcama. Sana inanmam."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum, efendim."

O çok ciddiye. Leo, onun ifadesindeki her nüansı inceledi. Net ve doğrudan bakışları hiç sarsılmadı. Duyduğu söylentileri düşündü.

"Amcanın Yüzükleri aldığını düşünmene neden olan şey nedir?"

"Bıraktığı bazı notlar. Onlara sahip olmamın tek nedeni, Reggie amcamın ayrıntılı bir randevu defteri tutmasıydı. Bir de günlüğü vardı ama o kayıp."

"Kayıp mı?"

"Öldüğü gece hırsızlar evine girmiş. Günlüğü de onlar almış olmalı."

Leo kaşlarını çattı. "Sıradan hırsızlar neden bir beyefendinin kişisel günlüğünü çalsınlar? Onu satmayı umut edemezlerdi."

"Belki de bu hırsızlar sıradan hırsızlar değildi."

"Başka değerli bir şey çalındı mı?" diye sordu Leo sertçe.

"Biraz gümüş ve benzeri şeyler." Beatrice omuz silkti. "Ama bence bunu sadece hırsızlık sıradan hırsızların işi gibi görünsün diye yaptılar."

Onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Ama sen buna inanmıyorsun." "Bir an bile."

"İmkansız." Leo parmaklarını şöminenin üzerinde ritmik bir şekilde vurmaya başladı. "Bu mantığa aykırı." Ama dikkatini çeken Yüzükler hakkındaki hikayeleri unutamıyordu. "Amcan antika eşya koleksiyonuyla ilgilenir miydi?"

"Her zaman ilgilenirdi ama mirasını alana kadar koleksiyon yapmaya gücü yetmezdi. Mirasını aldıktan sonra da pek fazla satın almadı. Antika dükkanlarında satılan eşyaların çoğunun sahte ve sahtecilik olduğunu iddia ederdi."

Leo istemeden de olsa etkilenmişti. "Haklıymış. Amcan antika eşyalara karşı iyi bir sezgiye sahipmiş."

"Ailemizde bu tür şeylere karşı belirli bir duyarlılık var," dedi belirsiz bir şekilde. "Her halükarda, Reggie amcam Yasak Yüzüklerin muhteşem bir hazinenin anahtarı olduğuna inanıyordu. Bu yüzden onları aramaya karar verdi."

"Ah, evet. Efsanevi hazinenin cazibesi. Birçok insanı felakete sürüklemiştir." Leo kaşlarını çattı. "Rod'un evine sık gider miydi?"

Beatrice'in yüzü kızardı. "Görünüşe göre, oranın sahibi Madame Virtue'nun düzenli müşterisiymiş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Beatrice parmaklarını inceledi. "Reggie amca ziyaretleri randevu defterine not almıştı. O, şey, sanki doktor ziyaretleriymiş gibi davranıyordu."

doktora gitmiş gibi davranıyordu. Sanırım o, şey, erkeklere özgü bir rahatsızlıktan muzdaripti."

"Erkek hastalığı mı?"

Yine boğazını temizledi. "Erkeklere özgü, belirli bir uzuvda görülen bir tür zayıflık."

"İktidarsızdı."

"Evet, evet, House of the Rod'daki randevularının yanı sıra, görünüşe göre Dr. Cox adında birinin düzenli müşterisiymiş. O da ona Elixir of Manly Vigor adında bir iksir satıyormuş."

"Anlıyorum." Leo şöminenin kenarından elini çekti ve odanın diğer ucundaki masasına doğru yürüdü.

İlk kez, duyduğu söylentilerin bir kısmının doğru olabileceğini ciddi olarak düşündü. Bu fikir ilk bakışta saçma geliyordu. Hikayeler mantık ve inandırıcılığın sınırlarını zorluyordu. *Ama ya Yasak Yüzükler bulunmuşsa?*

Beatrice onu dikkatle izledi. "Size durumumun ayrıntılarını anlattım, efendim. Artık sizin de anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirme zamanı geldi."

"Peki." Leo, antika satıcısı onunla iletişime geçtikten sonra başvurduğu eski kitapta okuduklarını hatırladı. "Efsaneye göre, yaklaşık iki yüz yıl önce bir simyacı Afrodit'in heykelini yapmıştı. Heykel, simyacının atölyesinde yarattığı eşsiz bir malzemeden yapılmıştı. Bu malzeme son derece sağlamdı. Çekiç ve keskiyle bile kesilemezdi."

Beatrice konsantre bir şekilde kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

"Ayrıca, simyacı heykelin içine muhteşem bir hazine sakladığı ve Afrodit'i bir çift yüzükten yapılmış bir anahtarla kilitleyerek mühürlediği söylenir. Heykel ve yüzükler kısa süre sonra ortadan kayboldu." Leo ellerini açtı. "Hazine avcıları yıllar boyunca ara sıra onları aradılar, ancak ne yüzükler ne de heykel hiç bulunamadı."

"Hikayenin hepsi bu mu?"

"Evet, özetle bu kadar. Yıllar boyunca birçok sahte ürün üretildi. Antika eşyalara olan ilgisine rağmen, amcanızın gerçek Yasak Yüzükleri satın aldığına inanması için tasarlanmış bir komplonun kurbanı olmuş olması oldukça olası."

"Evet, sahte eserler satın almış olabileceğini biliyorum. Ama başka seçeneğim yok. Bu konuyu araştırmalıyım."

"Bir şekilde, gerçek ya da sahte, bir çift Yüzük elde ettiğini varsayarsak, onun bu yüzükler yüzünden öldürüldüğüne neden inanıyorsunuz?"

Beatrice sandalyenin arkasını bıraktı ve tekrar pencerenin önüne gitti. "Öldüğü gece evinin dağıtılmış olmasının yanı sıra, Reggie amca randevu defterinde bazı notlar bırakmış. Bu notlarda, bir şey hakkında oldukça endişeli olduğunu belirtmiş. Londra'da birinin onu takip ettiğini düşündüğünü yazmış."

"Onun tanınmış bir eksantrik olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama korkak ya da aşırı endişeli bir mizacı yoktu. Yasak Yüzükleri satın aldıktan kısa bir süre sonra ölmesi de bana oldukça şüpheli geliyor."

Leo'nun kol kolları ürperdi. *Kendine hakim ol, adamım. Sen efsaneleri inceliyorsun, onlara inanmıyorsun.* "Bayan Poole, diyelim ki yüzükleri buldunuz, ne yaptınız?"

"Tabii ki satardım." Soruya şaşırmış gibiydi. "Amcamın parasının en azından bir kısmını geri alabilmemizin tek yolu bu."

"Anlıyorum."

Pencereden uzaklaştı. "Efendim, bu konuda bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Terreddüt etti. "Sadece hazine avcılarını cezbeden bir işe karışmanın tehlikeli olabileceğini söyleyebilirim. Onlar istikrarlı insanlar değildir."

Büyük bir hazineyi, özellikle de eski, efsanevi bir hazineyi keşfetme ihtimali, bazı insanlar üzerinde öngörülemeyen etkiler yaratır."

"Evet, evet, çok iyi anlıyorum." O, bileğini zarif bir hareketle sallayarak onun uyarısını bir kenara itti. "Ama Yüzükler hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Bir süre önce, Ashwater adında bir adamın işlettiği oldukça fakir bir antika dükkanında ortaya çıktıklarına dair doğrulanmamış bir söylenti duydum," dedi yavaşça.

"Affedersiniz, efendim, ama bu konuyu zaten biliyorum. Bay Ashwater'ı görmeye gittim. Dükkanı kapalıydı. Komşuları, uzun bir İtalya seyahatine çıktığını söylediler."

Kadının sabrının taşıdığını fark etti. Sinirlenmeli mi, yoksa eğlenmeli mi, bilemedi. Davetsiz misafir olan oydu. Burası onun eviydi. İznini almadan kapısına dayanıp cevaplar isteyen oydu.

"Zaten araştırmaya başladınız mı?" diye sordu.

"Elbette. Efsanevi antikalar konusundaki uzmanlığınızı nasıl öğrendim sanıyorsunuz, lordum? Sonuçta makaleleriniz pek bilinmeyen dergilerde yayınlanıyor. Araştırmalarımı başlamadan önce adınızı bile duymamıştım."

Hakaret edilmiş mi diye düşündü. "Bayan York gibi popüler romanların yazarı olmadığım doğru."

Kadın ona küçümseyici bir gülümseme attı. "Kendinizi çok kötü hissetmeyin. Hepimiz geçimimizi sağlayacak kadar iyi yazamayız, efendim."

"Ben," dedi dişlerinin arasından, "Bayan York'tan farklı bir kitleye yazıyorum."

"Neyse ki sizin durumunuzda, insanları eserlerinizi satın almaya ikna etmenize gerek yok, değil mi? Teyzeme göre Monkcrest serveti efsanevi bir şey. Makaleleriniz için para ödemeyen dergilerde yazabilirsiniz."

"Konudan sapıyoruz galiba, Bayan Poole."

"Gerçekten öyle." Gülümsemesi çok soğuktu. Gözlerinde tehlikeli kıvılcımlar vardı. "Lordum, bana verdiğiniz sınırlı bilgi için son derece minnettarım. Misafirperverliğinizden gereğinden fazla yararlanmayacağım. Hizmetçim ve ben sabah ilk iş olarak ayrılacağız."

Leo bunu görmezden geldi. "Bir dakika bekleyin, Bayan Poole. Yüzükler meselesiyle ilgili soruşturmanızı tam olarak nasıl sürdürmeyi düşünüyorsunuz?"

"Bir sonraki adım, amcamın öldüğü sırada yanında olan kişiyle görüşmek olacak."

"Kim o?"

"Kendisine Madam Virtue diyen bir kadın."

Şok, birkaç saniye boyunca onu olduğu yerde donakaldırdı. Sonunda felç etkisi geçince Leo derin bir nefes aldı. "Rod Evi'nin sahibesiyle mi konuşacaksınız? İmkansız. Kesinlikle imkansız."

Beatrice başını hafifçe yana eğdi ve kaşlarını çattı. "Neden böyle söylüyorsunuz, lordum?"

"Tanrı aşkına, o bir genelev işletmecisi. Onunla ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa mahvolursun."

Beatrice'in gözleri eğlenceyle parladı. "Belli bir yaştaki dul bir kadının avantajlarından biri, sizin de bildiğiniz gibi, genç bir kadinken sahip olduğumdan çok daha fazla özgürlüğe sahip olmamdır."

"Saygın bir hanımefendi, genelev işletmecileriyle ilişki kurmak için gereken özgürlüğe sahip olamaz."

"İhtiyatlı davranacağım," dedi, onu rahatlatmak için hiç şüphesiz kendinden emin bir tavırla. "İyi geceler, lordum."

"Lanet olsun, Bayan Poole."

O çoktan kapıya varmıştı. "Biraz yardımcı oldunuz. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Ve bana deli diyorlar," diye fısıldadı Leo.

Bölüm 3

Harabenin efendisi, sanki doğal ortamına dönüyormuşçasına gölgelerin arasına kayboldu. Karanlık onu sardı. Çok az zaman vardı, diye düşündü.

Karanlık lord yeniden ortaya çıkmadan bir çıkış yolu bulmalıydı.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜNDEN

Onu durdurmalıydı.

Beatrice'in kapıyı kapatmasından on beş dakika sonra, Leo hâlâ uzun ve hızlı adımlarla kütüphanede dolaşıyordu. Kötü bir önsezi onu sarmıştı.

Beatrice'in çılgın planını gerçekleştireceğinden bir an bile şüphe etmedi.

"O ne yaptığının farkında değil," dedi Elf'e. "En azından kendine zarar vereceği kesin. En kötü ihtimalle

Cümlesini yüksek sesle bitiremedi. Eğer gerçekten birisi Yüzükleri arıyorsa ve Lord Glassonby'yi bu yüzden öldürmüştü, Beatrice kendini kolayca büyük tehlikeye atabilirdi.

Aniden durdu. Yapacak tek bir şey vardı. Durumun gerçeğini kendi başına ortaya çıkarmak zorundaydı. Ne de olsa eski efsaneler ve antikalar konusunda otorite oydu. Yasak Yüzükleri ve simyacının Afrodite'ni bulabilecek tek kişi

Yasak Yüzükleri ve simyacının Afrodit'ini bulabilirdi, o da oydu.

Korkunç romanlar okuyan Bayan Beatrice Poole, bu olayı kendi başına araştırırsa sadece başını belaya sokacak ve muhtemelen kendini son derece tehlikeli bir maceraya atacaktı.

Onu bu konuyu kendisine bırakması için ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. Onu bu arayışından vazgeçirmek kolay olmayacaktı. Şimdiye kadar gördüğü kadarıyla, Beatrice'in zorlu ve son derece iradeli bir kadın olduğu açıktı. Dul kaldığı süre boyunca, erkeklerden tavsiye almayı bırakın, talimat almayı bile alışkanlığından çıkmıştı. Bu konuda hiç becerikli olduğunu sanmıyordu.

Onu ikna etmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bu çabası başarısız olursa, ki bu oldukça muhtemeldi, Londra'ya gitmek için hazırlık yapmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Çalışanları malikanedeki rutin işlerin çoğunu halledebilirdi, ama ayrılmadan önce kişisel olarak ilgilenmesi gereken bir iş vardı.

Kadife çan ipini sertçe çekti.

Finch geldiğinde, Leo kendine doldurduğu konyak kadehini bitirmişti.

"Lordum?"

"Sabahleyin Bayan Poole'a, en erken yarından sonra Monkcrest'ten ayrılabilceğini söyle."

"Bayan Poole'un ayrılmasını engellememi mi istiyorsunuz?" Finch'in çenesi açıldı. İki kez hızlıca yuttu ve sakinliğini geri kazandı. "Lordum, böyle bir şey benim yetkimde olmayabilir. Bayan Poole çok güçlü bir kadındır. Eğer evi terk etmeye karar verirse, şeytanın kendisi bile onu durduramaz."

"Neyse ki şeytanın yardımına ihtiyacımız yok. Sanırım bunu kendi başıma halledebilirim."

"Anlamadım, efendim?"

Leo pencereye gitti. "Şafak vakti Bayan Poole'a nehrin taşığını haber verin. Köprü sular altında ve

en az bir gün boyunca geçilemez."

"Ama yağmur bir saat önce durdu. Sabah köprü rahatlıkla geçilebilir olacak."

"Beni anlamıyorsun Finch," dedi Leo çok yumuğak bir sesle. "Köprü en az bir gün boyunca su altında kalacak."

"Sular altında. Anlıyorum. Evet, efendim."

"Teğekkr ederim, Finch. Sana gvenebileceğimi biliyordum." Leo arkasını döndü. "Bayan Poole'a kahvaltıya katılacağımı söyle. Sonra onu seraya gezdireceğim."

"Sera. Evet, lordum." Sersemlemiğ bir halde Finch eğilip kütüphaneden ıktı.

BEATRICE, seranın zengin, topraksı kokusunu içine çekti ve kandırılmığ olup olmadığını merak etti. Nehrin tağmasını kontun suı sayamazdı. Tabii Monkcrest efsanesine inanıp ona doğa gleri atfetmek istemiyorsa.

O, böyle bir aptallığa boyun eğmeyi reddetti. Monkcrest ne kadar ilgi çekici olsa da, doğanın glerine hkmedemezdi. Öte yandan, kontun yanında geçirdiği zaman uzadıkça, onun sıradan bir adam olmadığına inanması da o kadar kolaylağıyordu. Zeki, gizemli ve rahatsız edici derecede kendini kontrol edebilen bir adamdı, evet. Ama kesinlikle sıradan değildi.

Onun grnğ, etrafındaki efsanelerden çok daha fazla onu bylemiğti. Kolayca taviz vermeyen, sert ve kararlı bir adamın yüzü vardı. Tabii ki, bu konuda pek deneyimi yoktu. Bu, bağkalarına boyun eğmek zorunda kalmığ bir adam değildi.

Saçlarında onu ilgilendirecek kadar gmğ rengi vardı. O, ham, deneyimsiz bir genç değildi. Leo, hayatın bir kısmını grmğ ve kendi s o n u  larına varmığ bir adamdı. Gözleri

sıra dışı bir kehribar kahverengisiydi. Gözlerindeki ifade, iradesi ve zekasının birleşimiyle gizemli bir hal almıştı.

Artık onun hakkında yeterince bilgi sahibi olduğu için efsanenin bazı yönlerinin doğru olduğunu anlayabilirdi. O kibirli ve inatçıydı. Ama Justin Poole'un flört ettikleri günlerde bile yapamadığı şekilde hayal gücünü harekete geçirdiği inkar edilemezdi.

Bu şekilde tepki vermek için biraz yaşlıydı, diye düşündü, sinirlenerek. Nabzının hızlanması, dayanılmaz merak ve keskin farkındalık hissi, Arabella gibi genç hanımlara yakışırdı. Yirmi dokuz yaşında olgun bir dul kadın, bu tür şeylerin çok ötesinde olmalıydı.

Monkcrest, onun ne düşündüğünü bilse şok olurdu. Kısa süren evliliğinin hikayesi, Monkcrest efsanesinin bir parçasıydı. Bu tür kişisel detaylar konusunda her zaman bilgi kaynağı olan Winifred teyze, ona hikayenin özetini anlatmıştı.

"Herkes Mad Monks'ların tuhaf insanlar olduğunu bilir," demişti Winifred. " oğu insanın aksine, aşk konusunda kalplerinin sesini dinlerler. Sanırım şu anki kont on dokuz yaşında evlendi."

"O kadar genç mi?" diye sordu Beatrice şaşkınlıkla.

"Onun hayallerinin kadını olduğunu söylüyorlar. Mükemmel bir eş ve sevgi dolu bir anneymiş. Ona kalbini vermiş, o da ona bir varis ve bir yedek vermiş. Ama sadece birkaç yıl sonra kadın akciğer enfeksiyonundan ölmüş."

"Ne kadar üzücü."

"Monkcrest'in kalbi kırılmış. Bir daha evlenmeyeceğine yemin etmiş. Deli Keşişler hayatlarında sadece bir kez aşık olurlar, bilirsin."

"Ve iki oğlu olduğu için, yeniden evlenmek için acil bir ihtiya ı yoktu, değil mi?" dedi Beatrice kuru bir şekilde.

Winifred düşünceli bir ifadeyle, "Aslında onun hik yesi senin hik yene çok benziyor, canım. Büyük bir aşkın çok erken kaybedilmesinin trajedisi."

Beatrice, kendi kısa süren evliliğinin ailesi içinde küçük bir efsaneye dönüştüğünün çok iyi farkındaydı.

Winifred'in dedikodularını bir kenara itti ve Leo'ya baktı. Leo, sütuna yaslanarak hafifçe pozisyonunu değiştirdi. Bu küçük hareket, geniş omuzlarında ceketinin kumaşını gerdi. Beatrice, bu iyi kesimli giysinin, Leo'nun düzgün ve güçlü vücut hatlarını bu kadar belirgin hale getirmesinden rahatsız oldu.

Keten gömleğinin önünün kırışik olması ya da kravatını şehirde çok popüler olan çene hizasına kadar uzanan süslü bağlama tarzı yerine sıkı ve ciddi bir şekilde bağlaması onun için önemli olmamalıydı. Ama önemliydi.

Modaya fazla önem vermediği belliydi, ama soğukkanlı, son derece kendine güvenen tarzı birçok kişinin gıpta edeceği cinstendi. Beatrice'i kendi romanlarındaki kahramanlardan birini hatırlatan karanlık, düşünceli bir yanı vardı.

Bir iniltiyi bastırdı. Bu çok saçmaydı. Bu adamda derin, heyecan verici bir karakter hayal etmesine neden olan sadece yazar hayal gücüydü. Akli başında ve dikkatli olmalıydı.

Öne eğilip avucuna parlak altın rengi bir orkideyi aldı. "Çok etkileyici bir bitki koleksiyonunuz var, lordum."

"Teşekkür ederim." Leo bir omzunu tahta direğe dayadı. "Bu serayı büyükbabam yaptı. Bahçecilik bilimine büyük ilgi duyardı."

"Bu renkte orkide hiç görmemiştim."

"Uzak Doğu'da uzun yıllar yaşamış bir tanıdığımdan hediye olarak geldi. Vanzagara adında bir adadan getirmiş."

"Bahçecilik de sizin ilgi alanlarınızdan biri olduğu belli, lordum." Beatrice, devasa ve garip desenli krizantemleri hayranlıkla seyrederek durakladı.

"Serayı, içinde birçok ilginç şey olduğu için bakımını yapıyorum. Ama bahçecilik beni büyükbabam kadar büyülemiyor."

büyükbabam kadar ilgimi çekmiyor."

"Babanız da burada deneyler yapardı?"

"Muhtemelen, gençken yapmıştır. Ama yaşlandıkça ilgisi mekanik konulara yönelmiş. Eski laboratuvarı saatler, aletler ve ölçüm cihazlarıyla dolu."

Beatrice kaktüslerin olduğu bir yatağa doğru ilerledi. "Babanın izinden gitmemişsiniz."

"Hayır. Babam, ben dört yaşındayken annemle birlikte denizde kayboldu. İkisini de net olarak hatırlamıyorum. Beni dedem büyüttü."

"Anlıyorum." Kendi düşüncesizliğinden utanarak ona hızlıca baktı. "Fark etmemiştim."

"Elbette. Kendinizi rahatsız etmeyin."

Yavaşça koridorda ilerledi, ara sıra durup bir örneği inceledi. "Eski efsaneler ve antikalar üzerine çalışmaya neyin sizi yönlendirdiğini sorabilir miyim?"

"Küçük yaşlardan beri bu tür şeylere ilgi duydum. Büyükbabam bir keresinde, gizemli şeylere olan ilginin Monkcrest ailesinin kanında olduğunu söylemişti."

Beatrice başını eğerek sıra dışı mor bir orkidenin kokusunu içine çekti. "Belki de efsanelere ve benzeri şeylere olan akademik ilginiz, sizin de bir efsanenin ürünü olmanızdan kaynaklanıyordur."

Sinirli bir hareketle direğin önünden uzaklaştı ve kadının durduğu koridora paralel olan koridora doğru yürümeye başladı. "Siz zeki bir kadınsınız, Bayan Poole. Hakkımda duyduğunuz saçma sapan hikayelere inanmadığınızı umuyorum."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem, efendim, ama gözlemlerime göre, bazı hikayelerin gerçeklik payı var gibi görünüyor."

Ona alaycı bir bakış attı. "Örneğin?"

Kadın, han sahibinin karısının anlattığı bazı hikayeleri düşündü. "Monkcrest topraklarının her zaman olağanüstü

zengin olduğu söylenir. Mahsuller bol ve koyunlar İngiltere'nin en iyi yünlerinden bazılarını verir."

"Bu kesinlikle efsanelerin veya doğaüstü güçlerin etkisiyle olamaz." Leo sabırsızca sadece serayı değil, onun ötesindeki yemyeşil tarlaları da işaret etti. "Monkcrest topraklarında gördüğünüz şey, bitmek bilmeyen bir dizi tarımsal deney ve bilimsel tekniklerin ciddi bir şekilde uygulanmasının sonucudur."

"Ah, bilim." Beatrice abartılı bir hayal kırıklığı iç çekiş i yaptı. "Ne kadar sıradan. Biraz büyücülük çok daha heyecanlı olurdu."

Leo ona yan gözle baktı. "Ailemdaki tüm erkekler dedem kadar toprak ve bitki araştırmalarına meraklı değildi, ama hepimiz sorumluluklarımıza bağlıydık."

"Topraklarınızın doğal olmayan refahı buraya kadarmış. Bakalım, Monkcrest efsanesinin başka hangi yönlerini öğrendim?" Dirseğini eline dayadı ve işaret parmağıyla çenesine dokundu. "Sanırım geçmişte, krallığın diğer bölgelerinde kargaşa olduğunda, Monkcrest halkı huzur içinde yaşamış."

"Doğru. Ama bunu uzak konumumuza borçluyuz. On ikinci yüzyılın sonunda manastırı inşa eden keş iş ler, bu kıyı ş eridini seçtiler çünkü buranın kimsenin ilgisini çekmeyeceğini biliyorlardı. Onların öngörüsü sayesinde Monkcrest, siyasi meselelerden hiç rahatsız olmadı."

"Ve böylece Monkcrest efsanelerinden bir diğ eri daha sislerin arasına karış ıyor."

Çenesi sıkılaşt ı. "Açıklamamı istediğ iniz başka hikayeler var mı?"

"Manastırın hayaletli olduğu söyleniyordu." O umutla gülümsedi.

Adam yüzünü buruşturdu. "İngiltere'de bu kadar eski olan her evin hayaletler tarafından lanetlendiğ i söylenir."

"Çılgın Keşiflerin zaman zaman kurtlarla arkadaşlık ettiklerine dair oldukça tuhaf bir söylenti vardı."

Leo kahkahasıyla onu ürküttü. "Burada kurt yok, sadece Elf var."

"Elf mi?"

"Köpeğim."

"Ah, evet, tabii. Bir Elf için oldukça büyük ve korkutucu görünüyor."

"Belki. Ama kesinlikle kurt değil. Lütfen, Monkcrest efsaneleri listesine devam et."

Parmaklarıyla garip çizgili bir papaz figürü tuttu ve bu konuyu ne kadar zorlaması gerektiğini düşündü. Ev sahibinin bu konuya pek sabrı olmadığını hissetti.

"Diğer genç erkekler Latince ve Yunanca öğrenirken Monkcrest erkeklerinin büyücülük okuduğu söylentilerini bir kenara bırakabilir miyim?"

"Tamamen saçmalık." Leo'nun ağzı isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ailemdeki erkeklerin, bazılarının takıntılı bir coşkuyla nitelendireceği şekilde, seçtikleri ilgi alanlarının peşinden gittiğini kabul ediyorum. Ama sizi temin ederim ki, hiçbiri bilgi peşinde büyücülük kullanmamıştır. En azından son yıllarda."

Beatrice burnunu kırıştırdı. "Neden bu kadar mükemmel bir efsaneyi bir dizi sıkıcı açıklamaya dönüştürmeye ısrar ediyorsunuz?"

Onun eğlencesi o kadar çabuk kayboldu ki, Beatrice onun orada olup olmadığından bile emin olamadı. Onun yerini alan ciddiyet onu şaşırttı.

"Bunu bilen birinden dinleyin, efsanelerin dezavantajları vardır, Bayan Poole."

"Belki. Ama yararları da var, değil mi?" "Ne demek istiyorsunuz?"

Tehlikeli bir alana girmeye başladığının çok iyi farkındaydı. Egzotik eğrelti otlarının arasından ona baktı. "Bir erkek

İlginç bir efsanenin merkezinde yaşayan biri, daha saf ve hayal gücü fazla olan insanları manipüle etmeyi hiç de zor bulmaz.

Kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsunuz, Bayan Poole?"

"Alınmayın, lordum, ama bence kendi efsanenizi amaçlarınıza ulaşmak için kullanabilecek kadar yeteneklisiniz."

"Bu saçmalığı kes." İki elini de eğretili otlarının bulunduğu bankın üzerine koydu. Öne doğru eğildi, yüzünde sert bir kararlılık vardı. "Seni buraya bahçecilik ya da aile efsanelerini konuşmak için çağırmadım."

Çok yakındı. Aniden geri çekilme isteğine direnmek zorunda kaldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Amcamın ölümünü araştırma planlarımdan vazgeçirmeye çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Çok zekisiniz, Bayan Poole."

"Bu fikre karşı olduğunuzu anlamak için çok zeki olmaya gerek yok. Dün gece bunu anladım. Neden benim niyetlerimle bu kadar kişisel olarak ilgileniyorsunuz?"

"Planınıza karşıyım çünkü bu çok tehlikeli bir girişim olabilir."

"Bence asıl tehlike, gerçeği ortaya çıkaramamakta yatıyor," dedi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz. Dün gece size, hazineyi aramak için ölen insanlar olduğunu söyledim."

"Reggie amcam da o adamlar arasında olabilir. Eğer öyleyse, onu kimin öldürdüğünü bulmaya niyetliyim ve sonra kaybettiği paranın bir kısmını geri almaya çalışacağım."

"Endişelerini anlıyorum." Leo dikleşti. "Dün gece konuyu düşündükten sonra, Yüzükler gerçekten varsa, en iyisi onları bir an önce bulmak olduğu sonucuna vardım."

Kadın onu dikkatle izledi. "Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Bu ikilemi çözecek bir çözüm buldum." "Gerçekten mi, efendim?" Kendini hazırladı. "Nedir?"

"Yarın sizinle birlikte Londra'ya dönmeye karar verdim," diye açıkladı. "Yüzükler meselesini kendim araştıracağım."

"Onları *siz* mi arayacaksınız?" Beatrice ona şaşkınlıkla baktı. "Sizi anlamıyorum, efendim."

"Çok basit. Sen bu konudan tamamen uzak dur. Ben hallederim."

Anladı. "Yasak Yüzükleri kendiniz için istiyorsunuz, değil mi?"

"Bayan Poole, Yüzüklerin yerini kendi başınıza bulmanız mümkün olsa bile, ki bu çok olası değil, onları ele geçirmeniz son derece tehlikeli olur. Bu tür işleri halletmek için ben çok daha uygunum."

"Bu ne cüret, efendim?" Kendini toparlayarak, eğretili otlarının üzerinden ona öfkeyle baktı. "Bir an bile olsa, araştırmalarımı bırakıp bu işi size bırakacağımı düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. O Yüzükler ve onlardan elde edilecek para kuzenim Arabella'ya ait. Reggie amcam, mirasını ona bırakmak istiyordu."

"Lanet olsun, beni ilgilendiren para değil." "Bunu çok iyi anlıyorum."

Biraz yatışmış görünüyordu. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Senin gibi bir adam için para asla öncelikli bir konu olmaz." Gözlerini kısarak baktı. "Ama senin doğanda, diyelim ki, kazanma hırsını uyandıracak başka şeyler de vardır, değil mi?"

"Anlamadım?"

"Kabul et, Monkcrest. O yüzükleri ele geçirmek istiyorsun çünkü efsanenin gerçeğini öğrenmek istiyorsun. Kimyagerin Afrodite'inde saklı olduğu söylenen hazineyi arıyorsun."

"Lanet olsun, hanımefendi."

"Seni suçlamıyorum. Harika bir başarı olurdu, değil mi? Sadece düşün gazetesinin sen yaz Antikacılar Derneği'nin

Antiquarians. Sonuçta, efsaneleri inceleyen bir adamın bir efsanenin doğruluğunu kanıtlama fırsatı ne sıklıkla karşısına çıkar ki?"

"Efsanenin bununla hiçbir ilgisi yok." Leo ellerini bitki tezgahından çekti ve parmaklarını hızlı ve vahşi bir hareketle esnetti. "En azından doğrudan yok."

"Saçmalık. Az önce bana Çılgın Keşişlerin takıntılı bir coşkuyla ilgi alanlarının peşinden gitmelerinin doğası olduğunu söyledin. Sen eski efsaneleri araştırmaya tutkuyla bağlısın ve ben, aptalın teki, senin eline muhteşem bir keşif yapma fırsatını kaçırdım."

"Bayan Poole, bu bir hazine avı oyunu değil. Potansiyel olarak tehlikeli bir durumdan bahsediyoruz."

Ellerini genişçe açtı. "Sizden yardım istemekle ne kadar aptalmışım. Kurtların ağzına doğru yürümek gibi bir şeydi."

"Lütfen melodramayı bırakın. Tesadüfen, İngiltere'de sizin için durumu kurtarabilecek tek adama geldiniz."

"Affedin beni, lordum, alçakgönüllülüğünüz ve tevazunuz beni çok etkiledi." Dönüp seranın uzak ucuna doğru hızlıca yürüdü. "İngiltere'de bana yardım edebilecek tek adam, tabii. Bana yardım edebilecek pek çok kişi olduğuna eminim."

"Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyorsun." Adam onu bitişik koridorda takip etti. "Bu girişim için ihtiyacın olan adam benim. Hatırlarsan, bu yüzden buraya geldin."

Durdu ve doğal olmayan büyüklükteki papatyalarla kaplı tarlanın karşısında ona dönerek yüzünü ona çevirdi. "Bir şeyi çok netleştireyim, lordum. Size bilgi almak için geldim. Bana bilgi verdiğiniz, bunun için size teşekkür etmeliyim. Ama sizden istediğim tek şey bu."

"Benden çok daha fazlasını istiyorsunuz, Bayan Poole." Gözleri tehditkar bir şekilde kısıldı. "Hoşunuza gitse de gitmese de, istediğinizi alacaksınız. Sabah sizi Londra'ya kadar eşlik edeceğim."

"Bu bir felaket. Tam bir felaket." Beatrice, o akşam yatak odalarını birbirine bağlayan küçük oturma odasında Sally'ye katıldığında hâlâ öfkeliydi. "Onunla ne yapacağım ben?"

Sally, soluk bir bornoz ve sararmış muslin bir başlık giymiş, şöminenin önündeki koltukta uzanmış, bir bardak cin içiyordu. "Onu görmezden gel?"

"Bunu yapmak imkansız." Beatrice de yatmaya hazırlanmıştı. Chintz sabahlığının etekleri, şöminenin önünde bir ileri bir geri yürürken bacaklarının etrafında uçuşuyordu. "O, öyle kolayca görmezden gelinebilecek bir adam değil."

"*Mais oui*, bunu tekrar söyleyebilirsin." Sally kaşlarını çattı. "Gözlerinin, o büyük canavar köpeğiyle aynı renk olduğunu fark ettin mi?"

"Işığın oyunu, başka bir şey değil."

"Sen öyle diyorsan. Ben yine de tuhaf olduğunu düşünüyorum." Sally biraz daha cin içti. "İşler planladığın gibi gitmediği için üzgünüm. Ama iyi tarafından bak, hanımefendi. Monkcrest Kontu bizi şehre geri götürürse, o lanet otelde buraya gelirken kaldığımız odadan çok daha iyi bir oda bulabiliriz."

Beatrice pencereye gitti. Devon'da bulunmalarının gerçek nedenini hiç bilmeyen Sally ile bu sorunu derinlemesine tartışamazdı.

Buraya gelmekle aptallık etmişti. Yasak Yüzükler konusunda ona danışırken, farkında olmadan Monkcrest'in önüne dayanılmaz bir yem atmıştı. Adam efsanelere ve antikalara olan tutkusu ile yanıp tutuşuyordu. Bunu anlamak için onun makalelerini okumak yeterliydi.

Onunla ne yapacaktı? diye düşündü. Onu Londra'dan uzak tutmalıydı. Yüzükleri ondan önce bulmasına izin veremezdi.

İKİ SAAT SONRA yatakta uyanık yatmış, bütün akşam kendine sorduğu aynı soruları düşünüp duruyordu. Şafak sökmeden manastırdan kaçmak için bir plan yapmaya çalışıyordu

bir plan yapıyordu ki, düşünceleri, kaldırım taşlarında bir atın nal sesinin belirgin tınısı ile kesildi.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. O saatte avluda bir atın olmasının mantıklı bir nedeni yoktu. Belki Monkcrest başka bir davetsiz misafir almaktaydı. Hak etmişti. Bu, onun dikkatini kendisinden başka yöne çekebilir ve bu da işine yarayabilirdi.

Merakla, ağır yorganları bir kenara attı ve yatağın kenarına oturdu. Çıplak ayakları soğuk zemine değdiğinde bir titreme geçti. Ocağın içinde hala közler parlıyordu, ama yatak odasını rahat bir sıcaklığa getirecek kadar ısı vermiyorlardı.

Ayaklarını terliklerine soktu, bornozunu giydi ve odanın diğer ucundaki pencereye doğru yürüdü. Dolunay manastırın avlusunu aydınlatıyordu.

Bir at ve binicisinin kapıdan dışarı çıkarken gördü. Aygır, zarif bir boynu ve kaslı omuzları olan devasa bir hayvandı. Sırtındaki adam onu ustaca sürüyordu. Siyah pelerininin kıvrımları arkasında dalgalanıyordu. Büyük bir köpek, ağzı açık, ikilinin yanında hevesle koşuyordu.

Beatrice dirseklerini pencere pervazına dayadı ve üçlünün karanlıkta kayboluşunu izledi.

Bu konuyu uzun süre düşündü, ancak Monkcrest'in Çılgın Keşişi'nin gece yarısı sadece köpeğiyle birlikte dışarı çıkması için iyi bir neden bulamadı.

YOL KESENLERİ AVLAMAK, diğer vahşi hayvanları avlamaya benzerdi. Bu yaratıkların alışkanlıklarını ve davranışlarını öğrenir, sonra bu bilgileri kullanarak tuzak kurardınız.

Yılların tecrübesi Leo'ya çok şey öğretmişti. O akşam, yerel bir soylu ailenin üyelerinden birinin evinde bir parti verileceğini biliyordu. Konukların çoğu geceyi ev sahibinin çatısı altında geçirecekti. Ancak kaçınılmaz olarak, birkaç kişi eve gitmek için

yollara düşerek eve dönecekti. Bunlar en değerli mücevherlerini takmış olacaktı.

Bu yeterince cazip değilse, bu geceki dolunay, tesadüfen o civarda bulunan hırslı haydutları da cezbetmişti. Leo, Beatrice'in arabasını soymaya çalışan haydutun hâlâ civarda olduğundan neredeyse emindi.

Monkcrest topraklarında ve çevresinde olan biten her şeyi takip etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Hizmetçiler, bahçıvanlar ve seyisler aracılığıyla bilgi, dedikodu ve haberler manastıra akın ediyordu. Leo, kendinden önceki Çılgın Keşişlerin alışkanlığı olduğu gibi, bilgileri toplamak ve sınıflandırmak alışkanlığı edinmişti.

O öğleden sonra, hanında içki içen sert görünümlü bir yabancının olduğu haberi ona ulaşmıştı.

Yollarda haydutlar oldukça yaygındı. Onları avlamak ise oldukça nadir görülen bir spordu. Ancak Leo, herkesin bir hobisi olması gerektiğini kendine hatırlattı.

Yıllar boyunca Leo, avının en sevdiği saklanma yerlerini tespit etme yeteneğini geliştirmişti. Nadiren yanılırdı. Bu gece, atlı her kötü adamın ilgisini çekecek kalın bir ağaçlıkta nöbet tutuyordu. Yolun karşı tarafındaki avantajlı konumundan, araba tekerleklerinin gürültüsünü sabırla bekledi. Ağaçlardaki adamın da beklediğini biliyordu.

Havada bir soğukluk vardı. Leo, onu bekleyen sıcak ateş ve brendi düşündü. Sonra Beatrice'i düşündü. Yarın onunla birlikte Londra'ya gidecekti. İçinde derin bir heyecan uyandı.

Tekerleklerin gürültüsü ve çamurlu zemine çarpan ağır nalların sesi onu hayallerinden uyandırdı. Yanında getirdiği iki tabancadan birini kemerinden çıkardı ve Apollo'nun dikkatini çekmek için dizginleri hafifçe sıktı. Büyük gri at uyuklamayı bıraktı. Başını kaldırdı ve kulaklarını dikti.

Araba yolun virajını döndü, nemli toprak yüzünden hızı yavaşladı. Pencerelerin perdeleri açılmıştı.

İçerideki lambalar, sakallı yaşlı bir beyefendi ve kocaman gri bir türban takmış bir kadını ortaya çıkardı.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Leo, avını yanlış mı seçti diye merak etti. Sonra, kırılan dalların ve dağılan yaprakların sesiyle, bir at ve binicisi ağaçların arasından fırlayarak yolun ortasına çıktı.

"Dur ve teslim ol, usta arabacı, yoksa kafanı omuzlarından koparırım." Haydut geniş kenarlı bir şapka takıyordu. Kirli beyaz kumaştan yapılmış üçgen bir maske yüzünü gizliyordu. Silahını sabit bir kolla nişan aldı.

Leo, pelerininin yakasını kulaklarına kadar çekti ve şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Gerisini gecenin karanlığı halledecekti. Apollo'yu ağaçların arasından çıkarmaya hazırlandı.

"Lanet olsun sana, adam!" Şaşkın arabacı dizginleri çılgınca çekti. "Bizden ne istiyorsun? İçeride yaşlı bir çiftten başka kimse yok."

Yol kesen adam, araba titreyerek dururken güldü. "Yerel sosyetenin iki üyesini mi kastediyorsun?"

Atını arabayı geçerek kapının yanına getirdi. "Ee, burada ne var bakalım? Çıkın dışarı. Çabuk olun, yoksa hemen yolunuza devam edersiniz. Bana sorun çıkarırsanız, birinizin boğazına kurşun sıkarım. Hanginizi seçeceğim de önemli değil."

Türbanlı kadın, atları ürküten yüksek bir çığlık attı. "Harold, bu bir haydut!"

"Görüyorum, canım." Harold pencereden dışarı eğildi. "Bakın, karım ve benim üzerimizde çok az mücevher var. Benim bir saatim ve onun bir iki takı var, hepsi bu."

"Kendim bakacağım." Haydut sabırsızca tabancasıyla işaret etti. "Arabadan inin. İkiniz de."

Leo dizleriyle Apollo'ya işaret etti. Aygır, yaprakların arasından çıkıp yolun kenarına geldi.

"Akşam eğlencesi sona erdi." dedi Leo.

"Ne oluyor lan?" Haydut eyerinde döndü. Maskenin üstünden şokla gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun sen? Bu benim arabam. Kendi arabana bin. Karın delik deşik olmadan git buradan."

"Harold, bir tane daha var. Kaybolduk."

Leo kadını duymazdan geldi. Silahını haydutun üzerine doğrulttu. "Buraya, bu bölgenin hırsızlar için güvenli olmadığını söylemeye geldim. Şafak sökmeden gitmezseniz, asılacaksınız."

Adam sertçe güldü. "Sanırım sen, hanın sahibi tarafından bana karşı uyardığı insan kılığına girmiş kurt sensin. Sana bir haberim var: Ben kurtadamlara ve benzeri şeylere inanmıyorum."

"O senin sorunun, dostum. Silahı bırak." "Bu gece sana bu iyiliği yapmayacağım, kurt efendi."

Haydutun kendine güveni Leo'ya bir uyarı sinyali gönderdi. Bir şeyler yolunda değildi. Bu, Beatrice ve tabancasıyla karşılaştığında kaçan haydutun ta kendisi olmalıydı. Aynı anda iki haydutun bölgeyi rahatsız etmesi inanılır bir şey değildi.

Ya Beatrice tabancasıyla ondan çok daha korkutucuydu, ya da haydutun bu yeni cesaretinin bir nedeni vardı.

Leo, arkasında kırılan bir dalın çıtırtısını bir saniye geç duydu. Ağaçların arasından başka bir at ve binici çıktı. Ay ışığı tabancanın namlusunda parladı.

Binici tereddüt etmeden nişan aldı ve ateş etti.

Leo kendini eyerin yanına attı, ama kurşun omzuna isabet etti.

Bir an için her şey kaosa dönüştü. Çarpmanın etkisi Leo'nun kolunu titretti. Silahını düşürdü. Apollo sinirli bir şekilde dans etti ve başını salladı. Leo koltuğunda kalmak için mücadele etti. Kadının çığlığı ormanda yankılandı.

Leo'nun sol omzunu donduran bir ateş sardı. Çok daha kötü olabilirdi, diye düşündü. Eyerde yer değiştirmesaydı, kurşun

boynuna isabet ederdi. Her hobinin bir dezavantajı vardı.

İlk kötü adam kahkahalarla bağırdı. "Gördüğün gibi, kurt adam efendi, bu gece yalnız avlanmıyorum."

Büyük bir canavarın vahşi hırıltısı, geceyi ay ışığıyla parıldayan binlerce cam parçasına dönüştürdü.

Herkes donakaldı.

Leo hafifçe gülümsedi. "Aslında ben de yalnız değilim."

Elf'in savaş çılgınlığının felç edici etkisi bir an sonra geçti. Apollo hariç, atlar çılgına döndü. Arka ayakları üzerinde yükselerek, ortalığı kargaşaya boğdular.

Koç, fırsatı değerlendirerek atlarına dizginleri bıraktı. Korkudan donakalmış hayvanlar birden ileri atıldılar ve arabayı sarsarak hareket ettirdiler. Kadın yine çılgık attı.

"Harold!"

Her iki haydut da atlarını kontrol etmekle meşgul oldukları için, virajı alıp uzaklaşan arabaya dikkatlerini veremediler.

"O da neydi öyle?" diye bağırdı ilk haydut.

"Han'daki kadın bahsettiği kurt o!" diye bağırdı ikincisi.

"Lanet olası kurt falan yok. Bu lanet olası bir masal, sana söylüyorum."

Leo bir kez ıslık çaldı. Elf çalılıklardan fırladı. Dudaklarını geri çekip dişlerini göstererek ilk hayduta atladı.

"Vur onu!" diye bağırdı ilk adam. "Öldür onu, Tanrı aşkına!"

Leo, pelerinin içindeki cebinden yedek tabancasını çıkarmayı başardı. Hedefini nişan aldı ve tek bir hareketle ateş etti.

Kurşun, ikinci haydutun Elf'e tabancasını doğrulttuğu anda uyluğuna isabet etti. Adam çılgık attı ve attan düştü. Yaralı bacağını tutarak yere yığıldı.

İlk adam sonunda atını kontrol etmek için verdiği mücadeleyi kaybetti. Yana doğru kayarak yere düştü. Elf ona doğru atladı.

"Elf," dedi Leo. "Koruyun."

Tazı durdu. Yere düşen adamın başında durdu ve hafifçe hırladı.

Garip bir sessizlik çöktü. Leo, üzerine çökmek üzere olan hoş olmayan, baş dönmesi hissini üzerinden atmaya çalıştı. Yanan omzunun çevresinde nem olduğunu hissetti.

Yerdeki ilk haydut, Elf'ten korku dolu bakışlarını yeterince uzun süre ayırarak Leo'ya hızlı ve çaresiz bir bakış attı.

"Han'da bize söylediler..." Dudaklarını yalamak için sözünü kesti. "Çılgın Keşiş'in sadece Monkcrest topraklarını koruduğunu söylediler."

"Yanlış duymuşlar," dedi Leo. "Çılgın Keşiş kendi adamlarını korur. Buna misafirleri de dahil. Dün gece Monkcrest'e giden bir hanımı soymaya çalıştınız. Bu gece o hatanızın bedelini ödediniz."

"Lanet olsun." Haydut umutsuzluk içinde yere yığıldı. "O kadını gördüğüm anda bela olacağını anlamıştım."

Bölüm 4

Henüz şeytanın ta kendisi olduğu ortaya çıkabilecek bir adamla yapılan en tehlikeli anlaşma.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜNDEN

Beatrice, Leo'nun manastır kapısından geri dönmesini izledi. Derin bir merak, onu pencerenin önündeki soğuk görev yerinde uyanık tutmuştu. Nereye gittiğini ve ne yaptığını öğrenmeden uyuyamayacağını biliyordu. Adam ve gizem, onu açıklayamadığı bir şekilde cezbediyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Devasa aygır avluya geri dönmedi. Hayvan sabit ve düzenli adımlarla yürüyordu. Elf, dili sarkmış halde yanında koşuyordu. Ay ışığı, deri tasmaındaki metal çivilerde parıltıyordu.

Leo eyerde dik duruyordu, ama sanki yorgunmuş gibi hafifçe sallanıyordu.

Aygır durdu ve sessizce bekledi. Elf merdivenleri tırmanarak kapıya koştu ve emredici bir şekilde bir kez havladı.

Leo attan inmeye başladı. Ama akıcı, alıştırılmış hareketinin ortasında aniden durdu. Omzunu tuttu.

Beatrice endişeyle, onun botlu ayaklarını yavaşça üzengiden çıkarmasını ve dikkatlice attan kaymasını izledi.

Yere güvenli bir şekilde indi, dengede durdu, ama Beatrice onun kendini dengelemek için eyerin kenarını tuttuğunu gördü. Sanki onu izlediğini hissetmiş gibi, penceresine baktı.

Beatrice camdan hızla geri çekildi, döndü, bir mum aldı ve kapıya doğru koştu. Leo ne yapmaya çalışıyorsa, bu sırada kendini yaralamıştı. Atından düşmüş olabileceğini düşündü.

Ama bu olasılık en önemli soruyu cevapsız bırakıyordu. Monkcrest'in Çılgın Keşişini ilk başta buraya çeken şey neydi?

Salondan sesler yükselirken merdivenlerin tepesine ulaştı.

"Gürültü yapma Finch. O piç kurusu beni sadece biraz yaktı. Ölecek değilim. Hepsi benim lanet olası hatamdı."

"Efendim, bu yaşta bir adamın aşırı heyecandan kaçınması gerektiğini söyleme cüretini alıyorum."

"Tavsiyen için teşekkür ederim." Leo, cehennem ateşini dondururcasına bir ses tonuyla konuştu.

"Efendim, kanamanız var. Yaranızı sarmalıyız."

"Tanrı aşkına, adamım, sesini alçalt. Bayan Poole'u uyandırmak istemiyoruz. Şafak sökene kadar açıklama ister."

"Evet," dedi Beatrice merdivenlerden inerken. "Bayan Poole kesinlikle bir açıklama isteyecektir. Burada ne oluyor böyle? Bu evin misafiri olarak bir açıklama alma hakkım var."

Leo, sesini duyunca inledi. Arkasını dönmedi. "Lanet olsun. Sanki bu gece tüm kötü şans benim başıma geldi sanırsın."

Beatrice en alt basamağa ulaştı. "Koluna ne oldu, Monkcrest?"

Kütüphane kapısında durdu ve yaralanmamış omzunun üzerinden ona baktı. Salon lambasının ışığında, kasvetli yüz hatları daha önce olduğundan daha da ürkütücü görünüyordu.

Akşam. Acı ve kötü ruh hali, gözlerinde tehlikeli bir alev haline dönüşmüştü.

"Omzumda bir şey yok, Bayan Poole." "Saçmalık." Mumları masanın üzerine koydu ve koridoru geçerek koridoru geçerek onun yanına geldi. "Pelerininde kan var, değil mi?"

"Yatağınıza dönmenizi tavsiye ederim, hanımefendi."

"Saçmalamayın. Yardıma ihtiyacınız var."

"Finch omzuma bakar." Leo kütüphaneye girdi. Elf, yumuşak bir şekilde sızlanarak onun peşinden gitti.

Finch onun peşinden koştu. "Gerçekten, lordum, bu tür şeyler sona ermeli. Yirmi yaşında genç bir adamken bu normaldi, ama şimdi kırk yaşındasınız."

"Henüz kırk yaşında değilim," diye homurdandı Leo.

"Neredeyse aynı." Finch bir lambayı yakıp ateşi yeniden yaktı.

Beatrice kapının eşiğinde duruyordu. "Bu tür şeylerde biraz tecrübem var, Finch. Lütfen temiz çarşaf ve sıcak su getir."

"Onu dinleme, Finch." Leo yorgun bir şekilde şöminenin önündeki tabureye çöktü. "Bu evde konumuna değer veriyorsan, Bayan Poole'a kulak asma."

Beatrice en güven verici gülümsemesini takındı ve tüm gücüyle Finch'e yöneldi. "Lord şu anda kendinde değil. Dediğimi yap. Çabuk, lütfen."

Finch kısa bir süre tereddüt etti, sonra bir karar vermiş gibi göründü. "Hemen dönerim, hanımefendi." Mutfakların yönüne doğru koştu.

Beatrice hızlı adımlarla kütüphaneye girdi. Elf başını Leo'nun dizine yaslayıp onu dikkatle izledi.

"Omzunuza bakayım, efendim."

Leo ona öfkeyle baktı. "Her zaman istediğini yapar mısın, Bayan Poole?"

"Konu benim için yeterince önemliyse, ısrar ederim." Pelerinini omzundan yavaşça çıkardı ve bir kenara attı.

Leo çenesini sıktı ama direnmedi. Beatrice, beyaz keten gömleğindeki kanı görünce nefesini tuttu.

"Aman Tanrım."

"Bayan Poole, bayılmak niyetindeyseniz, lütfen başka bir yerde yapın. Şu anki durumumda sizi tutabileceğimi sanmıyorum."

"Hayatımda hiç bayılmadım." Kırmızı lekenin kuruyup kuruduğunu görünce rahatladı. "Şanslısınız. Kanama neredeyse durmuş gibi görünüyor. Yarayı kesmek için bir makas lazım."

"Masamda. Sağ üst çekmecedeyim." Leo sağ eliyle brendi şişesini uzattı. "Ne deneyiminiz var?"

Kadın hızla masaya gitti. "Anlamadım?"

"Finch'e bu tür şeylerde deneyimin olduğunu söylemiştin." Brendi'yi bir bardağa döktü, tek yudumda içti ve bardağını yeniden doldurdu. "Beni hasta rolünü oynamaya zorladığın için, tıbbi uzmanlığının boyutunu bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Babam emekli olmadan önce papazdı." Beatrice çekmeceyi açtı ve makası buldu. "Annem de tabii ki papazın karısıydı."

"Yani?"

Beatrice makasla ona doğru yürüdü. "Sorumluluklarını çok ciddiye alırdı. Sadece hayır işleriyle uğraşmakla kalmaz, köy doktoruna ve ebeye de sık sık yardım ederdi."

"Ve öğrendiklerini size mi öğretti?" Leo makası dikkatle izledi.

"Yeterince büyüdüğümde, hasta veya yaralıların yanına çağrıldığında ona eşlik ederdim." Beatrice, hızlı ve dikkatli hareketlerle gömleği yaradan uzaklaştırdı. "Doğal olarak çok şey öğrendim."

"Annen, sanırım kendini iyilik yapmaya adanmış sinir bozucu tiplerden biri, değil mi?"

Beatrice hafifçe gülümsedi. "Annem, efendim, dikkatini gerektiren her işi üstlenen biridir. Babamla evlenmemiş olsaydı, savaş sırasında Wellington'a tavsiyelerde bulunmakla meşgul olurdu herhalde."

"Onun komuta etme yeteneğini açıkça miras almışsınız." Beatrice son keten bezini çıkarırken, adam keskin bir nefes aldı. "Dikkatli olun, hanımefendi. O omuz bu gece yeterince acı çekti."

Kız, kızarık, kanayan izi inceledi ve yüzeysel olduğunu görünce rahatladı. "Birkaç kurşun yarası görmüştüm."

"Macera dolu bir hayat sürmüştünüz, Bayan Poole."

"Bunlar av kazalarının sonucu. Bu tür yaralanmalar oldukça ciddi olabilir. Ama bu durumda top sadece yanından sıyrıp geçmiş gibi görünüyor. Birkaç santim daha aşağıya çarpmış olsaydı..."

"Biraz uyarı aldım." Başını çevirip omzunu inceledi. "Sana ciddi bir şey olmadığını söylemiştim."

"Bu tür yaralanmalar, uygun şekilde tedavi edilmezse ciddi hale gelebilir."

Finch kapıda belirdi. "İstediğiniz temiz çarşaf ve su, hanımefendi."

"Buraya getirin lütfen. Sonra lordun temiz bir gömleğini getirin."

"Peki, hanımefendi." Finch tepsiyi masanın üzerine koydu ve tekrar aceleyle uzaklaştı.

"Zavallı Finch," diye mırıldandı Leo. "Eski haline asla dönemeyecek korkarım. Onu tamamen yenmişsiniz, Bayan Poole."

"Saçmalık. O sadece sağduyulu davranıyor, ki bu sizin için de geçerli değil, efendim."

Beatrice makası bir kenara koydu ve brendi sürahisini uzattı.

Leo sert bir gülümsemeyle baktı. "Bu görev için kendinizi güçlendirmek mi istiyorsunuz Bayan Poole?"

"O şeyi içmeye niyetim yok, efendim. Kendinizi hazırlayın." O, niyetini anlamadan önce açık yaraya içkiyi döktü.

Leo nefesini tuttu. "Lanet olsun. İyi brendiye yazık oldu."

"Annem, yaraları sert alkollü içeceklerle temizlemenin çok önemli olduğuna inanır." Beatrice şişeyi bir kenara koydu. "Bu fikri babamın kütüphanesindeki kitaplardan birinden almış."

"Ailen nerede yaşıyor?"

"Hampshire'da hoş bir kır evine çekildiler. Babam kitapları ve gül bahçesi ile uğraşıyor. Annem ise köy çocukları için bir okul kurdu. Eğitimin değerine çok inanır."

"Söylesene, Bayan Poole, anne baban, cinayetleri araştırmak ve tehlikeli antikalar aramak gibi hobilerin olduğunu biliyor mu?"

"Henüz onlara şu anki projemden bahsetme fırsatı bulamadım." Beatrice keten bandajı kesti. "Ama bu meseleyi hallettikten sonra yazacağım."

"Anlıyorum." Beatrice keten bandajın uçlarını bağlarken, adam somurtkan bir ifadeyle onu izledi. "Yaptıklarını duyunca şaşırırlar mı?"

"Bu koşullar altında Reggie amcamın katilini bulup Arabella'nın mirasını geri almak dışında bir seçeneğim olmadığını anlayacaklarına eminim."

"Elbette. Korkunç roman okurları için günlük işlerden biri, değil mi Bayan Poole?"

"İnsan yapması gerekeni yapar."

Leo homurdandı ve bir yudum brendi içti. "Ne zamandır dul kaldınız, Bayan Poole?"

Bu soru onu şaşırttı. Sonra Leo'nun yarasının acısından dikkatini başka bir şeye çekmeye çalıştığını anladı.

"Üç yıl evli kaldım, efendim. Beş yıldır dulum." "Kaç yaşında evlendiniz?"

"Yirmi bir."

"Yani şimdi yirmi dokuz musunuz?"

"Evet." Bu işin nereye varacağını merak etti.

"Neredeyse otuz."

"Gerçekten mi, efendim?" Bandajı çok sıkı bir şekilde çekti.

Dişlerini sıktı ve bir yudum daha brendi içti. "Yeniden evlenmek ister misiniz?"

"Hiç." Beatrice soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bir kadın, bir erkek ve bir kadın arasında mümkün olan en uyumlu birliğin metafizik mükemmelliğini tattıktan sonra, gerçek ruh eşi ile fiziksel, ruhsal ve entelektüel iletişim kurmanın ambrosiasını tattıktan sonra, daha azıyla asla yetinemez."

"O kadar mı iyiydi?"

"Mükemmellikti, lordum."

"Kocan ölene kadar mı?" diye sordu.

"Mükemmellik sonsuza kadar sürmez. Ama insan, çok az kişinin sahip olduğu sevgiyi yaşamış olmanın ayrıcalığını bilerek hayatına devam eder." Bandajı düzeltirken kısa bir süre durakladı. "Sizin bunu anladığınıza eminim. Sizin evliliğinizin de oldukça sıra dışı olduğunu duydum."

"O zarafet ve güzelliğin timsahıydı," dedi çok kararlı bir şekilde. "Sadık, nazik ve oğullarıma sevgi dolu bir anne idi. Hiçbir erkek bir kadından daha fazlasını isteyemezdi. Bir meleğin yüzüne ve mizacına sahipti."

Nedense Beatrice'in kalbi bu haberi duyunca bir anda çöktü. Nazik bir gülümsemeyi başardı. "Çok şanslıymışsınız, efendim."

Brendi kadehini küçük bir selamla kaldırdı. "Siz de öyleydiniz, Bayan Poole. Sizin de dediğiniz gibi, çok az kişi gerçek aşkı bilir, kısa süreli de olsa. Ben de, ilk evliliğimin yerini asla dolduramayacak ikinci bir evlilikle anılarımın parlak ışığını söndürmek istemiyorum."

"Gerçekten." Beatrice, adamın ses tonuna sızan melankolik havayı sevmedi. Canlandırıcı bir şey söylemek için uğraştı. "Belki de en iyisi budur. İkimiz de kendi trajedilerimizden öğrendiğimiz gibi, büyük aşkların bedeli de büyük olabilir."

"Biliyor musunuz, Bayan Poole, dün konuştuğumuz o korkunç romanlardaki karakterlerden birine benziyorsunuz."

"O zaman ödeştik, efendim." Makası aldı ve bandajın ucunu kesti. "Sen de bu romanlardaki karakterlere çok benziyorsun, gece yarısı ortalıkta koşturup vurulmak falan."

"Lanet olsun. Belki Finch haklıdır. Belki de bu tür şeyler için yaşıyorum."

Beatrice çok tatlı bir gülümsemeyle, "Onun da dediği gibi, belli bir yaştan sonra bir beyefendi aşırı heyecandan uzak durmalı."

Adam yüzünü buruşturdu. "*Touché*, hizmetçinin de dediği gibi."

Ne yazık ki Sally bunu bu kadar mükemmel bir aksanla söyleyemezdi, diye düşündü Beatrice. Ateşin ışığında yaptığı işi inceledi. İçinde küçük bir heyecan dalgası yayıldı. Sakin ol, dedi kendine. Doğru, gömleksiz bir erkek görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yine de, o olgun bir kadındı. Bu tür şeyleri sakın karşılayabilmeliydi.

Justin'in ince fiziği bir anlığına aklına geldi. Garip, o ana kadar kocasının göğüs ve omuzlarının biraz fazla zayıf olduğunu fark etmemişti.

Tabii ki Justin çok daha gençti. Vücudunda hala gençliğin zayıflığı vardı. Leo ise tam olgunluk çağındaki bir adamdı. Sert, pürüzsüz kaslı, çok sağlam omuzları ve belirgin göğüs kasları vardı.

Onu rahatsız eden sadece o kadar çıplak, erkeksi tenin görüntüsü değildi, fark etti. Leo'nun koyu saçları rüzgardan dağınıktı. Üzerinde gecenin kokusu vardı. Brendi içmemişti, ama yine de biraz başı dönüyordu.

"Kocan nasıl öldü?" diye sordu Leo aniden.

Soru onu hayallerinden uyandırdı. Kendine geldi. "Bir haydut tarafından vurularak öldürüldü."

Leo gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Tanrım. Çok üzüldüm."

"Uzun zaman önce oldu." Son beş yıldır bu hikayeyi o kadar çok tekrarlamıştı ki artık kelimeler ağzından akıyordu. Konuyu değiştirmek istedi. "Biliyor musunuz, efendim, bence bu geceki olay Monkcrest efsanesinin değerini biraz düşürüyor."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Gerçek bir büyücü, bu gece yola çıkmadan önce kehanet camını mutlaka incelemiş olurdu. Sonucu gördükten sonra bu işi kesinlikle iptal ederdi."

Leo ona alaycı, geçici bir gülümseme attı. "Hanımefendi, omzumdaki yara bana dersini verdi, emin olun. Gururumu da incitmenize gerek yok."

"Ama o kadar büyük bir hedef ki, lordum. Nasıl direnebilirim?" "Yeter. Teslim oluyorum."

"Peki." Beatrice ellerini yıkamak için arkasını döndü. "Birkaç gün ağrınız olur, ama sonunda bu gecenin eserinden geriye sadece şık bir yara izi kalacağını sanmıyorum."

Gözlerindeki eğlence kayboldu. Beatrice'in ellerini temiz bir havluyla kurulamasını izlerken, düşünceli bakışları geri döndü. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Lütfen, nezaket göstermeye zahmet etmeyin, lordum. Karakterinize aykırı bir şey yapmanızı istemem."

Finch kapıda belirdi. Boğazını temizledi. "Temiz gömleğiniz, lordum."

Leo ona bir bakış attı. "Teşekkürler, Finch."

Finch kütüphaneyi geçip Leo'nun omuzlarına dikkatlice giysiyi gevşekçe örttü. Leo kollarını kollara sokma zahmetine girmedir. Gömleği düğmelerini iliklemeden bıraktı.

Finch, Beatrice'e baktı. "Hepsi bu kadar mı, hanımefendi?"

Beatrice ona gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun."

"Yatmaya git, Finch." Leo uzun parmaklarıyla saçlarını taradı ve yüksek alnından geriye doğru düzeltti. "Her zamanki gibi görevini takdire şayan bir şekilde yerine getirdin. Git biraz uyu."

"Evet, efendim." Finch kanlı bezleri, kaseyi ve sürahiyi aldı ve kütüphaneden çıktı.

Leo, kapının arkasından uşak çıkıncaya kadar bekledi. Sonra elini tembelce hareket ettirerek kristal bardaktaki son brendi damlalarını karıştırdı. Ateşe bakarak hiçbir şey söylemedi.

Beatrice karşısına oturdu ve çıplak göğsüne bakmamak için çok uğraştı. Ne yazık ki, düğmeleri açık gömlek, pantolonuna doğru uzanan koyu renkli, kıvrımlı saçları pek gizleyemiyordu.

Beatrice, tüm iradesini kullanarak bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Bu gece ne oldu, lordum?"

Leo, yaralı omzunu omuz silkme hareketi ile kaldırmaya başladı. Hemen durdu ve yüzünü buruşturdu. "Merakım, önce sana ne olduğunu düşündüğünü sormamı gerektiriyor."

"Üç olasılık görüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Birincisi, metresinizle buluşmak için atla çıktınız ve onun yerine kadının kocasıyla karşılaştınız."

Ateşin ışığı gözlerinin derinliklerinde parladı. "Sizi temin ederim Bayan Poole, evli kadınlarla ilişkiye girmeme konusunda uzun süredir bir ilkem var. Hiçbir kadın kurşun değerinde değildir. İkinci tahmininiz nedir?"

"Yol kesen haydut rolünü oynamaktan zevk alıyorsunuz."

"Hayal gücü zengin, ama pek de iltifat sayılmaz." Bir bardak daha brendi doldurdu. "Hakkımda bu kadar kötü düşünmeniz beni çok üzdü. Sizi temin ederim ki, bu tamamen haksız bir düşünce."

"O halde son ihtimal kalıyor." Bir an durakladı. "Dün gece arabamı durduran haydutu avlamak için dışarı çıktınız."

Adam, bardağı ağzına götürürken durakladı. Çok dikkatli bir şekilde brendi bardağını masaya koydu. "Etkileyici, Bayan Poole. Çok etkileyici. Söylesene, bu dedektiflik yeteneğini sana kim öğretti?"

"Babam. O, Tanrı'nın mantık ve akıl yeteneklerini hem erkeklere hem de kadınlara, bu yeteneklerin her iki cinsiyet tarafından eşit olarak kullanılması amacıyla verdiğine inanıyor."

Leo'nun dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Babanızla tanışmak hoşuma giderdi."

"Yaranızı açıklamak üzereydiniz, lordum."

"Sanırım bunu hak ettiniz."

"Evet, kesinlikle öyle."

Leo Elf'in başını okşadı ve sonra tabureden yavaşça kalktı. Elinde brendi kadehi ile kanatlı koltuğa doğru yürüdü ve oturdu.

Elf, her zamanki yeri olan şöminenin önüne gidip oturdu.

"Oldukça iğrenç bir hikaye, Bayan Poole." Leo bacaklarını ateşin üzerine uzattı. "Benim için hiç de avantajlı olmayan bir hikaye."

"Yine de dinlemek isterim."

Başını kırmızı kadife yastığın arkasına yaslayıp gözlerini kapattı. "Uzun lafın kısıası, üçüncü tahmininiz doğru. Dün gece size saldıran haydutu aramaya gittim."

Böyle bir cevap bekliyor olmasına rağmen, yine de dehşete kapıldı. "Gece yarısı tehlikeli bir haydutu aramak için dışarı çıktınız mı demek istiyorsunuz?"

Leo gözlerini açtı ve ona gizemli bir bakış attı. "Aslında, haydutları avlamak için en uygun zaman budur. Onlar gecenin yaratıklarıdır."

"Aman Tanrım, delirdin mi?"

Sessizce alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Beatrice kızardı ve utancını somurtkan bir ifadeyle gizledi. "Avını bulduğunu anlıyorum."

"Yolun beyefendileri alışkanlıklarında genellikle tahmin edilebilir olurlar." Leo iç geçirdi. "Ama bu seferki beni şaşırtmayı başardı. Yanında bir arkadaşı vardı. Çok geç olana kadar fark etmedim."

"İki kişi miydi?"

"Görünüşe göre, dün gece sizinle karşılaştıktan sonra, bu alçak adam çok akıllıca bir karar vermiş ve yardıma ihtiyacı olduğunu anlamış."

"Lordum, bu hiç de komik değil. İki haydut mu? Hayatını kurtardığın için şanslısın."

"Yalnız değildim. Benim de bir yardımcım vardı."

Elf kulaklarını kıpırdatıp daha rahat bir pozisyon aldı.

Beatrice köpeğe bir göz attı. "Anlıyorum. İki haydut ne oldu?"

"Omzumun durumu ve saatin geçliği nedeniyle, onları köye götürüp yerel yargıcı uyandırmak istemiyordum." Leo brendi'den bir yudum daha aldı. "Bu yüzden onları bir uyarı ile yoluna gönderdim."

"Sadece bir uyarı mı?"

Gülümsedi. "Yakın zamanda geri döneceklerini sanmıyorum. Elfler kalıcı bir iz bırakır."

Beatrice titredi. "Evet, eminim öyledir." Leo'ya sert bir bakış attı. "Çok büyük bir risk aldınız, lordum."

"Her şey rutin bir iş olmalıydı. Ama bu gece biraz dikkatsiz davrandığımı itiraf etmeliyim." Bardağın kenarından ona anlamlı bir bakış attı. "Kendimi savunmak için, sadece zor bir gün geçirdiğimi söyleyebilirim. Dikkatim dağınıktı ve keyifsizdim. En iyi halimde değildim."

"Bu tür şeyleri düzenli olarak yapar mısınız?"

"Haydutları avlamak mı? Sadece bölgede nadiren bir tane ortaya çıktığında. Çoğunlukla Monkcrest topraklarından uzak dururlar."

Kurtadamlar ve büyücüler hakkındaki söylentiler çok can sıkıcı, ama en azından çoğu kötü adamı buradan uzak tutuyorlar."

Beatrice bu basit ifadenin sonuçlarını düşündü. "Dün gece beni soymaya çalışan kişi, tam olarak Monkcrest topraklarında değildi."

Leo, brendi kadehini tutan eliyle son derece belirsiz bir hareket yaptı. "Yeterince yaklaştı."

"Aslında nehrin diğer tarafında faaliyet gösteriyordu," dedi çok dikkatli bir şekilde.

Leo yarı kapalı göz kapaklarının arasından onu inceledi. "Öyle mi?"

Beatrice ayağa fırladı. "Bu gece onu takip etmek için köprüyü geçmen gerekirdi. Su altında olduğu söylenen köprüyü."

"Sel sularının beklenenden daha çabuk çekildiğini duyunca sevineceksin."

"Öyle mi?" Beatrice, şalının yakasını sıkıca kavradı. "Neden bu beni hiç şaşırtmadı acaba?"

"Bayan Poole, neyi ima ettiğinizi bilmiyorum, ama sizi temin ederim ki..."

"Hiçbir şey ima etmiyorum, lordum. O köprünün durumu hakkında bana gerçeği söylemediğiniz için sizi suçluyorum."

"Sakin olun. Köprü bütün gün su altında olmasa bile, yollar hızlı bir araba yolculuğu için çok çamurlu olurdu. Bu sabah yola çıksaydınız, Londra'ya dönmeniz iki gün yerine üç gün sürerdi. Bu da bir gece yerine iki gece kötü hanlarda kalmak anlamına gelirdi."

"Beni kandırmaya çalışma, Monkcrest." Ateşin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Kandırıldım. Şüpheli bir şeyler olduğunu biliyordum. Köprünün durumunu kendim araştırmalıyım."

"Bir gün gecikmekle zaman kaybetmediğinizi az önce açıkladım," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Mesele o değil, efendim. Beni aldattınız."

Gözlerinde öfke parladı. Beatrice, Çılgın Keşif'in kararlarının tartışılmaya alışkın olmadığı belliydi.

"En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi çok sakin bir sesle.

"Hah. Buna bir an bile inanmıyorum. Beni geciktirdin çünkü bu zamanı planlarımdan vazgeçirmek için kullanmak istedin."

"Ne işe yaradı ki?" diye mırıldandı Leo. "Boşuna nefes harcadım."

Şöminenin uzak ucunda durdu. "Evet, öyleydi. Londra'ya varır varmaz amcamın ölümünü araştırmaya başlayacağım."

"Niyetiniz konusunda beni ikna ettiniz, Bayan Poole. Babanızın bu konularda size verdiği eğitime rağmen, mantık ve sağduyunun sizi etkilemeyeceği çok açık."

Ona tiksinti dolu bir bakış attı.

Leo brendi kadehindeki son yudumu içip bardağı sehpaye sertçe bıraktı. "Ve özetle, bu yüzden bu gece haydutu avlamaya çıktım ve bu yüzden bu haldeyim."

"Anlamadım?" Kadın ona döndü. "Yaralanmanın suçunu bana mı atmaya çalışıyorsunuz?"

Leo somurtkan bir şekilde düşüncelere daldı. "Evet, omzumdaki bu yarayı tamamen senin hatan olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz."

"Ne cüretle! Nasıl cüret edersin!"

"Bana gayet açık görünüyor. Benim mükemmel ve pratik tavsiyelerimi dinleyip, o lanet yüzükleri aramak için hayatını tehlikeye atmamayı kabul etseydin, bu gece yarısı dışarı çıkmak zorunda kalmazdım."

"Aradaki bağlantıyı göremiyorum, lordum."

"Bağlantı apaçık ortada. Bu gece haydut sorunuyla ilgilenmek zorunda kaldım çünkü ertelenemezdi."

Ona sert bir bakış attı. "Neden başka bir geceye ertelenemedi?"

"Çünkü sana söylediğim gibi, sabah seni Londra'ya geri götürmek niyetindeyim," dedi sabırla.

"Bugün beni aldattıktan sonra bu işe karışmana izin vereceğimi bir an bile düşünüyorsan, çok yanılıyorsun, efendim."

Leo hiçbir uyarıda bulunmadan sandalyesinden kalktı. Bir an önce ateşin önünde dikkatsizce uzanmışken, bir an sonra Beatrice'in üzerinde dikiliyordu.

"Lordum." Hızla bir adım geri attı. Topuğu sert bir şeye çarptı. Elf'in protesto eden düşük homurtusu geri çekilmesini engelledi. "Omzunuz..."

"Her geçen saniye daha iyi oluyor."

"Bakın, Monkcrest, beni korkutamazsınız."

"Beni anlamıyorsunuz, hanımefendi." Sağ elini şöminenin üzerine, kadının başının yanına koydu. "Sizi korkutmaya çalışmıyorum."

"İyi ki öyle." Yutkundu. "Çünkü sizi temin ederim ki, bunu yapmanıza izin vermeye niyetim yok. Hakkınızda duyduğum söylentilere inanmıyorum. Siz deli değilsiniz. Siz bir beyefendisiniz ve öyle davranmanızı bekliyorum."

"Ailemde bu ikisini ayırt etmek genellikle zordur." "Saçmalık."

Soğuk gülümsemesi gözlerindeki tüm sıcaklığı yok etti. "Bu konuyu başka bir zamana bırakalım. Size bir ortaklık teklif etmek üzereydim, Bayan Poole."

Kadın ona boş boş baktı, Elf'in odanın uzak bir köşesine çekildiğini fark etti.

"Ortaklık mı?" diye tekrarladı uyuşmuş bir sesle.

O, ona yaklaşarak, “Sizinle benim ortak bir hedefimiz var. İkimiz de Yasak Yüzükleri bulmak istiyoruz. Kim bilir? Yüzükler yeniden ortaya çıktıysa, belki simyacının Afroditi de ortaya çıkmıştır. Her birimizin, diğetine yardımcı olabilecek bilgileri olabilir.”

"Ne olmuş yani?"

"Sizi planlarınızdan vazgeçirmenin bir yolu olmadığını anlıyorum. Sizi benim planlarımdan vazgeçirmenin bir yolu olmadığını da garanti ederim. Birbirimize mahkum gibiyiz, Bayan Poole. O halde, birlikte çalışalım."

“O yüzükler akrabalarımaya ait. Bulunurlarsa, onları kendinize ait olarak talep etmenize izin vermeyeceğim.”

“Yüzükleri bulursanız, amcanızın onlara harcadığı parayı geri almak için bir koleksiyoncuya satacağınızı söylemişsiniz.”

“Evet.” O, onu ihtiyatla süzdü. “Aynen öyle yapacağım.”

“O halde bu konuda anlaşmazlığa düşmemize gerek yok, hanımefendi,” dedi Leo çok yumuşak bir sesle. “Yüzükler soruşturmamız sırasında ortaya çıkarsa, bana satacaksınız.”

Boğazı kurudu. "Size satmak mı?"

"Onlara ne kadar fiyat biçerseniz, o kadar ödeyeceğime söz veriyorum."

"Ben... Bundan hiç şüphem yok, lordum." Kendini bocalarken fark etti. Bu, ona yabancı bir duyguydu. "Ama itiraf etmeliyim ki, öneriniz beni şaşırttı. Yüzükleri size satmayı hiç düşünmemiştim."

"Olasılıkları düşünün, Bayan Poole." Sesi karanlık, ikna edici bir tonla alçaldı. Bu, baştan çıkarmak ve büyülemek isteyen bir aşığın sesiydi. Bir büyücünün sesi. "Soruşturmalarınızda size yardımcı olacak bir ortak ve yüzükler bulunursa garantili bir müşteri. Çok cazip bir teklif, değil mi?"

Beatrice titredi. "Ortaklık." Bu kelime dilinde egzotik ve garip bir şekilde cezbedici bir tada sahipti. Boğazını temizledi. "Fikrinizi kesinlikle düşüneceğim."

"Çok çabuk karar versen iyi olur. Sabah birlikte Londra'ya gidiyoruz."

"Fazla kendinden emin olma, Monkcrest. Sadece planı düşüneceğimi söyledim."

"Öyle yapın Bayan Poole. Ve çabuk olun."

O kadar yakındı ki, parmak uçlarıyla çıplak göğsüne dokunabilirdi. Vücudunun ısısı onu sardı. Aniden nefes alamadı, sanki tüm ağırlığı üzerine çökmüş, onu ezmiş gibiydi.

Bir ortaklık.

En azından çılgın bir fikirdi. Ama içini kaplayan pervasızlığın heyecanını inkar edemedi.

Monkcrest Manastırı'nın Çılgın Keşişi ile ortaklık.

Sonuç ne olursa olsun, romanlarındaki kahramanlardan birine yakışır bir macera olacaktı.

En azından, bu materyali bir sonraki kitabı için ilham kaynağı olarak kullanabilirdi.

Bu son düşünce, o anda onu hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sakinleştirdi.

"Asistanım olarak işe yarayabilirsiniz, ı ışık efendisi," dedi yavaşça.

"Ortak, Bayan Poole. Eşit ortak. Asistan değil."

"Hmm."

Beatrice, onun gülümsemesinin dikkatsiz bir kahramanı bile bir mezara çekebileceğini düşündü.

Boğazını temizledi. "Peki, efendim. Anlaştık." "Belki de bu anlaşmamızı mühürlemeliyiz."

"Mühürlemek mi? Nasıl?" Diye sordu, kaşlarını çatarak. "Yazılı bir sözleşme yapmak mı istiyorsunuz, lordum?"

"Hayır, sevgili Bayan Poole. Aklımda çok daha ilginç bir şey vardı."

Hiç uyarmadan başını eğdi. Ağzını onun ağzına kapattı.

O anda, bu gece bu odada deli olan tek kişinin kendisi olduğunu anladı. Sadece çılgın bir kadın, böyle bir erkeğin tüm duyularını ateşe vermesine izin verebilirdi.

Beatrice kollarını onun boynuna doladı ve canını dişine takarak ona sarıldı.

Bölüm 5

Korkunç sessizlik, herhangi bir sestten daha uğursuzdu.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ BEŞİNCİ BÖLÜMÜNDEN

Leo'nun kanı damarlarında kaynıyordu. Odanın sıcaklığı bir anda birkaç derece yükseldi. Kendini şiddetle, şiddetle *canlı* hissediyordu. İçini kaplayan cinsel arzu o kadar yoğundu ki, acı verici bir hal almıştı.

Neredeyse kırk yaşındaydı. Bir erkeğin gençliğin kontrol edilemez şehvetine kapıldığı yaşı çoktan geçmişti. Tutkuları o kadar uzun süredir sıkı bir kontrol altında tutulmuştu ki, onları kontrol edememenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Beatrice'i öpmek niyetinde değildi. Hayır, bu yalandı. Onu öpmek niyetindeydi. Aslında, şimdi bu konuda pek bir seçeneği olmadığını görebiliyordu. O, güçlü baharatların diline yaptığı etki gibi onu etkiliyordu. Onu kızdırıyor ve heyecanlandırıyordu. Ve ona bir kez daha tatmak için aç bırakıyordu. Er ya da geç onu öpecekti, diye düşündü Leo. Ama o anda bu dürtüye teslim olmayı planlamamıştı.

Bu gece ne doğru zaman ne de doğru yerdı. Bu gece kendini ya da durumu tam olarak kontrol edemiyordu.

Beatrice'in onu neredeyse öfkelenmesine çok kızmıştı, bu çok nadir olan bir olaydı. Sonuç olarak, en iyi halinde değildi. Üstüne üstlük, Beatrice ona,

nce, bir erkek ve bir kadın arasında fiziksel ve metafiziksel olarak mümkün olan en mükemmel birliği bir kez yaşıadığını söylemişti.

Onu bu noktaya getiren bu iddia mıydı acaba? Başka bir erkekle bu kadar büyük bir mutluluk yaşamış olması fikri onu rahatsız ediyordu. Sebep ne olursa olsun, onu öpme isteğine karşı koyamadı.

Onu şaşırttığını biliyordu. Ağzını onun ağzına yaklaştırmadan hemen önce, gözlerinde şaşkın bir ifade grmşti. Yine de ona karşılık vermişti.

Aslında, onun tepkisinin boyutu onu şaşırtmıştı.

Dudakları sıcak, yumuşak ve davetkardı. Kolları boynuna sıkıca dolandı. Mermer şömine çevresine yaslanmayı bırakıp kendini ona sıkıca bastırdı. Gevşek şalının altında göğüslerinin hafifçe kabardığını hissedebiliyordu.

Vücudu zarıf, canlı ve heyecan verici bir şekilde tüm doğru yerlerinde sıkıydı. Kalalarının dolgunluğu, elinin dokunmasını istiyordu.

Zaferin parıltısı başını döndürdü. Onu göğüsüne bakarken yakaladığında yanılmadığını biliyordu. En azından ona karşı meraklıydı. Onun için ağzını açacak kadar ilgisini çekmişti.

Bir iniltiyle öpücüğü derinleştirdi. Beatrice anlaşılmaz bir şey mırıldandı, ama geri çekilmedi.

Ellerini kadının sargısının içine kaydırđı, beline doğru indirdi ve parmakları kalçalarının kıvrımlarına değene kadar aşağıya doğru ilerledi. Onunla kadının sıcak teni arasında sadece ince geceliği vardı.

Yavaşça sıktı ve onu sertleşmiş penisine daha sıkı bastırdı. En derinlerinde onu saran titremeyi hissetti. Kokusu duyularını harekete geçirdi ve başını döndürdü.

Kanepeyi düşündü. Sadece birkaç adım uzaktaydı.

"Lordum." Beatrice nefes nefese ağzını açtı. Şaşkın gözlerle ona baktı. "Acıyı dindirmek için fazla brendi içmiş olabilirsiniz. Sabahleyin pişman olacaksınız."

"Şüphesiz." Kalçalarını ereksiyonuna doğru çekti. "Sen pişman olacak mısın?"

Ağzını açtı. Leo kendini hazırladı. Elbette öpücüğü pişman olacaktı. Onun konumundaki herhangi bir hanımefendi, toplumun gelenekleri ve kuralları gereği, kendini derinden kırılmış hissettiğini ilan etmek zorunda kalacaktı. Ve sanki bu pişmanlık için yeterli bir neden değilmiş gibi, bir zamanlar ambrosia'nın tadını da tatmıştı. Leo, öpücüklerinin nektar tadı olmadığını kuvvetle tahmin ediyordu.

Beatrice ağzını kapattı. Sonra ona garip bir gülümseme attı. "Hayır."

"Hayır mı?" Rahatlama hissi onu sardı. Ardından coşkulu bir zevk dalgası geldi. Ağzını bir kez daha onun ağzına yaklaştırmaya başladı. "Öyleyse..."

Parmaklarını dudaklarına koyarak onu durdurdu. "Son derece ilginç bir deneyimdi."

O, parmak uçlarının yoğunluğunu hissederek hareketsiz kaldı. "İlginç mi?" "Gerçekten. Hatta ilham verici bile denebilir."

O, avucuna gülümsedi. "Bayan Poole, beni övüyorsunuz."

O çekti birderin nefes "Öpüşmek seni
kesinlikle kesinlikle çok çok canlandırıcı bir
deneyimdir."

"Canlandırıcı mı?"

"Evet, ama bence bu kadar yeter, efendim. Eğer ortak olacaksak, bu tür şeylerle işi karmaşıktırmamak en iyisi olacaktır."

Eğlencesi bir anda yok oldu. "Bu tür şeyler." diye dikkatlice tekrarladı. "Anlıyorum."

Kollarından sıyrılıp çevik bir hareketle yanından geçti. "Eminim siz de katılırsınız, lordum, yakınlık ilişkimizi bulanıklaştırmaktan başka bir işe yaramaz."

ilişkilerimizi daha da karmaşık hale getireceği konusunda hemfikir olacağınızdan

En azından bir ittifak kurma hedefine ulaştığını kendine hatırlattı. Adım adım ilerleyecekti.

"Elbette, Bayan Poole." Ciddi bir ciddiyetle başını eğdi. "Yeni iş ortağınız olarak, yatmanızı öneririm."

"Ama hiç uykum yok, lordum. Aslında, garip bir şekilde, kendimi çok uyanık hissediyorum. Bu fırsatı değerlendirip planlarımızı konuşabiliriz."

"Yatın," dedi Leo yumuşak bir sesle. "Hemen."

Kadın tereddüt etti, ama adamın yüzünde gördüğü bir şey, bu gece ihtiyatlı olmanın cesaretten daha önemli olduğuna ikna etmiş olmalıydı. "Nasıl isterseniz, lordum."

Kütüphanenin kapısına ağır adımlarla yürüdü, kapıyı açtı ve sessizce odadan çıktı.

Leo dikkatle dinledi. Koridoru geçerken adımlarının hızlandığını duydu. Merdivenlere ulaştığında koşuyordu. Sanki korkunç bir romandaki karakter tarafından kovalanıyormuş gibi merdivenleri uçarak çıktı.

Elfe baktı. "Bayan Poole iş ortağım olmadan önce deli değildim, ama bu olay bitmeden kesinlikle delireceğim."

Müzenin yeni sahibi, karanlıkta su saatinin yumuşak sesini dinledi. Makine gerçek bir eser değildi. Kehanet ve alametleri tahmin etmek için tasarlanmış garip bir doğu mekanizmasının kopyasıydı. Bu gece, saatin vaktini acımasızca dam, dam, dam sesleriyle belirtiyordu.

Sabit, uğursuz ses, zamanın azaldığını vurguluyordu. Birkaç ay önce koleksiyoncuların ilgisini çeken Yüzükler hakkındaki ilk söylentiler sonunda sönmüştü. Çoğu kişi, antika dükkanlarında dolaşan hikayelerin bir aldatmaca veya sahtekarlık olduğunu düşünmüştü.

Ama Şimdi Yüzükler bir kez daha ortadan kaybolmuŐtu. Onlara ne olduğu bilinmiyordu. Yeni söylentiler başkalarının dikkatini çekene kadar ne kadar zaman geçecekti?

Yüzükler hakkında yeni bir spekülasyon dalgası, ilk hikayeleri reddeden koleksiyoncuların, bu hikayelerde bir parça gerçeklik olup olmadığını merak etmelerine neden olabilir. İlk dedikoduları görmezden gelenler arasında, bu konuya ilgi duymaya karar verirlerse tehlikeli olabilecek bazı kişiler vardı.

Ay ışığı yüksek pencerelerden içeri süzölüyordu. Soğuk, soluk ışık, bir duvardaki bir dizi ürkütücü maskeyi aydınlatıyordu. Mısır mezarlarından çıkarılan bazı heykellerin kopyaları olan birkaç küçük heykelin bulunduğu kaidelerin arasında yoğun gölgeler oluşmuŐtu.

Müzede tuhaf eşyalar sergileniyordu. Ana kattaki odalarda sergilenen eserlerin çoğu sahte ve taklitti. Köşedeki manyetizma makinesi gibi çoğu, saf insanları aldatmak için Őarlatanlar ve sahtekarlar tarafından yapılmıştı.

Müze sahibi, Roma mezarlarından alınmış bir taklidi olan düz, oyulmuş bir taşın önünden geçti. Taş, astrolojik sembollerle kaplıydı.

Mum ışığı su saatinin yüzüne düşüyordu. Saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. Müzeyi gezmek için mükemmel bir saat. Düşünmek için de iyi bir saat.

O akşam, aslında, yapılacak çok akıllıca düşünölmesi gereken şeyler vardı. Şimdiye kadar çok az hata yapılmıştı, ama Lord Glassonby'nin ölümü bir felaketti. Afrodit'in Yasak Yüzükleri bir kez daha ulaşılamaz hale gelmişti.

Çok yakındık. Çok yakındık.

Derin nefes al. Zihnini sakinleştir. Yüzükleri bulmak için hâlâ zaman var. Her şey kaybedilmedi.

Sahibi bir dolaba yürüdü, kapıyı açtı ve eldivenli eliyle içeri uzanarak gizli bir kolu çevirdi. DiŐliler

taş zeminin altında gıcırdadı. Tüm dolap ağır bir şekilde dışa doğru açıldı ve bir taş merdiven ortaya çıktı.

Sahibi merdivenlerden aşağı inerek penceresiz odaya girdi. Müzeye giriş için para ödeyen meraklılar bu mezar gibi odaya asla giremezlerdi.

Müzenin koleksiyonundaki gerçek eserler burada sergileniyordu. Yeni sahibi memnuniyetle etrafına bakındı. Oda antik ve güçlü bir atmosferle doluydu.

Oradaki eserlerin çoğu sadece birkaç ay önce satın alınmıştı. Gücün gerçek doğasını ve değerini anlayan bir adam olan Morgan Judd'un koleksiyonundan gelmişlerdi.

Judd, kır evini yok eden gizemli bir yangında hayatını kaybetmişti. Antika koleksiyonunun yangından kurtulduğunu çok az kişi biliyordu. Bunların bir kısmının bu odaya geldiğini bilen ise daha da azdı.

Mum ışığı, tuhaf bir metalden yapılmış ve mat bir şekilde parıldayan garip bir kabın yüzeyine yansiyordu. Müzenin önceki sahibi, bu eserin bir zamanlar bir simyacıya ait olduğunu iddia etmişti. Bu iddiayı şüpheyeye düşürecek hiçbir neden yoktu.

Merdivenlerin dibinde müze sahibi dönüp bir cam dolabın önünden geçti. İçinde Judd'un bir İtalyan manastır kütüphanesinin yasak kitaplar odasından çaldığı birkaç deri ciltli kitap vardı. Çok daha eski metinlerden bu el yazmalarını kopyalayan ortaçağ rahipleri, kalın deri ciltlerin üzerine uyarılar kazımışlardı. *Dikkat. Bu kitabı, önce uzun süre oruç tutup dua ederek kendini güçlendirmeyen hiç kimse açmasın.*

Sahibi kitaplığın sonuna geldi ve iki uzun vitrinin oluşturduğu koridora girdi. Vitrinlerin kilitli kapaklarının arkasında, bir zamanlar Güney Denizleri'ndeki bir adanın eski halkları tarafından okült amaçlarla kullanılmış bir dizi alet vardı.

Koridorun sonunda, sahibi büyük bir ahşap dolabın önünde durdu. Kapılar, bir dizi sembol ve rakamla karmaşık bir şekilde oyulmuş ve sağlam bir kilitle kapatılmıştı.

Sahibi, eski bir demir anahtarı kilide soktu ve dolap kapaklarını açtı. Mumun alevi, içindeki figürü aydınlattı. Figür, ne taş ne de metal olan gizemli yeşil bir maddeden oyulmuştu ve çekiç ve keskiyle bile kırılamıyordu. Sahibi için, bu figür tüm koleksiyonundaki en değerli eserdir.

"Trull senin büyük sırrını hiç bilmedi, değil mi? Ama ben seni hemen tanıdım."

Simyacının Afrodite heykeli büyük değildi. Yere dikilse, bir erkeğin beline kadar ulaşırdı. Tanrıçayı denizden yükselen klasik bir pozda gösteren zarif bir çıplak heykeldi. Dalgalı saçlarının kıvrımları, ayaklarının dibindeki dalgaları yansıtıyordu. Tabanının etrafına simya sembolleri kazınmıştı.

Müze sahibi soğuk yeşil göğsünü okşadı. "Bu sadece küçük bir aksilikti, canım. Küçük bir hesap hatası. Ama yemin ederim, yüzükleri çok yakında bulacağım."

Afrodite karanlık odaya boş boş baktı. "Sonunda sırlarını vereceksin."

Mum ışığı, heykelin sakın ve sessiz yüz hatlarında titriyordu.

"Yakında, benim soğuk küçük tanrıçam. Artık hata olmayacak."

Cunning Lane'deki kasvetli dükkânın girişinde, antika satıcısı A. Sibson'a ait olduğunu belirten soluk bir tabela asılıydı. Aslında, küflü ve eski püskü dükkânın ön kısmı bir rehinciye çok benziyordu.

Müşterileri çok çeşitliydi. Çoğunlukla çalıntı malları satmak isteyen hırsızlar ve aile yadigârlarını elden çıkarmak isteyen çaresiz, yoksul kadınlardan oluşuyordu. Ara sıra Sibson'ın arka odası hakkındaki söylentileri duymuş antika koleksiyoncular da geliyordu.

Leo içeri girdiğinde kapının üzerindeki zil zayıf bir ses çıkardı. İçeride kimse yoktu.

Tezgahın önüne geldiğinde durdu.

"Sibson?"

"Hemen geliyorum." Ses, mekanın arka kısmını kapatan çekilmiş perdenin arkasından geldi.

Leo, tezgaha dikkatsizce yaslandı ve küçük dükkanı inceledi. Son geldiğinden beri çok az şey değişmişti. Köşelerde duran sahte Yunan heykelleri ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Yerdeki runik yazılarla süslenmiş taş yığını, yıllardır dokunulmamış gibi görünüyordu.

Eski bir müşteri olarak Leo, dükkanın önündeki malların sadece vitrin için olduğunu çok iyi biliyordu. Sibson en ilginç ürünlerini arka odada saklıyordu.

"Ee, sizin için ne yapabilirim, efendim?" Sibson perdeyi kenara çekip dışarı baktı. Leo'yu görünce gergin bir şekilde irkildi. Bıyıkları seğirdi ve gelincik gibi gözleri kaçacak yer arar gibi sağa sola bakındı. "Monkcrest."

"Merhaba, Sibson. Uzun zaman oldu, değil mi? Bana sahte Zamarian tapınak parşömenini satmaya çalıştığın günden beri seni görmedim."

"Bak şimdi. O parşömenin gerçek olduğunu düşünmek için her türlü nedenim vardı."

"Elbette yaptınız. O yaşlı sahtekar Trull'a onu yapmak için çok para ödemiştiniz. Ve söylemeliyim ki, harika bir iş çıkarmış. Özellikle yunus ve deniz kabuğu süslemelerinin inceliğine hayran kaldım."

"Şehre geldiğinizi duydum, lordum. Mütevazı dükkanıma uğramanız ne kadar nazik. Arkada çok güzel eşyalar var."

"Bugün mallarınıza bakacak vaktim yok. Başka bir iş için buradayım."

Sibson ışığa doğru yanaştı. Kadavra gibi zayıf ve kemikli, sürekli hareket halinde gibi görünüyordu. Vücudunun her yeri

seğiriyor, sarsılıyor ya da zıplıyordu.

"Bugün buraya neyin getirdiğini sorabilir miyim, lordum?"

"Bilgi arıyorum. Ve her zamanki gibi, bunun için iyi bir ücret ödemeye hazırım."

"Ne tür bir bilgi?"

"Bazı antik eserlerin Londra'ya ulaştığına dair bir söylenti var. Bu dedikodunun doğruluğunu öğrenmek istiyorum."

"Hangi antik eserler, efendim?"

"Bir çift yüzük." Leo yumuşak bir sesle söyledi. "Eski bir Afrodit heykelinin anahtarları."

Sibson'ın gözleri birden büyüdü. Kaşları seğirdi. "Her zaman bir sürü Afrodit ve Venüs heykeli dolaşır ama şu anda elimde hiç yok."

"Bu heykel oldukça sıradışı. İçinde muhteşem bir hazine olduğu söyleniyor."

Sibson tuhaf emme sesleri çıkardı. "Böyle bir heykel bilmiyorum, efendim."

"Bazen simyacının Afrodit'i olarak da anılır."

"Ah, o Afrodit." Sibson küçümseyerek burnunu çekti. "O sadece eski bir efsane. Bunu en iyi siz bilirsiniz, lordum."

"Hadi ama Sibson. Bunca yıldır beni tanıyorsun. Çok cömert olabileceğimi bilirsin."

"Sana söyledim, içinde hazine saklı bir heykel bilmiyorum." Sibson'ın kaşları çatılmıştı.

"Yüzükler ne oldu? Afrodit'in anahtarları? Ashwater'ın dükkanından geçmiş olabileceği söylendi."

"Ashwater mı?" Sibson ani bir öfkeyle sıçradı ve zıpladı. "*Ashwater mı?* O adam sahte ve sahtecilik dışında hiçbir şey satmaz. Herkes onun vazolarını ve heykellerini İtalya'daki bir atölyede yaptırdığını ve buraya İngiltere'ye gönderdiğini bilir. Saygın hiçbir koleksiyoncu onunla iş yapmaz. Onun dükkanından çıkan her hikaye hemen reddedilebilir."

"Ashwater, belirsiz bir süre için kıta Avrupasına gitmiş gibi görünüyor. Neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

"İtalya'daki sahtekarlık işlerini kontrol etmeye gitti sanırım. Bakın, Ashwater'ın yolculuğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve yüzükler hakkında da hiçbir şey bilmiyorum." Sibson perdeye doğru geri çekildi. "Lordum, izin verirsiniz beni affedin. Şu anda çok meşgulüm. Yunanistan'dan yeni bir eser sevkiyatı geldi. Müşteriler bekliyor."

"Sibson."

Sibson donakaldı, bir eli perdenin kenarını sıkıca tutuyordu. Ağzını yutarak, "Evet, lordum?" dedi.

"Yasak Yüzükler hakkında bir şey öğrenirsen hemen bana haber vereceksin, değil mi?"

"Evet, efendim. Hemen. Şimdi, izin verirsiniz..." Sibson arka odaya kayboldu ve perdeleri arkasında kapattı.

Leo, sessiz dükkanda bir süre daha durup Sibson'a baskı yapmanın avantajlarını ve dezavantajlarını düşündü. Beklemeye karar verdi. Sibson'ın endişeli davranışları ona şimdilik yeterince bilgi vermişti. Londra'nın dar sokak ve ara sokaklarından oluşan labirentinde gizlenmiş diğer benzer dükkanlarda öğrendiklerini doğruluyordu.

Birkaç ay önce, Yasak Yüzükler hakkındaki söylentiler, antika eşyalara uzmanlaşmış dükkanlar ve koleksiyoncular arasında hızla yayılmıştı. Söylentiler Ashwater'ın dükkanında sona erdiğinde heyecan çok çabuk yatışmıştı. Sibson, rakibi hakkında doğru bir tahminde bulunmuştu. Ashwater'ın dürüst bir satıcı olarak ünü pek de iç açıcı değildi. Aslında, Sibson'inkiyle aynı seviyedeydi.

Ancak her iki adamın da çalınmış ve sahte antikaların karanlık denizlerine uzanan kolları vardı. Derinlerde bir hareketlilik olursa, bunu ilk öğrenenler onlardan olurdu. Ashwater o sırada şehir dışında olduğu için Leo, Sibson ile uğraşmak zorunda kaldı.

Sibson'un dükkanından çıktı ve caddenin karşısına geçti. Kapının eşiğinde, doğal olmayan kırmızı saçları ve ağır makyajlı yanakları olan genç bir kadın ona gülümsedi. Soluk renkli elbisesinin göğüs kısmından yırtık yünlü bir fular çıkardı. Elbisenin ön kısmı boyalı meme uçlarını tam olarak örtmüyordu.

"Ürünleri denemek ister misiniz, efendim? Sibson'un dükkanındaki yaşlı kalıntılardan biraz daha gencim. Ve eminim ki onlardan çok daha canlıyım."

Gençti, ama diğerleri kadar genç değildi. Sokaklarda çabuk yaşlanıyorlardı, diye düşündü Leo. "Hayır, teşekkürler." Cebinden birkaç bozuk para çıkardı ve kapıdan geçmek için ona doğru yürürken eline attı. "Git kendine bir şeyler ye."

Kız paraya baktı, kısa bir süre utandı. Sonra parmakları parayı sıkıca kavradı. Leo'nun yüzüne baktı. "Hızlı bir kaçamak yapmayacak mısınız? Kapıyı kullanmanıza gerek yok. Yukarıda kendi odam var."

"Şu anda biraz acelem var."

"Yazık." Ona umutla baktı. "Belki başka bir gün?"

"Sanırım bu mümkün olmayacak," dedi adam nazikçe.

"Oh." Hayal kırıklığıyla iç geçirdi ama şaşırılmış görünmüyordu. "Daha lüks yerlere alışkınsındır, değil mi?"

"Dediğim gibi, acelem var. İyi günler, hanımefendi." Leo yanından geçmek için harekete geçti.

Onun nezaketi onu güldürdü. Genç kızın kahkahası, ona ne kadar genç olduğunu hatırlattı. "Ne kadar centilmen bir beyefendisiniz. Cunning Lane'e Sibson'un dükkanını ziyarete gelen diğer beyefendiler gibi değilsiniz. Çoğu bana kapının önündeki bir çöp yığınıymışım gibi bakıyor."

Leo durdu. Yavaşça dönüp kadına baktı. "Her gün bu kapıda mı çalışıyorsunuz?"

"Son üç yıldır her gün." Kızın yüzü aydınlandı. "Ama sonsuza kadar burada kalmayacağım. Para biriktiriyorum. Drunken Cat'teki Tom emekli olmak istiyor. Parayı bulursam tavernasını bana satacağını söyledi."

Leo sokağa baktı ve mekanı gördü. Kapının üzerindeki tabelada mavi bir kedi resmi vardı. Sonra antika dükkânına geri döndü. "Sibson'ın işyerine gelen giden herkesi görüyorsunuzdur."

"Görüyorum." Burnunu kırıştırdı. "Ama çoğu beni görmezden geliyor. İşlerini pahalı balerinlere ve kızların sürekli içeride çalışıp kapıda durmak zorunda kalmadıkları evlere götürüyorlar."

"Adın ne?" "Clarinda,
lordum."

"Sen işin inceliklerini bilen bir kadınsın, Clarinda."

Gururla gülümsedi. "Yaşlı Tom, hizmetlerim karşılığında bana dükkan işletmeyi öğretiyor. Drunken Cat'i işletmek için bilmem gereken her şeyi öğreniyorum. Tom, para ve müşterilerle ilgilenme konusunda yetenekli olduğumu söylüyor."

"Bilgi arıyorum. Satmak isterseniz, iyi para veririm."

Kafasını bir yana eğdi. "Ne tür bilgi?" "Sibson'ın dükkanının müşterilerinin çoğu düzenli müşteriler, değil mi?" "Evet. Çoğu öyle." Ona dikkatle baktı. "Seni daha önce seni daha önce fark etmemiştim."

"Uzun zamandır Sibson'ın dükkanına uğramamıştım. En son dükkanına uğradığımda burada değildin galiba."

Omuz silkti. "Belki bir müşteriyle üst kattaydım." "Olabilir." Leo cebinden daha fazla para çıkardı.

Sibson'ın tenceresini karıştırmıştı. Yüzeye bir şey çıkarsa ilginç olurdu.

"Sibson son zamanlarda yeni müşteriler kazandı mı?" "Sadece düzenli müşteriler. Siz hariç, efendim."

"Onun dükkanını gözetmenizi istiyorum. Gördüğünüz herhangi bir olağandışı durumu not alın. Ayrıca, onu ziyaret eden yeni müşterilere ve hatta normalden daha sık uğrayan düzenli müşterilerine de özellikle dikkat ederseniz çok sevinirim."

Ya da normalden daha sık uğrayan düzenli müşterilerine de dikkat etmeni rica ediyorum."

Açlık ya da umut olabilecek bir şey gözlerinde parladı. "Anlaştık, efendim."

"Kimsenin seni izlemediğinden emin ol."

"O şık tiplerin hiçbiri bana ikinci kez bakmaz, efendim." Ağzı acı bir şekilde kıvrıldı. "Aylardır beni fark eden tek kişi sensin."

"Bir iki gün sonra rapor için uğrayacağım." "Burada olacağım."

Leo dönmek için harekete geçti. Durdu. "Bu arada, o paraların bir kısmıyla kendine daha sıcak bir şal al. Soğuk alırsan bana bir faydan olmaz."

Clarinda'nın şaşırtıcı derecede genç kahkahası kapıda yankılandı.

Leo, ince ve dolambaçlı sokaklardan oluşan karmaşık labirentte ilerleyerek daha saygın bir caddeye ulaştı. Burada, bakımlı ve zengin dükkanlar, az önce terk ettiği karanlık sokaklarda gömülü olan sefil mekanlarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Bir taksi çağırmak için elini kaldırırken bir kitapçının vitrinine göz attı. Vitrinde, sahibi Bayan Amelia York'un *The Castle of Shadows* adlı kitabını sunmaktan memnuniyet duyduğunu belirten bir tabelanın altında bir yığın roman sergileniyordu.

Taksi Leo'nun önünde gürültüyle durdu. Taksiye atladı, evinin adresini verdi ve son iki günde öğrendiklerini düşünmek için arkalarına yaslandı.

Meşgul olmuştu, ama elinde pek bir şey yoktu. Mümkün olduğunca dikkatli davranarak eski bağlantılarını yenilemiş ve düzenli bilgi kaynaklarına Yasak Yüzükler hakkında bulabilecekleri her şeyi istemiş. Şu ana kadar elde edebildikleri tek şey belirsiz söylentiler ve birkaç ilginç fısıltıydı.

İlerleme kaydedemediği için memnun değildi. Yakında etkileyici bir şey başaramazsa, yeni iş ortağının sabrının taşacağından emindi.

Cep saatini çıkardı ve saate baktı. Saat ikiydi. Beatrice'i saat beşte parka götürmek için randevusu vardı. Randevuyu kaçırmak niyetinde değildi. İki gün önce Londra'ya geldiklerinden beri onu görmemişti. Az kullanılan şehir evine yerleşmek, eski bağlantılarını yeniden kurmak ve ilk araştırmalarını yapmakla meşguldü.

Leo, Beatrice'i göreceği düşüncesiyle içini kaplayan yoğun bir heyecanla, dalgın dalgın geçen arabalara baktı. Onunla geçirdiği iki günün, ilişkilerini daha mantıklı bir perspektife oturtmasına yardımcı olacağını ummuştı. Ancak kısa ayrılık, bunun tam tersini yapmıştı. Sadece özlemini daha da derinleştirmişti.

"Lanet olsun." Taksi kapısına parmaklarıyla ritmik bir şekilde vurdu.

"Bu işin sonu nereye varacak?" diye düşündü.

Beatrice söz konusu olduğunda tehlikeli bir zeminde olduğunu biliyordu. Doğasında var olan daha değişken tarafını bu kadar kolayca ortaya çıkaran bir kadınla ilişkiye girmek muhtemelen akıllıca değildi. Öte yandan, olgun yaşını göz önüne alındığında, mizacında hala değişken bir yönün olduğunu bilmek garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Leo, sebepsiz yere sırtıttığını fark etti.

Bölüm 6

Şeffaf eli ile figür onu çağırdı. "Gel. Bu tarafa. Beni karanlığa kadar takip et."

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ALTINCI BÖLÜMÜNDEN

"Beatrice, geldiler." Arabella çalışma odasının kapısından içeriye girdi. "Yeni kitabının ciltlenmiş kopyaları sonunda geldi. Bu sefer ciltçinin oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum. Çok şık olmuş, sence de öyle değil mi?"

Beatrice, az önce aldığı özenle katlanmış nottan başını kaldırdı. Mesajın içeriğinin yarattığı heyecana rağmen, kuzeninin görüntüsü dikkatini kısa bir süre dağıttı.

Parlak mavi gözleri, parlak siyah saçları ve ince kemikli yüz hatlarıyla Arabella her açıdan çok güzel bir kızdı. Ayrıca iyi kalpli, son derece çekici ve dengeli bir genç hanım olması da cabasıydı.

Winifred'in rehberliğinde Arabella, sosyetenin daha mütevazı çevrelerinde küçük ama belirgin bir sansasyon yaratmıştı. Lord Hazelthorpe'un varisi Pearson Burnby, dans etmek için diğer hevesli beyefendilerle birlikte sıraya girmek zorunda kalmıştı. Beatrice'in şehir evine davetler tam olarak yağmur gibi yağmamıştı, ancak

hoş bir akış Winifred ve Arabella'yı keyifli bir şekilde meşgul ediyordu. İkili genellikle sabaha kadar dışarıda kalıyordu.

Beatrice, Arabella'nın elindeki kitaba bir göz attı. "Evet, ciltçi çok iyi iş çıkarmış. Biliyor musun, son günlerde olan onca şey yüzünden, *The Castle of Shadows'u* neredeyse unutuyordum."

"Nasıl unutabilirsin ki?" Arabella'nın yeni muslin elbisesinin çuha çiçek rengi etekleri, masaya doğru yürürken ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. "Yemin ederim, bu senin en heyecan verici hikayen. Mezarlıkta hayalet sahnesi tüylerimi diken diken etti."

"Harika. Umarım kitabı satın alan herkes aynı tepkiyi verir. Okurlarım sanki omurgalarında ürperti hissetmeye doyamıyor gibi."

"Kahramanınıza bayılacaklar." Arabella romanı masanın üzerine koydu. "O kadar heyecan verici ki, sonunda gerçekten kötü adam olduğu ortaya çıkacakmış gibi hissediyorsunuz. Bu kadar heyecan verici beyefendileri nasıl yaratabiliyorsunuz?"

Beatrice, deri ciltli *The Castle of Shadows* kitabına bir göz attı. "Hiçbir fikrim yok. Sanki kahramanlarımın kendi zihinleri var. Di k kült olmaya ısrar ediyorlar." Leo'ya benziyorlar, diye düşündü.

Arabella güldü. "Lütfen, onları değiştirmeye çalışmayın. Yayıncınızın kitabevi *The Castle of Shadows'u* satışa sunduğu gün, önünde uzun bir kuyruk olduğunu gördüm. Okurlarınız kahramanlarınızı olduğu gibi seviyor."

Beatrice gülümsedi. "Eleştirmenlerin de aynı fikirde olmaması ne yazık. Ama Reggie amcamın dediği gibi, bir yazar ya okuyucular için mi yoksa eleştirmenler için mi yazacağına erken karar vermelidir, çünkü genellikle ikisini birden memnun etmek imkansızdır."

"Zavallı Reggie amca. Çok eğlenceli biriydi."

"O benim en sevdiğim türden bir okuyucuydu. Yazdığım her şeyi severdi."

Beatrice, onun en sadık destekçisi olduğunu da düşünüyordu. Romanlarına saldıran eleştirmenlere sert mektuplar yazmaktan hiç vazgeçmemişti. Bir keresinde ona şöyle demişti: "Onların hayal gücü o kadar kısıtlı ki

hayal gücü yetersizliği yüzünden senin heyecan verici kitaplarını anlayamıyorlar, canım. Onlara aldırma.”

Kitaplığın yüksek rafında duran kahverengi kağıt ve ip ile sarılmış pakete göz attı. Tanıdık bir hüznü onu sardı. "Onu gerçekten özleyorum."

Paketin içinde, sonunda *The Castle of Shadows* (Gölgelerin Kalesi) adını alan romanın el yazması vardı. Adı henüz belirlenmemişti, ama her zamanki gibi amcasına önceden okuması için vermişti. Geçici olarak seçtiği ad hakkında Reggie'nin fikrini almak istemişti. Amcası iyi adlar bulmakta ustaydı.

Kaderin cilvesi, Reggie, Reggie'nin öldüğü gün öğleden sonra el yazmasını bitirmiş ve ona geri gönderilmesini ayarlamıştı. Başlık hakkında onunla konuşma fırsatı olmamıştı. Ertesi sabah, el yazmasını ve onun ölüm haberini aynı anda almıştı.

Üzüntüyle, paketi rafa koydu ve yayıncısının başlık konusunda tavsiyesini dinledi. Bay Whittle, içinde *kale* kelimesi geçen başlıkları çok severdi.

Winifred kapıdan içeri girdi. "İşte buradasın, Arabella. Her yerde seni arıyordum. Saat neredeyse üç oldu. Bay Burnby her an gelebilir. Onun ne kadar dakik olduğunu bilirsin."

Küçük, gümüş saçlı ve parlak gözlü Winifred, yetmiş yaşında, yarı yaşındaki birçok insandan daha enerjik ve coşkulu biriydi. Arabella'yı sosyeteye sokmak, onun ruhuna çok uygun bir görevdi. Elbise ve eldiven seçiminden davetiyeleri almak için gerekli olan Machiavellian entrikalarına kadar, bu işin her dakikasından büyük zevk alıyordu.

"Endişelenme, teyze." Arabella gülümsedi. "Bay Burnby'yi almaya hazırım. Beatrice ve ben yeni kitabının ciltli bir kopyasını hayranlıkla inceliyorduk."

"*Gölgelerin Kalesi mi?*" Winifred kitaba dalgın bir bakış attı. "Ah, evet. Herkesin okuduğunu duydum. Yemin ederim Beatrice, Reggie'nin o aptal eserlere harcadığı parayı geri alamazsak

, Beatrice, Arabella'ya yazarlık yaparak geçimini sağlamayı öğretmek zorunda kalabilirsin."

Beatrice elindeki notu dikkatlice katladı. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum, Winifred teyze. Yüzükleri bulmaya çok yaklaştığımıza eminim."

"Umarım haklısındır." Winifred içini çekti. "Görünüşü daha ne kadar sürdürebiliriz bilmiyorum. Arabella'nın elbiselerini tasarlayan arkadaşın Lucy olduğu için çok şanslıyız. Başka bir modisteyi karşılayamayız."

Beatrice kaşlarını kaldırdı. "Lucy Harby, tesadüfen kasabanın en moda modistlerinden biri."

Arabella kıkırdadı. "Madame D'Arbois'yı kastediyorsun, Bayan Harby'yi değil, değil mi?"

Beatrice gülümsedi. "Aynen öyle."

Arabella'nın eğlencesi kayboldu. "Adil değil, değil mi? Lucy'nin güzel elbiseler tasarlamakta büyük yeteneği olduğu ortada. Ama ona Fransız ismi verme fikri aklına gelmeseydi, Londra'nın en seçkin ve pahalı modacılarından biri olamazdı."

Beatrice omuz silkti. "Moda söz konusu olduğunda, Fransız aksanının önemini asla unutmamak gerekir."

"Dünyanın kuralı bu," dedi Winifred havalı bir tavırla. "Şimdi, Arabella, bu akşam yeni mavi elbiseni giyeceğini unutma. Bir servete mal olmuş gibi görünüyor. Reggie'nin parasının kaybolduğunu kimsenin tahmin etmesine izin vermemeliyiz."

Arabella yüzünü buruşturdu. "Para konusunda çok fazla endişeleniyorsun, teyze."

Winifred gözlerini tavana çevirdi. "Naif çocuk. Parası olmayan biri para konusunda fazla endişelenemez. Yemin ederim, mali yıkımımızın haberinin sosyete arasında dedikodu haline gelmesinden çok korkuyorum. Eğer bu olursa, mahvoluruz. Hazelthorpe'un varisi bir anda ortadan kaybolur."

Arabella'nın gözlerinde alışılmadık bir ifade, bir kızgınlık belirdi. "Bu çok kaba. Pearson'ın bana olan sevgisi, artık saygın bir mirasa sahip olmadığımı öğrenirse değişmeyecek, emin olabilirsiniz."

Beatrice ve Winifred birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Beatrice hafifçe başını sallayarak Winifred'e bu konuyu tartışmamasını işaret etti. Arabella henüz çok gençti. Onun tatlı, güven dolu doğasını gereksiz yere mahvetmek yazık olurdu.

Beatrice, diğer pek çok şey gibi, bir kez kaybedilen masumiyetin asla geri kazanılamayacağını düşündü.

Beatrice'in evin hizmetçisi olan, yaşı belli olmayan, sert ve katı kadın Bayan Cheslyn kapıda durdu.

"Affedersiniz, hanımefendi," dedi çok yüksek bir sesle. "Bay Burnby geldi."

"Oh, hayır." Winifred saate baktı. "Biraz erken. Onu salona alın, Bayan Cheslyn."

"Tam olarak beş dakika erken geldi." Bayan Cheslyn somurtarak dedi. "Saat üçte geleceği söylenmişti."

"Evet, biliyorum, Bayan Cheslyn." Winifred yatıştırıcı bir sesle dedi. "Ama hevesli olması iyiye işarettir."

"Bakın, güvenilir bir program olmadan bu evi düzgün bir şekilde yönetmem beklenemez." Bayan Cheslyn arkasını dönüp koridora doğru yürüdü.

Arabella, yüzünde parlak bir gülümsemeyle kapıya doğru yürüdü. "Pearson hafta sonunu Marsbecks'lerin kır evinde geçirdi. Bana her şeyi anlatacağına söz verdi."

"Git hadi." dedi Winifred. "Ama unutma, kayıp eserler konusunda Bay Burnby'ye tek kelime bile etme. Yaklaşan felaketin en ufak bir ipucu bile dışarı sızarsa, alacaklılar kapımıza dayanır."

"Söz veriyorum." Arabella kapıda durdu. "Tek kelime bile etmeyeceğim. Ama bu konuda fazla endişelendiğinizi düşünüyorum."

Winifred, Beatrice'in gitmesini bekledi. Sonra bir sandalyeye çöktü ve Beatrice'e sert bir bakış attı. "Her şeyi Bay Burnby'e anlatacağından çok korkuyorum. Onun sevgisine sonsuz bir güveni var. Onun gibi bir beyefendinin, para ile birlikte gelmedikçe aşk için evlenmeyeceğini ona bir türlü ikna edemiyorum."

"Bay Burnby'nin farklı olduğunu söylüyor."

Winifred elini sallayarak onu susturdu. "Bu doğru olsa bile, onun ailesinin de diğer aileler gibi olduğunu kesin olarak bilebiliriz. Arabella'nın mirasının tehlikeye gireceğine dair en ufak bir işaret bile olsa, Pearson'a başka bir eş araması için ısrar edeceklerdir."

"Bu konuda senin kadar hayalci değilim, Winifred teyze."

"Lady Hazelthorpe kartlarını kocaman göğüslerinin arasında saklıyor. Oğlunun Arabella'ya olan ilgisinden tamamen memnun olmadığını bana ima etti. Başka adayları olduğunu ima ediyor."

"Bir taktik, eminim. Arabella'nın çeyizini artırmamızı sağlamaya çalışıyor."

"Kesinlikle." Winifred'in keskin gözlerinde çelik gibi bir kararlılık parladı. "O oyunu iyi oynuyor, ama ben bu tür işlerde acemi değilim. İki yıl önce yeğenim Carolyn'ı evlendirdim ve Arabella'da da başarılı olacağıma yemin ederim."

"Bu tür konularda yeteneklerine sonsuz güvenim var."

"Ama mali durumumuzu gizli tutmalıyız, hatta daha iyisi Arabella'nın mirasını geri almalıyız. Bunu başarırısanız, bir ay içinde genç Burnby'den bir teklif alacağım."

"Sen Arabella'nın sosyal hayatını yönetmeye odaklan, ben de mirasını geri almaya çalışacağım. İkimiz birlikte, başarıya ulaşacağımıza inanıyorum."

Winifred düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Senin işinle ilgili olarak, Mad Monk'u bu işe karıştırmamanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Devon'dan döndüğümünden beri bu soruyu bana yüzlerce kez sordun. Ve her seferinde aynı cevabı verdim. Bu girişimde onun çok yararlı olacağına inanıyorum."

"Ama onun itibarı, canım. Çok tuhaf."

"Çok garip bir durumla karşı karşıyayız. Mesele şu ki, o antika ve efsaneler konusunda uzman. Bu alanda bir otoritenin hizmetine ihtiyacımız var."

"Yine de, böylesine tanınmış bir eksantrik kişiyi bu işe karıştırmamak daha iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum." Winifred'in yüzü aydınlandı. "Öte yandan, o bir kont. Ailemizle olan ilişkisi gözden kaçmayacaktır."

Beatrice sırtıttı. "Bu durumu lehine çevirmenin bir yolunu bulacağını biliyordum."

"Bu konuda bize yardım teklif etmesi gerçekten çok nazik bir davranıştı."

Ve onun son derece gizli davranacağını biliyoruz."

"Onun sağduyusuna güvenebileceğimizden eminim." Sonuçta, Beatrice, Leo'nun da kendisi ve akrabaları kadar Yasak Yüzükleri geri almak istediğini düşünüyordu. Soruşturmayı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı.

Hayalleri, Pearson Burnby'nin hoş, düzgün sesinin salonda yankılanmasıyla kesildi. Arabella'nın hafif, melodik kahkahası onu izledi.

Winifred kapıya doğru baktı. Sonra Beatrice'e baktı. "Onun onu gerçekten sevdiğinden korkuyorum, biliyorsun."

Beatrice, teyzesinin genellikle ciddi bakışlarında beliren geçici hüznle irkildi. "Evet, biliyorum. Hayal kırıklığına uğramamasını umalım."

"Maalesef, seni örnek alıyor." "Bunun farkındayım."

"Ona, senin gibi bir evliliğin lüksünü çok az kadının yaşayabildiğini açıkladım. Fiziksel ve metafiziksel unsurların mükemmel bir uyumuyla"

Fiziksel ve metafiziksel açıdan mükemmel bir uyum... Ama onun iyimserliği hiç sönmüyor."

Fiziksel ve metafiziksel açıdan mükemmel bir uyum Birdenbire, Leo'nun öpücüğünün anısı Beatrice'in zihninde canlandı. Onu kollarına aldığı gecedan bu yana beş gün geçmişti, ama o anı her hatırladığında hala garip bir heyecan duyuyordu.

Bu his tehlikeliydi. O gece, dudaklarını dudaklarıyla ezdiğinde, onu tutku ya da romantizm yönlendirmediğini kendine bir kez daha hatırlattı. Aslında, o gece çok sinirliydi. Ayrıca, omzundaki ağrıyı dindirmek için çok fazla brendi içmişti. Beatrice, beyefendilerin bazen arzu uyandırmak için güçlü içkilere başvurduğunu çok iyi biliyordu.

Londra'ya dönüş yolculuğunda da öpüşmedikleri doğrudu. Leo yolculuk boyunca çok terbiyeli davranmıştı. O gece kütüphanede aralarında olanlardan pişman olduğunu düşünüyordu.

Hayır, o tek öpücüğe fazla anlam yüklememeliydi.

Onu en çok endişelendiren şey, onun kollarında geçirdiği o ateşli anlarda, kahramanlarının hiçbirini yaşamadığı kadar yoğun bir duygu seline kapılmış olmasıydı.

Leo'ya öpücüğünün ilham verici olduğunu söylediğinde, ona gerçekleri söylemişti. Bir sonraki romanında artık kibar, ılık aşk tasvirleri olmayacaktı. Gelecekte, kahramanlarından biri kahramanlarından birini öptüğünde, sayfadan kıvılcımlar sıçrayacaktı. Yazar olmanın en güzel yanlarından biri de buydu: Hiçbir deneyim boşa gitmezdi.

Onu abartılı ve aşırı duygusal bir üslup kullanmakla suçlayan eleştirmenler henüz hiçbir şey görmemişlerdi, diye düşündü. Bir sonraki kitabının eleştirileri şüphesiz oldukça ilginç olacaktı.

"Sanırım salona geçsem iyi olacak." Winifred ayağa kalktı. "O ikisini yeterince yalnız bıraktım. Bu tür işlerde zamanlama çok önemlidir. Gençler, ilgilerini çekecek kadar birbirlerini görmeli

ilgilerini artıracak kadar görmeli, ama sıkılmayacak kadar da fazla olmamalı."

Beatrice, teyzesi çalışma odasından çıkana kadar bekledi, sonra aldığı notu açtı. Notu tekrar okudu, heyecanla. Leo, onun zekâsına hayran kalacaktı. Onu etkileme düşüncesi, ruhunu canlandırdı.

Bayan Cheslyn kapıda tekrar belirdi. Bu sefer her zamanki sert ifadesi daha da katılaşmıştı.

"Affedersiniz, hanımefendi," diye bağırdı. "Monkcrest Kontu, sizi görmek istiyor."

"Teşekkür ederim, Bayan Cheslyn. İçeri alabilirsiniz."

"İki saat erken geldi, Bayan Poole."

"İçeri alın lütfen."

"Beşe kadar gelmeyeceği söylenmişti."

"Evet, biliyorum. Endişelenmeyin, Bayan Cheslyn."

"Bu kadar plansız geliş gidişler varken bu evi nasıl idare etmemi bekliyorsunuz?"

"Onunla şimdi görüşeceğim dedim."

Leo, Bayan Cheslyn'in arkasında belirdi. "Sanırım kendimi uygun şekilde duyurulmuş sayabilirim."

Bayan Cheslyn dönüp ona baktı. "Ah, buradasınız, lordum. Tam sizi almaya geliyordum. Madem *iki saat* erken geldiniz, bir çay tepsisi daha hazırlayayım."

"Teşekkür ederim."

Leo, Bayan Cheslyn mutfığa giderken çalışma odasına girdi.

Beatrice onu görünce kalbi hızla çarptı. İki gündür bu anı bekliyordu, Devon'un vahşi doğasında gördüğü kadar büyüleyici olup olmayacağını merak ediyordu.

Onu gördüğü anda, medeniyetin süsleri içinde burada daha da egzotik ve ilgi çekici görüldüğünü fark etti.

Manastırın atmosferi ona yakışıyordu. Öte yandan, şık bir şekilde döşenmiş şehir evi onun doğal yaşam alanı değildi. Sanki karanlık, kayalık bir mağaradan bir kurdu neşeli, güneşli çalışma odasına taşımış gibiydi.

Saçları, günümüz modasına göre biraz uzun olduğunu vurgulayacak şekilde, kulaklarının arkasına özenle taranmıştı. Beyaz kravatı, züppelerin daha gösterişli tasarımlarını gülünç gösterecek kadar zarif ve sade bir şekilde bağlanmıştı. Ne pantolonunun ne de mükemmel kesimli paltosunun, güçlü ve orantılı bir kas yapısı vermek için dolgu gerektirdiği açıktı.

Ama Beatrice, o paçavra giyse bile odayı domine edeceğini düşündü. Yine de etrafındaki her şeyi sıkıcı ve önemsiz göstermeyi başarırdı.

"Notunuzu aldım, Bayan Poole."

Sesindeki soğukluk onu bir an duraksattı. Yanakları kızardı. Leo, Çılgın Keşiş lakabını taşıyordu, ama sonuçta o bir konttu. Kontlara sıradan esnaflar gibi emir verilmezdi. Bunu gelecekte aklında tutmalıydı.

Hızla ayağa kalkıp düzgün bir reverans yaptı. "Biraz emir verici davrandıysam çok özür dilerim, lordum. Konu biraz acil. Açıklayınca, neden saat beş randevumuza kadar ertelemek istemediğimi anlayacaksınız."

Adam, kadının nezaket gösterisine pek de yumuşamamış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Dinliyorum."

Beatrice tekrar otururken küçük bir iç çekişini bastırdı. Yakında onun evinde olmaya alışacağını umuyordu.

O odaya her girdiğinde hissettiği bu yoğun farkındalık dalgası onu rahatsız ediyordu. Kendi romanlarındaki kahramanlardan biriymiş gibi davranmaya devam edemezdi.

Onu edebi ilham kaynağı olarak düşün, diye kendine sertçe söyledi. Tanrı aşkına, onu potansiyel bir sevgili olarak görme.

"Lordum, lütfen oturun," dedi. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Sizi bu kadar telaşlı bir şekilde buraya gelmenizi istemedim."

"Telaşlı değilim." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Sinirliyim."

"Yine mi, I am sorry for the summary way in which I, uh, seni çağırdım."

Oturma davetini görmezden gelerek pencereye doğru yürüdü. "Bu da neyin nesi?" Ceketinin cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve yüksek sesle okudu. "*Çok önemli bir olay meydana geldi. Ayrıntıları yazamıyorum...*"

Beatrice boğazını temizledi. "Belki de ifadem biraz abartılı oldu."

"Bu hafif bir ifade. Eğer bu senin edebi yeteneğinin bir örneği ise, kötü şöhretli Bayan York'a rakip olabilirsin."

Beatrice donakaldı. "Ne zaman size özür dilemem gerektiğini düşünsem, siz tam da beni özür dilememe gerek olmadığını ikna edecek sözleri buluyorsunuz."

"Yeter." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Beş dakikadır birbirimizin yanında değiliz ve şimdiden birbirimize ters ters konuşuyoruz. Bu öğleden sonraki planlarımı ertelememe neden olacak kadar önemli olan olay nedir?"

O, çaba göstererek öfkesini kontrol altına aldı. "Sadece, Reggie amcamın öldüğü mekanın sahibi benimle görüşmeyi kabul ettiğini bilmenizi istedim."

O, sanki uçabileceğini söylemiş gibi ona baktı. "Anlamadım?"

Yarattığı etkiyle tatmin olan Beatrice, içindeki heyecanı dışa vurmaya başladı. "Madame Virtue ile randevumuz var. Amcamın öldüğü gece neler olduğunu ona sormak niyetindeyim."

"Hay aksi!" Leo ona baktı. "Gerçekten onunla iletişime geçtin mi?"

"Evet. Elbette gizlice."

"Gizlice mi? O kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum."

Beatrice duymamış gibi yaptı. "Notunda, saat dörtte buradan çok uzak olmayan bir parkta buluşmamızı öneriyor. Sorularımı sorarken senin de orada olmanı isteyebileceğini düşündüm. Ancak, daha önemli bir işin varsa, bu konuyu tek başıma hallederim."

Leo masaya yürüdü ve parlak yüzeye iki elini koydu. "Bu soruşturmayı benim yürüteceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Hayır, efendim, soruşturmada ortak olacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Lanet olsun. Saygın kadınlar genelev sahipleriyle görüşmez," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Sakin ol, Monkcrest. Rod Evi'nin kapısını çalıp kartımı sunacak değilim ya. Madam Virtue benimle gizli bir şekilde görüşmek istiyor. Ben de görüşme yerine peçeli gideceğim."

"Bu çok saçma. Tek bir yanlış adım atarsan itibarın yerle bir olur."

"Sana temin ederim ki hem kendime hem de itibarıma çok iyi bakabilirim."

Beatrice, korunması gereken tek şeyin Bayan York'un itibarı olduğunu düşündü. Takma ad kullanmanın en büyük avantajlarından biri, dul kalmasının ona kazandırdığı özgürlüğü korumasına olanak sağlamasıydı. Bayan Poole olarak, Bayan York'u mahvedecek birçok şeyi yapabilirdi.

Toplumun, çılgın davranışları nedeniyle büyük Byron'a sırtını döndüğünü gördüğünde bu dersi çok iyi öğrenmişti. Beatrice, o anda, skandala karışan bir kadın yazara halkın daha da sert tepki vereceğini anlamıştı.

"Teyzen bu çılgın planından haberdar mı?" diye sordu Leo.

"Hayır, bilmiyor. Elbette Yüzükleri aradığımızı biliyor, ama ayrıntılarla onu rahatsız etmemek en iyisi olur diye düşünüm."

"Şanslı teyze."

Beatrice sert bir bakış attı. "Teyzem yetmiş yaşında. Arabella'nın sosyal programıyla uğraşmakla yeterince meşgul. Onu endişelendirmek istemiyorum."

"Onu düşünmen çok nazık. Ben de senin planlarını bilmesem çok iyi olurdu. Bu planı yaparken benim huzurumu hiç düşünmedin herhalde."

Bu kadarı fazla oldu. Beatrice ayağa fırladı ve masanın karşısına geçti. "Kötü huylu tavırlarınıza artık yeter, bayım. Bizim için yarattığım inanılmaz fırsatın farkında değilsiniz."

"Cehalet kesinlikle mutluluk olurdu. Ne yazık ki, artık niyetinizden habersiz değilim. Ve sizi temin ederim ki, Madam Virtue ile yalnız görüşmenize izin vermem için cehennemde bile bir şans yok."

"Eğer böyle davranmaya devam edeceksen, Monkcrest, seninle gelmene izin vermeyeceğim."

Leo, yüzleri birbirine sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "Bunu kıyametin kopmasına kadar pişman olacağımı biliyorum, ama bu inanılmaz aptalca göreve kesinlikle seninle birlikte geleceğim."

Sesindeki tehlikeli yumuşaklık, kadının kol kollarını diken diken etti.

"Daha önemli işlerin olduğunu sanıyordum," dedi çok tatlı bir sesle.

"Onlar bekleyebilir."

"Benim için bir kenara bırakmana gerek yok." Leo'nun çenesi sertleşmişti.

"Bekleyebilirler dedim."

"Lord Monkcrest." Winifred alışma odasına koştu. Telaşlı görünüyordu. "Bayan Cheslyn az önce sizi aradığınızı söyledi. Beatrice canım, çay için haber verdin mi?"

Leo ve Beatrice, hala masanın üzerinde karşı karşıya dururken, ikisi de başlarını çevirip ona baktılar.

"Oh, canım." Winifred aniden durdu ve gergin yüzlere bakarak, "Rahatsız mı ettim?" diye sordu.

"Neden böyle düşündünüz?" Leo, bitkin bir zarafetle dikleşti. "Az nce Bayan Poole'u öğleden sonra planladığımızdan biraz daha erken arabayla gezmeye davet ettim. Ona parkta yeni yapılan çeşmeyi göstermek istiyorum."

Winifred, Beatrice'e bir bakış attı. "Anlıyorum."

"O, daha erken ayrılmayı kabul edecek kadar nazik davrandı." Leo'nun gülümsemesi dişlerini gösterir, ama hiç güven vermezdi. "yle değil mi, Bayan Poole?"

Beatrice ona sert bir bakış attı. Winifred'in önünde her şeyi açıklamadan tartışmaya devam edemeyeceğini çok iyi biliyordu. "Böyle nazik bir teklifi nasıl reddedebilirim, lordum? Benim yaşımda böyle teklifler çok nadir gelir."

Bölüm 7

Karanlık koridordan onu izleyen hayaleti hissetti, ama her elindeki fenerini kaldırdığında hayaleti kayboluyordu.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ YEDİNCİ BÖLÜMÜNDEN

Leo, phaetonun atlarını az kullanılan bir park yolunda sürerken hâlâ somurtkan bir ruh hali içindeydi. Ama içini kaplayan öfkeye rağmen, Beatrice'in yanında olmaktan duyduğu memnuniyeti çok iyi biliyordu.

Bir soru cevaplanmıştı. Ondan iki gün uzak kalmak, onun varlığının üzerindeki etkisini hiç azaltmamıştı.

Şık bir avcı yeşili elbise ve daha açık yeşil bir pelerin giymişti. Dar, uzun kollu, yüksek bel korsesi mütevazı bir yakayla süslenmişti. Yeşil, saçaklı bir şemsiye taşıyordu. Uyumlu şapkası, yüz hatlarını gizleyen ve ona gizemli bir hava katan koyu yeşil bir peçeyle süslenmiş, şık bir tasarımdı. Sanki daha fazla teatraliteye gerek varmış gibi, diye düşündü.

Onun bu maceradan keyif aldığıının farkındaydı.

"Bu buluşma için gerçekten çok uzak bir yer seçmişsin." Leo, yolun iki yanındaki yoğun ormanlık manzaraya baktı. "Aylarca kimse bu yoldan geçmemiş gibi görünüyor."

"Söyledim ya, burayı Madam Virtue önerdi." Beatrice, yaklaşan yol virajını inceledi. "Yıllar önce birinin buraya yaptığı küçük bir kulübeyi aramamı söyledi."

"İşte orada." Leo atları yavaşlatırken, eşleşen gri atların kaslı arka ayakları bir araya geldi. "Sol tarafta, ileride. O korunun ortasında."

Beatrice ağır duvağından dışarı baktı. "Evet, görüyorum. Ne ilginç. Garip, burada olduğunu hiç bilmiyordum. Acaba kaç yaşında?"

Bu yapı, sanatsal bir tasarımla yapılmış eski bir klasik tapınağın "harabesi"ydi. Leo, bunun eski neslin yapmaktan zevk aldığı türden, anlamsız bir mimari bahçe canavarı olduğunu düşündü. Küçük kubbeli yapıyı çevreleyen hayali sütunları inceledi.

"Büyükbabam Monkcrest'teki park için daha da Gotik bir şey inşa etmişti." dedi. "Bir gün sana göstermemi hatırlat."

Beatrice'in başını ona doğru çevirip şaşkınlıkla bakması, Leo'nun az önce söylediğinin anlamını fark etmesini sağladı. *Bir gün sana göstereyim.* Sanki Yüzükler meselesi bittikten sonra da ilişkilerini sürdüreceklermiş gibi.

Neden olmasın? Olasılıklar beyninde yanıp sönüyor, onu cezbediyor ve büyülemişti. Beatrice son derece zor bir kadın olduğunu kanıtlıyordu, ama aynı zamanda sıradışı ve son derece ilgi çekiciydi.

Eğer bu maceradan akıl sağlığını kaybetmeden sağ çıkarsa, onunla bir ilişki yaşamakla kaybedecek pek bir şeyi kalmazdı.

Bu düşünce garip bir şekilde onu neşelendiriyordu. Böyle bir teklife nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Yüzüklerin işi bitene kadar samimi bir ilişkiye girmemeleri gerektiğini açıkça belirtmişti. Ama öpücüğüne açıkça tutkuyla karşılık vermişti. Ona bir ilişki teklif ederse ne derdi?

"Bak, çardakların arkasında küçük siyah bir araba var." Beatrice'in sesi heyecanla yükseldi. "Madame Virtue'nünkine olmalı. Tanrıya şükür. Gelmeyecek diye korkmuştum. Ona soracak o kadar çok şey var ki."

Onun coşkusu, onun kasvetli ruh halini daha da derinleştirdi. O anda Beatrice'in aklında gelecekteki bir ilişkiyle ilgili hiçbir düşünce yoktu. Belki de onun da elindeki meseleye dikkatini vermesi zamanı gelmişti.

Faytonu durdurdu, indi ve atları hızla bağladı. İşini bitirince, Beatrice'i koltuğundan kaldırmak için uzandı. Onun ellerinde sağlam, canlı ve zinde hissediyordu. Belini sıkıca sararak onu kendine çekmek istedi.

"Monkcrest?" Sesi şaşırtıcı derecede nefes nefeseydi. Peçesinden ona baktı. "Beni sıkıyorsun. Bir şey mi var?"

Ellerinin, onun ince belini çok sıkı kavradığını fark etti. "Görünenden başka bir şey yok. Affedersin." Onu çok dikkatli bir şekilde ayağa kaldırdı ve bıraktı.

Kız, onun arkasındaki yapay harabeyi seyretti. "Çardaktaki bankta bekleyen kadın, Madam Virtue olmalı. Tanrım. Baştan aşağı siyah giyinmiş. Yakın zamanda bir kayıp yaşamış olmalı."

Leo dönüp baktı ve baştan aşağı siyah giysili ve peçeli sarışın bir kadın gördü. Kadın, tapınağın hemen içindeki mermer bir bankta oturuyordu. Baş, kucağında açık duran deri ciltli bir kitabın üzerine zarifçe eğilmişti.

Leo, bulunduğu yerden bile siyah araba elbisesinin kesiminin çok pahalı bir modistin eseri olduğunu anlayabilirdi. Elbise, Madam Virtue'nun uzun ve ince vücudunu hem zarif hem de ihtiyatlı bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Peçeli şapkanın siyah saten kenarı, kadının soluk saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Siyah eldivenler ve siyah kuzu derisi yarım botlar kıyafetini tamamlıyordu.

Sonuç olarak, Rod Evi'nin sahibi, o öğleden sonra Bond Caddesi'nde veya parkta sosyetenin seçkinleri arasında moda yaratabilirdi.

Beatrice'in koluna girdi. "Bir şey bana onun yas tuttuğu için siyah giydiğini söylemiyor."

"Ama bu kadar çok siyah giymek çok sıra dışı."

"Madame Virtue sıra dışı bir meslekte çalışıyor."

"Evet, elbette." Beatrice durakladı. "Biliyor musun, onunla konuşmak için o kadar hevesliydim ki, mesleğinin niteliğini neredeyse unuttuyordum."

"Bu gerçeği her zaman aklında tutsan iyi olur." Onu yosun kaplı iki sütun arasına yönlendirdi.

Siyah giysili kadın kitabını kapattı ve Leo ile Beatrice'e peçesinin arkasından baktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

"Madame Virtue?" Beatrice, Leo'nun kolunu bıraktı. Peçesini yeşil şapkasının kenarına katlayıp öne çıkı. "Ben Beatrice Poole. Bu da iş arkadaşım Lord Monkcrest. Bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz."

Leo, Beatrice'in genelev sahibine, yüksek sosyete mensup bir hanımefendiye davranacağı gibi nazik bir tavırla selam vermesini hayretle izledi. Tanıdığı hiçbir kadın böyle davranmazdı. Ama tanıdığı kadınların hiçbirisi bu buluşmayı ayarlamazdı.

"Bayan Poole." Madam Virtue'nun sesi zengin ve kadifemsiydi. Kendi duvağını kaldırarak, zarif, aristokratik yüz hatlarını ve soğuk, hesapçı mavi gözlerini ortaya çıkardı. Başını Leo'ya doğru eğdi. "Monkcrest."

"Madam." Leo, potansiyel bir müşteri olarak değerlendirildiğini hissetti. Hafifçe gülümsedi.

Madame Virtue karşıdaki bankı işaret etti. "Oturmaz mısınız?"

"Teşekkür ederim." Beatrice oturdu. Eldivenli eliyle eteğini düzel. "Birkaç sorum var."

"Cevaplamaya çalışacağım."

Leo ayakta kalmayı tercih etti. Omzunu bir sütuna dayadı ve kollarını kavuşturdu. İki farklı yaşam tarzına sahip, çok şık ve çok etkileyici iki kadını inceledi.

House of the Rod'un sahibi ise Beatrice'in açık sözlü tavırlarından hem şaşkın hem de eğlenmiş görünüyordu. Leo, Madame Virtue'nun bu tuhaf buluşmayı kabul etmesinin nedeninin yardımseverlik değil, merak olduğunu iddia etmeye hazırdı.

Madame Virtue, işinde saygın beyefendileri ağırlamaya alışık biriydi. Ancak saygın bir hanımefendiyle sohbet etmiş olması pek olası değildi.

Leo'yu bir gerçekdışılık hissi sardı. Bir hafta önce iç karartıcı bir monotonluğa gömülen hayatının, birdenbire öngörülemez ve tuhaf olaylarla dolduğunu fark etti. Son birkaç gün içinde, geçen bir yıl boyunca yaşadıklarından daha fazla duygu ve ruh hali yaşadığını fark etti.

Bir rüyaya mı girmiş olabileceğini merak etti. Belki bir dakika sonra gözlerini açtığında kendini kütüphanesindeki şöminenin alevlerine bakarken bulacaktı.

"Amcam Lord Glassonby'nin sizin huzurunuzda öldüğünü söylediler." Beatrice dikkatli bir şekilde konuştu. "Bu doğru mu?"

"Evet." Madam Virtue'nun gözlerinde nazik bir üzüntü belirdi. "Ne yazık ki, yeni halımın ortasında yere yığıldı. Çok güzeldi. Halı demek istiyorum. Deniz yeşili renginde, üzerinde çok sayıda yunus ve deniz kabuğu desenleri vardı. Yakın zamanda evi yeni Zamarian tarzında yeniden dekore ettim."

"Anlıyorum."

"Maalesef bazı lekeler vardı." Madam Virtue nazikçe söyledi. "Ölüm anında genellikle olur, bilirsiniz."

"Evet." Beatrice ellerini birleştirdi. "Biliyorum."

"Hizmetçim lekeleri çıkaramadı. Halıyı tamamen değiştirmek zorunda kaldım."

Leo, kadının gözlerindeki kedi gibi parıltıyı umursamadı. "Lord Glassonby'nin ailesinden halının masrafını size geri ödemesini beklemiyorsunuzdur herhalde, madam."

Beatrice sertleşti. Başını çok hızlı bir şekilde Leo'ya çevirip baktı. "Anlamadım?"

"Tabii ki masrafları karşılamalarını beklemiyorum." Madam Virtue boğuk bir kahkaha attı. "Lord Glassonby, benim işyerimde, mahvettiği halının masraflarını karşılamaya yetecek kadar para harcadı, emin olabilirsiniz. Başka ne bilmek istersiniz, Bayan Poole?"

Beatrice kararlı bir tavırla omuzlarını düzeltti. "Açık konuşacağım, hanımefendi. Amcamın ölümünde, onun kalp krizi geçirmediğine inanmanıza neden olacak herhangi bir şey var mıydı?"

"Ah, onu çubuğu fazla kullanarak öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?" Beatrice'in kızardığını gören Madam Virtue yine yumuşak, boğuk bir kahkaha attı. "Sizi temin ederim ki öyle bir şey yapmadım. Ben bu işin uzmanıyım. Ara sıra cazip gelse de, müşterilerimi makul derecede iyi durumda bırakma konusunda uzun zaman önce kesin bir kural belirledim. Tekrar gelen müşterilere güveniyorum, anlarsınız ya."

"Ben öyle demek istemedim," dedi Beatrice sertçe. "Amcamın nasıl öldüğünü tam olarak anlatabilir misiniz?"

Madame Virtue düşünceli bir hal aldı. Siyah eldivenli parmağıyla kitabın sırtına hafifçe vurdu. "Hoş bir manzara değildi, ama ölüm hiçbir zaman hoş değildir, değil mi?"

"Hayır," dedi Leo. "Açıklamanızı kısa ve gerçeklere dayalı tutabilirsiniz."

Drama yapmaya gerek yok."

"Çok iyi. Hatırladığım kadarıyla, seansımız yeni bitmişti. Glassonby pantolonunu giymeye çalışıyordu. Biraz zorlanıyor gibiydi. Sonra boğulmaya başladı. Bir de baktım, yeni halımın üzerine yığılmış."

"Üstüme çöktü mü?" Beatrice tekrarladı. "Yani düştü mü?"

“Amcan çok şiddetli bir şekilde hastalandı demek istiyor,” diye açıkladı Leo. Beatrice'in dünyevi tavırlarına rağmen, sosyete gençlerinin kullandığı kaba argo ile pek aşina olmadığını görmek onu eğlendirdi.

“Oh.” Beatrice başını salladı. “Kustu.”

“Kalp krizi durumunda bunun olağandışı bir durum olmadığını duydum,” diye yardımcı olmak için Madame Virtue dedi.

Leo, Beatrice'e baktı. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Kusma, zehirlenmeden de kaynaklanabilirdi.

"Yeni halımın üzerine yığılmasının ardından," diye devam etti Madam Virtue, "biraz çırpındı. Sonra göğsüne sarıldı ve nefesini verdi. Her şey birkaç saniye içinde bitti. Size yemin ederim, hemen yardım çağırdım. Şans eseri, o sırada evde bir doktor vardı."

“Hemen geldi mi?” diye sordu Beatrice.

"Evet, ama o genelde öyle yapar. Onunla bu sorunu çözmeye çalışıyoruz. Sevindirici bir şekilde, büyük ilerleme kaydettik."

Leo gözlerini tapınak kalıntılarının tavanına kaldırdı. Orada oyulmuş küçük klasik çıplak figürleri inceledi.

“Anlamıyorum.” Beatrice gerçekten şaşkın bir sesle konuştu. “Halılarınızın üzerinde sık sık beyefendiler mi ölür?”

Leo, tapınağın tavanından kafasını kaldırıp kadının şaşkın yüzüne baktı. "Madame Virtue, doktorun çabuk geldiğini söylerken oldukça kötü bir şaka yaptı, Bayan Poole. İsterseniz, daha sonra size açıklayabilirim."

Madame Virtue ona yine o eğlenceli gülümsemesini gösterdi.

Beatrice'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu durumda komik bir şey göremiyorum."

"Gerçekten," dedi Madam Virtue. "Dediğim gibi, doktor Glassonby'yi muayene etti ve kalp krizi geçirdiğine ikna olmuş gibiydi. Yapılacak bir şey yoktu. Adam ölmüştü."

“Amcam hastalanmadan birkaç dakika önce bir şey yedi mi, içti mi?”

Madame Virtue'nun gizemli gülümsemesi kayboldu. Gözleri kısıldı. "Onu zehirlediğimden mi şüpheleniyorsunuz Bayan Poole?"

"Hayır, elbette hayır," dedi Beatrice çabucak. "Az önce de belirttiğiniz gibi, bunun için bir nedeniniz yok. Müşterilerinizi zehirlemenin işinize yarayacağını düşünemiyorum."

“Çok doğru.” Madam Virtue biraz rahatladı, ama bakışları hâlâ temkinliydi.

"Aslında, amcamın bir şeyi tedavi etmek için özel bir tonik içme alışkanlığı olduğunu biliyorum, şey..." Beatrice tekrar boğazını temizledi. "Fiziksel bir sorun yüzünden güçsüz düşüyordu."

"Evet, elbette. Erkeklik Gücü İksiri." Madam Virtue düşünceli ifadesine geri döndü. "Birkaç müşterim Dr. Cox'un tonikini kullanıyor. Sanırım amcanız son seansımızdan önce gerçekten biraz içmişti, ama bunda olağan dışı bir şey yoktu. Ben çubuğu kullanmadan önce her zaman özel iksirinden bir fincan içerdi. Ona çok iyi geliyordu."

Beatrice, Leo'nun hayranlık duyduğu bir kararlılıkla ısrar etti. Bu konuşma, onun sıra dışı standartlarına göre bile olağanüstüydü. Sonuçta, o bir papazın kızı olarak yetiştirilmişti.

“Amcam son seferinde tonikin tadı hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordu Beatrice.

"Hayır," dedi Madam Virtue. "Sanırım her zamankinden daha canlandırıcı buldu."

"Hmm." Beatrice tereddüt etti. "Madame Virtue, açık konuşacağım. Amcamın malikanesinden kaybolan bazı eşyaları arıyoruz."

Madame Virtue'nun gözlerinde ilk kez alarm çaldı. "Bakın, Glassonby'nin kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını cesediyle birlikte gönderdim. Tüm eşyaların ailesine iade edildiğini sanıyordum. Elmas kravat iğnesi veya başka bir şey eksikse, beni suçlayamazsınız."

"Sizi hırsızlıkla suçlamıyorum," diye Beatrice kesin bir şekilde onu ikna etti.

"Umarım değildir." Madam Virtue tekrar rahatladı, ama hala temkinli görünüyordu.

"Söylesene, Dr. Cox'u tanıyor musun?"

"Glassonby'e özel tonik satan şifalı bitki uzmanı mı?" Madam Virtue başını salladı. "Hayır, o adamla hiç tanışmadım. İkimiz de aynı rahatsızlıkları tedavi ettiğimiz için pek çok ortak noktamız vardır herhalde. Ama şimdiye kadar birbirimizle tanıştırılmamak için uğraştık."

"Adresini bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Teşekkür Beatrice Beatrice dedi. "Sen çok çok çok yardımcı Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Madame Virtue gözlerini kısarak, "Benim de bir sorum var, Bayan Poole," dedi.

"Evet?"

"Amcanızın ölüm şekline neden bu kadar meraklısınız? Neden zehirlenmeden şüpheleniyorsunuz?"

"Dediğim gibi, amcamın ölümünde bazı değerli eşyalarının çalındığını düşünüyoruz. Onları geri almaya çalışıyoruz."

"Bu değerli eşyalar için öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Bu da ihtimallerden biriydi." Beatrice içini çekti. "Ama anlattıklarınızdan, bu ihtimal artık pek olası görünmüyor."

"Sizi temin ederim ki bu sadece olası değil, imkansızdır. İnanın bana, benim huzurunda birisi öldürülseydi fark ederdim." Madam Virtue siyah duvağını indirmek için elini uzattı. "Peki, başka bir şey yoksa, ben çıkmalıyım. İzninizle, Bayan Poole?"

"Tabii, elbette." Beatrice kitaba göz attı. "*The Castle of Shadows'u* okuyorsunuz."

"Oh, evet, Bayan York'un tüm kitaplarını okudum. Erkekler konusunda eğlenceli bir naifliği var, ama hayaletli mezarlar ve hayaletler gibi sahneleri oldukça heyecan verici. Ayrıca, kadın karakterlerinin, pek çok romanda rastlanan ağlayan, bayılan kahramanlardan hoş bir değişiklik olduğunu düşünüyorum."

Beatrice gözlerini kıırttı. "Ben de Bayan York'un romanlarını okudum. Onu erkekler konusunda hiç de naif bulmuyorum."

Leo ona bir bakış attı ve gözlerinde meydan okuma ısıltısı görünce neredeyse inleyecekti. Amelia York'un romanlarının edebi değerlerini tartışmak için ne zaman, ne yer, ne de uygun bir ortamdı.

"Korkarım Bayan York erkekler konusunda son derece yanlış fikirler besliyor," diye mırıldandı Madam Virtue.

"Ne gibi yanlış fikirler?" diye sordu Beatrice.

"O, kırsalda birkaç kahraman dolaştığına inanıyor gibi görünüyor." Madam Virtue, sütunların arasından geçmek için döndü. "Ben ise, uzun zaman önce hiçbiri olmadığını öğrendim."

Beatrice ağzını açtı, sonra hızla kapattı. "Anlıyorum," dedi beklenmedik bir nezaketle. "Kişisel bir soruyu daha cevaplar mısınız?"

"Ne var?"

"İşinden memnun musun?"

Madame Virtue birkaç saniye boyunca hareketsiz kaldı. Sonra gümüş rengi kahkahası havayı titretti, buz sarkıtları kadar hafif ve soğuktu.

"Ne tuhaf bir soru, Bayan Poole. İşimi seviyorum. İngiliz erkekliğinin en seçkin örneklerini düzenli olarak kırbaçlamak ve bunun için para almak kadar eğlenceli ne olabilir ki?"

Siyah elbisesinin etekleri, harabeden çıkarken yumuşak bir hışırtı çıkardı.

Leo kollarını açtı ve sütundan uzaklaştı. "Sizi arabaya kadar geçireyim, Madam Virtue."

Omzunun üzerinden ona bir bakış attı, siyah peçesinin ardında ifadesi okunamazdı. "Ne kadar nazıksınız lordum."

Onunla birlikte küçük iki tekerlekli araca kadar yürüdü, zarif kabine binmesine yardım etti ve dizginleri uzattı.

Kadın onu kısa bir süre inceledi. "Genelde gelecekteki müşterilerimi bir bakışta tanırım, Monkcrest. Sizin aralarında olmayacağınızı görebiliyorum."

"Benim tuhaflıklarım, Rod Evi'nin sunduğu türden hizmetlere kadar uzanmaz."

"Yazık."

"Ancak bazı şeyler için çok iyi para ödemeye hazırım," dedi Leo, kasıtlı bir şekilde.

Siyah eldivenli eller dizginlerin üzerinde hareketsiz kaldı. "Ne tür şeyler?" "Senin mesleğinde çok fazla bilgiye ulaşabilirsin. bilgi edinebilirsin."

"Çok doğru."

"Lord Glassonby'nin ölümüyle veya malikanesinden kaybolan bazı kalıntılarla ilgili ilginç bir şey öğrenirseniz, bunu duymak isterim. Size karşılığını veririm."

"Her zaman kâr elde etmeye hazırım, lordum. Önemli bir şey duyarsam, bu bilgiyi size satmaktan memnuniyet duyarım."

"Bu tür konularda oldukça cömert olabileceğimi göreceksiniz."

"Bundan şüphem yok." Madam Virtue dizginleri kaldırdı. "Söylesene, ailenizdeki erkekler hakkında söylenenler doğru mu, efendim? Hepsi deli ve büyücü mü?"

"Sadece bazıları," diye cevapladı Leo. "Çoğu insan için sorun, hangilerinin büyücü hangilerinin sadece deli olduğunu çok geç olana kadar ayırt etmenin imkansız olması."

Madame Virtue kıkırdadı. Beatrice'in beklediği tapınak kalıntılarına doğru baktı. "Bence Bayan Poole, sizin kim olduğunuzu kanıtladığınızda, sizinle başa çıkabilecek

sizinle başa çıkabilir, lordum. İyi günler."

Elini ustaca hareket ettirerek dizginleri kısırağın kışına vurdu. Atlar şık bir tırısyla yola çıktı. Leo, siyah arabasının yolun virajında kaybolmasını izledi, sonra dönüp Beatrice'in durduğu yere geri yürüdü.

"Çok ilginç bir kadın." Beatrice, uzaklaşan araca düşünceli bir şekilde baktı. "Ve muhtemelen çok tehlikeli biri."

Leo ona şaşkınlıkla baktı. "Mesleği yüzünden mi?"

"Hayır, çünkü içinde çok derin bir acı var." Leo kaşlarını çatı.

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Beatrice titredi. "Kahkahasından duyabiliyordum."

Leo bir an düşündü. Kırılğan buz sarkıtlarının zihninde yağdığı anı canlandı. Hiçbir şey söylemedi.

"Ee?" Beatrice ona umutla baktı. "Ne düşünüyorsun?" "Bence, onu hırsızlık ve cinayetle suçlayacağımızdan biraz endişeleniyor." ve cinayetle suçlayacağımızdan endişeleniyor."

Beatrice iç geçirdi. "Ona niyetimin o olmadığını ikna etmeye çalıştım. Az önce onu arabasına kadar eşlik ederken ona ne dedin?"

"Ona, edineceği her türlü bilgi için ödeme yapmayı teklif ettim. Onun mesleğinde çalışan bir kadın bazen müşterilerinden çok şey öğrenir. Madame Virtue özünde bir iş kadınıdır."

"Evet, sanırım haklısın." Beatrice kaşlarını çatı. "Ya amcamın kasten öldürülmediğini varsayarsak? Ya Reggie amcamın ölümü aslında kalp krizi ya da eliksirinin kazara aşırı dozundan kaynaklanıyorsa? Madam Virtue, yardım çağırmadan önce amcamın giysilerinde yüzükleri bulup çalmış olabilir."

Leo başını salladı. "Olası değil. Öncelikle, amcanın bu kadar değerli eşyaları yanında götürceğini sanmıyorum.

Çemberleri giysilerinin içinde bırakmak zorunda kalırdı."

"Anlıyorum."

"Eğer o kadar aptal olup da kırbaçlanırken paha biçilmez kalıntıları pantolonunda bıraksa bile, Madam Virtue Yüzüklerin gerçek değerini fark etmesi pek olası değil."

"Bu ilginç bir noktaya değindi," dedi Beatrice. "Yüzükleri tarif edebilir misiniz?"

"Hayır. Devon'dan ayrılmadan önce kütüphanemde biraz araştırma yaptım. Efsanede heykelin bazı tanımları var, ama Yüzükler hakkında hiçbir şey yok."

"Ya Madam Virtue, amcamın kıyafetlerinde değerli görünümlü iki mücevher parçası buldu ve onları çalmak istedi?" diye ısrar etti Beatrice.

Leo, siyah arabasının kaybolduğu yolu izledi. "Diyelim ki, tartışma için, yüzükleri o aldı, onlarla yapabileceği tek bir şey var."

"Nedir o?"

"Onları satardı," diye cevapladı Leo. "Ve böyle bir satışın söylentisi, kasabadaki tüm antika dükkanlarına yayılırdı. Londra'ya varır varmaz duymuş olurdum."

"Evet, elbette." Beatrice başka bir şey söylemedi. Yüzü düşünceli bir hal aldı.

Sessizlik uzadıkça Leo kaşlarını çattı. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Madame Virtue'dan bilgi satın almayı teklif ettiğini söyledin."

"Ne olmuş yani? Ben her zaman bu malı elde etmenin en kolay yolunun bu olduğunu düşünmüşümdür."

"Bundan şüphem yok, efendim, ama bu iş bitmeden önce, yüzükleri şu anda elinde bulunduran kişiden satın almaya çalışmak zorunda kalabileceğimiz aklıma geliyor."

"Öyleyse?"

Gözlerini kısarak baktı. "Bu olasılığı hiç tartışmadık. Yüzükler için iyi para ödeyeceğinizi söylediniz, ama iki katı para ödemek zorunda kalabileceğinizi hiç düşünmedik."

"İki kat mı?"

"Bir kez, yüzükleri şu anda elinde bulunduran kişiden almak için, bir kez de Arabella'nın çeyizini geri ödemek için."

Yüzükler için iki kez ödeme yapmak zorunda kalırsa, anlaşılmadan cayacağından korktuğunu anladı. Kendisine tamamen güvenmediğini bilmek onu öfkeliyordu.

"Bayan Poole, bir anlaşma yaptık. Ne gerekiyorsa ödeyeceğim. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Oh."

"Onurumu incittikten sonra tek söyleyeceğin bu mu?"

Kızardı. "Öyle bir şey demek istemedim, lordum."

"Yine de, kendimi ciddi şekilde kırılmış hissediyorum." Kaşları kalktı. "Ne yapacaksınız? Beni çağırmak mı?" "Daha tatmin edici bir çözümüm var."

"Nedir o?"

"Yarın akşam benimle tiyatroya gelir misiniz?" "Tiyatro mu?"

Nedense, gözlerindeki şaşkınlık, onun güvensizliğinden daha çok onu rahatsız etti. Sanki bir akşam onu eşlik etmesine izin vermeyi hiç düşünmemiş gibiydi.

"Sezonluk bir locam var, ama nadiren kullanırım," dedi. "Tabii ki teyzen ve kuzenin de bize eşlik eder."

"Çok nazıksınız." Gözleri yumuşadı. "Winifred teyzem ve Arabella çok sevinecekler."

Sadece akrabalarını mutlu etmek için davet etmediğini söylemek için ağzını açtı. Ama gözünün ucunda bir hareket, söylemek üzere olduğu şeyi unutturdu.

Ağaçlarda çok küçük bir titreme, yaprakların en ufak bir hışırtısıydı. Ama bugün esinti yoktu. Hava tamamen durgundu.

"Lanet olsun." Ellerini Beatrice'in omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "*Öp beni.*"

Gözlerinde garip bir ifade belirdi. "Bunun ne zaman ne de yerinin uygun olduğunu sanmıyorum, lordum. İlişkimizi iş arasında tutmaya karar vermiştik... umph."

Beatrice, Leo'nun ağzını kendi ağzıyla kapattığında kaskatı kesildi. Sonra ona karşı eridi. Kısa bir duraklamanın ardından, kollarını kaldırıp Leo'nun boynuna doladı.

Leo onu öperken yapraklı açıklığı izledi. Dallarda bir titreme daha oldu. Sonra koyu kahverengi bir şapka ve bir gömlek kolunun hareketini gördü.

Leo ağzını ayırdı. "Adi herif."

"Ne oluyor?" Beatrice, onu kenara ittiğinde sendeledi.

Leo onu geçip ormana daldı. Önünde kırılan dalların çıtırtılarını duydu. Avı gizliliğini bırakıp aceleyle kaçmaya başlamıştı.

Keşke Elf de yanında olsaydı, diye düşündü. Köpek, kaçan gözcüleri bir anda yakalardı.

"Leo, ne yapıyorsun?" diye sordu Beatrice. "Neler oluyor?"

Onun kendisine ilk kez ismiyle seslendiğini fark etti. Zamanlaması daha kötü olamazdı. Arkasında çalılıklardan gelen ayak seslerini duydu.

Çizmeler çalılıklarda gümbürdüyordu. Ağaçların arasından boğuk bir küfür duyuldu.

"Kıpırdama, seni lanet olası."

Leo, bir atın nalları yere vurma sesini duydu ve şansını kaybettiğini anladı. Aniden durdu.

Beatrice küçük bir çalılıktan geçerek ona çarptı. "Oof. Tanrım, efendim. Neler oluyor? Ne gördünüz?"

"Bir adam." Onu desteklemek için döndü. "Bizi izliyordu." Beatrice'in koşmaktan kızarmış yanakları ve bir gözünün üzerine eğilmiş şık şapkası dikkatini dağıttı. Elbisesi yaprak parçaları ve kirle kaplıydı. "Maalesef, atına ulaşmadan onu yakalayacak kadar yakın değildim."

"Bizi izliyordu mu dediniz?" Kız, ağaçların arasına bakarken dalgın dalgın şapkasını düzeltti. "Yoldan geçen biri olabilir mi? Peşinden koştuğunuzda korkmuş meraklı bir çocuk?"

"Hayır." Leo dallardan oluşan bariyeri aştı ve atın bağlı olduğu yeri gördü. Gözcü durduğu yeri inceledi. Toprak, bir adamın bot izleriyle bozulmuştu. "Buraya tesadüfen geldiğini sanmıyorum. Burası parkın nadiren kullanılan bir bölümü. Her kimdiyse, bir süre burada durmuş."

Beatrice çiğnenmiş toprağa baktı. "Sence bugün biri bizi kasten buraya kadar takip etti mi?"

"Bilmiyorum. Ama kesin olan bir şey var." "Nedir o?"

"Seni genelev sahibiyle görüşürken gördü. Gizli kalma planın suya düştü, Beatrice. Umarım bir saat içinde itibarın yerle bir olmaz."

Ona kırılgan bir gülümseme attı. "Eğer itibarım bu kadar çabuk yok olursa, tiyatroya davetini geri alacak mısın?"

Bu konudaki umursamaz tavrı onu öfkелendirdi. Kahramanca bir çaba göstererek öfkesini bastırdı. "Ben Çılgın Keşiş'im," diye hatırlattı her. "

her zamankinden daha eksantr i k olacağım.

Bölüm 8

Kemik elin karıştırdığı kötü bir iksir...

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜNDEN

Ertesi sabah Beatrice'in itibarı hala sağlamdı. Leo, kulübünün kahve salonunda şöminenin önündeki sandalyede oturmuş, karışık duygularla olayı düşünmekteydi.

Bir yandan, en azından şimdilik Beatrice'in itibarının zarar görmemesi onu rahatlatıyordu. Ancak bu durum, hemen hoş olmayan bir olasılığı akla getirdi. Beatrice ile Madame Virtue'nun görüşmesini gözetleyen kişi, muhtemelen sessiz kalmak için kendi nedenleri vardı.

Leo, gecenin büyük bir bölümünü bu nedenlerin ne olabileceğini düşünerek geçirmişti. Hiçbiri onu rahatlatmamıştı.

Kulübüne bilgi toplamak için gelmişti ama şu ana kadar pek bir şey başaramamıştı. Köşedeki uzun saate baktı. Beatrice ile yarım saat sonra Hook'un kitapçısında buluşacağına söz vermişti.

Cebine uzandı, o sabah gelen oğlu Carlton'un mektubunu çıkardı ve açtı. Okurken, arka planda duyulan sessiz konuşmaların ve porselenlerin tıkırtısı seslerini belli belirsiz fark ediyordu.

Bu sabah erkenden birkaç harabeyi daha gezdik. William hepsini çizmek konusunda ısrarcı. Ne yazık ki hepsi birbirine benzemeye başladı. Eski, yıkık tapınaklar birbirinden ayırt edilemiyor.

Plummer öğleden sonra bizi başka bir galeriye sürükledi. William bazı resimleri (özellikle çıplak tanrıçaların olduğu resimleri) oldukça ilginç bulduğunu söyledi. Tanrıçalar konusunda ona katılıyorum. Ama bir tane daha manzara resmi ya da etrafı tombul meleklerle çevrili, uzun cüppeler giymiş azizlerin resmini görmek zorunda kalırsam, sıkıntıdan öleceğime eminim.

Yarın şüphesiz çok daha eğlenceli, hatta büyüleyici bir gün olacak. İngiltere'den gelen ve bir süredir İtalya'da yaşayan Bay Hendricks adında bir beyefendi ile tanıştık. Kendisi bir bilim adamı ve bizi laboratuvarını gezmeye davet etti. Yanan merceğiyle birkaç harika deney yapacağımıza söz verdi. Zaman kalırsa, elektrik makinesini kullanarak ölü kurbağaları canlandırabiliriz.

Bay Hendricks ayrıca bana, yerden doğrudan yanıcı buharların çıktığı yakındaki bir tarlayı göstermeyi teklif etti. Bu tarla bir volkanın yakınında ve Bay Hendricks bunun bir bağlantısı olabileceğine inanıyor.

Leo hüzünle gülümsedi. Bazı babalar, mirasçılarının uygun olmayan kadınların kollarına düşmesinden endişe ederdi. Carlton ise bilimin harikalarına kapılmıştı. Belki de sonuçta pek bir fark yoktu, diye düşündü. Her ikisi de büyüleyici ve cezbedici bir güce sahipti. Her ikisi de bir adama kanlı bir servete mal olabilirdi. Carlton, geziden döndüğünde kendine de bir yanıcı mercek almak isteyecekti.

"Monkcrest, sen misin?" Kalın kaşlı, sakallı, iri yarı yaşlı bir adam Leo'nun sandalyesinin önünde durdu. "Şehre geldiğini duydum."

"Tazewell." Leo, Carlton'un mektubunu katlayıp cebine koydu. Uzun saatine tekrar baktı. Vakit geldi, diye düşündü. Baron'u neredeyse vazgeçmişti. "Gutun nasıl?"

"İyi günlerim de var, kötü günlerim de." Lord Tazewell dikkatlice bir sandalyeye oturdu ve şişmiş ayak bileğini küçük bir tabureye dayadı.

küçük tabureye dayadı. Somurtkan bir ifadeyle ayağına baktı. "Yeni bir doktor buldum. Bana sirke ve çay rejimi verdi. İğrenç bir kombinasyon."

"Kulağa hoş gelmiyor." Leo, umduğu gibi sempatik bir ifade takındı.

Baron, büyükbabasının gençlik arkadaşlarından biriydi. Yaşları arasında yirmi yaş fark olmasına rağmen, ikisi bahçecilik bilimine ortak bir ilgi duyuyorlardı. Leo, çocukluğunda Tazewell ve büyükbabasının bir tepsi bitkinin başında eğildiklerini hatırlıyordu.

Leo, Tazewell'in bitmek bilmeyen hastalık ve rahatsızlıklara maruz kaldığını da hatırlıyordu. Baron, diğer insanlar kıyafetlerini değiştirir gibi doktor değiştirirdi. Her zaman en yeni şarlatan ilaçları denemeye veya en yeni tonikleri tatmaya ilk atılan kişi oydu. Gizemli Dr. Cox'u tanıyacak biri varsa, o da Tazewell'di.

"Sirke ve çayı daha ne kadar devam edeceğim bilmiyorum," diye itiraf etti Tazewell. "Bana pek faydası olduğunu göremiyorum. Kasabada mıknaatıslarla mucizevi tedaviler yapan yeni bir doktor olduğunu duydum."

"Eczacıya veya şifalı bitki uzmanına danıştın mı?"

"Gerçekten, gerçekten." Tazewell, sağlığı konusuna oldukça memnun bir şekilde girdi. "Bir sürü eczacıya gittim. Hepsi şarlatan ve şifacı. Bazen sattıkları tek yararlı şeyin laudanum olduğunu düşünüyorum."

"Dr. Crock adında birini duydum," dedi Leo, kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde. "Yoksa Cox mu? Belki Comb. Tam olarak hatırlayamıyorum. Ama çok yararlı bitkisel ilaçlar sattığını duymuştum."

"Cox mu?" Tazewell burun kıvırdı. "Birkaç ay önce ona danıştım. Ama bana yardımcı olamayacağını açıkça söyledi. İktidarsızlık tedavisinde uzmanmış. Bu aralar o sorunla pek ilgilenmiyorum."

Leo dirseklerini koltuğun kolçaklarına dayadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Bacaklarını uzattı ve botlarının parmaklarını inceledi. "

tam da bu rahatsızlıktan muzdarip bir arkadaşım var. Dr. Cox ona yardım edebilir mi acaba?"

Tazewell'in kalın kaşları çatıldı. "Denemekten zarar gelmez herhalde."

"Doktorun adresi var mı?"

"Moss Lane'de küçük bir dükkânı var." Tazewell kaşlarını çatı. "Orayı bulmak çok zor. Adam işini nasıl sürdürüyor bilmiyorum."

"İktidarsızlık tedavisiyle çok para kazanılabilir, duydum."

"Doğru." Tazewell'in kaşları aniden endişeyle çatıldı. Sonra gözlerinde şefkat dolu bir ifade belirdi. "Monkcrest, bu zayıf üreme organından muzdarip arkadaşın...?"

"O ne olmuş?"

"Kendinden bahsetmiyordun, değil mi?" "Tabii ki hayır."

"Utanmana gerek yok," dedi Tazewell nazikçe. "Sonuçta kırk yaşına yaklaşıyorsun. Artık genç sayılmazsın, değil mi?"

O TAKİP EDİLİYORDU.

Beatrice, Hook'un kitapçısına girmek üzereyken gözünün ucuyla bir hareket septi. Başını hafifçe çevirip şemsiyesinin geniş kenarıyla bakışlarının yönünü gizledi.

Hiç şüphe yoktu. Kıvrırcık sarı saçlı, altın çerçeveli gözlüklü adam az önce caddeyi geçmişti. Kısa bir süre önce Lucy'nin dükkânından çıktığında onu izleyen adamın o olduğundan emindi.

İnce yapılı, yakışıklı bir adamdı. Üzerinde iyi kesim mavi bir palto, sarı yelek ve bej pantolon vardı. Kravatı özenle ve modaya uygun bir şekilde bağlanmıştı. Gözlükleri ona ciddi ve çalışkan bir hava veriyordu.

Kesinlikle onun yönüne doğru yavaşça yürüyordu, ama ona bakmıyordu.

Sanki onu gördüğünü fark etmiş gibi, aniden durdu ve yakındaki bir vitrinde sergilenen eldivenleri inceliyormuş gibi yaptı.

Beatrice'in içini bir ürperti kapladı. Leo, önceki gün ağaçların arasında kovaladığı adamı net olarak görememişti. Tek ayırt edebildiği, koyu renkli bir şapka ve gömleğinin koluydu. Ama giysiler çok kolay değiştirilebilirdi.

Kitapçının dışındaki banklarda oturan bazı hizmetçiler ve uşakların onu merakla izlediklerini fark etti.

Şemsiyesini kapattı ve kapıdan içeri girdi. Kalabalık dükkânın içinden geçerek kitaplığın önüne geldi.

Sergilenen en son romanları inceliyormuş gibi yaptı, içlerinden birinin kendi kitabı olduğunu fark etti, ama gözünü sokaktan ayırmadı. Şanslıysa, sarışın adam pencerenin önünden geçerken onu yakından görebilirdi.

Ama adam, onun beklediği gibi caddeden uzaklaşmak yerine, cesurca kitapçıya girdi. Beatrice, raftan rastgele aldığı romanı düşürmek üzereydi.

Çılgınca, gözlüklü adamı görmezden gelmenin mi yoksa onunla konuşmanın mı daha yararlı olacağına karar vermeye çalıştı. İçinden bir ses, Leo'nun ilk seçeneği tercih edeceğini söylüyordu. Her halükarda, Leo yakında gelecekti. Ona gizemli adamı gösterebilirdi.

Ama adam Leo gelmeden dükkandan çıkarsa ne olacaktı? Onunla yüzleşip bir açıklama istemek için başka bir fırsat olmayabilirdi.

Durum harekete geçmeyi gerektiriyordu. Kitabı rafa geri koydu, döndü ve doğrudan tezgaha doğru yürüdü. Yabancı adam

dükkan sahibiyle konuşuyordu. Adam birkaç roman siparişini verirken onu dinledi.

"Lütfen 21 Deeping Lane'e gönderin," diye bitirdi.

"Bay Lake?" Beatrice neşeyle sözünü kesti. "Bay Lake, değil mi? Beni hatırlıyorsunuzdur, değil mi? Kız kardeşinizle çok iyi arkadaşlık."

"Ne?" Adam sanki iğne batmış gibi irkildi. O kadar ani döndü ki dirseği tezgâhın üzerindeki bir kitaba çarptı. "Lanet olsun."

Kitabı yakalamaya çalıştı ve yere düşmeden yakaladı. Ne yazık ki, doğrulurken başını tezgahın çıkıntısına çarptı. Acıyla yüzünü buruşturdu.

"Oh, tanrım," diye mırıldandı Beatrice. "İyi misiniz, Bay Lake?"

"Evet. Teşekkür ederim." Gözlüklerini seçkin burnuna daha sıkı bir şekilde oturtup Beatrice'e derin bir utançla baktı. "Ama size içtenlikle söylemeliyim ki, Bayan Poole, ben Bay Lake değilim. Keşke o şerefe nail olabilseydim."

Kadın, adamın gerçekten yıkılmış gibi görüldüğünü düşündü ve bu duruma rağmen eğlendi. Ayrıca, yakından bakınca adamın daha da çekici olduğunu fark etti.

Byron tarzında kesilmiş sarı bukleleri, ince alnını ve zeki, biraz utangaç mavi gözlerini çerçeveliyordu. Yaşının kendisine çok yakın olduğunu, belki bir iki yaş küçük olduğunu tahmin etti.

"Sizi yanlış tanıdığım için özür dilerim, efendim," dedi.

"Hayır, hayır, sorun değil," diye aceleyle onu rahatlattı. "Maalesef, benim adım Saltmarsh. Graham Saltmarsh." Başını eğdi. "Hizmetinizdeyim, Bayan Poole."

"Sizi tanımıyorum, efendim, siz beni nasıl tanıyorsunuz?"

Graham iç geçirdi. "Bunu açıklamak biraz zor olacak." Yoğun dükkâna bir göz attı ve kadına bir adım yaklaştı. Sesini komplo kurar gibi fısıldayarak alçaltı. "Lütfen beni affedin Bayan Poole, ben sizi tanıyorum."

"Belli ki biliyorsunuz. Bu gerçeği zaten tespit ettik. Ama birbirimizle tanıştırlmadık, adımı nasıl öğrendiğinizi açıklayabilir misiniz?"

Etrafa bir kez daha bakındı ve daha da yaklaştı. "Matbaacınızın çırağı," dedi ağzının kenarından.

Bu kez Beatrice'in bakışları dondu. "Çırak mı?"

"İtiraf ediyorum, ona rüşvet verdim. Ama sizi temin ederim ki bu bilgiyi ucuza satmadı."

Aniden her şey yerine oturdu. "Aman Tanrım, efendim, gerçekten kim olduğumu bildiğinizi mü söylüyorsunuz?"

"Evet. Bayan York adıyla en harika korku romanlarını yazdığınızı biliyorum." Gözlük camlarının arkasından hayranlıkla parıldayan gözleriyle ona baktı. "Kitaplarınızı okumak için ateşin üzerinde yürürüm. Hayal gücünüz çok zengin. Hikayeleriniz okuduğum en heyecan verici hikayeler. Romanlarınızın bana ne kadar zevk verdiğini tahmin bile edemezsiniz."

Korku ve sevincin karışımı Beatrice'in yanaklarına ani bir sıcaklık getirdi. Beatrice, beş yıldır bu itiraf anından korktuğunu söyledi kendine. Ama aslında, Bayan York olmadığının iddia etmek zorunda kalmamak oldukça hoştu.

"Bay Lake, ne söyleyeceğimi bilemiyorum." "Saltmarsh. Graham Saltmarsh."

"Evet, tabii ki. Affedin beni, Bay Saltmarsh. Biraz şaşırdım. Ailem ve çok yakın bir arkadaşım dışında kimse roman yazdığımı bilmiyor."

"Aksine, Bayan Poole." Acı bir gülümsemeyle. "Korkarım birçok kişi sırrınızı biliyor. Yayıncınız ve matbaacınız var..."

"Ve matbaacının çırağı ve şüphesiz matbaacının karısı." Kadın yüzünü buruşturdu. "Haklısınız. Birinin onlardan bu bilgiyi öğrenebileceğini düşünmemiştim."

"Benden başka kimsenin bunu denemek isteyeceğini sanmıyorum," diye onu teselli etti Saltmarsh. "Sırrınızın yayılma ihtimalini düşük görüyorum. Kimseye söylemeyeceğime inanabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Bay Saltmarsh. Kimseye tek kelime etmeyeceğinizi bilmek, daha rahat uyuyacağım."

Gözlerinde ateşli bir bakış belirdi. "Benim sağduyuma güvenebilirsiniz, hanımefendi."

"Bugün beni neden takip ettiğinizi sorabilir miyim, bayım?"

Yüzü kızardı. "İtiraf ediyorum, modiste dükkânına girdiğinizde sizi fark ettim. Bir süre sizinle birlikte olmak için bu fırsatı kaçıramazdım. Siz benim ilham perimsiniz, Bayan Poole."

"İlham periniz mi?" Beatrice çok sevindi. "Yazar olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Henüz yayınlanmadı, ama tamamlandığında bir yayınevine sunmayı düşündüğüm bir el yazmam var."

"Size bol şans dilerim, efendim."

"Teşekkür ederim. Umarım bir gün, sizin okuyucularınızda yarattığınız olağanüstü duyguları, okuyucularımda yarısı kadar bile olsa yaratabilirim. Karanlık tutkuları ve korkunç atmosferi ortaya çıkarma konusunda size yaklaşan kimseyi tanımıyorum."

Beatrice kızardı. "Teşekkür ederim, efendim."

"İlham almak için romanlarınızı okumakla kalmadım, Bay Trull'un müzesinde de birkaç saat geçirdim. Sergilenen eserler hikayelerim için harika fikirler veriyor. Orayı biliyor musunuz?"

Beatrice'in hafızasının köşelerinde bir tanıdıklık hissi belirdi. Trull Müzesi'ne yakın zamanda rastladığını biliyordu, ama tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordu. "Orayı bilmiyorum."

"Gerçekten bir ziyaret etmelisin." Saltmarsh heyecanla parladı. "Koleksiyon, en şaşırtıcı eserlerden oluşuyor. Hepsi doğaüstü ve metafizik konularla doğrudan ilgili

konularla doğrudan ilgilidir. Onları görmek bile insanın hayal gücünü harekete geçiriyor."

"Kulağa çok ilginç geliyor." Beatrice, Trull Müzesi'nden bahsedildiğini nerede gördüğünü aniden hatırladı. Daha fazla soru sormaya başladı, ama o anda kitapçının kapısı açıldı. Boynunun arkasında hafif bir ürperti hissetti.

Odanın diğer tarafına baktı ve Leo'nun içeri girdiğini gördü. Ancak Leo ona bakmıyordu. Soğuk bakışları tamamen Graham Saltmarsh'a odaklanmıştı.

"Bay Trull'un müzesi hakkında bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim, Bay Saltmarsh." Gözünün ucuyla Leo'nun onlara doğru geldiğini gördü. "En kısa zamanda ziyaret etmeyi planlayacağım."

"Sizin gibi zarif bir duyarlılığa sahip bir yazar, bunu şüphesiz çok ilham verici bulacaktır." Graham yaklaşan fırtınadan habersizdi. "Belki size eşlik etmeme izin verirsiniz. En ilginç sergileri size gösterebilirim. Trull'un müzesinde bir mumya bile var."

"Eşlik etmenize gerek yok." Leo, Beatrice'in yanına geldi. Sesi tehlikeli bir şekilde sakindi. "Bayan Poole gibi zeki bir hanımefendi, Trull'un saçma müzesine ilgi duyması pek olası değil."

"Gerçekten mi, Monkcrest?" Beatrice ona sert bir bakış attı. "Kaba olmaya gerek yok. Bay Saltmarsh'ı takdim edeyim. Bay Saltmarsh, Monkcrest Kontu."

Saltmarsh, sanki büyük bir yırtıcı hayvanla karşı karşıya kalmış gibi görünüyordu. "Efendim."

"Saltmarsh." Leo, bu ismi sanki lezzetli bir yemek olup olmadığını denercesine söyledi.

"Aslında, Bay Saltmarsh'ı ziyaret etme fikri beni oldukça meraklandırdı."

"Trull'un müzesi," dedi Beatrice yumuşak bir sesle.

Saltmarsh ona minnettar bir bakış attı.

"Tamamen zaman kaybı olur." Leo, genç adamı bir an daha uzun ve sonra, görünüşe göre tatmin olmuş

Saltmarsh'ı başarıyla sindirdikten sonra, dikkatini Beatrice'e çevirdi. "Birkaç yıl önce orayı ziyaret etmiştim. Orası, bu tür saçmalıklara eğilimli insanları heyecanlandırmak için tasarlanmış sahtekarlık ve sahtecilikle dolu bir yer."

"Aslında ben de bu tür saçmalıklara eğilimliyim." dedi Beatrice. "Arada sırada heyecanlanmayı çok seviyorum."

Leo kaşlarını çattı. "Nedenini anlayamıyorum. Trull Müzesi'ndeki birkaç gerçek eser, büyük bir önemi yok, emin olun."

"Yine de," dedi Beatrice soğukkanlılıkla, "Bay Trull'a çok minnettarım."

Saltmarsh, bana burayı anlattığınız için teşekkür ederim.

Saltmarsh boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, Bayan Poole. Size ne kadar küçük bir hizmet etmiş olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Gerçekten, efendim." Beatrice, Leo'nun sert dudaklarının birçok güçlü erkeğin kanını dondurucu bir gülümsemeye dönüştüğünü gördü. Şemsiyesinin ucunu onun botlu ayak parmağının ucuna yerleştirdi ve üzerine ağır bir şekilde yaslandı. "Çok yardımcı oldunuz, Bay Saltmarsh."

Leo düşük bir homurtu çıkardı ve şemsiyenin ucunun altından ayağını hızla çekti.

Saltmarsh ona tedirgin bir bakış attı. "Gitmem gerek. Terzide randevum var. İzninizle, Bayan Poole?"

"Elbette." Beatrice ona en sıcak gülümsemesini gösterdi. Saltmarsh eğilerek dükkandan çıktı.

Leo, adam gidene kadar kendini tuttu. Sonra Beatrice'e döndü. "Lanet olsun. O şemsiyeyle ne yapmaya çalışıyordun? Ayak parmağımı kesmek mi?"

"Çok kibar bir beyefendiye çok kaba davrandın." "Onu nereden tanıyorsun?"

"Yolun üzerinde tanıştık," dedi Beatrice havalı bir tavırla. "Korkunç romanlara ortak ilgimiz var."

"Anlıyorum. O zaman düzgün bir tanışma olmamış."

O eğlendi. "Sizi sosyal nezaket kurallarına fazla önem veren biri olarak tanımamıştım, lordum."

"Trull Müzesi hakkında tüm o konuşmalar neydi? Orayı ziyaret etmek istediğin konusunda ciddi olamazsın."

Beatrice, Saltmarsh'ın az önce kaybolduğu kapıya düşünceli bir şekilde baktı. "Aksine."

"Neden? Sana söyledim, orası sahte ve sahte eserlerle dolu."

"Reggie amcam ölmeden önce oraya iki üç kez gitmişti, ben de Trull'un koleksiyonunu görmek istiyorum."

Bu, Leo'yu duraksattı. Bakışları keskinleşti. "Emin misin?"

"Evet. Ziyaretlerini randevu defterine yazmıştı. Bay Saltmarsh, Bay Trull'un koleksiyonundaki eserlerin türünü tarif edene kadar bunların önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Bu hiç mantıklı değil. Trull'un tesisinde, Yasak Yüzükler kadar değerli bir şey bir yana, önemli bir kalıntı bile yok."

"Onu oraya birden fazla kez çeken bir şey vardı."

"Belki de Yüzükler hakkında bir fikir almak istedi," dedi Leo yavaşça. "Öyleyse, zamanını boşa harcamış. Bir zamanlar Trull antika konusunda bir otorite sayılırdı. Ama birkaç yıl önce sahte eserler ürettiği ortaya çıktı. İtibarı yerle bir oldu. Skandalıdan beri ciddi koleksiyoncular ona aldırış etmiyor."

"Yine de, koleksiyonuna bir göz atacağım."

"Zamanını boşa harcamak istiyorsan, bu senin bileceğin iş." Leo'nun gözleri parladı. "Ama daha değerli ipuçları peşindeysen, ilgini çekebilecek bir şey var."

Bu, kadının dikkatini çekti. "Ne ipucu, efendim?"

"Gizemli Dr. Cox'un dükkanının yerini biliyorum. Bu öğleden sonra onu ziyaret ettiğimde bana eşlik etmek istersiniz diye düşündüm."

"Harika." Heyecan onu sardı. "Ne kadar zekisiniz, lordum."

"Teşekkür ederim." Leo yüzünü buruşturdu. "Umarım bu süreçte kendim hakkında talihsiz söylentiler yaymamışımdır."

"Ne demek istiyorsun?"

Onu dükkandan çıkarmak için koluna girdi. "Bir erkek, iktidarsızlığı tedavi etmekle ünlü bir şarlatana yol sorduğunda, belli bir miktar spekülasyona davetiye çıkarır diyelim."

Beatrice, dışarı çıkarken gülmemek için kendini zor tuttu. "Şimdiden dedikoduları duyabiliyorum. Herkes, Monkcrest'in Çılgın Keşişi'nin kasabaya erkeklik gücünü geri kazanmak için geldiğini merak edecek."

"Böyle bir dedikoduyu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim." Leo ona tehditkar bir gülümseme attı. "Çünkü bu dedikodularda şüphesiz bir rolün olacak."

"Nasıl, lordum?"

"Bu günlerde seninle çok zaman geçiriyorum, bu yüzden kibar dünya, benim amictionumu tedavi etmek için bu kadar hevesli olmamın sebebinin sen olduğunu düşünebilir."

Beatrice gülmeyi kesti.

Leo, Beatrice'i Moss Lane'e gitmek için isimsiz bir faytona bindirdiğinde, sokaklarda soğuk bir sis çökmüştü. Sis, gece çökmeden önce daha da yoğunlaşacak gibi görünüyordu.

O sabah ona söylediklerine rağmen, gerçekte onu endişelendiren kendi itibarı değildi. Beatrice, görünüşe göre iyi adını lekelemekten çekinmiyordu, ama o kadar iyimser değildi.

Dul kadınların, otuz yaşın altındaki bekar kadınlara tanınmayan büyük bir özgürlüğe sahip olduğu doğrudu, ama her şeyin bir sınırı vardı.

Moss Lane'in bulunduğu dar sokakların ve karanlık geçitlerin oluşturduğu labirente girmek neredeyse yarım saat sürdü. Sonunda arabacı aracı durdurdu ve daha ileri gidemeyeceğini söyledi.

"Buradan yürüyerek gitmeniz gerekecek, efendim. Moss Lane araba için çok dar. Atı döndürecek yer yok. Sizi ve hanımefendiyi burada bekleyeceğim."

"Bir saat içinde geri döneriz." Leo, arabacının bekleyeceğinden emin olmak için ona birkaç bozuk para attı. "Sizi burada bekliyor olacağım."

Koltukcu, parayı ustaca yakaladı. Leo'ya dişsiz bir gülümseme attı. "Endişelenmeyin, efendim. Hiçbir yere gitmem."

Leo, Beatrice'in koluna girdi ve Moss Lane'e doğru yürümeye başladı. Sokağı çevreleyen yüksek binalar etraflarını kapattı ve günün kalan az ışığını da keserek ortalığı kararttı.

"Dr. Cox'un dükkanı gerçekten bu civarda mı?" Beatrice karanlık kapılara kaşlarını çatarak baktı. "İş yeri için pek uygun bir yer gibi görünmüyor."

"Dr. Cox'un iş çekmek için şehrin daha zengin bölgelerinde yüksek kira ödemek zorunda olmadığını duydum. Onun hizmetlerini arayan beyefendiler daha az halka açık bir yere gelmeyi tercih ediyorlar."

"Anlayabilirim."

Leo kapılara göz kulak oldu. Günün bu saatinde mahalle oldukça güvenli görünüyordu, ama karanlık çöktükten sonra bir bayanı getirebileceğiniz türden bir yer değildi.

"Teyzenize bu akşam hepinizi tiyatroya götürmek istediğimi söylediğinizde ne dedi?" diye sordu.

"Winifred çok sevindi. Arabella'yı özel bir tiyatro locasında göstermek için sabırsızlanıyor. Hatta Bay Burnby'nin de gelmesi için dolaylı yoldan haber göndermeyi bile başardı. Çok nazıksınız, efendim. Davetiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır."

Leo, ona da kendisiyle birlikte tiyatroya gitme fikrinden heyecan duyup duymadığını ya da sadece teyzesi ve kuzenine sağladığı sosyal fırsat için minnettar olup olmadığını sormak istedi.

Beatrice, onun tiyatroya gitmeyi önermesinin tek nedeninin onunla vakit geçirmek istediğı olduğunu düşünmemiştir.

O ana kadar onunla ilişkisi normalden çok uzaktı. Tiyatroya gitmeyi önermişti çünkü onu daha geleneksel bir şekilde eğlendirmek için garip bir istek duymuştu. Onu memnun edip edemeyeceğini görmek istiyordu. Ona gülümsemesini ve keyifli bir akşam için teşekkür etmesini istiyordu. Gözlerinde kadınsı arzuyu bir kez daha görmek istiyordu.

Kahretsin, diye düşündü. Onu baştan çıkarmak istiyorum.

Beatrice, üzerinde havan ve havaneli resmi olan küçük tahta tabelaya baktı. "Dr. Cox'un dükkanı burası. Çok ilginç olacak."

Leo kapıyı açarken ona bir göz attı. Gözlerindeki ışıltının bir kısmının kendi varlığından kaynaklandığını kendine inandırabilseydi, çok daha neşeli hissederdi. Ne yazık ki, onun coşkusunun Cox ile röportaj yapma ihtimalinden kaynaklandığından ve kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığından oldukça emindi.

"Gerçekten öyle," dedi Leo.

Bölüm 9

Kız, Ruin'in garip efendisinin sırlarını aramak için karanlık geçide doğru ilerledi.
Etrafında gölgeler kıpırdanıyor ve kaynıyordu.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ DOKUZUNCU BÖLÜMÜNDEN

Dükkânın vitrinlerinde biriken sis, camları kapladı ve Dr. Cox'un Eczanesi'nin içinde yapay bir alacakaranlık yarattı.

Beatrice, gözleri dükkanın kasvetli iç mekanına alışana kadar birkaç kez gözlerini kırptı. Dükkanın arka tarafında tek bir lamba yanıyordu. Zayıf ışık, otlar ve diğer, kolayca tanınamayan malzemelerle dolu kirli cam kavanozların üzerinde parıldıyordu.

Tezgahın üzerinde çeşitli maddeleri tartmak için kullanılan bir terazi duruyordu. Lambanın yanındaki kitaplıkta çok sayıda kitap vardı. Çoğu sık sık okunmuş gibi görünüyordu. Deri ciltleri çatlamış ve yıpranmıştı.

Eczacının arkasından gelen yumuşak bir hışırtı sesi Beatrice'i irkiltti. Leo, onun şaşkın tepkisini fark etti ve ona küçümseyici bir gülümseme attı. Hayal gücü çok canlı olduğu için sinirlenen Beatrice, ona öfkeyle baktı.

Sürünme sesi giderek yükseldi. Beatrice kendini hazırladı ve gölgelerden ortaya çıkan garip bir görüntüyü izlemek için döndü. figürü that shumed slowly into the dim light could have

The Castle of Shadows filmindeki perili mezar sahnelerinden birinden çıkmış gibiydi.

Trol benzeri adamın omuzları kambur, kalın boynundan agresif bir şekilde öne doğru çıkmış büyük bir kafası ve ağır bir vücudu vardı. Eldivenli bir eli bastonun sapını sıkıca kavramıştı.

Kötü kesilmiş bir palto ve binlerce bitki karışımının kalıntıları ile belirsiz bir renge boyanmış eski pantolon giymişti. Boynuna yün bir fular sarılmıştı. Sönük gri saçları, sarkık şapkasının altından dışarı çıkmıştı.

Uzun süredir kesilmemiş sert, kıvrımlı bıyıkları kulaklarını ve ağzının çoğunu gizliyordu. Tombul burnunun üzerine bir çift küçük tel çerçeveli gözlük takmıştı. Loş ışıktaki gözlerinin rengini ayırt etmek imkansızdı.

"Bu ne?" Boğuk ses öfkeyle doluydu. "Bu öğleden sonra randevum yoktu."

"Ben Monkcrest," dedi Leo.

Beatrice sessizce gözlerini tavana kaldırdı. Leo'nun basit bir tanışmada bu kadar soğuk bir kibir sergileyebileceğini hiç sanmıyordu. Ama belki de farkındaydı. Deli ya da büyücü, kemiklerine işlenmiş gururun nesiller boyu sürdüğüne şüphe yoktu.

"Monkcrest." Gözlük çerçevelerinin üzerinden sulu gözler kısıldı. "Sizi duydum. Siz, Deli Keşiş dedikleri kişisiniz. Benden ne istiyorsunuz, efendim?"

"Arkadaşım Bayan Poole ve ben, özel bir mesele hakkında sizinle konuşmak istiyoruz."

"Özel bir mesele, ha?" Sakalların arasından alaycı bir kahkaha patladı. Sarı dişler parladı. "Demek öyle. Özel bir sorunun var, değil mi? Eh, lordum, doğru yere geldin. Seni kısa sürede hallederim, dik durmanı sağlarım."

Beatrice, Leo'nun çenesinin sıkıldığını gördü. Hızla öne çıktı. "Yanlış anladınız, Dr. Cox. Buraya lordun, şey, sağlığı hakkında konuşmaya gelmedik.

sağlığı hakkında konuşmaya gelmedik. Amcama, Lord Glassonby'ye sattığınız iksir hakkında bilgi almak istiyoruz. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Glassonby. Glassonby." Cox'un kalın kaşları şiddetle titredi. "Bakın, adam öldü, değil mi? Bir genelevde ayak parmaklarını kırmış diye duydum."

"Evet. Sadede geleceğim, Dr. Cox. Onun için hazırladığınız tonikte olağandışı bir şey var mıydı, bilmek istiyorum."

"Olağandışı mı? Ne demek bu?" Cox, yengeç gibi hareketlerle daha yoğun gölgelerin içine çekildi. "Ne diyorsunuz, Bayan Poole? Glassonby'nin ölümüyle hiçbir ilgim yok. Adam genelevde öldü. Kalp krizi geçirmiş, dediler. Bunu benim üstüme yıkamazsınız, hanımefendi."

"Sakin ol Cox." Leo yaklaştı.

Beatrice, onun bir kolunu dikkatsizce tezgaha dayamaya başladığını izledi. Kalın kir tabakasına bir göz attı ve görünüşe göre bu hareketinden vazgeçti.

"Bayan Poole, Glassonby'nin doğal nedenlerle öldüğüne kendini ve ailesini ikna etmek istiyor."

"Ona kendini fazla heyecanlandırmaması için uyardım," diye sızlandı Cox. "Tüm müşterilerime aşırı heyecanın tehlikeleri konusunda uyarıyorum. Yıllardır erkeklik gücünün tadını çıkaramamış erkekler, bir gecede güçlerini geri kazandıklarında bazen aşırıya kaçabiliyorlar. Benim tavsiyelerime uymamaları benim suçum değil."

Beatrice bir adım öne çıktı. "Dr. Cox, tek bilmek istediğim, amcamın son içtiği tonikte, önceki seferlerde karıştırdığınız şeyden farklı bir bileşen olup olmadığı."

"Hayır, kesinlikle yoktu." Cox öfkeyle titredi. "Erkeklik Gücü İksiri benim özel formülümdür. Bunu birçok beyefendiye verdim ve hiç bir kaza olmadı."

"Bana içerik listesini verir misiniz?" diye sordu Beatrice.

"Bakın, bir adamdan mesleğinin sırlarını vermesini isteyemezsiniz." Cox elini sallayarak onu geri çevirdi. "Gidin. Söylenecek başka bir şey yok."

"Ama Dr. Cox..."

"Bayan Poole, amcanız açıkça kendini aşırı heyecanlandırmış ve kalbi durmuş. Çok yazık, ama durum bu. Bu tür şeyler olur, özellikle de fiziksel durumu sağlam olmayan yaşlı beyefendilerde. Şimdi ikinize de teşekkür ederim, gidin lütfen. Benim işim başımdan aşkın."

Leo, Beatrice'e bir bakış attı ve sessizce sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Hayal kırıklığına uğrayan Beatrice, daha yararlı başka bir soru bulmak için kafasını yordu.

"Dr. Cox, amcamın tonikinde olağan dışı bir şey olmadığını söylediğiniz için teşekkür ederim. Bu bilgi aileme biraz rahatlık verecektir."

"Öyle olmalı." Cox biraz sinirlendi. "Ben bir bilim adamıyım, Bayan Poole.

Hata yapmam." "Hayır, elbette yapmazsınız."

Leo baktı Cox'a Cox'a "hatırlıyor musun hatırlıyor musun son Glassonby ile Glassonby ile?"

"Elbette. Her zamanki gibi hafta başında iksir şişesini almaya geldi."

"Ona bir haftalık malzemeyi bir seferde mi veriyordunuz?"

"Doğru." Cox gözlüklerinin üzerinden ona sert bir bakış attı. "Ne

olmuş yani?" "Glassonby Glassonby oldu senden

söz söyledi mi olduğunu olabileceğini

olabileceğini

başka tedaviler deniyor olabilir mi?"

"Başka tedaviler mi?" Cox'un cüceye benzeyen yüzü öfkeyle kıpırdadı. "Başka bir doktora gittiğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece, sorununu tedavi etmek için Erkeklik Gücü İksiri dışında başka bir şey kullanıyor olabilir mi diye merak ettim," dedi Beatrice. "Kalp krizine neden olabilecek bir şey."

"Hah." Cox'un trol gibi yüzü bu düşünceyle aydınlandı. "Başka bir tedavi. İşte cevabınız, Bayan Poole. Amcanız, uygun tıbbi gözetim olmadan ilaçları birleştiriyormuş. Başka bir doktorun tedavilerinin sonuçlarından sorumlu tutulamam."

"Hayır, elbette değil," diye mırıldandı Beatrice. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, Dr. Cox. Amcamın ailesi, tonikinizin onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını öğrenince rahatlayacaktır."

"Bu gerçeği çok net bir şekilde belirtin, Bayan Poole." Cox'un renksiz gözleri karanlıkta parladı. "İtibarımı düşünmeliyim, biliyorsunuz. Özel iksirim hakkında doğru olmayan şeyler söylenmesini istemeyiz. Bu tür söylentiler işimi mahveder, mahveder."

"Herkesin anladığından emin olacağım," diye güvence verdi Beatrice. Leo'ya baktı. "Ben oldukça memnunum. Artık gidebiliriz, efendim."

"Nasıl isterseniz, Bayan Poole."

Koluna girip onu dükkandan dışarıya kadar geçirdi. Sessizce bekleyen faytona doğru yürümeye başladılar. Beatrice, dar sokakta sisin oldukça kalınlaştığını fark etti. Sis içinde sesler yükselip alçaldı. Görünmeyen atların nalları ürkütücü bir ses çıkararak yere vuruyordu.

Moss Lane kısa bir süre önce dar ve kasvetli görünmüştü, ama büyük bir tehlike arz etmiyordu. Şimdi ise yoğun sis, atmosferi olağanüstü bir şekilde değiştirmişti.

Leo kolunu sıkıca tutmasına rağmen, Beatrice onun kendisine pek dikkat etmediğinin farkındaydı. Leo tamamen çevrelerine odaklanmıştı. Beatrice, Leo'nun tetikte, avcı gibi gergin olduğunu hissedebiliyordu. Leo'nun taşların üzerinde ayakkabıların çıkardığı her sesi, sisin içinde beliren her silueti, boş her kapıyı kaydettiğini hissediyordu.

Leo ile birlikte faytonun beklediği sokağa varana kadar nefesinin ne kadar hızlı ve sıkı olduğunu fark etmemişti. Leo onu faytonun içine bindirirken, derin bir rahatlama nefesini verdiğini duydu.

"Cox'un dükkanına biraz geç gittik," dedi Leo kuru bir sesle. Kapıyı kapattı ve karşısına oturdu. "Bir dahaki sefere bilgi aramaya çıktığımızda randevuyu öğleye yakın bir saatte alalım."

Beatrice hüzünlü bir kahkaha attı. "Katılıyorum." Arkalarına yaslanıp eteğini düzeltti. "Cox hakkında ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Madam Virtue'da olduğu gibi, cinayetle suçlanma ihtimalinden çok endişeliydi."

"İkisini de suçlayamazsın," dedi Beatrice.

"Hayır." Leo köşede uzanarak sisle kaplı caddeyi inceledi. "Ama doğrudan yaklaşımla fazla ilerleyebileceğimizi sanmıyorum. Konuştuğumuz herkes hırsızlık ya da daha kötüsüyle suçlanmaktan korkuyor. Soruşturmamızda daha dolaylı bir yol izlemenin zamanı geldi."

Beatrice büyülenmiş bir şekilde öne doğru eğildi. "Ne demek istiyorsun?"

Leo başını ona doğru çevirdi. At arabasının lambasının kehribar rengi ışığı, yüzündeki yüksek elmacık kemiklerini sert bir şekilde ortaya çıkardı.

"Cox'tan başlayacağım," dedi. "Bazı kitaplarının başlıklarından, bir şarlatandan beklenebileceğinden daha fazla gizli bilgilere sahip olduğunu düşünüyorum. Benim kütüphanemde de aynı kitaplardan birkaç tane var."

"Anlamıyorum. Bir planın mı var?"

"Bu gece, seni ve akrabalarını tiyatrodan eve bıraktıktan sonra, saygın doktora ikinci bir ziyaret yapacağım."

Beatrice, ne olduğunu anladığında gözlerini genişletti. "Dr. Cox'un eczanesinin gece kapandıktan sonra içeri girmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Etrafa bir göz atmak istiyorum."

"Ama Leo, bu çok tehlikeli olabilir."

Büyücü gülümsemesiyle gülümsedi. "Endişelenme. Bir arkadaşımı da yanımda götüreceğim."

"Elbette." Omuzlarını dikleştirdi. Ne de olsa onlar ortaktı. Kahramanlarından hiçbirisi gece yarısı yapılacak bir soruşturma fikrine çekinmezdi. "Bu tür bir deneyimim yok, ama eminim çabuk öğrenirim."

"Hiç şüphem yok. Yeteneklerinize hayranlık duymaktan hiç vazgeçmiyorum, Bayan Poole. Ama bir arkadaşımı da yanımda götüreceğim derken sizi kastetmemiştim. Elf bana eşlik etmekten memnuniyet duyar."

BEATRICE, birkaç saat sonra Winifred, Arabella ve Leo ile tiyatro locasında otururken hâlâ öfkeliydi. Edmund Kean'ın etkileyici Macbeth oyunundan tek bir an bile zevk almamıştı. Tek düşünebildiği, Leo'nun eczacının evini ararken ona yardım etmesine izin vermemesi ve ısrarla reddettiğiydi.

Öte yandan, teyzesinin Leo'yu neredeyse aziz mertebesine yükselttiğinin çok iyi farkındaydı. Winifred, Arabella'yı böylesine göz alıcı bir ortamda sergileme fırsatından çok heyecanlanmıştı. Genç bir hanımefendiye prestij kazandıracak, ilginç bir kontun yanında tiyatro locasında oturmaktan daha iyi bir şey olamazdı. Beatrice, Monkcrest locasına doğru opera dürbünüyle bakan birden fazla meraklı göz gördü.

Arabella'nın özellikle güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Lucy'nin yeni elbiselerinden birini giymişti, soluk pembe bir elbisenin üzerine şeffaf tül gibi dökülüyordu. Saçlarını biraz daha koyu renkli çiçekler süslüyordu.

Beatrice'in kendi elbisesi de Lucy tarafından tasarlanmıştı. Zarif ve sade çizgilerle kesilmiş koyu altın rengi bir ipek elbiseydi.

Leo, akşam için kiraladığı bir arabayla onları almaya gelmişti. Londra'da çok az zaman geçirdiği için şehirde arabası olmadığını açıklamıştı. Kimse bunu hiç umursamadı.

"Muhteşem," dedi Winifred, ikinci perdenin kapanışını haber veren ağır perde indiğinde. "Kean bir ayyaş ve müsrif olabilir, ama adam oyunculuk yapmayı biliyor." Leo'ya döndü. "Lordum, bizi bu gece davet ettiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Benim için bir zevkti." Leo, Beatrice'e baktı, gözlerinde gizleyemediği bir eğlence parıldıyordu. "Umarım hepiniz eğleniyorsunuzdur."

Beatrice omzunu ona verdi ve tiyatronun diğer tarafındaki loca koltuklarını inceliyormuş gibi yaptı. "Bazılarımız diğerleri kadar oyunu takdir edemiyor."

"Ah, canım, oturduğunuz yerden iyi göremiyor musunuz?" Arabella'nın ince kaşları endişeyle hafifçe çatıldı. "Belki

sandalyenizi benimkine yaklaştırırız. Buradan gayet iyi görüyorum."

"Sahneyi görmek için önümde hiçbir engel yok." Beatrice, Leo'ya sitemkar bir bakış attı, ama Leo onu görmezden geldi. "Sorun tamamen başka bir yerde." Başka bir locada tanıdık bir silüete gözü takılınca, aniden sözünü kesti. "Aman Tanrım." Daha iyi görebilmek için gözlüklerini kaldırdı.

Madame Virtue'nun zarif yüz hatları net bir şekilde görüldü. Beatrice, elmaslarının parıltısından neredeyse kör oldu. Elmaslar saçlarında, kulaklarında ve uzun, zarif boynunda parıltıyordu. Mücevherler, düşük yakalı siyah saten elbisesiyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Beatrice, elbisenin zarif şekilli ve süslü yakasına daha yakından baktı. Bu tarzda çok tanıdık bir şey vardı. Saten güllerin ve ince kıvrımların Madam D'Arbois'nın dükkanının eseri olduğundan neredeyse emindi.

Çarpıcı fahişe, sarayda hüküm sürüyordu. Bunu başka bir kelimeyle ifade etmek mümkün değildi. Beyefendiler, bir kraliçenin etrafında dans eden saraylılar gibi, Madame Virtue'nun locasına girip çıkıyorlardı. Madame Virtue'nun siyah eldivenli elini öpüp, derin dekoltesinin üzerinde dolaşıyorlardı.

Beatrice gözlüklerini indirdiğinde, Leo'nun onu eğlenerek izlediğini gördü. Bir şey söylemeye fırsat bulamadan, locanın arkasındaki kadife perde açıldı.

Pearson Burnby içeri girdi. Arabella'nın yüzü mutlulukla parladı.

"Pearson." Kızardı. "Yani, Bay Burnby. Bu akşam sizi görmek ne güzel."
bu akşam."

Beatrice ona gülümsedi. Pearson'ı severdi. O, sosyeteye mensup genç bir beyefendiden çok, bir köylü çiftçiye benziyordu. Sağlam yapılı, dürüst bir yüzü ve yetenekli elleri vardı. En pahalı terzilere para verecek kadar zengin olmasına rağmen, modayı takip etmiyordu. Sağlam fiziği, günün modasını en iyi şekilde yansıtmıyordu. Açık kahverengi saçları kıvrımlı ve bukleli değil, düzgünce taranmıştı. Boyun bağı basit bir şekilde bağlanmıştı.

"Bayan Arabella." Pearson başını eğdi. "Lady Ruston. Bayan Poole. Bu akşam hepinizin çok güzel olduğunuzu söylememe izin verin." Leo'ya döndü. Sesi birkaç derece soğudu. "Monkcrest."

Leo, Pearson'ın soğuk ses tonuna kaşlarını kaldırdı. "Burnby."

Pearson, sanki meydan okurcasına dudaklarını inceltip, "Hanımlara limonata getirebilir miyim diye sormaya geldim" dedi.

"Bir bardak limonata çok isterim," diye cevapladı Arabella hemen.

"Ben de," dedi Beatrice.

Winifred ona göz kırptı. "Ne hoş bir düşünce, Bay Burnby."

"Oybirliği var gibi görünüyor, Burnby," dedi Leo. "Üç bardak limonata getirebilirsiniz."

Pearson tereddüt etti. Az önce locadan ayrıldığını fark edince kaşları çatıldı. Sertçe başını salladı, topukları üzerinde döndü ve perdeyi aralayıp geri çıktı.

Beatrice kaşlarını çattı. "Bay Burnby'nin bu akşam nesi var acaba? Biraz tuhaf davranıyor, sence de öyle değil mi?"

Arabella dudağını ısırıldı. "Sanırım bir şeye çok sinirlenmiş. Acaba ne olabilir?"

Winifred bilmiş bir şekilde güldü. Gözleri memnuniyetle parladı. "Sanırım suçu Monkcrest'e atabiliriz."

Leo avucunu açarak elini kaldırdı. "Bana bakmanıza gerek yok. Sizi temin ederim, genç Burnby'yi kızdıracak hiçbir şey yapmadım. Onu pek tanıımıyordum bile."

"Ama Bay Burnby'nin, Arabella ile yakından tanıdığınız çok açık, lordum," dedi Winifred. "Hatta, bu gece onu ve geri kalanımızı eğlendirmek için bir plan yaptınız. Bay Burnby'nin öfkesinin kaynağı da burada yatıyor."

Beatrice inledi. "Aman Tanrım, tam isabet, Winifred teyze. Burnby kıskanıyor."

Arabella irkildi. "Oh, *hayır*."

Winifred'in gözlerinde belirgin bir Makyavelist parıltı belirdi. "Bu mükemmel, canım. Bay Burnby, Monkcrest'in senin peşinde olduğunu düşünecek. Yoksa neden ailemize bu kadar ilgi gösterebilirsin ki?"

"Ama bu çok korkunç." Arabella endişeyle telaşlandı. "Bay Burnby'nin Monkcrest'e karşı bir ilgim olduğunu düşünmesini istemem." Durdu, yanakları kızardı. "Sizi kırmak istemem, efendim. Çok nazik bir beyefendi olduğunuzu biliyorum, ama ben asla..."

Leo başını eğdi. "Endişelenmeyin, Bayan Arabella. Yaralarım derin olsa da, eminim ki zamanla iyileşecektir."

Arabella nefesini tuttu. "Efendim, sizi yaralamak istemedim, yemin ederim."

"O seninle dalga geçiyor, Arabella," dedi Beatrice kızgın bir şekilde. "Onu dinleme."

Leo gizemli gülümsemesini gösterdi.

Arabella rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Peki ya Bay Burnby?"

"Sakin ol, canım." Winifred, Arabella'nın elini yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Beatrice ile anlamlı bir bakışlaştı. "Bir şey olmadı. Burada küçük bir yanlış anlaşılma varsa, yakında açıklığa kavuşacaktır."

Beatrice bir an bile aldanmadı. Winifred ne derse desin, Pearson Burnby'nin Leo hakkındaki yanlış yargısından gizlice çok memnundu. Evlilikte aracılık yapan akrabaların hepsi, bu oyunun temel stratejisini çok iyi bilirdi. Bir genç erkeği, rekabet kadar çabuk olgunlaştıran başka bir şey yoktu.

Beatrice, Leo için üzülmesi gerektiğini düşündü. Onu, Pearson Burnby'den teklif almak için Winifred'in planında bir piyon haline getirmek, anlaşmalarının bir parçası değildi. Ama genel olarak,

o akşam onu yanına almayı reddettiği için bunu hak ettiğini düşündü.

Ve Winifred'in de dediği gibi, büyük bir zarar da olmamıştı.

Perde üçüncü perdeye çıkmak üzereyken Pearson limonata bardaklarıyla geri döndü. Beatrice onun ruh halinin değiştiğini hemen fark etti. Kesinlikle zafer kazanmış gibi görünüyordu.

"Annem, tiyatrodan sonra bize katılır mısınız diye sordu, Bayan Arabella. Baker'ların resepsiyonuna gideceğiz, sonra da Talmadge'lerin balosuna uğrayacağız." Winifred ve Beatrice'e hızlıca baktı. "Lady Ruston, Bayan Poole, siz de davetlisiniz."

Beatrice, Leo'ya baktı. Davet edilmediği için kırılmış olsa da, hayal kırıklığını takdire şayan bir soğukkanlılıkla gizlemeyi başardı.

Arabella Winifred'e döndü. "Lütfen, teyze. Bay Burnby'nin partisine katılabileceğimizi söyle. Çok eğlenceli olacak."

"Teşekkürler, Bay Burnby," dedi Winifred, iyi hesaplanmış bir tereddütle. "Akşamın geri kalanı için başka planlarımız vardı, ama sanırım davetinizi kabul etmeye ikna edilebiliriz."

Pearson, Leo'ya zaferin gururuyla sırtarak gülümsedi. "Mükemmel. Anneme haber vereyim."

Beatrice alçakgönüllü bir gülümsemeyle, "İzin verirsiniz, Bay Burnby, ben eve gideceğim. Oldukça yorucu bir gün geçirdim. Monkcrest beni kapıya kadar geçirir, değil mi, lordum?" dedi.

Leo bir kaşını kaldırdı. "Benim için zevk olur."

"Nefesini boşa harcama," dedi Leo, akşam için kiraladığı arabaya atlayarak. Beatrice'in karşısına oturdu. "Hiçbir argüman fikrimi değiştiremez. Bu gece seni yanımda götürmeyeceğim."

Beatrice, *Macbeth'in* son perdesinin tamamını argümanlarını sıralayarak geçirmişti. "Elf'in takdire şayan bir yaratık olduğuna eminim, ama onun da sınırları var. Sen binayı ararken gözcülük yapacak birine ihtiyacın olacak. Bu görevi ben üstlenebilirim."

"Nöbetçiye gerek yok. Sis, ihtiyacım olan tüm gizliliği sağlayacaktır."

Eldivenli parmaklarıyla koltuk minderine vurdu. "Biz iş ortaklarıyız, efendim. Bu işte eşitleriz."

"Unutmadım. Ama her birimizin belirli becerileri var. Bu geceki iş amatörler göre değil."

"Ev hırsızlığında uzman olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Yol kesen haydutları avlama deneyimimden, sizin bilebileceğinizden çok daha fazla taktik ve strateji öğrendiğimi söylemek adil olur."

"Tüm bu çirkin, inanılmaz derecede kibirli iddialar arasında."

Gözleri hafifçe yumuşadı. "Mantıklı olun. Bu gece tek bir yanlış adım felakete yol açabilir. Böyle bir riski almanıza izin veremem."

Onun sözlerinin tam anlamı kafasına dank edince, kız hareketsiz kaldı. Onun acımasız yüzünden gözlerini ayırıp pencereden dışarıya, karanlığa baktı. Geçen arabaların lambaları sisin içinde hayalet gibi sallanıyordu. Araçlar kısa bir süre görünür, sonra ürkütücü bir geçit töreni gibi kayboluyordu. Sis o kadar yoğunlu ki, caddenin diğer tarafındaki binaları görmek imkansızdı.

"Evet, elbette," dedi bir süre sonra. "Deneyimsizliğim sizi büyük tehlikeye atabilir, lordum. Durumu o açıdan düşünmemiştim."

"Beatrice..."

İçinde açıklayamadığı bir ürperti hissetti. Eldivenlerinin içinde ellerinin çok soğuk olduğunu aniden fark etti.

Hızla koltuğunda dönerek ona baktı. "Bana çok dikkatli olacağına söz ver, Monkcrest."

Onun ani endişesi karşısında şaşkın görünüyordu. "Söz veriyorum."

O tatmin olmamıştı. Korku titremesi geçmedi. "Hiçbir risk almamalısın."

"Sana söyledim, Elf'i de yanımda götürmek niyetindeyim. O bir alay askerin değerinde."

“Bu hoşuma gitmiyor, Leo. Beni melodramatik biri olarak gördüğünü biliyorum, ama bu maceranın tamamı hakkında çok kötü bir his var içimde.”

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Şans için bir öpücük verir misin?" "Ah, Leo."

Beatrice düşünmeden hareket etti. Korku, çaresizlik ve arzunun karışımı onu harekete geçirdi. Bir an bile tereddüt etmeden kendini onun kollarına attı.

Onu sıkıca yakaladı ve bacaklarının üzerine çekti. Kollarını boynuna doladı ve ağzı ağzını kapattığında boğuk bir çığlık attı.

O gerçekten bir büyücüydü, diye düşündü. Onu kollarına aldığı anda yaşadığı çılgın tepkilerin başka bir açıklaması olamazdı. Öpücükleri, içinde kontrol edilemez bir ateşin alevlenmesine neden oluyordu.

Leo, ona sarıldığında inledi. "Lanet olsun," diye fısıldadı kızın ağzına. "Kesinlikle deli olmalıyım."

Eli pelerinin altına kayd ve göğsünü kavradı. Elbisesinin ağır ipek korsesinin içinden avucunun sıcaklığını ve gücünü hissedince nefesini tuttu. Kalınlaşmış erkekliğinin sert baskısı uyluğuna değdiğinde titredi. Onu istiyordu. Hiç şüphe yoktu. Kendini tahrik etmek için güçlü içkilerle veya erotik gravürlerle güçlenmesine gerek yoktu.

Bacaklarının arasında ani bir nem hissetti. Leo, ondan önce bunu hissetmiş gibiydi. Göğsünde olan eli eteğinin altına girdi, bacağını kaydırarak iç uyluklarına doğru ilerledi.

Parmaklarını omuzlarına geçirdi. Başını geriye düşürdü. Ağzı boğazına doğru hareket ettiğinde, dokunuşunun verdiği zevkten çığlık atacağını sandı.

"Lanet olsun." Leo'nun eli aniden bacağının üzerinde durdu.

"Hayır." Gözleri birden açıldı. Eski bir umutsuzluk onu sardı. Ceketinin yakasını tuttu. "Yemin ederim, beni istemediğini söylersen..."

"Sus." Elini eteğinin altından çekip ağzını avucuyla kapattı. "Bir terslik var."

Her şey, evlilikleri boyunca defalarca yaşadığı gibi, yeniden başlıyordu. Öfke ve hayal kırıklığından ağlayabilirdi.

Sonra arabanın yavaşladığını fark etti. Belki de Leo, onun evine vardıkları için sarılmayı aniden kesmişti.

Oturmaya ve kıyafetlerini düzeltmeye çalıştı. "Gelmiş miyiz?"

"Bir yere vardık." Leo onu kucağından hiç nazikçe itti. "Ama senin adresine değil."

"Ne oluyor?" Şaşkın bir şekilde Beatrice pencereden dışarı baktı. Sis sokaklarda dolanıyordu, ama yakındaki binaların belirsiz siluetlerini seçebiliyordu. Çok yakın olduklarını fark etti. Bu sokak, yaşadığı sokaktan çok daha dardı. Ve mahallesinde yakın zamanda takılan yeni gaz lambalarının izi yoktu.

Derin bir ürperti onu sardı. "Neredeyiz?"

Leo cevap vermedi. Ayağa kalkmış, arabanın tavanındaki kapakçığı iterek açıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" diye koçun üzerine çömelmiş arabacıya seslendi. "Bu doğru sokak değil."

"Üzgünüm, efendim." Adamın cevabı kalın bir atkıdan duyulmuyordu. "Sis içinde kayboldum. Böyle bir gecede herkesin başına gelebilir. Endişelenmeyin. Sizi sağ salim eve götüreceğiz."

"Arabayı hemen geri çevirin."

"Yapamam, efendim," diye sızlandı adam. "Yeterli yer yok. Ama yolun başında döndürürüm, söz veriyorum."

"Öyle yapın." Leo sinirli ama endişeli değildi.

Beatrice, Leo'nun kapıyı yerine çarparak kapatmasına izin verince kaşlarını kaldırdı. Leo, Beatrice'in yanındaki koltuğa oturdu ve sessiz olmasını işaret etmek için parmağını kaldırdı. Sonra, ağzı neredeyse Beatrice'in kulağına değecek kadar yaklaşarak fısıldadı.

"Dediğimi aynen yap. Hiç soru sorma. Anladın mı?"

Ağzını açtı, hemen kapattı ve başını salladı.

Eldivenli elini kısa bir süre sıktı. "Arabanın kapısını açıp dışarı atlayacağım. Arabacı ne olduğunu anlamadan hemen peşimden gelmelisin."

"Leo—"

"Tereddüt etme. Seni yakalayacağım."

Beatrice'in kafasında yüzlerce soru dolaşıyordu. Bunları sonra soracak zamanı olacaktı, diye düşündü. Eteklerini toplayıp dizlerine kadar kaldırdı, ayaklarına engel olmamaları için.

Leo kapının mandalını açmak için uzandı.

Ondan sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki Beatrice düşünmeye bile zaman bulamadı. Gözünü kırpmadan Leo kapıdan dışarı çıktı. Derin bir nefes aldı ve deli gibi peşinden koştu.

Hazırlıklarına rağmen, pelerini kapı koluna takıldı. Dengesi bozuldu. Çevik bir hareketle kaldırıma atlamak yerine, hareket halindeki araçtan beceriksizce düştü. Sert kaldırım taşları altında belirdi. Düşüşünü yavaşlatmak için elini uzattı.

Leo, arabanın yanında koşarak ona uzandı ve yere çarpmadan yakaladı.

Onu ayağa kaldırdı, dengesi yerine gelmeden elini tuttu ve sisle kaplı karanlık sokakta koşmaya başladı.

Kız onun peşinden sendeleyerek koştu.

Koçtan bir bağırış duyuldu. "Lanet olsun. Kaçtılar."

Bir silah sesi duyuldu. Beatrice, sesin yakındaki bir duvara çarptığını duydu.

"Onları öldürme, seni aptal!" diye bağırdı arabacı. "Ölü olarak bize bir faydaları yok."

Beatrice nefes almakta zorlanırken, Leo onu bir köşeye çekip gölgeli bir geçide daldı. "Ne oldu? Haydutlar mı?"

"Yanılmıyorsam, az önce biri bizi kaçırmaya çalıştı," dedi Leo.

Bölüm 10

... ve bilinmeyen bir kaderin tam kalbine doğru kaçtılar.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ONUNCU BÖLÜMÜNDEN ALINTI.

Leo üçüncü köşeyi döndüğünde nihayet yönünü buldu ve kendini küçük dükkanların sıralandığı dolambaçlı bir sokakta buldu. Beatrice'in yürüyüş hızını yavaşlatmasına izin verdi. Beatrice hızlı nefes alıyordu ama çılgın kaçış sırasında adımlarını hiç yavaşlatmamıştı. Leo buna şaşırمامalıydı. Beatrice'in narin bir kız olmadığını en başından beri biliyordu.

Ay ışığı, sise doğal olmayan bir parlaklık veriyordu. Sis tuhaf bir şekilde parlıyordu ama birkaç adım ötesini görmek imkansızdı.

Yılbaşı gecesi idi. Dar sokak neredeyse çok sessizdi. Sanki buhar, akşamın normal seslerini bastırmıştı. İleride, bir tavernanın pencerelerinden sarı bir ışık sızıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Leo.

"Sanırım." Beatrice pelerinini silkeledi. "Orada söylediklerinde ciddi miydin? Bizi gerçekten kaçırmaya çalışan biri mi vardı?"

"Neredeyse eminim. Her şey çok iyi planlanmıştı, be work ordinary footpads. That was not the same

Bizi tiyatroya götüren arabacı.

"Neden Winifred teyze ve Arabella da dahil olmak üzere hepimizi kaçırmak istesinler ki?"

"Senin akrabalarını istediklerini sanmıyorum. Tiyatrodan çıktığımızı izliyor olmalılar. Teyzeni ve kuzenini Hazelthorpe arabasına bindirdiğimizi görünce, bizi kaçırmak için bu fırsatı değerlendirmek istediler."

"Ama neden biri bizi kaçırmak istesin ki?"

Leo ona baktı. Sesinde histerik bir ton yoktu. Şaşırtıcı bir kadın. Onu kendine doğru çekti. "Emin olamam, ama bu olayın soruşturmamızla bağlantılı olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum." Pelerinini başının üzerine çekti. "Bu akşam evden çıkarken tabancamı çantama koymayı akıl edemediğim için çok üzgünüm. Bundan sonra asla yanımdan ayırmayacağım."

Ağzı kıvrıldı. "Kendine fazla yüklenme, Beatrice. Tiyatroya gitmeyi planlayan bir hanımefendi için tabanca normal bir aksesuar değildir." Paltosunun cebine uzanıp, daha önce oraya koyduğu küçük silahı çıkardı. "Ben ise, tabancasız kendimi biraz çıplak hissediyorum."

Kadın tabancaya bir göz attı. "Öngörünü takdir ediyorum." "Öngörü değil, alışkanlık."

"Çok çok gece seni seni senin hobinin arama yol kesen haydutları avlamakla geçirdiğini tahmin ediyorum."

"Bu gece onu kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederim. Arabacının ve yol arkadaşının silahlı olduklarını sanıyorum."

"Şansımız pek yok." Beatrice'in vücudu hafifçe titredi. "Nerede olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?"

"Cunning Lane."

Karanlık dükkanları inceledi. "Bu mahallede hiç bulunmadım."

"Evet. D n Sibson adında bir adamla konuşmak için buraya geldim. Bu caddede bir antika dükkanı var. Ka ıranların şehr n bu bölgesine doğru gitmiş olması çok ilginç."

"Bay Sibson dükkanının üstünde mi oturuyor? Belki ondan yardım isteyebiliriz."

"Bu durumda hiç akıllıca değil."

Kadın hızla başını çevirdi. "Onun kaçırılma olayına karıştığından şüpheleniyor musunuz?"

"ř  anda ne d ş ne eğimi bilmiyorum. Mümkün olduğunca az risk almak istiyorum." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Bir araba lazım ve bu saatte bu sokakta bulmamız imkansız. Bu mahalleden kendi başımıza çıkmalıyız."

"Aslında, başka bir kiralık arabaya binme fikri pek hoşuma gitmiyor," diye itiraf etti Beatrice.

Cevap veremeden, Leo uzaktan bir erkek sesinin yankısını duydu. "Lanet olsun."

"Bizi takip eden biri mi var?"

"Olabilir." Leo durdu ve onu gölgeli bir kapının içine çekti. "Ses  ıkarma."

Leo kapıyı denedi. İçeriden sağlam bir şekilde kilitlenmişti. Kilidi zorlamak çok gürültü çıkarırdı. Beatrice'i karanlık köşeye mümkün olduğunca sıkıştırmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Onu sertçe taşa dayadı ve önüne geçti.

Sokağa dönük, sağ elindeki silahı sıkıca kavradı ve bekledi. Tabancalar, yakın mesafeden bile isabet oranı düşük silahlar olarak biliniyordu. Ateş etmek zorunda kalırsa, hedefi kesin olarak belirlemeliydi. Yeniden doldurma fırsatı olmayacaktı.

Garip bir şekilde parıldıyan sis, Cunning Lane'de dönerek doğaüstü bir sis nehri oluşturdu. Bot sesleri tekrar yankılandı, bu sefer daha yakındaydı. Leo, Beatrice'in kendisine karşı sertleştiğini hissetti, ama kız ses çıkarmadı.

Sis hafifçe kayarak, arabacı ceketli ve şapkalı bir adamın silüetini ortaya çıkardı. Leo ve Beatrice'in beklediği kapıdan üç adımdan fazla uzakta değildi.

"Nerede bu lanet olasılar?" diye bağırdı arabacı.

"Onları kaybeden sensin, seni aptal herif," diye tısladı ikinci adam. "Şafak sökmeden teslim etmezsek paramızı alamayız."

"Onların bir grup tilki gibi arabadan atlayacaklarını nereden bilebilirdim? Genelde bu tür insanlar o kadar hızlı hareket etmez."

"Bu ikisi öyle yaptı. Ve şimdi ortadan kayboldular."

"Neden öyle kaçtıklarını anlayamıyorum," dedi arabacı. "Lord, hanımefendinin eteğinin altına girmeye o kadar meşguldu ki, doğru semtte olmadığımızı fark etmedi."

"Neyse, gittiler ve onları çabuk bulmalıyız, yoksa sana söz verdiğim parayı alamayız."

"Bulacağız. Lord, hanımefendiyi peşinden sürükleyerek uzağa gidemez. Muhtemelen bayılmış ve histerik krizler geçiriyordur şimdi."

"Bu lanet sisin içinde onları nasıl bulacağız?"

"Bu bölgenin yerini biliyorum. Bu küçük sokakların ve geçitlerin çoğu tuğla duvarlara çıkıyor. Buraları bilmeyenler çabucak kapana kısıılır."

"Her lanet sokağın girişini tek başımıza bekleyemeyiz," dedi ikinci adam mutsuz bir şekilde.

"Burada bazı arkadaşlarım var," dedi arabacı. "Böyle bir gecede Drunken Cat'te olurlar. Çantanın bir kısmını verirse, lordunu bulmamıza yardım ederler."

İki adam sisin içinde uzaklaşırken kısa bir sessizlik oldu. Sonra ikinci adam tekrar konuştu. "Jack?"

"Evet?"

"O beyefendi hakkında söylediklerinin doğru olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Kendini kurda dönüştüremez, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Zaten yeterince aptalca davranıyorsun, daha fazla aptalca davranmaya çalışma."

Birkaç dakika sonra, sokaktan gelen gürültü Leo'ya adamların tavernanın kapısını açtığını haber verdi. Ses tekrar kesilince, Beatrice'i kapıdan çekip çıkardı.

Onun sorgulayan bakışlarını hissetti, ama o, ay ışığının aydınlattığı sisin içinden onu geçirirken sessiz kaldı. Sibson'ın antika dükkanının tabelasının altından geçtiklerinde durdu.

"Şimdi ne olacak?" diye Beatrice kulağına fısıldadı.

"Şimdi bu semtte bizim de bir dostumuz olduğunu umalım."

"Bay Sibson'a güvenemeyeceğimizi söylemiştin."

"Aklımda başka biri var."

Beatrice'in elini sıkıca tutarak Leo, dar sokağa girdi. Bir kapının gölgesinde bir siluet hareket etti. Küçük bir fenerin loş ışığı, birçok yama ile kaplı bir pelerinin kıvrımlarını aydınlattı.

"Orada biri var," dedi Beatrice telaşla.

"Umarım vardır," dedi Leo ve kapıya doğru yürümeye devam etti. "Clarinda? Sen misin?"

"Vay, vay, vay." Clarinda, sisden korunmak için sıkı sıkı giyinmiş, gölgelerin arasından çıktı. Elinde fener vardı. "İyi akşamlar, lordum. Bu şık bayan kim?"

"Adı Bayan Poole. Birkaç dakika önce iki haydut bizi soymaya çalıştı. Hâlâ bizi arıyorlar. Arkadaşım ve ben, bu sokaktaki aramayı bırakana kadar kalacak bir yere ihtiyacımız var. Üst kattaki odanızı kullanmamız için size iyi para öderim."

Clarinda Beatrice'i baştan aşağı süzdü. "Arkadaşınız görünüşe göre lüks bir hayat sürmüş. Sizi götürebileceği kendi güzel bir odası yok mu, lordum?"

"Benim evim şehrin başka bir yerinde," dedi Beatrice, Leo uygun bir cevap bulamadan.

"Bakın, burası benim caddem. Neredeyse üç yıldır burada çalışıyorum," dedi Clarinda. "Bu mahalleye taşınmayı düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Tavernacılık benim işim."

"Anlamadım?" dedi Beatrice boş boş.

Leo, Clarinda'nın Beatrice'in bir fahişe olduğu izlenimini düzeltmenin zamanının geldiğine karar verdi. "Sana söyledim, Bayan Poole ve ben arkadaşız. O senin işinde çalışmıyor ve ben onun müşterisi değilim."

"Oh, öyle mi? O zaman." Clarinda'nın sesi rahatlamış bir şekilde yumuşadı. "İsterseniz odamı kullanabilirsiniz. Bu gece pek ihtiyacım yok. İşler bu akşam pek iyi gitmedi. Yatmadan önce sokağın aşağısındaki tavernaya gidip etli turta ve bir bardak bira içip Tom'la sohbet edecektim."

"Bizi arayan haydutlar şu anda tavernada." Leo cebinden birkaç banknot çıkardı ve Clarinda'nın eline verdi. "Aramalarına yardım edecek arkadaşlar arıyorlar. Diğer anlaşmamıza ek olarak, turtanızı yerken öğrendiğiniz her türlü yararlı bilgi için size ekstra ödeme yapacağım."

"Tamam." Clarinda paraları sertçe avucunun içine kapattı. "Güvenli olunca odamdan çıkabileceğinizi haber vermeye geleceğim."

Leo fenerini ondan aldı. "Sen geldiğinde üç kez kapıyı çal, böylece senin olduğunu anlarız."

"Anladım, efendim. Üç kez." Clarinda banknotları eski elbisesinin korsesinin içine sakladı. "Gidin artık. Merdivenlerin üstünde sağdaki ikinci kapı. İsteddiğiniz kadar kalın."

"Teşekkürler, Clarinda." Leo, Beatrice'in kolunu daha sıkı tuttu ve merdivenlere çıktı. İlk basamakta durdu. "Bu arada, önceki anlaşmamızla ilgili. Sibson'un dükkânına yeni müşteriler geldi mi?"

"Hayır, efendim." Clarinda omuz silkti. "Sadece eski müşterileri ve tabii ki arkadaşı Dr. Cox."

Leo, Beatrice'in bu ismi duyunca irkildiğini hissetti. Onu susturmak için elini sıktı.

"Dr. Cox, Sibson'ın arkadaşı mı?" diye dikkatlice sordu.

"Yıllardır Sibson'a Erkeklik Gücü İksiri ile tedavi ediyor." Clarinda tiksintiyle burnunu çekti. "Aramızda kalsın, efendim, o şey Sibson'a pek fayda etmiyor. Hâlâ bana uğramıyor. Ama zaten hiç uğramazdı. Her zaman bunun cimri olduğu için olduğunu düşünürdüm."

"Anlıyorum." Leo, Beatrice'i peşinden çekti. "Seni bekliyor olacağız."

Clarinda, yırtık pırtık pelerininin başlığını çekip tavernanın sıcak ışıklarına doğru aceleyle uzaklaştı.

Beatrice, ilk merdiven basamağına ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra Leo'ya baktı, bakışları pelerinin gölgesinde kalmıştı. "Cox, Bay Sibson'ın tanıdığı mı?"

"O kadar da garip bir tesadüf sayılmaz." Leo, aceleci kararlar vermemeye çalıştı. "Moss Lane, Cunning Lane'den çok uzak değil. İkisi de aynı mahallede. Cox ve Sibson yıllardır tanışıyor olabilirler. Dr. Cox'un Sibson'a iksirini verdiği çok olası."

"Hmm."

Leo bir sonraki sahanlıkta döndü ve Beatrice'i koridora çekti. "Bu konuyu yarın düşünürüz. Bu gece yeterince sorunumuz var."

Kapıyı açmadan önce koridoru gözden geçirdi. Arkada başka bir merdiven, gerekirse ikinci bir çıkış imkânı sunuyordu. Merdiven hem çatıya hem de sokağa iniyor gibi görünüyordu. Bununla yetinmek zorundaydı. Başka planlar yapmak için zaman yoktu.

Kapının kolunu çevirdi ve kapıyı iterek açtı. İçeriye görmek için fenerini dikkatlice yukarı kaldırdı.

Clarinda'nın odası şaşırtıcı derecede temiz ve düzenliydi. Küçük bir yatak, kırık bir lavabo ve görünüşe göre masa olarak kullanılan yıpranmış bir sandık

masa görevi görüyordu. Köşedeki şömine soğuk ve karanlıktı.

"Maalesef, lamba ya da ateş olmadan idare etmek zorundayız." Leo konuşurken fenerin ışığını azalttı. "Şuradaki pencereden gelen ışık, peşimizdekilerin merakını uyandırabilir. Özellikle de Clarinda'nın tavernada olduğunu fark ederlerse."

"Evet, elbette." Beatrice boğazını temizledi. "Bu beni ilgilendirmez ama, Leo, Clarinda ile nasıl tanıştın?"

Leo karanlık fenerin ışığını söndürdü. "Onunla dün Sibson'la konuştuktan sonra tanıştım. Dükkânına göz kulak olmayı ve olağandışı müşterileri bana tarif etmeyi kabul etti."

"Neden o dükkânla bu kadar ilgileniyorsun?"

"Sibson'ın çalıntı antika pazarlarında çok iyi bağlantıları var. Yüzüklerle ilgili yeni söylentiler varsa, o da duyar. Ve diğerleri de duyar, onlar da bilgi almak için dükkânına gelirler."

"Anlıyorum." Beatrice pencerenin önünde zarif bir silüet oluşturunuyordu. "O halde onunla olan ilişkiniz, şey, kişisel değil mi?"

"Kiminle olan ilişkin?"

"Clarinda."

Leo pencereye gidip kızın yanına durdu. Sokağa baktı. Bu noktadan tavernanın pencerelerini aydınlatan kehribar rengi ışıkları görebiliyordu. Ara sıra boğuk kahkahalar ve sarhoş kumarbazların çığlıkları kulağına ulaşıyordu.

"Kişisel mi?" dedi dalgın dalgın. "Bununla ne demek istiyorsun?" Sonra anladı. "Ah, anladım. *Kişisel*."

Beatrice sokak manzarasına yoğun bir şekilde odaklandı. "Dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez."

Leo başını çevirip onun gururlu profilini inceledi. Sislerin parlak ışığında saçlarının tokalarından kurtulduğunu görebiliyordu. Yumuşak bukleler omuzlarına dökülüyordu. Sokaklarda koşarken ısınan vücudunun kokusu

son dakikalarda sokaklarda koşturmaktan ısınan vücudunun kokusu, zihnini bulandırdı.

İçini kaplayan şiddetli arzuya karşı koymaya çalıştı. Bu kesinlikle doğru zaman ve yer değildi.

"Sorun değil," dedi sertçe. "Sorunun cevabı hayır, Clarinda ile kişisel bir ilişkim yok."

Bir an sessiz kaldı. Sonra basitçe, "Sevindim," dedi.

Daha önce arabada ona verdiği yanıtı hatırlayan Leo, pencere pervazını o kadar sıkı kavradı ki, ahşap parçalanmayacak mı diye merak etti. Kendini zorlayarak sisle kaplı sokağa dönüp bakmaya çalıştı.

Clarinda'nın odasına sessizlik çöktü.

Birkaç saniye sonra tavernanın kapısı gürültüyle açıldı. Bağırışlar yükseldi. Fenerler siste dans ediyordu. Leo hızla saydı. İki, üç, dört, toplamda. Ayrıldılar ve Cunning Lane'de zıt yönlerle doğru yola çıktılar.

Hiçbiri Clarinda'nın kapısına doğru hareket etmedi. Leo yavaşça nefes verdi. "Arama başladı. Şu an için güvendeyiz sanırım."

"Clarinda'ya güvenebilir miyiz sence?"

"Evet. Ona, bizi kaçırmak isteyenlerin hayal bile edemeyeceği kadar çok para verdim."

Clarinda'nın güvenilir olacağından oldukça emindi, ama bu tür konularda asla tamamen emin olamazdı.

"Onlar tilki peşindeki bir av köpeği sürüsü gibiler," diye fısıldadı Beatrice.

"Elf, onu o piçlere benzettiğini bilse çok gücenirdi."

"Evet. Sanırım alınırdı."

Karanlıkta onun titrediğini hissetti. Kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Her şey yoluna girecek, Beatrice.

Saklandığımızı asla akıllarına getirmezler. Kaçtığımızı sanacaklar."

"Evet."

Sessizlik bir kez daha çöktü. Aşağıda, sokakta, son fenerler sisin içinde kayboldu.

"Korkarım bir süre burada kalacağız," dedi Leo. "Ne zaman güvenle gidebiliriz?"

"Aramayı bıraktıklarında. Şimdi gidemeyiz. Muhtemelen o ahmakların bazılarına rastlarız." "Saatlerce burada kalabiliriz," dedi Beatrice.

"Arabacının yeni yardımcıları avlarına olan ilgilerini yakında kaybedeceklerdir. Onlar cin ve kart oyunlarına döndüklerinde, biz de ayrılacağız."

"Peki ya kaçırınlar?"

"Sonunda bizim onların ağından kaçtığımız sonucuna varacaklar."

Beatrice ona bir bakış attı. "Sonuçlarından çok emin görünüyorsun."

"Eğer hatırlarsan, suçlularla bazı deneyimlerim var."

"Evet." Eldivenli ellerini silkeledi. "Peki, o zaman kendimizi olabildiğince rahat ettirelim. Uzun bir gece olacak."

"İstersen dinlen. Ben nöbet tutarım."

Clarinda'nın dar yatağını gizleyen gölgelere baktı. "Sanmıyorum, teşekkürler."

Leo omuz silkti. "Çoğu hanın yataklarından daha kötü olamaz, bazılarına göre de daha temizdir."

"Beni rahatsız eden, Clarinda'nın kariyeri boyunca bunun nasıl kullanıldığıdır. Her halükarda, ben hiç uykum yok. Dinlenmek isterseniz, nöbeti seve seve devralırım."

"Ben de yorgun değilim."

"Oh." Sokaklara baktı. "Öyleyse birlikte nöbet turalım."

Leo pencere pervazına yaslandı ve boş caddeyi inceledi. Sessizlik arttı.

"Beatrice?"

"Evet?"

"Sokağa atlamak zorunda kaldığımız arabadaki olay hakkında..."

"Bunu konuşmaya gerek yok, lordum," dedi kızgın bir sesle. "Ben gayet iyi anlıyorum."

"Anladınız mı?"

"Evet, elbette. Bu konu hakkında daha fazla konuşmaya gerek yok."

Hafifçe dönerek, gölgelerin içinde kadının yüz hatlarını seçmeye çalıştı. "Aksine, hanımefendi. Bu konuyu konuşmak çok gerekli, çünkü bu tür olaylar tekrar yaşanacak."

Keskin bir sessizlik oldu.

"Olacak mı?" Beatrice sonunda tuhaf bir sesle konuştu.

"Tanrı aşkına, kadın, bu gece saf, boş kafalı masum rolü yapma. Bunun için havamda değilim."

Kadın aniden ona döndü. "Bu konuda bana sinirlenme, bayım. Sinirlenmeye hakkı olan benim. Bir an tutkuyla öpüyorsun, bir an sonra bir bahane uydurup sarılmayı kesiyorsun."

Leo çenesinin düştüğünü hissetti. "Bir bahane uyduruyorsun? Hanımefendi, bu gece kucaklaşmayı bıraktım çünkü kaçırılmak üzereydik."

"Peki, bu akşam bir mazeretin olduğunu kabul ediyorum."

Dişlerini sıkarak konuştu. "Teşekkür ederim."

"Ama dün beni öptün, sadece Madam Virtue ile görüşmemizi izleyen adamı gözetlemek için. İnkâr etme."

"İnkâr etmeyeceğim."

"İşte. Bu iki kez üst üste oldu. Burada bir düzen seziyorum, efendim."

Ona bir adım yaklaştı. "Kütüphanedeki ilk öpücük ne olacak? Onu sen bitirdin, ben değil."

Çenesi gururla kalktı. "O sayılmaz, lordum." "Sayılmaz mı?"

"Sen kendinde değildin. Yarandan dolayı şokta olmalısın ve çok fazla brendi içmiştin."

"Acı o kadar da şiddetli değildi ve o kadar çok içmemiştim."

"Lordum, bu tür şeylere daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Kulaklarına inanamadı. "Böyle şeylere mi?"

"Eğer seni tahrik edemiyorsam, söyle ve bu konu kapanmış olsun. İş ilişkimizi etkilemeyeceğine emin ol."

Ellerini omuzlarına doladı ve onu sertçe kendine çekti.

"Leo?"

"Beni tahrik ediyorsunuz Bayan Poole. Lanet olsun, beni tahrik ediyorsunuz." Kravatının düğümünü çözene kadar çekip kopardı. Sonra Beatrice'i tekrar kollarına çekti.

Kendi dudaklarıyla Beatrice'in dudaklarını ezmeden hemen önce, onun gözlerinin büyüdüğünü gördü.

"*Leo.*" Adı, boğuk bir çığlık olarak çıktı.

Arzu, şimşek çakması kadar sıcak ve yoğun bir şekilde içinden geçti. Dönüp onu duvara dayadı ve bacaklarının arasına girdi. Pelerinindeki kıvrımlar düştü. Gölgelemin arasında Leo, elbisesinin düşük yakasının üzerinde şişen yumuşak, nazik kıvrımları gördü.

İpek korseyi aşağı doğru çekerek bir göğsünü avucunun içine aldı. Başparmağıyla gergin meme ucunu okşadı. Meme ucu sertleşti. Başını eğerek meme ucunu dişlerinin arasına aldı.

Beatrice nefesini tuttu. Vücudu titredi. Eğer onu vücudunun ağırlığıyla duvara dayamamış olsaydı, dizlerinin üzerine çökmüş olacağını fark etti. Parmaklarıyla omurgasının çizgisini takip etti ve ardından gelen titremelerin tadını çıkardı.

Beatrice, adamın gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı. "Her gün, o gece kütüphanede gömleksiz halinizi düşündüğüm için kendimi paramparça ediyorum, lordum."

"Her gün, bana dokunduğunda ellerinin ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak işkence çekiyorum. Parmaklarını çıplak tenimde tekrar hissetmezsem delireceğimi sandım."

Parmaklarını keten gömleğinin kenarlarının altına kaydırды. Avuç içleri sıcacık ve sonsuz yumuşaktı.

"Sen çok sertisin." Sesi hayranlık doluydu. "Çok güçlüsün."

Tanrım, onu istiyordu. Sesindeki tutkuyu duyabiliyordu. Onu saran lezzetli titremelerde hissedebiliyordu. O da onu, onun onu istediği kadar, acı verecek kadar çok istiyordu.

Pantolonunun önünü açmayı başardı. Kız parmaklarıyla onu sardı ve o, tohumlarını kızın ellerine döküleceğini sandı. Kendini kontrol etmek için mücadele etti.

"Oh, Leo." Nefesi kesilmiş gibiydi. Eli onu daha sıkı kavradı. "Bu harika."

O inledi. "Böyle devam edersen kendimi rezil edeceğim."

"Sen kendini asla rezil edemezsin. Sen muhteşemsin, efendim. Kesinlikle inanılmaz." Boğazına ve omuzlarına acil küçük öpücükler yağdırdı. "Ve bunu yapmak için brendi ve erotik gravürlerle kendini güçlendirmeye bile gerek duymadığını düşünmek."

"Brendi ve gravürler mi?" Başını göğsünden kaldırdı. "Lanet olsun. Kocan yatağına gelmeden önce bunları mı kullanıyordu?"

"Kocanın görevini yerine getirebilmesinin tek yolu buymuş. Beni sevmiyordu, ama bir oğlu olsun istiyordu. Benden tek istediği şey buydu. Ve benim ona veremeyeceğim tek şeydi."

"Beatrice, beni dinle."

"Boş ver, Leo." Onu bırakıp parmaklarını saçlarına geçirdi. "Artık önemi yok. Lütfen, beni tekrar öp."

"Seni düşünmekten başka hiçbir şeye ihtiyacım yok." Sesi kendi kulaklarına bile sert geldi. "Seni gördüğüm andan beri seninle sevişmek istedim."

Onu tekrar öptü. Dudakları onun dudaklarının altında açıldı. Dişlerini nazıkçe alt dudağına batırdı.

Beatrice şaşkınlıkla yumuşak bir çığlık attığında, Leo eteğini avuçlayıp beline kadar sıyırdı. Beatrice ıslak, ateşli ve sonsuzca davetkârdı. Kokusu en güçlü iksir gibiydi. Leo kendini o kokuda kaybetmek istedi.

Sert ve yuvarlak bir bacağına kavradı ve beline sıkıca doladı. Sonra diğer bacağına kaldırdı ve yerine yerleştirdi. Onu duvara sıkıca dayadı.

"Tanrım, Leo."

Sesi hem dehşete kapılmış hem de dayanılmaz bir heyecanla doluydu. Leo'nun hayatında duyduğu en erotik müzikti. Dizleri onun etrafında kaskatı kesilmişti. Elleri omuzlarını sıkıca kavradı. İçinde coşku dalgaları yükseldi.

Onu okşadı, titremeye başladığını hissedene kadar, parmakları sıırıslıklam olana kadar, kendine çektirdiği işkenceye daha fazla dayanamayana kadar. Kalçalarını avuçladı ve ıslak geçidin girişine penisini yerleştirdi.

"Tanrım." Sesi karanlıkta sadece bir nefes gibi duyuluyordu.

Onu acımasızca aşağı doğru itti. Yol boyunca küçük kasların gerildiğini hissetti, önce dirençle, sonra rahatça kabul ederek.

Ve sonra onun içine derinlemesine girdi.

Birleşmenin cızırtılı şoku ikisini de aynı anda sardı. Leo birkaç saniye boyunca ayakta kalabilmek için elinden geleni yaptı.

Beatrice ağzını açtı, ama ses çıkmadı.

Zamansız bir an boyunca karanlıkta birbirlerine baktılar. "Çok daracık," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Çok uzun zaman oldu." Parmakları onun saçlarını sıktı. "Ve hiç böyle olmamıştı. Aslında, böyle olabileceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye inledi.

Bir eliyle onu duvara yaslayarak sabit tuttu, diğer eliyle aşağı uzandı. Sert tomurcuğu buldu ve nazikçe çekti.

Kadın tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi. Adam bir, iki, üç kez hareket etti. Kadının tüm vücudu adamın etrafında gerildi. Ağzı yumuşak, sessiz bir çığlık için açıldı. Ve sonra adam kadının boşalmasının titremelerini hissetti.

Bu çok fazlaydı. Onu duvara sıkıştırdı ve içine girdi.

BİR SÜRE SONRA, HÂLÂ duvara bastırılmış halde, Beatrice kıpırdadı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi sessizce.

Leo bir eliyle onu sabit tutarken, diğer elini düz bir şekilde duvara dayadı. Yavaşça, isteksizce ondan uzaklaştı.

"O da ne?" Oda, bitmiş tutkunun kokusuyla doluydu, diye düşündü. Bu ilk kez olmuyordu.

Az önce olanların gerçekliği onu sersemleten bir güçle vurdu. *Kahretsin!* Ne yapmıştı?

Bu imkansızdı. Beatrice ile bir fahişenin yatak odasında ilk kez sevişmiş olamazdı.

Bunu ona asla affetmezdi.

"Evliliğim hakkında yalan söyledim," dedi Beatrice çok net bir şekilde.

"Anlamadım?" Çaresizlik hissi içini bir mengene gibi sıkı. Gerçekten deli olmalıydı.

Boğazını temizledi. "Aile efsanesinin aksine, Justin Poole ile evliliğim fiziksel ve metafiziksel açıdan mükemmel, uyumlu bir birleşme değildi."

"Anlıyorum." Leo, onun sert öfkesine hazırlıklı olarak, bir an boş boş ona baktı. Sonra sözlerinin tam anlamı ona çarptı. Aniden, içinde kahkaha patlamaya başladı.

"Leo?" Kadın onu hafifçe salladı. "Ne oldu? Bu durumda komik bir şey görmüyorum."

"Kocanız tam bir aptalmış, Bayan Poole."

"Anlamıyorsun. Justin, çok az kişinin yaşayabileceği bir tutku ve arzu dolu bir adamdı. Şair ruhluydu. Tek suçu, çok derinden sevmesiydi."

"Ama sevdiği sen değildin, değil mi?"

"Hayır. Beni tanımadan önce kalbini başka bir kadına vermişti. Ama o kadın, büyükbabası yaşında bir adamla evlenmek zorunda kalmıştı. Justin buna dayanamadı. Düğün gecemizde kadının adını haykırdı. Sonra ağladı. Sabaha kadar onu teselli etmek zorunda kaldım." Beatrice durakladı. "Evliliğimiz boyunca durum hiç düzelmedi."

"Haklıymışım," dedi Leo kuru bir sesle. "O bir aptaldı."

"Onu takıntısından kurtarmaya çalıştım. Ama sonunda başaramadım." "Başaramadın da ne demek?"

O içini çekti. "Sana sana sana Justin çekileceğini vurulduğunu öldürüldü bir bir haydut tarafından vuruldu, ama bu doğru değildi."

"Nasıl öldü?"

"Kıskanç bir kocanın elinde. Kadının kocası."

"O kadının evlendiği yaşlı adam mı?"

Beatrice başını salladı. "Kocasını tetiği çektikten hemen sonra yere yığıldı. Doktor, bunun nedeninin aşırı heyecandan kaynaklandığını söyledi. Kalbini etkilemiş. Her şey

Tabii ki örtbas edildi. Büyük bir miras kalan dul kadın, gerçeğin ortaya çıkmasından kimse kadar ilgilenmiyordu.

"Haydut hikayesini kim uydurdu?"

"Ben."

Leo kendini tutamadı. Tekrar gülmeye başladı. "Komik değil." Beatrice sitemle dedi.

"Komik olmadığını biliyorum." Daha da çok güldü. "Gerçekten, Leo."

"Sana daha eğlenceli bir şey anlatacağım," dedi sonunda kahkahalarını kontrol altına aldığı anda.

"Nedir?"

"Benim de bir itirafım var." Durup Beatrice'in burnunun ucunu öptü. "Ben de evliliğimin durumu hakkında yalan söyledim. Mutlu bir evlilik örneği değildi."

Gölgelerin arasında onun yüzünü aradı. "Her bakımdan mükemmel olduğunu söylemiştin. Bir melek gibi."

"Öyleydi." Kısa ve hüzünlü bir gülümsemeyle. "Kesinlikle mükemmeldi." "Anlamıyorum."

"'ın bir paragonla yaşamak ne kadar kanlı bir kült olduğunu biliyor musun? O, ince porselen kadar kırılgan ve narindi. Onu ağlatmamak için söylediğim her kelimeye dikkat etmek zorundaydım."

"Anlıyorum."

"Fiziksel tutkum onu derinden sarsmıştı. Evliliğin bu yönünü kirli, hoş olmayan ve tatmin edici bulmuyordu. Onu memnun etmek için ne kadar uğraşırsam, o kadar tiksiniyordu. Ama görevini yerine getirdi."

"Oğullarınız?"

"Evet. Onları bana verdi ve ona sonsuza kadar minnettar kalacağım. Ama her yatağına girdiğimde suçluluk ve öfkeyle yanıp tutuşuyordum ve bunu da asla unutmayacağım."

"Daha fazla konuşmana gerek yok, Leo." Beatrice parmak uçlarını onun dudaklarına koydu. "Senin tahmin edemeyeceğin kadar iyi anlıyorum."

Parmaklarını kendi parmaklarıyla yakaladı ve öptü. "Onu bir fahişenin odasına götürüp duvara dayamış olsaydım bayılırdı."

"Aman Tanrım. Aynen öyle oldu, değil mi?" Beatrice duvardan uzaklaştı ve aceleyle korsesini yerine çekti. "Bir şey söyleyeceğim, efendim. Sizinle hayat hiç sıkıcı olmuyor."

Yavaşça gülümsedi, gözleri elbisesinin üstünden kaybolan solgun elma gibi göğsüne takıldı. "Garip bir şekilde, Beatrice, ben de sana aynı şeyi söyleyecektim."

Bölüm 11

Hayalet orada asılı kalmış, ağzı açık, sessiz bir uyarıda bulunuyordu. Ama fikrini değiştirmek için çok geçti.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON BİRİNCİ BÖLÜMÜNDEN

On beş dakikadan az bir süre sonra üç kısa vuruş duyuldu. Beatrice şaşırmadı. O ve Leo, az önce geri dönen arama ekibinin fenerlerini izlemişlerdi.

Elinde tabancayla Leo kapıya gitti ve kapıyı açtı. Beatrice buruşmuş eteğini silkeledi. Sanki az önce şiddetli ve heyecan verici bir fırtınanın girdabına kapılmış gibi hissediyordu. Kendisinin de öyle görüldüğünden korkuyordu. Hâlâ sıcak ve telaşlı hissediyordu ve saçlarının korkunç bir şekilde karıştığını biliyordu.

Leo ise her zamanki gibi, rahat, doğal ve zarif bir şekilde kontrolünü kaybetmemişti. Giysileri bile buruşmuş gibi görünmüyordu. Bu hiç adil değildi, diye düşündü.

"Vay canına." Clarinda küçük odaya girerken burnunu kırıştırdı. "Son müşterimden sonra odayı havalandırdığımı sanıyordum. Üzgünüm, iyi havalandırmamışım. Pencereyi açmalıydın. Oh." Beatrice'in dağınık halini hızlıca inceleyerek sözünü kesti. "Vay, bakın. Ben yokken zaman geçirmek için bir yol bulmuşsunuz gibi görünüyor."

Leo, Beatrice'in önünden kayarak Clarinda'nın görüşünden onu korudu. "Tavernada ne öğrendin?"

"Evet, Clarinda." Beatrice Leo'nun arkasından çıktı ve diğer kadına gülümsedi. "Yararlı bir haber var mı?"

"Bir iki şey." Clarinda yıpranmış pelerinini bir kenara attı, yatağın kenarına oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve çoraplı ayağını ovmaya başladı. "Rahat olabilirsiniz. Bu gecelik av bitti. Ginwilly Jack'in yardımcıları sis kemiklerine işleyince ilgilerini kaybettiler. Hepsi tavernaya dönüp bira ve cinle ısınıyorlar."

"Ginwilly Jack mi?" Leo yumuşak bir sesle tekrarladı.

"Sizi yakalamaya çalışan arabacı. Arkadaşının adı Ned Longtooth. Ned pek akıllı değildir, anlarsın ya." Clarinda başını parmağıyla işaret etti. "Ginwilly ne derse onu yapar."

"Diğerleriyle birlikte tavernaya geri döndüler mi?"

"Ginwilly Jack gitti. Ama Ned'i, seni takip ederken sokakta bırakmak zorunda kaldıkları arabayı ve atları almaya gönderdi." Clarinda kıkırdadı. "Ned'in arabayı bulabileceğini sanmıyorum. Bu mahallede olmaz. Ginwilly Jack başka bir araba çalmak zorunda kalacak. Bu zahmete girmeyi hiç istemeyecektir, eminim."

"Bu Ginwilly Jack," dedi Leo yavaşça. "Nerede bulunabilir, biliyor musun?"

Beatrice ona keskin bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Clarinda omuz silkti. "Nerede kaldığını bilmiyorum. Ama bu geceyi nerede geçireceğini biliyorum."

"Tavernada mı?" diye sordu Leo.

"Haklısın. Adı Ginwilly boşuna değil, biliyorsun. İşini bitirdikten sonra cin içmeyi sever."

"Anlıyorum." Leo birkaç banknot daha çıkardı ve Clarinda'ya uzattı. "Çok yardımcı oldun. Artık gidebiliriz."

Clarinda paraları havaya kaldırdı. "Bana ödediğiniz paraya karşılık, bu gece burada kalabilirsiniz." Beatrice'e göz kırptı. "İkiniz de."

"Teşekkürler, ama gerek yok," dedi Leo. "Artık takipçilerimiz aramayı bıraktı, bir taksi bulabileceğimiz bir sokağa güvenle dönebiliriz."

Clarinda şüpheyle baktı. "Siz, bu mahallede dolaşan sarhoş bir zampara olarak geçebilirsiniz, lordum. Ama buradaki arkadaşınıza bir şey yapmalısınız. Bayan Poole bu mahallede çalışacak kadar şık görünüyor."

Beatrice kendi kıyafetine baktı. "Haklısın Clarinda. Pelerinlerimizi değiştirir misin? Sen benimkini alabilirsin, ben seninkini alırım."

"Tamam." Clarinda pelerinini alıp Beatrice'e uzattı.

Değişim sadece bir an sürdü. Beatrice gizlice kokladı ve yeni giysisinin kıvrımlarında tavernanın dumanlı kokusunu aldı. Giysiyi giydi ve boğazına bağladı. Hazır olduğunda Clarinda'ya baktı.

"Böyle nasıl?"

Clarinda, yeni aldığı güzel işlemeli pelerinini sevgili bir kedi yavrusu gibi okşadı. "Bu pelerinle, üst sınıf müşterilere hizmet eden şık kadınlardan biri gibi görünemezsin, o yüzden ağzını kapalı tutsan iyi olur. Birisi konuşmanı duyarsa, bu mahalleden olmadığını anlar."

"Aklımda tutacağım," diye söz verdi Beatrice.

"Sadece kıkırda ve çok gül." Clarinda'nın yüzünde kapalı bir ifade belirdi. Gardırobuna yeni eklenen parçaya baktı. "Beyefendiler, onlarla birlikteyken eğlendiğini düşünmekten hoşlanırlar."

"Her dakikasından nefret etsen bile mi?" Beatrice, Leo'nun sabırsızca kaşlarını çatmasını görmezden geldi.

"Evet." Clarinda omuzlarını dikleştirdi. "Ama iş iştir."

Beatrice ona yaklaştı. "Eğer kariyerini değiştirmeyi düşünürsen, Madame D'Arbois'nın dükkanının arka kapısına git. Biliyor musun?"

"Akademi dedikleri yer mi? Fransızca öğrettikleri ve terzi ya da şık bir hanımefendi hizmetçisi olmayı öğrettikleri yer mi? Evet, biliyorum. Bir arkadaşım oraya gitmişti. Şimdi büyük bir evde çalışıyor. Ama o iş bana göre değil. Benim başka planlarım var."

"Başka planların ne?"

Leo hareket etti. "Beatrice, gitmeliyiz."

"Aslında," dedi Clarinda giderek heyecanlanarak, "bu işi fazla uzun süre yapmayacağım. Bir gün Drunken Cat'i satın alacak kadar para biriktireceğim. Bir daha hiçbir erkek için eteğimi kaldırmak zorunda kalmayacağım."

Beatrice'in kalbi sıkıştı. Bir tavernanın satın alınmasının ne kadara mal olacağını bilmiyordu, ama böyle bir hayalin, kapı eşiklerinde fahişelik yapan bir kadının ulaşabileceği bir şey olmadığını çok iyi biliyordu.

"Bir taverna pahalı olmalı," dedi nazikçe.

"Beatrice." Leo kapıdan seslendi. "Gitmeliyiz. Hemen."

"Sokağın karşısındaki yaşlı Tom emekli olmak istiyor," diye açıkladı Clarinda Beatrice'e. "Drunken Cat'i bana ucuza vereceğini söyledi."

"Bu gece hayatımızı kurtardın, Clarinda," dedi Beatrice. "Lordum ve ben sana çok minnettarız. Öyle değil mi, lordum?"

"Evet, elbette." Leo, salonu gözetlemek için dışarı eğildi. "Ona da söyledim."

Beatrice tereddüt etti. O ve Lucy, kendilerine gelen genç kadınlara, üst sınıf hanımların hizmetçisi ve şık terziler olarak iş bulabilmeleri için yeterli düzeyde görgü kuralları ve kötü Fransızca öğretmişlerdi. Ancak bir tavernanın satın alınmasını karşılayacak paraları yoktu.

Ancak bunu karşılayabilecek birini tanıyordu. Salona çıkan Leo'ya bir bakış attı.

"Lord çok minnettar," dedi Beatrice Clarinda'ya, "Drunken Cat'i satın alabilmen için gerekli ayarlamaları yapacak."

Bu Leo'nun dikkatini çekti. Hızla geri döndü. "Ne yapacağım?"

Clarinda kaşlarını çatı. "Neden bunu yapsın ki?"

"Çünkü size hayatımızı borçluyuz," dedi Beatrice. Leo'nun laconic bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle değil mi, lordum?"

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Çok haklısın." Clarinda'ya baktı. "5 Upper Wells Street'e gelin. Avukatım gerekli düzenlemeleri yapacaktır."

Clarinda ona baktı, sonra Beatrice'e döndü, ağzı açık kalmıştı. "Bu bir tür kanlı şaka mı?"

"Hayır." Beatrice kapıya doğru koştu. "Sana söyledim, lordum ve ben size çok minnettarız."

Clarinda, ince eliyle Beatrice'in pelerinini sıkıca kavradı. "Size inanmalı mıyım, inanmamalı mıyım bilmiyorum."

Beatrice kapıdan ona gülümsedi. "Monkcrest Kontu'nun bizzat kendisinin sözü var. Tamamen güvenebilirsiniz."

Clarinda dilinin ucuyla dudaklarını nemlendirdi. Sersemlemiş görünüyordu. "Bu gece tavernada öğrendiğim bir şey daha var."

Leo kaşlarını çatarak kapıya geri döndü. "Neymiş o?"

"Aramaya katılan adamlar, ikinizin öylece ortadan kaybolmanızdan çok şikayet ettiler. Ama Ned Longtooth, bunu nasıl başardığınızı bildiğini söyledi."

"Nasıl?" diye sordu Leo.

Clarinda sesini alçaltarak, "Sizin sihir ve benzeri şeylerden biraz anladığınızı duyduğunu söyledi. Sizin bir büyücü olduğunuzu söyledi."

Leo tiksinti ile homurdandı. "Saçmalık. Gel Beatrice." Merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Beatrice tereddüt etti. Leo'nun elinde yaşadığı şaşırtıcı büyücülük örneğini düşündü. Clarinda'ya gülümsedi.

"Ned Longtooth haklıymış," diye fısıldadı Beatrice.

BEATRICE, nihayet yatağa yığılana kadar yorgunluktan bitkin düşmüştü. Saatin daha sabahın üç buçuk olduğunu inanamıyordu. Winifred ve Arabella henüz eve gelmemişlerdi.

Kollarını başının arkasında kavuşturdu, tavandaki gölgelere bakarak kendi kendine gülümsedi. O akşam tiyatroya giderkenki kadınla aynı kadın değildi. Hayatı nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar büyük bir değişime uğrayabilmişti?

Eve dönüş yolculuğu oldukça hızlı ve olaysız geçmişti. Cunning Lane'den üç sokak ötede, Leo ile birlikte bir grup gürültücü genç çapkını bir kumarhanenin kapısına bırakan bir faytonla karşılaşmışlardı. Arabacının anlamlı bakışları ve kurnaz yorumları, Beatrice'e fahişe rolünü başarıyla oynadığını gösterdi.

Leo'nun başarılı aldatmacasına verdiği tepki onu çok eğlendirdi. Arabaya binip karşısına oturduğunda, gözlerinde karışık bir rahatlama ve öfke gördü. Elini ağzına kapatarak gülmesini engelledi.

Leo kaşlarını çattı. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Hiç rol yapmadım. Oldukça eğlenceli."

Onu bir an daha izledi, gözleri gizemliydi, sonra ona tuhaf bir gülümseme attı. "Siz çok sıradışı bir kadınsınız, Bayan Poole."

"Mükemmel bir arkadaşlık içindeyim, lordum. Sıra dışı olmak söz konusu olduğunda, bence birbirimize çok yakışıyoruz."

"Evet."

Yol boyunca başka hiçbir şey söylemedi. Kapısına geldiğinde, kısa bir öpücük ve sert bir veda ile onu bıraktı.

"Yarın öğleden sonra sizi ziyaret edeceğim," dedi ve bekleyen faytona doğru ilerlerken geri döndü.

"Bir dakika, lordum," dedi kadın aynı derecede keskin bir sesle.

Durup omzunun üzerinden ona baktı. "Ne var?"

"Ginwilly Jack denen adamla tek başına uğraşmayacağını umuyorum. Bu çok tehlikeli olabilir."

"Hiçbir risk almayı düşünmüyorum." Merdivenlerden aşağı indi ve arabaya bindi.

O yalan söylüyor, diye düşündü merdivenleri çıkarken. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. O da kendisi kadar bağımsız biriydi. Onu kendisine olan endişesiyle bağlayamazdı. Sadece dikkatli olmasını dileyebilirdi.

Uyumaya hazırlanırken, sokaktaki araba seslerini dinledi ve Leo'nun kollarında yaşadığı muhteşem heyecanı düşündü. Onun arzusu çok açıktı ve çok güçlüydü. İyi ya da kötü, kendi tutku kapasitesinin farkına varmasını sağlamıştı.

Ama bu gece olanlara fazla anlam yüklememeliydi, diye düşündü. Leo'nun da kendisi kadar sevişmekten büyülenmiş olması çok şüpheliydi. O, fiziksel tutku konusunda kendisinden çok daha fazla deneyime sahip, en olgun çağındaki bir adamdı. Muhtemelen, o gece ilk kez keşfettiği hisleri sık sık yaşamıştı.

Bir büyücü.

Bir süre sonra Beatrice yanına kıvrıldı ve yorganı çenesine kadar çekti. Ne olursa olsun, kahramanlarına sık sık yaptıkları büyük hatayı yapmamalıydı. Duygusal tutkuyu gerçek aşkla karıştırmamalıydı.

BİR SAAT SONRA Leo, kalın ve karanlık bir sokak köşesinde bekleyerek kaldırım taşlarında düzensiz bot seslerini dinledi. Elinin altında Elf'in kulaklarının keskin bir dikkatle dikildiğini hissetti. Koyu renkli kürkünün altında pürüzsüz kasları gerildi.

"Henüz değil," diye mırıldandı Leo.

Fenerin titrek ışığı, yoğun siste hayalet gibi dans ediyordu. Hayalet gölgeler çılgınca etrafa yayılıyordu.

"Lanet olası piç." Ginwilly Jack, kadere karşı sarhoş bir şekilde protesto ederek sesini yükseltti. "Lanet olası piç. Nereye kayboldun? Bana güzel bir araba ve at takımına mal oldun, lanet olsun. Nereye gittin?"

Cevap olarak hiçbir mırıldanma duyulmadı. Jack yalnızdı. "Elf. Dur."

Dili sarkmış Elf, heyecanla sokak girişine doğru yürüdü ve Jack'in yoluna çıktı. Karanlık geçidin derinliklerinden Leo, fener ışığının köpeğin devasa kafasına ve kaslı omuzlarına yansımalarını izledi. Sarı ışıkta dişleri parladı. Elf'in deri tasmaındaki sivri uçlar ışıldadı.

"Bu da ne?" Jack sendeleyerek durduğunda, dengeyi kaybedip duvarın kenarına yaslandığında fener ışığı çılgınca titredi. "Çekil başımdan." Sesi ince bir çığlığa dönüştü. "Git buradan, lanet olası cehennem köpeği. *Çekil başımdan.*"

Elf kıpırdamadı. Gözleri fenerin ışığını yansıtıyordu. Boğazından derin bir hırıltı çıktı.

"Tanrı merhamet et." Jack duvar boyunca geri çekilmeye başladı. "Sen cehennemden gelen bir iblis misin?"

Elf yumuşak bir şekilde homurdandı ve bir adım öne çıktı.

"*Hayır!*" Jack çığlık attı.

Leo, sokağın girişine gitti. "Kaçmamamı tavsiye ederim Jack. Uzun zamandır avlanmadı. Bu sporu özlemiştir. Seni kaçan bir tavşan gibi yakalamaktan daha çok hoşuna gidecek bir şey olamaz."

"*Sen.*" Jack fenerini kaldırıp Leo'ya baktı. "Buraya nasıl geldin? Az önce burada değildin. O sokağı kendim aradım."

"Öyle mi?" Leo hafifçe gülümsedi. "Belki de yeterince dikkatli bakmadın."

"Sen orada değildin." Jack'in sesi panikle tizleşti. "Orada olamazdın."

"şu anda buradayım ve seni ilgilendiren tek şey bu."

"Lanet köpeğini geri çağır."

"Henüz değil. Sana sormak istediğim bazı soruların cevaplarını istiyorum, Ginwilly Jack. Hızlı ve dürüst cevaplar verirsen, köpeği geri çağırabilirim."

Jack bir adım daha geri çekilmek istedi, ama Elf düşük bir uyarı sesi çıkardığında donakaldı. "Lanet olsun, boğazımı parçalayacak."

"Yapabilir, ama yapmayacak." Leo durakladı. "En azından ben emir verene kadar."

"Bakın," diye yalvardı Jack. "Daha önce olanlar sadece iş meselesiydi, efendim. Sizin konumunuzdaki bir adam işin nasıl yürüdüğünü anlar. Kişisel bir şey yok. Bir iş için para aldım, hepsi bu."

"Sana kim ödedi?"

"Adını bilmiyorum. Sadece fırsatını bulduğumda seni alıp buraya getirmem söylendi. Seni buradan çok uzak olmayan bir sokağa götürecektim."

"Sonra ne olacaktı?"

"Bir adamın sizi almaya geleceği söylendi. Sizi götürmeden önce bana ödeme yapacaktı."

"Peki ya benimle birlikte olan kadın? Ona ne oldu?"

Jack homurdandı. "O önemli değildi. Adam onu istemiyordu. Yolda bir yerde onu bırakacaktım. Ama sen onun bacaklarının arasında olmaya dalmışken bana sorun çıkarmayacağını düşündüm."

"Sana ödeme yapacak olan adam, neye benziyor, biliyor musun?"

"Hayır. Onu hiç görmedim, size söylüyorum. Ve bu doğru, efendim." Jack gergin bakışlarını Elf'e çevirdi. "Bana da iyi para vaat edilmişti. Ama siz

Kaçtığınız için. Ve biri yeni arabamı ve atlarımı çaldı. İyi bir gecenin emeğini mahvetmek tam soyluların işi."

"Bu gece seni işe alan kişi için başka iş yaptın mı?"

"Hayır, yemin ederim," dedi Jack çabucak. Çok çabucak. "Bundan emin misin?"

Elf'in dudakları geri çekilerek etkileyici dişlerini daha fazla ortaya çıkardı.

Jack birkaç kez gözlerini kırptı ve durumunu yeniden değerlendirdi. "Şey, bir tane daha küçük iş vardı. Sana göz kulak olmamı isteyen bir mesaj aldım. Seni ve bayan arkadaşını parka kadar takip ettim. Genelev sahibiyle buluştuğunuzu gördüm."

"Raporunu nasıl verdin?"

"Bir çocuk geldi. Beni görmeye gönderildiğini ve ne gördüğümü soracağını söyledi.

Ona anlattım ve kaçtı. Sanırım beni tutan adama anlattı." "O zaman sana nasıl ödeme yapıldı?"

"O öğleden sonra arabamda biraz para buldum." Jack omuz silkti. "İşin ücreti bu olmalı diye düşündüm."

"Başka bir şey var mı, Jack?"

"Söyleyecek başka bir şeyim yok, efendim." Jack, Leo'ya yalvaran gözlerle baktı. "Hayvanını geri çağır. Yemin ederim, bu kanlı olayla artık ilgilenmek istemiyorum. Ne kadar para olduğu umurunda değil."

Leo, onun doğruyu söylediğini düşündü. Ginwilly Jack için tüm bu olay bir iş meselesiydi, başka bir şey değil.

"Artık gidebilirsin, Jack," dedi. "Köpek bu gece boğazını kesmeyecek. Ama bir daha karşımıza çıkarsan, bu kararı yeniden gözden geçirebiliriz."

"Gidebilir miyim?"

"O gün parkta gördüklerini ve hanımımın adını asla ağzına almayacağına söz verirsen."

"Sana sonsuz şeref sözü veriyorum. Her şeyi unuttum. Her şeyi."

"Git artık."

Jack'in bakışları Elf ve Leo arasında gidip geldi. Korkusu ve inanamama hali açıkça belliydi. "Bu benimle oyun oynadığın bir oyun değil, değil mi? Eğer ona sırtımı dönersem, cehennem köpeğinin beni parçalamayacağına söz veriyorsun, değil mi?"

"Söz veriyorum." Leo gülümsemeden gülümsedi. "Unutma Jack, güvenilebileceğin tek şey benim sözümdür. Eğer sen sözünü tutmazsan, seni bulana kadar durmayacağıma yemin ederim."

Jack ona baktı. Ağzını bir kez, iki kez açıp kapattı. Sonra, cin'in yaptığı kadar bile beceriksizce bir hızla döndü. Fener sallanarak caddeden kaçtı.

Leo, ışık sisin içinde kaybolana kadar bekledi. Sonra yumuşakça ılık çaldı.

Elf ona doğru gitti. Leo eğilip köpeğin kulaklarının arkasını okşadı. "Görünüşe göre sonunda birini ciddi şekilde kızdırmayı başardım, Elf. Ama Mad Monks sosyal becerileriyle hiç tanınmazlar."

BAŞKA BİR GERİLEME.

Müzenin yeni sahibi eldivenli elini sıkıp mumun aleviye baktı. Kendi çapında, bu hata Glassonby'nin erken ölümüne yol açan hatadan daha rahatsız ediciydi. Kendi planlarını gerçekleştirmek için başkalarına güvenmek zorunda kalmak talihsiz bir durumdu.

Ve şimdi, Mad Monk ve kadının sihirle kaçtığına dair söylentiler dolaşıyordu.

Büyü. İmkânsız. Ama her zaman böyle hikâyelere inanacak kadar aptal insanlar vardı. Monkcrest'in bu işe karışmayı seçmesi tam bir talihsizlikti.

Su saati gölgelerin içinde yumuşak bir şekilde damlıyordu. Zaman azalıyordu.

Bir an için mum alevi çok parlak yanıyor, cehennemden çıkmış bir fener gibi görünüyordu.

Yeni sahibi, paniğe dönüşmek üzere olan endişesini yatıştırmak için birkaç derin nefes aldı. Aklı başına geldi.

Belki de Monkcrest'in bu işe karışması o kadar da kötü bir alamet değildi. Onun kasabada olması, Yüzüklerin izini sürdüğünün güçlü bir kanıtıydı. Onları bulabilecek tek kişi Çılgın Keşiş'ti.

Farklı bir yaklaşım denemenin zamanı gelmişti.

Birkaç nefes daha alıp verdikten sonra alev yavaşça normale döndü.

Sonunda her şey yoluna girecekti. Bu plana çok fazla zaman ve emek harcanmıştı. Başarısız olamazdı.

BEATRICE, Trull Müzesi'nin girişinde sallanan tahta tabelayı *inceledi*. Soluk harflerle yazılmış tabelada, müzenin öğlen saatlerinden akşam beşine kadar halka açık olduğu yazıyordu.

Yaşlı bir kapıcı kapıyı açtı. Ücret ödeyecek bir müşteri geldiği için pek memnun görünmüyordu.

"Kısa bir süre sonra kapanacağız," dedi.

"Tabelada saat beşe kadar açık yazıyor. Saat daha dört."

"Burayı bana uygun olduğu sürece açık tutarım, bir dakika bile fazla değil."

Beatrice kaşlarını kaldırdı. "Bay Trull, çalışma saatlerinizin güvenilir olmadığını biliyor mu?"

"Bay Trull birkaç ay önce bir araba kazasında öldü. Yeni bir yönetim var."

"Anlıyorum. Yeni sahibi çalışma saatlerinizle ilgili politikanızı biliyor mu?"

Kapıcı gözle görülür şekilde neşelendi. "Yeni sahibi hiç gelmez, en azından ben görevdeyken gelmez. Tüm talimatları bankacılar aracılığıyla gönderir. Bu eski müzeye dikkat etmekten daha önemli işleri vardır herhalde."

"Anlıyorum." Beatrice çantasından birkaç bozuk para çıkardı. "Bir bilet almak istiyorum, lütfen."

"Kapanış zili yakında çalacak, unutmayın." "Aklımda olsun."

Beatrice, adamın onu oyalamak için başka bir bahane bulamadan bileti elinden aldı ve loş ışıklı ilk odaya girdi. Küf kokusu burnunu buruşturdu. Karanlık odayı dolduran cam kapaklı vitrinlere bakındı.

Vitrinlerdeki nesnelere daha yakından bakmak ilginç olurdu, diye düşündü, ama bugün vakti yoktu. Etrafta kimse olmadığını görünce, hızla yan odaya girdi.

O oda, ilk odadan daha da karanlıktı ve müze ziyaretçileri de yoktu. Zarif siyah giysili bir hanımefendiye ait hiçbir iz yoktu.

Beatrice bir terslik olup olmadığını merak etti.

Madame Virtue'nun notu, kırk beş dakikadan az bir süre önce şehir evinin mutfak kapısına ulaşmıştı. Beatrice, notu tedirgin bir heyecanla okumuştı.

Bayan Poole:

Acilen görüşmemiz gerekiyor. Parkta konuştuğumuz konu hakkında tekrar konuşmak istiyorum. İtibarınız için, aynı yerde bulunmamızın dikkat çekmeyeceği halka açık bir yerde buluşmamızı öneririm. Saat dörtte Bay Trull'un müzesinde?

Saygıla
rıml
a, V

Winifred ve Arabella, not geldiğinde sosyal ziyaretlerdeydiler. Beatrice, bütün gün Leo'dan tek kelime bile duymamıştı. Kısacası, danışacak kimsesi yoktu. Zorunlu bir karar vermek zorunda kalmıştı. Aslında tek bir seçenek vardı.

Bayan Cheslyn'e, neredeyse unutmuş olduğu bir randevusu olduğunu söyledi. Dikkat çekmemek için peçe takarak Trull'un evine doğru yola çıktı.

Şimdi, devasa odada tek başına dururken, ilk kez gerçek bir tereddüt yaşadı. Ne kadar beklemesi gerektiğini merak ediyordu. Madam Virtue'nun fikrini değiştirip değiştirmedini ya da sadece geciktiğini bilmenin bir yolu yoktu.

Beatrice, ona on beş dakika daha süre vereceğine karar verdi. Bu arada, bazı vitrinleri incelemek için bu fırsatı değerlendirecekti. Trull's'ta bir tur atacağına kendine söz vermişti.

Dolapların arasında yavaşça yürüdü, arada sırada durup içindeki tuhaf eserleri inceledi. Garip oyma saplı bir dizi bıçak gözüne çarptı. Daha iyi görmek için yaklaştı.

Gözünün ucuyla, odanın uzak köşesinde garip bir açıyla duran devasa bir vitrin gördü. Vitrinin konumu tuhaftı. Sanki duvardan kısmen uzaklaştırılmış gibiydi. Sonra arkasında karanlık bir açıklık gördü.

O anda onu saran kötü his çok güçlüydü. O kadar ısrarcıydı ki, dönüp müzenin ön kapısına doğru kaçma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

*Kendine gel, Beatrice. O sadece duvardaki bir açıklık.
Belki başka bir sergi odasına açılıyordur.*

"Kim var orada?"

Dolabın arkasındaki karanlıktan yumuşak bir inilti duyuldu.

"Tanrım." Beatrice ileri atıldı. "Madame Virtue? Siz misiniz?"

Cevap yoktu. Beatrice dolaba ulaştı ve durdu. Kendini bir merdivenin tepesinde buldu. Aşağıdaki oda o kadar karanlıktı ki, merdivenin son basamağını görmek imkansızdı.

Merdivenlerin altından başka bir inilti duyuldu.

Beatrice etrafına bakındı. Duvarda bir şamdan vardı. Orada yanan mumu kapıp yukarı kaldırdı ve odanın içine bakmak için aşağıya doğru uzattı.

Taş merdivenlerin dibinde yatan tanıdık silueti zar zor seçebildi.

"Bay Saltmarsh." Beatrice, sesi bir sonraki odaya ulaşacak şekilde yükseltti. "Porter, çabuk gel. Burada yaralı biri var."

Cevap beklemeden merdivenlerden inmeye başladı.

Aşağıya yarı indiğinde, taşa sürtünen ahşap sesiyle ağır dolap ağır ağır yerine geri döndü ve duvardaki açıklığı kapattı.

"Hayır, dur!" diye bağırdı Beatrice. "Kapatma!"

Yukarıdaki odadan gelen son ışık da kaybolunca, dönüp merdivenleri koşarak çıktı.

"Aşağıda biri var," diye bağırdı. Cevap yoktu.

Mumu yere bıraktı ve tüm gücüyle dolabın arkasına itti. Dolap yerinden kıpırdamadı. Kalın tahtaya iki yumruğuyla vurdu.

Kimse gürültünün ne olduğunu görmek için gelmedi. Beatrice, dirençli dolapla uğraşarak enerjisini boşa harcamayı bıraktı.

O ve Graham Saltmarsh, yeraltı odasında birlikte mahsur kalmışlardı.

Bölüm 12

"Dikkatli olun," dedi efendi. "Bu duvarların içinde gizlenen zincirli hayaletler yüzyıllardır beslenmemiş."

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON IKINCI BÖLÜMÜNDEN ALINTI.

"Lanet olsun, Moncrest, neden yine benim dükkânımda? Bu Yüzükler meselesinden haberim olmadığını sana söylemiştim." Sibson'ın bıyıkları tiksinti ile seğirdi. "Üstelik, senin gibi saygın bir adamın böyle aptalca bir şeyle zamanını boşa harcadığına inanmıyorum. Yüzükler aptalca bir efsaneden ibarettir."

"Bazen efsaneler, içlerinde bir parça gerçeklik olduğu için yaşar." Leo, Sibson'ın tozlu vitrinlerinden birinde eski bir madalyonu inceledi. "Hiçbir söylenti duymadığınıza inanmıyorum. Bu tür dedikodular sizin için anne sütü gibidir, Sibson."

Sibson'ın gözlerinde yoğun bir merak parladı. "Yasak Yüzüklerin Londra'da olduğuna gerçekten inanıyorsun mu?"

"Yüzüklerin var olduğuna bile emin değilim." Leo madalyondan gözlerini kaldırdı. "Ama bence oldukça tehlikeli olabilecek biri onların gerçek olduğuna inanıyor. Ve bence o kişi onların burada, kasabada olduğuna da inanıyor. Bu da seni tehlikeye atıyor, Sibson."

"Ben mi?" Sibson'ın kaşları yukarı kalktı. Parmakları tezgahın üzerinde dans etti. "Neden tehlikede olayım? Benim bu işin hiçbir alakası yok."

"Ama Yüzüklerin peşindeki kişi bunu biliyor mu?" diye sordu Leo yumuşak bir sesle. "Sonuçta belli bir ünün var."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sibson, henüz neler olduğunu bilmiyorum, ama bir adamın, Yüzüklerin sahibi olduğunu düşünen biri tarafından öldürülmüş olabileceğine inanmak için nedenlerim var."

Sibson'ın gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. "Lord Glassonby'den mi bahsediyorsun?"

"Evet. Sen ve ben bu tür konularda çok deneyimliyiz. İki yüzük gerçekten varsa, bunların değeri sadece ilginç antikalar olmalarından kaynaklanıyor, muhteşem bir hazinenin anahtarı oldukları için değil. Ama geçmişte insanlar değerli bir kalıntı elde etmek için cinayet işlemişlerdir."

"Sana yemin ederim, Yüzükler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Umarım, kendi iyiliğin için bana doğruyu söylüyorsundur. Eski bir müşterin olarak sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Bu işe karışma, Sibson."

"İçiniz rahat olsun, Yüzükler meselesine karışmak gibi bir niyetim yok. Size söyledim, onların var olduğuna bile inanmıyorum. Glassonby'nin elinde Yüzükler varsa, bunlar kesinlikle sahteydir."

"Olabilir, ama erkekler de dolandırıcılık yüzünden öldürülmüştür." Leo kapıya doğru yürüdü. "Unutma ki, eserler dünyasında belli bir ünün var. Ciddi koleksiyoncular senin kötü şöhretli arka odandan haberdar. Birisi senin bir şey bildiğinden şüphelenirse, başın büyük belaya girebilir."

Sibson'ın gözleri endişeyle büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

Leo kapıyı açtı. "Sadece kuzeye bir seyahat ya da belki de deniz kenarına uzun bir gezi yapmayı düşünmenizi tavsiye ediyorum."

"Tanrım, efendim." Sibson'ın yüzü morardı. "Kasabayı terk etmemi mi öneriyorsunuz?"

"Sadece Yüzükler meselesi çözülene kadar." Leo gülümsedi. "Sırf birisi senin çok şey bildiğin için yanlış bir sonuca vararak seni öldürürse çok yazık olur. Arka odanda ara sıra gezinmeyi özlerim."

Leo hafif sisin içine adım attı ve Sibson felç geçirmiş gibi görünen halinden kurtulamadan kapıyı arkasından kapattı.

Leo öğleden sonraki işinden memnundu. Buraya Sibson'a daha fazla baskı uygulamak için gelmişti ve amacına ulaştığını düşünüyordu. Sibson'ın sinirli mizacı çabucak çökecekti. Bir şey biliyorsa, ya konuşacak ya da kasabayı terk edecekti. Her iki seçenek de bilgi sahibi olmasını sağlayacaktı.

Cunning Lane boyunca yürüdü ve Clarinda'nın kapısının karşısına geldi. Clarinda yerinde değildi. Kendi tavernasına sahip olma ihtimalinin, eski mesleğini bırakmanın mali açıdan güvenli olduğuna ikna edip etmediğini merak etti. Belki de şu anda Drunken Cat'te, satın alma şartlarını görüşüyordu.

Beatrice sayesinde, yakında Clarinda'nın başka bir kariyer kurmasına yardım edecekti. Yeni ortağıyla olan ilişkisi, bitmek bilmeyen sürprizler dizisi getirdi.

Saatini cebinden çıkardı ve saate baktı. Dörtü biraz geçmişti. Saatler, farkında olmadan çok hızlı geçmişti. Günün çoğunu, çalınan antik eserlerin yeraltı dünyası hakkında araştırmalarla geçirmişti.

Ayrıca, Madam Virtue'ye de Sibson'a gönderdiği uyarıya benzer bir mesaj gönderdi. *Bu olay hakkında bir şey biliyorsanız, çok dikkatli olun. Birisi sizin çok şey bildiğinizi düşünebilir.*

Adımlarını hızlandırdı. Beatrice ile konuşacak çok şeyi vardı. Acele ederse, saat beşte onu parka gezmeye çıkarabilirdi. Şanslıysa, konuşmak için تنها bir yer bulabilirlerdi. Ve belki de konuşmaktan çok daha fazlasını yapabilirlerdi.

Bu tür ilişkilerin son derece garip olabileceği aklına geldi. Aşk için her zaman rahat bir yer bulmak gerekiyordu.

. Bir şeyden emindi. Clarinda'nın odasını ikinci kez ödünç almaya niyeti yoktu. Beatrice en iyisini hak ediyordu.

Onu yakında görecektik olması onu tekrar gülümsetti. Hayır, gülümseme değil, diye düşündü üzüntüyle. Aynaya baksaydı, muhtemelen yüzünde aptalca bir sırıtış görürdü.

Küçük bir coşku patlamasının ardından ihtiyatlılık geldi. Bugünkü ruh halini tam olarak anlayamadığını fark etmek onu rahatsız etti. Dün geceki sevişmenin onu alışılmadık bir şekilde tatmin ettiği doğrudur. Ama tutku genellikle çok kısa süreli bir canlandırıcıydı. Geçmişte bununla yeter deneyim yaşamıştı ve sınırlarını biliyordu.

Cinsel bir ilişkinin fiziksel ihtiyaçlarını kısa bir süre için tatmin edebileceğini biliyordu. Ama bu tür ilişkilerin bugün yaşadığı kalıcı mutluluk hissini vermediğini de çok iyi biliyordu.

Yine on sekiz yaşındaydı, dünya ayaklarının altında uzanıyordu ve gelecek olasılıklarla parıldıyordu.

Çözülmemiş soruları zihninin uzak bir köşesine itti. Bekleyebilirdi. Son zamanlarda ikinci ergenliğe girdiğini düşünmekten daha önemli işleri vardı.

Köşeyi döndü ve Cunning Lane ile bir sonraki dolambaçlı sokağı birbirine bağlayan dar geçide girdi.

Bu mahalleyi oldukça iyi tanımaya başladığını düşündü. Dr. Cox'un eczanesi buradan çok uzak değildi.

"MR. SALTMARSH, YAŞIYORSUNUZ." Beatrice mumları soğuk taş zemine koydu ve Graham'ın yanına diz çöktü. "En kötüsünü düşündüm."

"Ben de öyle, doğrusu. Gözlerimi açıp seni gördüğümde, artık bu fani dünyada olmadığımı sandım." Loş ışıktaki baykuş gibi gözlerini kırpı. "Neredeyiz biz?"

"Sanırım müzenin depo odalarından birinde." Kız, nazikçe onun başını yokladı. "Düşerken boynunu kırmadığın için çok şanslısın."

boynunu kırmadığın için çok şanslısın."

"Düşmek mi?" Adam ona şüpheyile baktı. "Ne düşmesi? Merdivenden düştüğümünden eminim. Öyle olsaydı kemiklerim kırılır, kafamda şişlik olurdu."

Ağzının çevresinde hoş olmayan bir koku olduğunu fark etti. Topuklarının üzerine oturdu. "Yaralanmadınız mı?"

"Hiç yaralanmadım, teşekkürler." Oturmak için kendini zorlarken yüzünü buruşturdu. Dikkatlice elini arkasına uzatıp beline dokundu.

Beatrice kaşlarını çattı. "Acı çekiyor gibi görünüyorsunuz, efendim."

"Soğuk zeminde yatmaktan biraz tutulmuş, hepsi bu." Elini karnına götürdü. "Ama midem çok garip hissediyor. Gözlüğümü görüyor musun?"

Beatrice mumu aldı ve yere baktı. Yakınlarda altın çerçeveli bir şey parladı. "İşte burada." Gözlüğü taşların üzerinden aldı ve Beatrice'in eline verdi. "Kırılmamış bile. İnanılmaz."

"Bu, merdivenlerden düşmediğimi kanıtlıyor." Saltmarsh gözlüğü burnuna taktı. "Gözlüğüm bu kazadan sağ çıkamazdı."

"O zaman nasıl oldu da burada yerde yatıyorsunuz, efendim?"

Birkaç kez daha gözlerini kırptı. "Bilmiyorum. Kapıcıdan bilet aldığımı hatırlıyorum, oldukça nahoş bir adamdı. Bugün erken kapatacağını söyledi. Ayrıca bana oldukça kötü bir fincan çay sattı. Son hatırladığım şey, sahte olduğunu düşündüğüm Zamarian eserlerinin sergilendiği vitrine eğilip bakmak."

Beatrice dikkatlice burnunu çekti. "Bay Saltmarsh, çay konusunda..."

Karnına hafifçe dokundu ve yüzünü buruşturdu. "Bunu konuşmak istemiyorum. Sanırım mideme dokundu."

"Bana uyuşturucu verilmiş olabileceğinizi düşünüyorum, efendim."

Ona baktı. "Uyuşturulmak mı? Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

Beatrice ayağa kalktı. "Bunu sonra düşünürüz. Öncelikle buradan çıkmalıyız."

"Evet, tabii. Saat oldukça geç olmalı." Saltmarsh, garip bir hareketle ayağa kalktı. Dengede kalmak için yakındaki bir dolabın kenarını tuttu. "Bana bir dakika verin, o merdivenleri tırmanabilirim."

"Çıkmanın bir anlamı yok. Yukarıdaki giriş çok ağır bir dolapla kapatılmış. Bu taraftan açmak için bir kol varsa, çok iyi gizlenmiş. Ben bulamadım."

"Ne yapacağız?"

"Bu odadan çıkmak için başka bir yol bulmalıyız, yoksa sabaha kadar burada mahsur kalacağız."

Saltmarsh gözle görülür bir şekilde irkildi. "Tanrım. Sabahleyin burada birlikte bulunmamızın sonuçlarının çok kötü olabileceği şimdi aklıma geldi."

"Dul olmanın avantajlarından biri, Bay Saltmarsh, itibarım hakkında aşırı endişelenmeme gerek olmamasıdır."

"Bu sizin için doğru olabilir, Bayan Poole," dedi çok sakın bir sesle, "ama Bayan York o kadar güvende olmayabilir."

Beatrice sessizleşti. Adam haklıydı. "Neyse ki, sizin sağduyunuza güvenebilirim."

"Bayan Poole, sizi temin ederim, sırrınızı ifşa etmektense ölmeyi tercih ederim, ama başka kimsenin bundan haberi olmadığını varsayamayız. Bariz olanı söylemek istemem, ama söylemek zorundayım."

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

Çenesi sıkılaştı. "Sizin Amelia York'un yazarı olduğunuzu keşfedebildiysem, başkası da aynısını yapmış olabilir."

Beatrice inledi. "Buradan çıkmamız için tek neden benim itibarım değil, efendim."

"Başka ne kadar güçlü bir neden olabilir?"

"Bizi buraya kilitleyen kişinin, bizi yakın zamanda, hatta hiç çıkarmaya niyeti olmadığı ihtimali."

Saltmarsh'ın yüzü soldu.

LEO, Bayan Cheslyn'e giderek artan bir öfkeyle baktı. "Ne demek Bayan Poole evde değil? Nerede bu kadın?"

"Üzgünüm, efendim. Bilmiyorum. En azından kesin olarak bilmiyorum. Bana planlarını ayrıntılı olarak anlatma alışkanlığı yoktur. Ve işte bu, efendim, buradaki sorunun özü. Güvenilir, kesin bir program verilseydi..."

"Ne kadar önce çıktı? Nereye gitti? Ne zaman dönmeyi planlıyordu? Yürüyerek mi çıktı, yoksa taksi mi çağırdı?"

Bayan Cheslyn sorgulama karşısında geri çekildi. "Bayan Poole bu tür konularda genellikle oldukça belirsizdir."

Leo onu eşikten geçerek takip etti. "Başka biri onunla birlikte gitti mi? Onu arayan oldu mu? Arabayla mı gitti?"

"Hayır, efendim." Bayan Cheslyn koridora doğru daha da geri çekildi. "Yalnız çıktı. Randevusu olduğunu söyledi."

Aklına bir düşünce geldi. "Peçeli miydi?"

Bayan Cheslyn'in gözleri büyüdü. "Evet, efendim, taktı. Nasıl bildiniz?"

En kötü korkuları doğrulandı. Beatrice bir şeye bulaşmıştı. "Lady Ruston nerede?"

"O ve Bayan Arabella, Bay Burnby ve Leydi Hazelthorpe ile birlikte parka gezmeye gittiler." Bayan Cheslyn saate umutsuz bir bakış attı. "Beşten biraz önce çıktılar. Bir saat kadar daha dönmezler."

Leo onun yanından geçerek, "Bayan Poole'un çalışma odasında bekleyeceğim," dedi.

"Salonda çok daha rahat edersiniz, efendim. Çay tepsisini getireyim."

"Çayı boş ver. İstemiyorum." Leo koridordan geçip Beatrice'in çalışma odasının kapısını iterek açtı.

Arkasından Bayan Cheslyn içini çekerek, "Düzgün bir program olsaydı böyle şeyler olmazdı," dedi.

"DİKKAT EDİN, Bayan Poole." Saltmarsh, karanlıkta ona bakarken mum ışığı gözlüklerinde dans ediyordu. "Düşerseniz, şu anki halimizden daha kötü bir duruma düşeriz."

"Bu lanet şeyi neredeyse çıkardım." Beatrice, büyük, ağır oymalı bir dolabın üstüne çömelmiş, süslü metal ızgarayı gömülü olduğu taştan çıkarmaya çalışıyordu.

Saltmarsh'ın sağlam bastonu ona kaldıraç görevi gördü. Neyse ki ızgarayı yerinde tutan demir pimler çoktan paslanmıştı.

Yirmi dakika önce, odayı dikkatlice inceledikten sonra, tavana yakın duvarda büyük bir ızgara fark etmişti. Bunun, yeraltı odasına temiz hava sağlamak için yapılmış bir kanalın açığı olduğu sonucuna varmıştı.

Saltmarsh, zehirli çayın etkisinden dolayı çok sersemlemiş olduğu için, Beatrice dolabın üstüne tırmanacağını söylediğinde itiraz edemedi.

"O ızgaranın arkasındaki kanalın dışarıya çıktığını nereden biliyorsun?" diye sordu Saltmarsh tedirgin bir şekilde.

"Havanın hareketinin mumun titremesine neden olduğunu görmüyor musun?" Dizinin yanındaki dolaba koyduğu hızla küçülen mumun yönüne başını salladı. Alev, ızgaradan gelen zayıf esintiyle dans ediyordu. "Nem kokusu alıyorum ve sisin tadını neredeyse alabiliyorum."

Baston için minnettardı, ama gerekirse çıplak elleriyle bile ızgarayı söküp çıkarırdı. Ne pahasına olursa olsun odadan çıkmak istiyordu. Orada geceyi geçirme düşüncesi, durumun gerektirdiğinden çok daha fazla endişeyle doldurdu.

Eski atmosferlere karşı duyarlılığının bu kadar alevlenmesi için çok talihsiz bir zamandı, diye düşündü. Bu seferki tepkisi her zamankinden çok daha rahatsız ediciydi. Sanki görünmez bir canavar odada dolaşıyormuş gibi duyuları tedirgindi.

Daha önce hiç bu kadar aşırı bir aciliyet hissetmemişti. Kendisini sürükleyen, zar zor bastırabildiği çaresizliği açıklayamıyordu.

Leo, evde olmadığını fark ettiğinde endişelenecek miydi? Tabii onu aramaya zahmet ederse.

Onun düşüncesi, onu derme çatma kaldıracına ağır bir şekilde bastırdı. Bugün kesinlikle ona saygısını göstermek için hiçbir çaba sarf etmemişti. Ondan bir buket çiçek bile almamıştı.

Eski metal parça gıcırdadı. Çökmekte olan harçtan toz bulutu yükseldi.

Beatrice, bir beyefendinin, bir bayana çılgınca ve tutkuyla seviştikten sonraki gün en azından onu ziyaret etmek için zaman bulması gerektiğini düşündü.

"Bayan Poole, bence biraz ilerleme kaydediyorsunuz."

"Evet, sanırım." Kendini konsantre olmaya zorladı. Leo'ya karşı hissettiklerini daha sonra düşünmek için yeterince zamanı olacaktı. Bu duygular, her ne kadar çalkantılı olsalar da, bu odadan çıkmak için bu kadar istekli olmasının sebebi değildi.

Sağlıksız atmosfer gittikçe yoğunlaşıyor gibiydi. Orada ne kadar uzun kalırsa, bunu o kadar fazla hissediyordu. Titreyen mum ışığının ulaşamadığı gölgelerin içinde derin, delici bir soğukluk hissetti. Bu soğukluğun dolaplardaki bazı eşyalardan yayıldığını yemin edebilirdi.

Kendine hakim ol, Beatrice. Hayal gücün çok çalışıyor.

Korku ve gizem romanları yazmaya fazla mı kapılmıştı acaba?

LEO, Beatrice'in masasını hızlı ve metodik bir hassasiyetle aradı. İlk çekmece hiç direnmeden açıldı. İçindekileri hızla karıştırdı: düzgünce istiflenmiş boş kağıtlar, bir makas ve iki eski kalem ucu.

Çekmeceyi sertçe kapattı ve bir sonrakini açtı. İçinde başka bir kağıt yığını vardı, ama bu sayfalar boş değildi. Her biri birkaç satırlık net ve zarif el yazısıyla doluydu. Düşünmeden, en üstteki sayfanın ilk birkaç satırını otomatik olarak okudu.

Korkunç buhar, kaynayan havuzun yüzeyinden yükselerek mezar odasını doldurdu. Garip bir şekilde parlayan sisin ortasında korkunç bir figür belirdi. Yavaşça şekillenerek önce ağzı açık bir mağara gibi görünen bir ağız, ardından cehennem alevleriyle yanan iki büyük göz ortaya çıktı...

"Görüyorum ki sevgilinden bazı sırlarını saklamışsın, tatlım." Leo çekmeceyi kapattı ve yakındaki kitap rafındaki üç deri ciltli kitaba düşünceli bir şekilde baktı. Her birinin üzerine altın harflerle yazılmış bir isim vardı. York.

"Gözlem yeteneğim bu kadar mı?"

Bir sonraki çekmeceyi sertçe çekti. Çekmece kıpırdamadı. *Bir dahaki sefere sevgilimi ziyaret ettiğimde kilit açma aletlerimi getirmeyi unutmayacağım.*

Anahtarı aramak için duraksamadı. Botlu topuğunu masanın kenarına dayadı ve kolu sertçe çekti.

Küçük kilit, neredeyse hiç ses çıkarmadan açıldı. Çekmece açıldı. Leo içine baktı ve kalemler, mürekkep hokkası, bir cetvel ve düzgünce katlanmış bir not gördü.

Mektubu çıkardı ve hızlıca okudu. Sonra V şeklinde imzaya baktı.

"Lanet olsun. *Bayan Cheslyn.*"

Hizmetçi kapıda belirdi. Elleri önlüğünde kıvrılmıştı. "Evet, efendim? Bir sorun mu var, efendim?"

"Evet. Çok kötü bir şey oldu. Kanlı dişli hanımınız tek başına Trull Müzesi'ne gitmiş." Notu buruşturup bir kenara attı. "Onu almaya gidiyorum."

"Anlıyorum, efendim." Bayan Cheslyn, pes etmiş bir tavırla ona baktı. "Programda başka değişiklik olacak mı?"

"Evet. Bayan Poole ile geri döndüğümde bir şişe brendi hazırlayın. İçimden bir ses ihtiyacım olacağını söylüyor."

"Yemin ederim, siz benim için bir ilham kaynağısınız Bayan Poole." Saltmarsh, ızgaranın arkasında ortaya çıkan geniş taş kanala beceriksizce tırmandı. "Hiç bu kadar olağanüstü cesaret ve kararlılığa sahip bir kadın görmedim. Siz, kendi kahramanlarınızdan birinin canlı görüntüsüsünüz."

"Teşekkür ederim, Bay Saltmarsh, ama sizi temin ederim ki, o korkunç odada geceyi geçirme ihtimaline karşı bu kaçış yolunu seçmek için büyük bir cesaret gerekmedi."

Beatrice ayağa kalktı ve mumu havaya kaldırdı. Eski geçit şaşırtıcı derecede genişti. Hava kanalıdan çok bir koridor gibi, diye düşündü.

"Endişelerinizi çok iyi anlıyorum. Sabah birlikte bulunursak sonuçları düşünmek bile istemiyorum." Saltmarsh ayağa kalktı ve şiddetli bir şekilde hapşırды. "Affedersiniz." Cebinden büyük beyaz bir mendil çıkardı. "Tozdan."

"Evet, oldukça kalın, değil mi?" Beatrice, yerde biriken kir ve enkaz tabakasına baktı. "Uzun zamandır buradan kimse geçmemiş galiba."

Saltmarsh, etrafını hayretle inceledi. "Gizli bir geçit. Muhtemelen yüzyıllar önce inşa edilmiş, sonra kapatılmış ve unutulmuş. Tıpkı romanlarındaki gibi. *Mallory Hall'un Hayaleti'ndeki* sahneyi hatırlıyor musunuz? Kahraman gizli bir kapıyı açar ve kendini gizli bir geçitte bulur."

"Tabii ki hatırlıyorum. Ben yazdım." Beatrice koridorda ilerlemeye başladı. "Gelin, Bay Saltmarsh. Oyalanmayalım."

"Sanırım birkaç fareyle karşılaşmamız gerek," dedi mutsuz bir şekilde.

"Umarım yoktur. Romanlarımda hiç fare kullanmam. Bence atmosfere ilginç bir hava katmıyorlar."

LEO, Trull Müzesi'ne vardığında müzenin gece için kapalı olduğunu gördü. Bir kapıcı bulmak umuduyla merdivenleri çıktı ve ön kapıyı sertçe çaldı. Cevap yoktu.

Bir sonraki hamlesini düşündü. Hoş olmayan bir korku hissi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sis hızla çöküyor, günün kalan az ışığını da yok ediyordu.

Beatrice, onun geldiği yoldan farklı bir yoldan eve güvenle dönmüş olabilirdi. Kendini, onun evine koşarak geri döndüğünü ve onu elinde bir fincan çay ile şöminenin önünde rahatça otururken bulduğunu hayal etti.

Ama ya evde değilse?

Müzenin merdivenlerinden yavaşça indi. Bu durumdan hoşlanmamıştı. Bir sonraki durağı Rod'un eviydi. Beatrice'e notu gönderen kişiye uğrama zamanı gelmişti.

Caddenin karşısına geçti. Madame Virtue'nun evine taksiyle gitmektense yürümek daha hızlı olurdu, çünkü taksi sis yüzünden yavaşlayacaktı.

Adımlarını hızlandırdı. Dün gece Ginwilly Jack, Beatrice'e ilgisi olmadığını açıkça belirtmişti. Onu kaçırmaması için ona para veren kişi onu istemiyordu. Leo, Beatrice'in nispeten güvende olduğunu varsaymıştı. Ancak Yüzükler meselesi her geçen gün daha da karmaşık hale geliyordu. Hiçbir şey kesin değildi, özellikle de Beatrice'in güvenliği.

Lanet olsun. Onun eşitlik ve bağımsızlık konusundaki ısrarından bıkmıştı. Her ortaklıkta birinin üstün olması gerekiyordu.

Dönen sisin içinden, üç adım ötesinde ilk siluet belirdi. Leo içgüdüsel olarak elini paltosunun cebine soktu ve parmakları tabancayı kavradı. Sonra ikinci silueti gördü. Peçeli bir kadındı.

"Beatrice?"

"Leo. Yani, lordum. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Lanet olsun." Arkadaşına bir bakış attı. "Saltmarsh?"

"Monkcrest." Saltmarsh, zarif kesimli ceketinin kolunu silkeledi ve hemen ardından hapşırdı. "Affedersiniz. Tozdan."

Leo onu görmezden gelerek Beatrice'in kolunu demir gibi kavradı. "Tanrı aşkına burada neler oluyor?"

"Çok uzun bir hikaye, Leo. Anlatmadan önce hep birlikte benim evime gidelim. Bay Saltmarsh ve benim acilen bir fincan çaya ihtiyacımız var." Durdu. "İçine biraz brendi de koyun."

Saltmarsh diğer kolundaki tozu silkeledi. "Sakıncası yoksa ben kendi evime döneyim. Acilen banyo yapmam lazım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Saltmarsh," dedi Leo yumuşak bir sesle, "ben bazı cevaplar alana kadar."

"Öyle hırlama, Monkcrest," dedi Beatrice. "Bay Saltmarsh ve ben bugün yeterince şey yaşadık. Hadi beyler, gidelim. Bu sisin içinde dolaşmak istemiyorum."

"Küçük maceramızı açıklamak için yardımına ihtiyacınız olmayacağına eminim, Bayan Poole." Saltmarsh, Leo'ya ihtiyatla baktı.

"Belki gerekmez." Beatrice ona düşünceli bir bakış attı. "Ama sizden istediğim başka açıklamalar da var, bayım. Onları almaya niyetliyim."

O sertçe başını salladı, sonra hızla gözlerini kırıştırdı ve gözlük camlarının arkasından ona baktı. "Anlamadım?"

"Korkarım öyle." Beatrice'in sesi yumuşadı, ama tonu kararlıydı. "İkimiz de o korkunç depodan çıkmakla o kadar meşguldük ki, bu konuyu tartışacak zamanımız olmadı. Ama şimdi bunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Leo diğer adamı izledi. "Onunla tam olarak neyi konuşmak istiyorsun, Beatrice?"

"Tabii ki Yasak Yüzükler hakkında ne kadar bilgisi olduğunu öğrenmek istiyorum." Saltmarsh'a doğrudan baktı. "Bu öğleden sonra Trull Müzesi'nde bulunmanızın bir tesadüf olduğuna inanmamı bekleyemezsiniz, değil mi Bay Saltmarsh?"

Derin bir nefes aldı. "Sizin gibi zeki ve anlayışlı bir kadından bunu beklemek çok fazla olurdu, Bayan Poole. Haklısınız.

En azından size bir açıklama borçluyum."

Bölüm 13

"Hangi karanlık kader sizi bu perili yere getirdi?"

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜNDEN

"Bu söylentiler birkaç ay önce Londra'daki ciddi koleksiyoncuların küçük çevresinde yayıldı." Saltmarsh, Beatrice'in verdiği brendi kadehinin üzerine eğildi. "Çoğu kişi bu söylentileri hemen reddetti. Ama ben meraklandım. Yasak Yüzükler hakkında ne bulabileceğime bakmak için araştırmaya başladım."

"Ve araştırmaların seni Lord Glassonby'ye mi götürdü?" Leo, bir omzunu şömine rafına dayayarak kendi kadehinden bir yudum aldı.

Öfkesi ve onun altında gizlenen korku artık kontrol altına alınmıştı. Ancak son bir saattir onu saran hoş olmayan önseziler ortadan kalkmamıştı. Bu karanlık görüntülerin hepsinin Yasak Yüzükler işinin potansiyel tehlikesinden kaynaklanmadığının giderek daha fazla farkına vardı. Bazıları kesinlikle kötü ve rahatsız edici bir şekilde kişisel bir hal almıştı.

Şehre dönerken, Graham Saltmarsh'ın Beatrice'e hayran olduğu artık açıkça belliydi.

"Evet." Saltmarsh'ın ağzı alaycı bir özür gülümsemesiyle kıvrıldı. "Affedin beni, Bayan Poole. Bu arayışa karşı koyamadım."

söylediğim her şey doğru. Çalışmalarınızı çok beğeniyorum ve kendi korku ve gizem romanımı yazıyorum."

Leo, Beatrice'in yüzüne kayan hızlı, araştırmacı bakışını hissetti. Kendi ifadesini kasıtlı olarak okunaksız tuttu. Yazarlık kariyerine daha sonra değineceklerdi.

Beatrice genç adama döndü. "Anlıyorum, Bay Saltmarsh. Yasak Yüzükleri aramak, kendi romanınız için harika bir ilham kaynağı olacağını düşündünüz."

"Aynen öyle." Brendisini yudumladı. "Başlangıçta harika bir oyundu. Haftalarca pek bir başarı elde edemedim, ama bir öğleden sonra şansım döndü. Trull Müzesi'ne gittim. Size de söyledığım gibi, yazma havasına girmek istediğimde sık sık oraya giderim."

Leo, Beatrice'e sevimli bulduğu utangaç bir ifadeyle bakan Saltmarsh'ı izledi.

"Devam edin, Bay Saltmarsh." Beatrice cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Gözleri, sıcak bir onayla dolu, geniş ve berrak havuzlar gibiydi.

Leo'nun parmakları bardağı sıktı. Ona hiç bu kadar melek gibi seslenmemişti. Her zaman çok daha doğrudan davranırdı. Aslında, onunla konuşma tarzı için "*talepkar*" kelimesi bile yetersiz kalırdı. Dahası, ona hiç bu kadar hayranlıkla bakmadığından emindi. Saltmarsh'ın, sanki kucağına alınmak için yalvaran hayran bir köpek yavrusu gibi ayaklarının dibinde kıvranmasına şaşmamak gerek.

Leo, içini sıkan kıskançlık duygusunu silkelemeye çalıştı. Bu ilişkiyi doğru bir perspektifte görmesi gerekiyordu. Her iki ilişkiyi de, diye kendini düzeltti. Yüzüklerle ilgili olanı ve Beatrice ile başladığı ilişkiyi.

"O gün Trull'un evinde Lord Glassonby'yi gördüm," dedi Saltmarsh. "Onu orada daha önce hiç görmemiştim, ama kapıcıya soru sorduğunu duyana kadar varlığına dikkat etmedim."

Leo dikkatini tekrar konuya verdi. "Ne tür sorular sordu?"

Saltmarsh ona kısa bir bakış attı ve sonra dikkatini Beatrice'e çevirdi. "Amcan beni görmedi. Sanırım kapıcıyla odada yalnız olduğunu sanıyordu. Trull'un koleksiyonunda Afrodite heykeli olup olmadığını sordu."

"Aman Tanrım." Beatrice, Leo'ya bir kez daha baktı ama bakışları uzun sürmedi. Hemen Saltmarsh'a döndü. "Amcamın da Yüzükleri aradığını hemen anlamış olmalısın."

Adam yüzünü buruşturdu. "Sorularının hemen dikkatimi çektiğini itiraf etmeliyim." "Kapıcının cevabı ne oldu?" diye sordu Beatrice.

"Bildiği kadarıyla koleksiyonda tanrıçanın heykeli olmadığını iddia etti." Omuz silkti. "Tabii ki bunu zaten biliyordum. Yine de amcanın sorusu, onun niyetini merak etmeme neden oldu. Benden daha mı yakın bir yerde Yüzükleri bulmaya, diye merak etmeden edemedim."

"Ona Yüzükler hakkında konuştun mu?" diye sordu Leo keskin bir sesle.

Saltmarsh içini çekti. "Ona olabildiğince dikkatli bir şekilde yaklaştım ve belirli antik eserler konusunda ortak bir ilgimiz olabileceğini söyledim. Güçlerimizi birleştirebileceğimizi düşündüm."

"Ne dedi?" diye sordu Beatrice.

"Amcan çok sinirlendi." Saltmarsh brendi kadehinin dibine baktı. "Doğrusu, öfkesi beni tedirgin etti. Yüzü morardı. Gözleri şişti. Nefesi düzensizleşti. Bir tür kriz geçireceğinden korktum."

Beatrice kaşlarını çatı. "Nöbet mi?"

"Daha sonra kalp krizi geçirip öldüğünü öğrendiğimde pek şaşırmadım."

Leo, Beatrice ile göz göze geldi. Onun sessiz onayını hissedince biraz rahatladı. İkisi de Glassonby'nin zehirlenmiş olabileceğinden bahsetmeyecekti.

“Tabii ki hemen geri çekildim,” diye devam etti Saltmarsh. “Glassonby'nin yardımımı istemediği açıktı. Kendi başıma araştırmaya devam ettim, ama hiçbir ilerleme kaydedemedim. Sonra, iki hafta sonra, onu Trull'un yakınlarındaki sokakta gördüm ve onun oradan çıktığını anladım.”

"Orada bir şey öğrendi mi sence?" diye sordu Beatrice. Saltmarsh onun gözlerine baktı. "Asla bilemeyeceğiz Bayan Poole. Biliyorsunuz, o gece geç saatlerde öldü."

Çalışma odasında kısa bir sessizlik oldu.

Leo, kadehindaki brendi ile oynadı. "Ve Rings ile ilgili tek ipucunun, Glassonby'nin ölümünden önce Trull'ları bir kez daha ziyaret etmiş olması olduğuna karar verdiniz?"

Saltmarsh omuz silkti. "Elimde tek ipucu oydu, ama bir sonuca varamadım. Sonra siz ortaya çıktınız, Monkcrest. Bayan Poole ve ailesine özel bir ilginiz olduğu belliydi. Varlığınızın tesadüf olduğunu görmezden gelemezdim."

"Hayır." Beatrice düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Lordun efsaneler ve antikalar alanındaki bilgisiyle tanınan bir akademisyen olduğunu göz ardı etmek imkansızdı."

Leo, onun bu sözlerini beğenmedi. Ona kaşlarını çattı, ama Beatrice onu görmezden gelerek Saltmarsh'a gülümsedi.

“Monkcrest ile olan bağlantım mı ilginı çekti, Bay Saltmarsh?”

Leo gerçekten tahrik olmuştu. Bu koşullar altında, Beatrice'in kelime seçimini özellikle talihsiz buldu. Saltmarsh'ı sorgulaması gerektiğini, onunla şafak vakti randevusu düşünmemesi gerektiğini kendine hatırlattı. Dişlerini sıkarak çenesini gevşetmeye ve adamın cevabına dikkatle dinlemeye zorladı.

"Monkcrest'i tanıdığınızı görene kadar, amcanızın Yüzükler hakkında benden daha fazla bir şey bilmeden öldüğünü sanıyordum." Saltmarsh, Beatrice'e baktı. "O zamanlar sizin benim ilham perim olduğunuzu bilmiyordum, Bayan York. Mad Monk ortaya çıkıp bu eve ilgi gösterene kadar

"

"Lord, Monkcrest'in altıncı kontudur," dedi Beatrice, şimdiye kadar gösterdiği ilk sertlikle. "O, ailemizin dostudur. Bu evde ona o saçma lakapla hitap etmiyoruz."

"Evet, evet, tabii ki. Özür dilerim." Saltmarsh'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Telafi etmek için acele ederken elindeki bardak titredi. "Kötü bir niyetim yoktu, Monkcrest. Antika çevrelerinde yıllardır bu lakabı duyuyorum, bilirsin. Herkes kullanıyor. Sanırım ağzımdan kaçıştı. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Leo onu duymazdan geldi. Dikkatini Beatrice'e vermişti. İçini tuhaf bir sıcaklık kapladı. Beatrice anında onun savunmasına geçmişti. Bu oldukça dokunaklıydı, ama muhtemelen fazla anlam yüklememeliydi.

Beatrice, onun yoğun ve keskin bakışlarından haberdar olsaydı, bunu belli etmedi. Bakışları hâlâ Saltmarsh'a odaklanmıştı.

"Ne diyordunuz, efendim?"

"Ah, evet. Evet, tabii." Boğazını temizledi. "Dediğim gibi, neredeyse görevimden vazgeçmiştim. Ama Mad'in... Yani, Monkcrest gibi tanınmış bir otoritenin sizinle ilgilenmeyi seçmiş olması beni duraksattı."

"Nasıl?" diye sordu Beatrice.

"Glassonby'nin benim fark ettiğimden daha fazlasını öğrenip, yardımcı olabilecek bazı ipuçları bırakmış olabileceğini düşündüm."

Leo bakışlarını Saltmarsh'a çevirdi. "Başka bir deyişle, Bayan Poole'un elinde yararlı bir bilgi olup olmadığını merak ettiniz."

Saltmarsh utanarak başını salladı. "İtiraf ediyorum, bu, arayışıma olan hevesimi yeniden canlandırdı. Ama tesadüfen, aynı zamanda başka bir soruşturma da yürütüyorduk. Birkaç ay önce, yazma tutkumu uyandıran kadın yazarın gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için yola çıkmıştım."

"Anlıyorum." Beatrice Leo'ya bakmadı.

"Sonunda matbaacının çırağını rüşvetle kandırmak gibi bir fikir aklıma geldi." Saltmarsh hüzünle gülümsedi. "Saygıdeğer Bayan York'un aynı zamanda Lord Glassonby'nin akrabası Bayan Poole olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Leo, brendi kadehini çok dikkatli bir şekilde şöminenin üzerine koydu.

"Bunu kaderin müdahalesi olarak algıladım." Saltmarsh, Beatrice'e ciddiyetle baktı. "Ama benim müdahil olmamı hoş karşılayacağından emin değildim. Özellikle de Mad, yani Monkcrest ile zaten bir bağ kurmuşken. Seni kızdırmamak için dolaylı yoldan yaklaşmaya karar verdim."

O lanet kelime yine *ortaya çıktı*, diye düşündü Leo. Beatrice ve Saltmarsh'ın bu kelimeyi kullanmadan akıllı bir sohbeti sürdüremez olmalarının nedenini merak etti.

"Çok iyi anlıyorum." Beatrice melek gibi gülümsedi. "Geçen gün Hook'un kitapçısında kendinizi tanıttınız ve Trull Müzesi'nden bahsederek tepkimi ölçtünüz."

"Amcanın araştırmalarıyla ilgili bazı kayıtlar bıraktığını düşündüm. Aksi takdirde, Monkcrest neden bu işe karışsın

ki?" "Gerçekten de, neden?" diye mırıldandı

Beatrice.

"Ve Lord Glassonby öldüğü gün Trull'un dükkanına bir kez daha uğramış..."

"Trull'a ilgi gösterip göstermediğimi görmek istediniz," diye sonuçlandırdı Beatrice. "Çok mantıklı, efendim."

"Teşekkür ederim." Saltmarsh başını salladı. "Ama müzeden hiç haberin yokmuş gibi göründün. Monkcrest de oranın sahtekarlarla ve sahte eserlerle dolu olduğunu açıkça belirtmişti. Ne düşüneceğimi bilemedim. Yüzükleri aradığını varsaymakla hata mı ettim diye merak ettim."

"Yani, sizin deyiminizle, maceranıza tek başınıza devam ettiniz," diye mırıldandı Beatrice.

"Aslında," dedi Saltmarsh alaycı bir şekilde, "o anda özellikle zekice bir plan yaptığımı düşünmüştüm."

Leo ona döndü. "Ne planıydı?"

Saltmarsh başını eğdi. "Görevi tamamlayıp Afrodit'in Yasak Yüzüklerini ve belki de simyacının heykelini ilham perimin ayaklarına koyacağıma yemin ettim. Bunlar benim büyük hayranlığımın simgeleri olacaktı."

Leo gözlerini gökyüzüne dikti ve sessizce sabır diledi. Duası cevapsız kaldı.

"Eserleri bulup bana vermek mi niyetindeydiniz?" Beatrice'in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Neden, Bay Saltmarsh, ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok onur duydum."

Saltmarsh başını kaldırdı ve kızardı. "Romanlarınızdaki kahramanlardan biri, olağanüstü kahramanlarınıza yapacağı bir şey gibi geldi."

Leo, Saltmarsh'ı yakasından tutup sokağa fırlatmamak için tüm iradesini kullanarak kendini zor tuttu. Beatrice'in böyle bir harekete onay vermeyeceğini hissediyordu.

"Bu öğleden sonraki olaylara geri dönelim, Saltmarsh," dedi onun yerine. "Bugün Trull Müzesi'nde tam olarak ne oldu?"

"Keşke size daha fazlasını anlatabilseydim." dedi Saltmarsh. "Lord Glassonby'nin orada önemli bir şey keşfettiğine ikna olduğum için son birkaç haftadır orayı sık sık ziyaret ediyordum. Bugünkü tek fark, kaba kapıcı bana bir fincan çay ikram etti ve ben de onu içme hatasına düştüm."

"Hatırladığın tek şey bu mu?" diye sordu Beatrice.

"Evet." Ona hayran bir bakış attı. "Sadece şunu ekleyebilirim ki, gözlerimi açtığımda seni dizlerinin üstünde beni izlerken gördüğümde, metafizik bir deneyim yaşadığımı düşündüm. O anda ilham perimin görüntüsünün bende uyandırdığı hisleri tarif edemem."

o anda ilham perimi görmekten duyduğum hisleri tarif edemem."

Leo, sıkı sıkı tuttuğu parmaklarının altında şömine rafının neden kırılmadığını merak etti. "Ve sonra, tabii ki, Bayan Poole ile birlikte bir yer altı deposunda kilitli kaldığını fark ettin. Bu durum, Bayan York'un yazarlık kariyerini tehlikeye atabilir ve mahvedebilirdi."

Saltmarsh omuzlarını dikleştirdi. "Sizi temin ederim, bu konuda sorumluluğumun tüm ağırlığını hissediyorum. Orada geceyi geçirmek zorunda kalsaydık ne olabileceğini d ş nd ğ  mde..." Sözünü kesip gözlerini kısa bir süre kapattı. "şey, bu düşüncenin ne kadar korkutucu olduğunu tahmin edebilirsiniz..."

"Neyse ki," diye keserek sözünü bitirdi Leo, "bu hoş olmayan hayallere zaman kaybetmemize gerek yok."

"Sizin sayenize, Bayan Poole." Saltmarsh ona hayranlıkla baktı. "Kadınsı ruh ve cesaretin bir simgesiydiniz. Gerçek bir tanrıça. Yemin ederim, tüm kahramanlarınızı gölgede bıraktınız."

Beatrice elini alçakgönüllü bir hareketle salladı. "Lütfen, Bay Saltmarsh, bu kadar yeter."

Leo, kızın yanaklarında beliren narin kızarıklığı görünce tiksindi. Dün gece bir fahişenin yatak odasında onunla sevişmişti, ama bugün, dalkavuk a yağ çeken bir adamın utanmazca iltifatlarına kızarıyordu.

"Bu kadar yeter." dedi. "Burada konuşmamız gereken başka konular var. Saltmarsh, bu ilişki aptalca bir oyundan öteye gitti."

"Bu hiçbir zaman bir oyun olmadı, efendim." Saltmarsh çok kırılmış görünüyordu. "Sana söyledim, Yüzükleri aramayı bir görev olarak gördüm."

"Lanet olsun." diye mırıldandı Leo. "Sen de herkes gibi aynı sebepten dolayı onları bulmak istedin. Sen hazine peşindesin."

"Başlangıçta  yle olabilir. Ama Bayan York'un bu olayla bağlantısını öğrendikten sonra, çok daha asil bir hedef peşinde koşmaya karar verdim."

"Gerçekten mi?" Leo ona gülümsedi.

Saltmarsh irkildi. "Ama bu konunun daha karanlık bir hal aldığı konusunda tamamen hemfikirim." diye ekledi aceleyle. "Bugün olanlardan sonra bunu görmezden gelmem imkansız."

Beatrice onu inceledi. "Bugünkü olaylar hakkında ne sonuca vardınız Bay Saltmarsh?"

"Tek bir açık sonuç var, değil mi?" Ağzı sıkılaştı. "Başka birinin Yüzüklerin peşinde olduğu açık."

"Evet." dedi Leo. "Ve bugün o kişinin ikinize de bir uyarı gönderdiğine inanıyorum."

Beatrice onun gözlerine baktı. "Sence tüm bunlar bunun için miydi?"

"Aslında, bunun daha fazlası amaçlanmış olabilir," dedi Leo sessizce.

Saltmarsh kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Leo kendini çeşitli olasılıklara odaklamaya zorladı. "Bence sizi o odaya kilitleyen kişinin Bayan Poole'un aynı zamanda Bayan York olduğunu bildiğini varsaymalıyız. Kötü adam muhtemelen, sabah ikiniz bulunca ünlü yazar kimliğinin ortaya çıkmasını istemişti."

Saltmarsh sertleşti. "Ortaya çıkacak skandal, onun Yüzükler meselesini araştırmasını son derece zorlaştırır, hatta imkansız hale getirirdi. Byron hakkında dedikodular çok büyüdüğünde İngiltere'yi terk etmek zorunda kaldığı gibi, o da uzun süre kırsalda yaşamak zorunda kalırdı. Ve ben de, tabii ki, yaptığım büyük zararı öğrenince tamamen yıkılırdım."

"Ben seninle işim bittiğinde yıkılmaktan da öte olurdun," dedi Leo.

"Monkcrest." Beatrice ona sert bir bakış attı. "Bu kadar yeter. Zavallı Bay Saltmarsh'ı tehdit etmeye gerek yok."

"Ama skandal çıkmadığına göre, ayrıntılara girmeye gerek yok," diye kibarca bitirdi Leo.

"Senin çıkarımlarına itiraz edemem." Saltmarsh açıkça azarlanmıştı. "Gerçekten de kıl payı kurtulduk."

"Bay Saltmarsh," dedi Beatrice dikkatlice, "bugün neden Trull'a gittiğinizi sorabilir miyim?"

"Ne?" Bir an şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ah, Yunan antikaları sergisi açıldığına dair bir mesaj aldım. Acaba Afrodite heykeli de var mı diye bakmaya gittim. Ya siz, Bayan Poole?"

"Ben de bir mesaj aldım," dedi Beatrice belirsiz bir şekilde.

"İkimiz de kandırıldık." Saltmarsh'ın gözleri kısıldı. "Şimdi ne yapacağız?"

Leo ona baktı. "Şu andan itibaren, soruşturmanı durdur." Saltmarsh itiraz etmek için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Başka bir yol izlemek, Bayan Poole'un itibarını tehlikeye atmak demektir. Eminim bunu istemezsiniz."

"Elbette istemem," dedi Saltmarsh. "Ama bir şekilde yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

"Bayan Poole bu konuda yardımımı istedi," dedi Leo. "Efsanelere ve antikalara ilgi duyduğum için yardım etmeyi kabul ettim."

"Anlıyorum," dedi Saltmarsh. "Ama elbette..."

"Siz amatörce soruşturmalarınızla ortalığı karıştırmaya devam ederseniz, ben araştırmamı sürdüremem."

Saltmarsh çöktü. "Anlıyorum."

Beatrice, Leo'ya öfkeyle baktı. "Gerçekten mi, Monkcrest, çok sert davranıyorsun. Bay Saltmarsh sadece bize yardım etmek istedi. Kendi araştırmalarını sürdürmeye hakkı var."

Saltmarsh başını salladı. "Sizi daha fazla tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam, Bayan Poole. Belki Monkcrest haklıdır. Daha fazla karışmamam en iyisi olabilir."

"Kesinlikle en iyisi olur," dedi Leo.

Beatrice'in gözlerinde spekülâtif bir bakış belirdi. Saltmarsh'a gülümsedi. "Aklıma geldi de, efendim, şüphe uyandırmayacak bir şekilde bazı araştırmalarda bize yardımcı olabilirsiniz."

Saltmarsh'ın gözlerinde acınası bir minnettarlık ifadesi belirdi. "Ne olursa, Bayan Poole. Siz söyleyin, yapalım."

Leo, Beatrice'e kaşlarını çatdı. "Ne tür bir yardım düşünüyordun?"

"Trull Müzesi'ndeki kapıcı ilginç bir şey söyledi," dedi yavaşça. "Bay Trull'un birkaç ay önce öldüğünü söyledi. Yeni sahibi orayı hiç ziyaret etmemiş. Kapıcının tüm talimatları bankacılar aracılığıyla geliyor."

Leo kaşlarını çatdı. "Trull öldü mü?"

"Bir araba kazasında öldü, anladığım kadarıyla."

Saltmarsh, Beatrice'e canlı bir merakla baktı. "Bu bilgiyi neden ilginç buluyorsunuz, Bayan Poole?"

"Trull Müzesi'nin eski sahibinin ölümüyle, Reggie amcanın buraya ilgi duymaya başlamasının aynı zamana denk gelmesi, siz beyefendilere de tuhaf gelmiyor mu?"

"Lanet olsun." Leo, başlangıç aşamasındaki kıskançlığın her zaman bir erkeğin beynini sabote edip etmediğini merak etti. Kadının gözleminin önemini hemen fark etmeliydi. "Bu da bir tesadüf, değil mi? Haklısınız. Trull'un yeni sahibinin kimliğini öğrenmenin bir zararı olmaz."

Saltmarsh ayağa fırladı, yenilenen heyecanla titriyordu. "Ne işe yarayacağını bilmiyorum, ama korkmayın Bayan Poole, bu sorunun cevabını sizin için bulacağım."

"Dikkatli olun, Bay Saltmarsh," dedi Beatrice acil bir sesle.

"Kesinlikle gizli kalacak." Elini nazıkçe tuttu. "Söz veriyorum. Bu arayışa olan tutkum yeniden alevlendi, hanımefendi. Her zamanki gibi, ilham perim bana ilham veriyor."

Leo, Saltmarsh'ın biraz tozlu ama hala altın rengi saçlarında ışığın parıldadığını fark etti. Genç adamın boğazını parmaklarıyla sarmak

genç adamın boğazını parmaklarıyla sıkmanın son derece tatmin edici olacağını düşündü.

Saltmarsh'ın arkasından ön kapının kapanmasını bekledi. Sonra şömineden uzaklaştı, Beatrice'in oturduğu sandalyeye kadar kısa mesafeyi kat etti ve onu ayağa kaldırdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Leo. Tanrı aşkına, lordum."

Onu belinden yakaladı, ayaklarından kaldırdı ve yüzünü kendi yüzüne çok yaklaştırdı.

"Cehennemdeki tüm şeytanların adına, bugün ne halt ettiğini sanıyordun?"

"Gerçekten, Leo, buna gerek yok..."

"Öğleden sonra buraya geldiğimde senin Trull'un lanet olası müzesine gittiğini öğrendiğimde nasıl hissettiğimi biliyor musun? O aptal Saltmarsh gibi çocuk oyunları oynadığımızı mı sanıyorsun? *Sana ne olabileceğini hiç düşündün mü?*"

Beatrice'in gözlerinde meraklı bir ifade belirdi. "Sakin olun, efendim."

"Bana yaşattıklarından sonra sakın olmamı mı söylüyorsun?"

"Ben size hiçbir şey yapmadım, efendim." Ellerini onun omuzlarına dayadı. Ayak parmakları yerden birkaç santim havada sallanıyordu. "Planlarımdan haberdar olmamak sizin suçunuz."

"Benim suçum mu?"

"Öğleden sonra zamanında beni arasaydın, birlikte Trull'a gidebilirdik."

"Başka işlerim vardı. Beni beklemeliydin."

Yüzünde alaycı bir şaşkınlık belirdi. "Ama ne zaman geleceğini, hatta gelip gelmeyeceğini bile bilemezdim."

"Bugün uğrayacağımı söylemiştim."

"Öyle mi? Ne zaman geleceğin konusunda hiçbir mesaj almadım." Elini omzundan çekip alnına düşen saçlarını geri itti. "Bütün gün evde oturup bekleyeceğimi düşünmedin herhalde, lordum?"

"Sana söyledim, başka işlerim vardı."

Çok tatlı bir gülümsemeye, "O halde benim de kendi işlerimle meşgul olmam iyi oldu. Yoksa bütün günü senden haber bekleyerek boşa harcamış olurdum."

"Eninde sonunda geleceğimi çok iyi biliyordun." "Öyle mi?"

"Evet, çok iyi biliyordun." Leo onu ayağa kaldırdı, kollarına çekti ve dudaklarından öptü.

Beatrice, öfkeden çok şaşkınlıkla mırıldanarak itiraz etti. Sonra kollarını onun boynuna doladı. Clarinda'nın odasında yaşanan olayların canlı hatıralarını geri getiren şiddetli bir tutkuyla öpücüğüne karşılık verdi.

O inledi. Ereksiyonu ani, şiddetli ve neredeyse acı vericiydi. Gece yaşadığı tatmin için acımasız bir ihtiyaçla, öpücüğü derinleştirdi.

Leo'nun transını bozan, koridorda duyulan ayak sesleriydi. Hizmetçi, diye düşündü. Ya da belki Winifred, ya da Arabella.

Ağzını çekip başını kaldırdı. Zorlukla başını kaldırı p kızarmış yüzüne baktı.

"Tanrım, biri bizi burada yakalayabilir," diye mırıldandı.

"Evet, elbette." O kadar hızlı geri çekildi ki, hafifçe sendeledi. "Bizi böyle bir durumda biri görürse olmaz, değil mi?"

"Hayır, olmaz. Senin itibarın..."

Uyarı yapmadan ona döndü, gözleri öfkeden parlıyordu. "Şöhretimden bahsetmeyi bırakın, lordum. Sizinle ilişkisi olan kişinin Bayan York olduğu ortaya çıkmadığı sürece, her şey yolunda gidecek."

"Bayan York demişken..."

Ona sırtını döndü. "Sırrımı ne zaman öğrendin?" "Bu öğleden sonra, nereye gittiğini gösteren bir şey bulmak için masanı karıştırırken."

"Masamı mı aradın?"

"Masamı mı karıştırdın?" Omzunun üzerinden ona öfkeyle baktı. "Utanmaz mısın, efendim?"

"Senin güvenliğin söz konusu olduğunda çok az. El yazmanın yanı sıra, Madam Virtue'nun notunu da buldum. Saltmarsh'a gerçeği neden söylemedin?"

"Notu Madame Virtue'nun gönderdiğini mi?" Beatrice iç geçirdi. "Çünkü ben de sizinle aynı fikirdeyim, efendim. Bay Saltmarsh'ın bu karmaşaya daha fazla bulaşmaması en iyisi olur. Benim yüzümden başına kötü bir şey gelmesini istemem. Trull Müzesi'nin sahibini araştırırken güvende olmasını umuyorum."

Leo pencereye doğru yürüdü. "Bu akşam Madame Virtue ile konuşacağım."

"Birlikte gidip onunla yüzleşelim."

"Beatrice, birçok şeye cesaret edebilirsin, ama sen bile Rod Hanesi'nin müşterisi kılığına giremezsin."

"Belki erkek kıyafetleri giyersem?" diye umutla önerdi. "Lucy birkaç saat içinde bana erkek kıyafetleri dikebilir."

"Hayır."

"Leo, şimdi..."

Ona döndü. "Hayır."

Bir an ona baktı ve sonra konuyu kapatmaya karar verdi. "Aklıma bir şey geldi." Topuklarını döndürerek masasının arkasına geçti. "Öğleden sonra gizli geçitten geçerken aklıma geldi, çıkmadan önce bir şeyi kontrol etmem gerekirdi."

Konunun birden değişmesi hoşuna gitmedi. Bu iyiye işaret değildi. "Neden bahsediyorsun?"

Kadın masanın çekmecesini açtı ve içine baktı. "Yok olmuş."

"Madame Virtue'nun notunu arıyorsanız, onu buruşturup bir kenara attım." Leo, perdenin kenarına yakın yerde duran buruşuk kağıda göz attı. "İşte burada."

"Neden oraya attınız, efendim?"

"O sırada kötü bir ruh halindeydim sanırım."

"Bu senin için pek de alışılmadık bir durum değil, değil mi?" Masayı dolaşarak ona yaklaştı. "Gerçekten, Monkcrest, daha fazla kendini kontrol etmelisin."

"Tavsiyenizi aklımda tutacağım."

Beatrice kağıdı aldı ve masanın üzerine koydu. Çok dikkatli bir şekilde düzleşene kadar düzeltilti. "Şimdi, bana gönderdiği ilk notu nereye koydum?"

Sonunda ne yaptığını anladı. "El yazısını karşılaştırmak mı istiyorsun?"

"Evet." Ortadaki çekmeceyi açtı ve istediği kağıdı bulana kadar birkaç kağıdı karıştırdı. "İşte burada. Bak Leo."

O, ilk notu ikinci notun yanına masanın üzerine koyarken, onun yanına gitti.

"Uymuyorlar." Notları daha yakından inceledi. "Öğleden sonra aldığın not, Madam Virtue tarafından yazılmamış."

"Evet." Beatrice yavaşça doğruldu, gözlerinde rahatlamış bir ifade vardı. "Biliyor musun, gizemi çözmüş olabilirdi ama bu öğleden sonra beni depoya kilitleyen kişinin Madam Virtue olmadığını öğrenmek beni oldukça mutlu etti."

"Ancak bu gelişme başka sorunları da beraberinde getiriyor."

"Evet, biliyorum. Bunu bana gönderen kişi, Madame Virtue ile tanıştığımı biliyor."

"Bu mektubu, parkta Ginwilly Jack'i bize casusluk yapması için tutan kişi göndermiştir."

"O muydu?" diye sordu Beatrice hemen.

"Evet. Dün gece ondan gerçeği öğrendim."

"Nasıl  ğrendin? Boş ver." Beatrice kaşlarını çattı. "Leo, Madam Virtue'nun tehlikede olabileceğini düşünüyor musun?"

"Bilemem. O akıllı bir kadın, kendini korumayı iyi bilir. Ama bu öğleden sonra, her ihtimale karşı dikkatli olmasını söyleyen bir mesaj gönderdim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Beatrice sandalyesine çöktü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Biliyor musun Leo, ilk baŗta sadece Arabella'nın mirasını geri almak ve Reggie amcamın  ld r l p öldürülmediğini öğrenmekle ilgileniyordum. Ama bu olaya derinlemesine daldıkça merakım daha da artıyor."

Leo derin bir nefes verdi. "Uyarırsan, '*uyandırmak*' kelimesini kullanmamamı rica ederim. Bu  ğleden sonra bu kelimeyi çok sık duydum."

Beatrice ağzı açık bir şekilde ona baktı. Sonra gözleri kısa bir süre onun pantolonunun önüne kaydı. Yüzü parlak bir pembeye döndü.

"Ah, anlıyorum. Özür dilerim, lordum. Bunun sizi etkilediğini fark etmemiŗtim." Sözünü keserek dudakları seğirdi. Seğirme bir gülümsemeye d n ŗt .

Bir saniye sonra kendini masanın üzerine atarak kahkahalara boğuldu.

Bölüm 14

Ay ışığının parıltısı hayaleti ortaya çıkardı. Boş balo salonunda süzülerek, sonsuza dek sonsuz bir maskeli baloya mahkum bir dansçı gibi...

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜNDEN

"Mais oui," dedi Beatrice.

"*Mais oui*" diye önündeki üç kadın da görev bilinciyle tekrarladı.

"Bu, gerçek anlamını düşünmeden rahatça kullanabileceğiniz yararlı ifadelerden biri," dedi Beatrice. "Şüphe duyduğunuzda kullanın. *N'est-ce pas* için de aynı şey geçerli."

Kadınlardan biri, sütçü kızı gibi güzel yüzlü, şişman bir sarışın, elini kaldırdı. "Affedersiniz, Bayan Poole..."

"*Affedersiniz, madam*" diye düzeltti Beatrice. "Kadınlara her zaman *madam* diye hitap etmeyi unutma, Jenny. Bu onları her zaman etkiler."

"*Oui madam.*"

Diğer iki öğrenci kıkırdamaya başladı. Beatrice ilk başta Jenny'nin aksanıyla alay ettiklerini sandı. Sonra üçünün de onu geçip küçük odanın kapısına baktığını fark etti.

Sandalyesinde dönerek kapının aralığında duran Leo'yu gördü. Koyu renk saçları kapı çerçevesinin üstüne neredeyse değiyordu. Gözlerinde derin bir merak ifadesi parlıyordu.

"Monkcrest." Beatrice ona şaşkınlıkla baktı. Trull Müzesi'ndeki olaydan sonra vedalaştıklarından beri onu görmemişti. "Burada ne işiniz var, lordum?"

"Bayan Cheslyn, öğleden sonra sizi burada bulacağımı söyledi."

Beatrice, üç öğrencisinin Leo'ya büyük ilgiyle baktığını fark etti. "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Mümkün olduğunca *mais oui* ve *n'est-ce pas* kullanmayı unutmayın."

Kadınlar ayağa fırladılar. Sanki kaderlerinin engellediği masum genç hanımlarmış gibi hala kıkırdayarak reverans yaptılar, veda ettiler ve Leo'nun yanından geçerek merdivenlerden aşağı indiler.

Sonuncusu da aşağıdaki prova odalarına girip kaybolduğunda, Leo Beatrice'in gözlerine baktı.

"Sanırım seyahat arkadaşınız Sally, buradan bu korkunç Fransız aksanını mı aldı?"

"Onun adı artık Sally değil, Jacqueline," dedi Beatrice nazikçe. "Fransa'nın çok uzak bir köyünden geliyor. Bu yüzden aksanı Paris aksanı değil."

"Anlıyorum." Leo gülümsedi. "Birkaç dakika önce arkadaşınız Lucy ile tanıştım. Söyleyin bana, ne zamandır genç fahişeleri Fransız terzilerine ve hizmetçilere dönüştürüyorsunuz?"

"Yaklaşık beş yıldır. Bir süre önce dil dersleri vermesi için bir öğretmen tuttuk, ama hasta olduğunu ve bugün ders veremeyeceğini söyleyen bir not gönderdi, ben de bu görevi üstlendim."

"Böyle sıra dışı bir işe nasıl başladınız?"

Beatrice, bir zamanlar Lucy ile paylaştığı alçak tavanlı odaya bakındı. "Her şey tesadüfen oldu. Ama bir kez başladık mı, duramadık."

"Bazı şeyler öyle olur," dedi Leo yumuşak bir sesle.

Onun gözlerindeki ifadeyi nasıl yorumlayacağını bilemedi. Onun yüzündeki yoğunluğu unutmak için elini uzattı.

küçük odayı işaret etmek için. "Lucy ve ben dul kaldığımız ilk iki yıl burada yaşadık."

Odayı inceledi. "Rahat."

Kadın güldü. "Bu çok kibar bir ifade. Lucy ve ben, bu evi ve alt kattaki dükkânı almak için neredeyse tüm eşyalarımızı rehin verdik. Lucy, Fransız aksanı ve yüksek fiyatlarıyla müşterileri çekmeye çalışırken, ben ilk iki romanımı burada yazdım. Başlangıçta ona dikiş işlerinde yardım ediyordum, ama Tanrı biliyor ki bu konuda hiç yeteneğim yok."

"Lucy yeniden evlendi."

Beatrice bu sözün nedenini merak etti. "Evet. Kocasının iş yeteneklerini takdir ediyor." Tereddüt etti. "İki çocukları var."

"Öyle mi?" Adam onun gözlerine baktı. "Bu henüz konuşmadığımız bir konu."

Boğazını temizledi. "Çocuklar mı?"

"Evet. Alınabilecek önlemler var."

Onun sınır tanımayan sevişmelerinin anıları zihninde canlandı. "Bana da öyle söylendi." Sesi kendi kulaklarına bile tiz ve biraz cırtlak geldi. "Ama bu konuda fazla endişelenmemize gerek olmadığını düşünüyorum."

Onu dikkatle izledi. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kadın arkasını dönüp masaya doğru yürüdü. Masada yarısı boş bir çaydanlık duruyordu.

"Sana, kocamın benden tek istediğinin bir oğul olduğunu söylemiştim. Ona bunu veremedim." Çaydanlığı kaldırırken eli titriyordu. "O bilmiyordu, ama ben ondan daha çok çocuk istiyordum." Justin'in istemediği tüm sevgisini verebileceği biri. "Olmadı."

"Metresi hiç hamile kaldı mı?"

O kadar hızlı döndü ki, çay fincanının kenarından sıçradı. "Hayır, bilmiyorum. Neden soruyorsun?"

Leo bir kaşını kaldırdı. "Diğer bilim dallarının yanı sıra, ailemdeki erkekler yıllardır hayvancılığa özel ilgi göstermişlerdir. Ara sıra, ineklerimi hiç hamile bırakamayan güçlü genç boğalarım olmuştur. Ama aynı inekleri başka bir boğaya götürdüğümde, hemen hamile kalmışlardır."

"Anlıyorum." Yüzü o kadar kızardı ki, son derece koyu bir kırmızıya döndüğünü biliyordu. "Justin tam olarak bir boğa değildi, efendim, ama oldukça sağlıklıydı. Sorun bendeydi, eminim. Gerçekten, bunu daha fazla tartışmamıza gerek yok. Lütfen."

Çünkü Leo'nun bebeğini kollarında tutmanın imkansız fikrine kapılırsa, kahramanlarına asla yapmasına izin vermediği şeyi yapacaktı. Gözyaşlarına boğulacaktı.

Tartışmak üzereymiş gibi göründü, ama konuyu değiştirdi. "Nasıl istersen."

Kendini güçlendirmek için büyük bir yudum çay içti. Sonra fincanı tabağa sertçe vurdu. "Bu öğleden sonra beni neden buraya aradığınızı henüz söylemediniz, efendim."

"Bu sabah yaptığım araştırmaların sonuçlarını size bildirmek için. Trull'un dükkânına geri döndüm. Kapıcı ortadan kaybolmuş ve dükkân halka kapalı.

"Hmm. O çayı kimin hazırladığını bulmak da buraya kadarmış."

"Gerçekten. Konuyu araştırmaya devam edeceğim, ama bu arada bu gece için bazı planlar yaptım. Size bunlardan bahsetmem daha iyi olur diye düşündüm."

Bu sözler hemen dikkatini çekti. "Neler yapacaksınız?"

"Cox'un eczanesine gideceğiz. Bu işi yeterince erteledim."

"Ben de seninle gelirim."

"Zaten hayır dedim."

"Yüzükler meselesi giderek garipleşiyor, lordum. Daha yakın çalışmamız gerektiğine karar verdim. Bu gece size eşlik edeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda benimle tartışmak mı istiyorsun?"

Ona en parlak gülümsemesini gösterdi. "Elbette hayır, lordum. Kendimi bayağı bir kavgaya karıştırmayı hayal bile edemem." Bir an durakladı. "Sizi şantaj yapmaya niyetliyim."

"Dikişi düzeltirken kıpırdamayın, hanımefendi." Ağızları iğneyle dolu terziler, yerden Beatrice'e ters ters baktılar. "Böyle kıpırdanırsanız, iğne batırırım, *n'est-ce pas?*"

"Üzgünüm, Polly." Beatrice kıza baktı. On beş yaşından büyük olamazdı. Madame D'Arbois'nın terzihanesinin arka kapısına gelen kadınlar her geçen yıl daha da gençleşiyor gibiydi. "Bitirdin mi?"

"Evet."

"*Oui*," diye Polly'yi dalgın bir şekilde düzeltti Beatrice. "Yeni adını seçtin mi?"

"Antoinette Marie'yi beğendim, ama Madam D'Arby..."

"D'Arbois."

"Doğru. Madam D'Arbois, Ameline'in en uygun olduğunu düşünüyor."

"Çok güzel bir isim. Hanımefendi hizmetçisi olmak için eğitim alacak mısın? Yoksa

sonunda terzi olmaya mı karar verdin?"

"Madame D'Arbois, dikişlerimin çok güzel olduğunu ve onun dükkanında çalışmaya devam edebileceğimi söyledi."

"Polly harika bir yetenek var." Lucy, prova odasına girerken gülümsedi. "O harika bir terzi olacak."

Beatrice arkadaşına baktı. Koyu saçlı, mavi gözlü, neşeli ve iki çocuk annesi olmasına rağmen çekici bir vücuda sahip olan Lucy, yeni bordo elbisesi içinde çok güzel görünüyordu.

"Merhaba, Lucy."

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Lucy.

"Çok iyi, hanımefendi." Polly işine bakarak, "Bir bayanın pantolon giymesi garip ama."

"Gerçekten öyle."

"Ben oldukça beğendim." Beatrice bacaklarının uzunluğuna baktı ve vücuduna göre dikilmekte olan pantolonunu inceledi. "Aslında oldukça rahat. Belki bir gün moda olur."

"Sanmıyorum." Lucy, Polly'ye baktı. "Lady Danbury provası için geldi. Git ona bak. Ben Bayan Poole'u bitiririm."

"*Evet, madam.*" Polly birkaç iğneyi tükürdü ve ayağa fırladı. Perdenin arkasından kayboldu.

Beatrice Lucy'ye baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Lucy diz çöküp provayı bitirmeye devam etti. "Bence Polly başaracaktır. Sokaklarda bir yıldan az bir süredir çalışıyor. Henüz morali bozulmadı."

"Evet, sanırım haklısın."

İkisi de Akademi'de yardım edebilecekleri tek kadınların, ruhları sönmeden sefil hayatlarını bir şekilde hayatta kalmayı başaranlar olduğunu biliyorlardı. Çok fazla kırılgan alev, kimse onları kurtaramadan çok önce sönmüştü.

Lucy pantolonun kıvrımını iğneledi. "Erkek kıyafetlerine olan ani ihtiyacın, amcanın antikalarını aramakla bir ilgisi var mı?"

"Evet. Akşamları Monkcrest ile birlikte dışarı çıkmak istiyorum ve bir hanımefendinin elbiseyle gidemeyeceği yerler var."

"Ne tür yerlerden bahsettiğini sormayacağım," dedi Lucy kuru bir şekilde. "Ama dikkatli olmanı tavsiye ederim. Tabii bunun bir faydası olmayacak. Arama konusunda ilerleme var mı?"

"Biraz. Detaylarla seni sıkmayacağım. Ve bu konuyu hala gizli tutmalısın."

"Anlıyorum." Lucy ayağa kalktı ve Beatrice'in gözlerine baktı. "Sen ve Monkcrest ne durumdasınız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beatrice, bugün o adamla tanıştım. İkinizi birkaç dakika birlikte gördüm. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Senin üzerinde yarattığı etkiyi görmediğimi mi sanıyorsun?"

Beatrice inledi. "O kadar belli mi?"

"Bana öyle geliyor." Lucy kaşlarını çattı. "Ona aşık oluyorsun, değil mi?"

"Onunla bir ilişkim var. Bu aynı şey değil." "Senin için aynı şey olduğunu korkuyorum."

Beatrice tartışmaya başladı, ama itirazını geri çekti. Lucy onu kendi ailesi dahil, herkesten daha iyi tanıyordu. Arkadaşlar arasında bazen böyle olurdu. Ve o ve Lucy çocukluktan beri arkadaşı.

Eskiden bir anlaşma yapmışlardı. Hiçbir zaman aşk dışında bir şey için evlenmeyeceklerdi. İkisi de tam olarak bunu yapmıştı. İkisi de pişmanlık duyarak yaşamıştı.

Beatrice, Justin Poole ile evlenmeden bir yıl önce, Lucy de Robert ile evlenmişti. Robert, tedavi edilemez bir kumarbaz olduğu ortaya çıkmıştı.

Beatrice, Lucy'nin tüm dünyevi eşyalarını içeren küçük, yıpranmış bir çanta ile kapısına geldiği o buz gibi kış gecesini kısacık bir anı olarak hatırlıyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Beatrice.

"Gidecek başka yerim yok." Lucy'nin sesi ağlamaktan kısılmıştı. Gözleri umutsuzluktan donuklaşmıştı. "Robert kart oyununda her şeyini kaybetti. İki hafta önce kafasına bir kurşun sıktı. Alacaklıları her şeyimizi aldı. Hiçbir şeyim kalmadı."

"Oh, Lucy, çok üzüldüm. Ama eğer istediğin para ise, sana pek yardımcı olamam. Justin bana çok az bir şey bıraktı."

"Gerçekten çaresizim."

"İçeri gel." Beatrice kapıyı tuttu. "Bir şeyler düşünürüz." Sabah konuştular.

"Her şey çok trajikti." Beatrice mendiline burnunu sildi. "Justin onu seviyordu. Evli olduğumuz süre boyunca ona deli gibi aşıktı. O

yatağına girmek için bir ağaca tırmanırken öldü. Romanlarda okuduğunuz türden, talihsiz bir aşk hikayesiydi."

"Bah." Lucy çay fincanının kenarından gözlerini kısarak baktı. "Bana sanki Justin Poole kendinden başka kimseyi sevmemiş gibi geliyor. Kendini beğenmiş, melodramatik bir aptaldı. Robert'ıma çok benziyordu, diyebilirim."

Beatrice burnunu sildi ve bu sözleri dikkatle düşündü. "Sanırım şimdi neden seni en iyi arkadaşım olarak gördüğümü anladım, Lucy."

Lucy içini çekti. "Arkadaşlığına daha fazla yük olamam. Ne yapacağımı düşünmeliyim. Öğretmenlik yapabilirim sanırım, ama mürebbiye olmak düşüncesi beni korkutuyor."

"Ben de öyle. Ailem bana yardım edemez, ailemden başka kimse de edemez. Akrabalarım hiç parasal açıdan başarılı olmadılar, sen de biliyorsun."

"En azından senin akrabaların var. Benim yok."

Beatrice bu açık sözlerle karşı çıkamadı. "Vazgeçip mürebbiye işine başvurmadan önce roman yazmayı denemeye karar verdim."

"Ne yazık ki, mektup yazmaktan başka bir yazma yeteneğim yok."

Beatrice, Lucy'nin elbisesini inceledi. En az üç kez yeniden boyanmış ve tadilattan geçmiş olmasına rağmen, bir şekilde modaya uygun görünüyordu. Lucy her zaman stil konusunda yetenekliydi. "Fransızcan nasıl?"

"Biraz paslanmış, neden soruyorsun?"

Beatrice yavaşça gülümsedi. "Bunun moda dili olduğunu söylediler."

Lucy'nin gözlerinde umut parladı. "Ne öneriyorsun?"

"Ticarete girmek anlamına gelir," diye uyardı Beatrice.

Lucy bunu kısa bir süre düşündü. "Büyükbabam ve ondan önceki babası ticaretle uğraşıyordu. O zamanlar ailemizde çok para vardı. Bu fikre alışabilirim sanırım."

Beatrice, kumarcı bir adamla evlenme kararı dışında, Lucy'nin her zaman pratik bir yapıya sahip olduğunu düşündü.

“Onlarınki büyük, trajik bir aşktı,” Arabella o akşam açıkladı. “Romanlarda okuduğumuz türden. Fiziksel ve metafizikselin mükemmel birleşimi. Zavallı Beatrice. Justin Poole yolunda bir haydut tarafından vurulduktan sonra, bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etti.”

"Gerçekten." Leo onu dans pistinde başka bir geniş yay çizerek döndürdü.

Akşamın en hareketli saatleriydi. Işıltılı balo salonu pahalı kıyafetler giymiş erkek ve kadınlarla dolup taşmıştı. Gece soğuktu, ama içeride yüzlerce insanın vücut ısısı ve avizelerdeki mumların ısısı, bazılarının alnında ter damlacıkları oluşmasına neden oluyordu.

Leo, Arabella'yı her yeni dans adımına yönlendirdiğinde, onun bu fırsatı kalabalığı aramak için kullandığının farkındaydı. Arabella'nın Pearson Burnby'yi aradığını biliyordu, ama şans eseri Burnby henüz ortaya çıkmamıştı.

Leo, Arabella'yı teras pencerelerinin önünden geçirirken Beatrice'i gördü. Teyzesi ile birlikte limonata içip dansçıları izliyordu. Onun şantajından dolayı hâlâ kızgın olmasına rağmen, onu görmek her zamanki etkisini yarattı. Derin bir tatmin duygusu ve şehvetli bir beklentinin sessiz çarpıntısını hissetti.

Zarif turkuaz mavisi elbisesinin kenarları beyaz satenle süslenmişti. Düşük yakası, Leo'nun gerekli gördüğünden biraz daha fazla göğüs dekoltesi ortaya çıkarmıştı, ancak bunun omuzlarını ve boynunu güzel gösterdiğini inkar edemezdi. Dirseklerine kadar uzanan uyumlu eldivenler giymişti.

"Kuzenin evlilik konusunda fikrini değiştirir mi sence?" diye sordu Leo rahat bir tavırla.

"Oh, hayır." Arabella hüzünle gülümsedi. "O, mükemmelliği bilen nadir insanlardan biri. Bundan daha azını nasıl kabul edebilir ki?"

"Harika bir soru."

Beatrice mükemmel bir aşkı tatmamıştı, diye düşündü, ama bir daha asla evlenmeyeceğine yemin ettiğine inanabilirdi. Onun kadar tutkulu ve sıcak kalpli bir kadın, böyle bir riski ikinci kez almadan önce iki kez düşünürdü. Sonuçları düşünmek bile çok yıkıcı olurdu.

Bunu sadece çok az kişinin anlayabileceği şekilde anlıyordu. Başka bir hata yapmaktansa yalnız yaşamak daha iyiydi.

“Aslında, lordum.” Arabella düşünceli bir şekilde dedi, “Sizin hikayeniz kuzenimin hikayesine çok benziyor, değil mi?”

"Bazı benzerlikler var."

Leo, Arabella'yı büfeye doğru yönlendirdi ve son birkaç gün içinde ne zaman ikinci bir evliliğin risklerini düşünmeye başladığını merak etti.

BEATRICE, LEO'nun Arabella'yı dans pistinde uzun bir dönüşe çıkardığını izledi. Arabella'nın soluk mavi ipek elbisesinin etekleri kelebek gibi zarifçe dalgalanıyordu. Eldivenli parmakları Leo'nun omzuna zarifçe konmuştu. Kat kat avizelerden gelen ışık saçlarına parılıyordu.

"Rahat olabilirsiniz, Winifred teyze. Glassonby'nin mali durumu hakkında dolaşan tüm kötü söylentilerin yarın sabaha kadar unutulacağını söyleyebiliriz."

"Monkcrest'e çok minnettarım." Winifred'in gözleri memnuniyetle parladı. "Arabella'yı bu gece dansa davet ederek bize büyük bir iyilik yaptı."

"Gerçekten öyle." Beatrice, Leo'nun bu akşam Charter balosuna katılmasının tek nedeninin, daha sonra gerçekleştireceği faaliyetler için bir sis perdesi oluşturmak olduğunu Winifred'e söylemeye niyetinde değildi.

Balo salonuna girişi kesinlikle dikkat çekecekti ve o da bunun farkındaydı. Beatrice, yakınında duranların fısıltılarını şimdiden duyabiliyordu.

Kendi kendine gülümsedi. Arabella ile dans ettiğini görenler, onun evlilik niyetini tartışmakla meşgul olacaklardı

akşamın ilerleyen saatlerinde ortadan kaybolması hakkında spekülasyon yapmakla meşgul olacaktı. Başka bir gece partisine ya da kulübüne gittiği varsayılacaktı.

Beatrice, yaklaşık aynı saatte kendi ortadan kayboluşunun da aynı şekilde fark edilmeyeceğinden emindi. Belirli bir yaştaki dul kadınlara, ya çok zengin ya da çok skandal olmadıkları sürece kimse fazla dikkat etmezdi. Şimdiye kadar, o her iki durumdan da kaçınmayı başarmıştı.

O öğleden sonra Akademi'nin dersliğinde Leo, Beatrice'i planladığı gizli faaliyetlere katılmaması için uzun uzun ikna etmeye çalışmıştı. Beatrice sıkılana kadar çok kibarca dinlemiş, sonra da kararlı bir şekilde reddetmek zorunda kalmıştı. Zeki bir adam olmasına rağmen Leo bazen çok inatçı olabiliyordu, diye düşündü.

"Söylemeliyim ki," diye mırıldandı Winifred, "çok yakışan bir çift, değil mi? Umarım Helen de fark eder."

"Lady Hazelthorpe fark etmemesi imkansız." Beatrice limonata bardağından bir yudum aldı. "Odadaki herkes fark etti."

Leo ve Arabella'yı izlerken, birdenbire tuhaf bir hüznü duydu. Justin'le flört ettiği günlerden beri dans etmemişti ve o danslar da köy toplantılarındaki halk danslarıyla sınırlıydı. Valsle tek deneyimi, Arabella'nın Fransız dans öğretmeninden aldığı derslerle eğlenirken olmuştu.

Eteklerin hışırtısı ve boğazını temizleyen bir ses Beatrice'in dalgınlığını bozdu. Dönüp Lady Hazelthorpe'u gördü.

Helen leylak rengi saten elbisesiyle göz kamaştırıyordu. Uyumlu renkteki muhteşem türban, kısa ve iri yapısına çok ihtiyaç duyduğu boyu ekliyordu. Şişman bileğinden zarif bir yelpaze sarkıyordu. Çelik grisi gözlerinde sert bir kararlılık vardı. Beatrice, Helen'in küçük ağzının her zamankinden daha da sıkı olduğunu fark etti.

Winifred, zırlı şövalyelerin turnuvaya çıkmadan önce birbirlerine attıkları soğuk gülümsemeyle gülümsedi.

"İyi akşamlar, Helen."

"Winifred." Helen'in parıldayan bakışları kısa bir an Beatrice'e kaydı. "Bayan Poole."

"Hanımefendi." Beatrice başını eğdi. "Güzel elbise."

Helen bir an dikkatini kaybetti. "Kısa bir süre önce harika bir modacı keşfettim. Madam D'Arbois. Tabii ki Fransız. Çok pahalı ama buna değer. Sadece Fransız terziler çalıştırıyor, biliyor musun?"

Beatrice limonatasından bir yudum daha aldı. "Moda söz konusu olduğunda, Fransız aksanıyla kıyaslanacak hiçbir şey yok, değil mi?"

"Çok doğru." Helen, Winifred'e küçümseyici bir gülümseme attı. "Belki de senin sevimli Arabella'nı ona tanıştırayım."

"Gerek yok." Winifred dikkatini dans pistine verdi, Leo ve Arabella yeni bir dönüşe geçiyorlardı. "O dükkânı çok iyi bilir. Aslında, bu sezon tüm elbiselerini Madame D'Arbois'dan aldık."

Helen öfkelendi. "Anlıyorum." Winifred'in bakışlarını takip ederek gözlerini kısarak, "Bu haftaya kadar ailenin Mad Monk ile tanıştığını bilmiyordum."

"Bu bağlantıyı söylemeyi unuttum mu?" Winifred, şaşırmış gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Hay Allah. Aklımdan çıkmış olmalı."

"Monkcrest Kontu," dedi Beatrice çok dikkatli bir şekilde, "ailenin eski bir dostudur. Şehre geldiğinde bizi ziyaret etme nezaketini gösterir."

"Monkcrest'in yeni bir gelin aradığı söyleniyor." Winifred samimi bir tonla ekledi.

Helen'in dudakları daha da sıkı bir çizgiye dönüştü. "Yıllar önce evlendi ve dul kaldı. Monkcrest erkeklerinin hayatlarında sadece bir kez aşık oldukları herkes tarafından bilinir."

"Aşkın evlilikle ne ilgisi var?" diye sordu Winifred.

Helen yelpazesini açtı. "Oğulları ve torunları var. Tekrar evlenmesine gerek yok."

"Bir erkeğin ikinci kez evlenmeyi seçmesinin başka nedenleri de olabilir." dedi Winifred.

Helen, Winifred'e soğuk bir bakış attı. "Monkcrest, bunca yıldır dul hayatından memnunken neden yeni bir eş arıyor?"

Winifred ona dünyayı görmüş bir kadın gülümsemesi attı. "Hadi ama Helen. İkimiz de beyefendilerin belirli fiziksel ihtiyaçları olduğunu anlayacak yaştaız."

"Bah. Erkekler bu tür ihtiyaçlarını karşılamak için metres alırlar."

"Devon gibi uzak bir yerde yaşayan bir beyefendi için metres yerine bir eşe sahip olmak daha uygun olabilir."

Tartışmada yenilen Helen taktik değiştirdi. "Monkcrest, senin Arabella'n için oldukça yaşlı, değil mi?"

"Bana göre o daha da genç görünüyor." Winifred onu rahatlatmak için söyledi. "Ve oldukça formda."

Beatrice bir iniltiyi bastırdı. Leo'nun dans pistinde olması şanslıydı. Bu özel konuşmanın konusu olduğunu bilse hiç hoşuna gitmezdi.

"Yine de." Helen cesurca mücadeleye devam etti, "yaşlı bir adam Arabella gibi genç ve masum bir kızı ezebilir."

"Şahsen," diye karşılık verdi Winifred, "Ben her zaman genç bir hanımefendi ile daha olgun bir beyefendi arasındaki bir ittifakın çok anlamlı olduğunu düşünmüşümdür. Yaşlı erkekler belirli mahrem konularda daha sabırlı olma eğilimindedirler."

"Sadece bu tür meseleleri halletmek için gerekli enerjiyi toplamaları daha uzun sürdüğü için," diye karşılık verdi Helen.

Beatrice limonatasını boğazına kaçırıldı.

Winifred endişeyle kaşlarını çattı. "İyi misin, canım?"

"Evet, evet, teşekkür ederim." Beatrice, öksürerek, boncuklu çantasını açıp mendil aradı.

"İyi misin, hasta değilsin, değil mi?" diye sordu Winifred.

"Ben gayet iyiyim, teşekkür ederim teyze." Beatrice kendini topladı. Gözlerini sildi ve mendili tabancanın üstüne, çantasına geri attı. "Limonata boğazıma kaçtı."

"Bunu duyduğuma sevindim." Winifred dans pistine döndü. "Ah, işte geliyorlar. Gerçekten çok sevimli bir çift, değil mi Helen?"

"Humph." Helen, kalabalığın arasından geçen Leo ve Arabella'ya kızgın bir bakış attı. "Hâlâ onun için çok yaşlı olduğunu düşünüyorum."

"Ama en azından tatlı Arabella, onun parası için evlenmediğini bilerek büyük bir tatmin yaşayacaktır," dedi Winifred düşünceli bir şekilde. "Monckrest ailesinin servetinin muazzam olduğunu herkes bilir."

Helen'in yüzüne öfkeli kırmızı bir renk dalgası yayıldı. "Ne demek istiyorsun, Winifred?"

"Hiçbir şey, sevgili Helen. Hiçbir şey."

"Umarım öyledir."

"Ve tabii ki unvan da var," diye devam etti Winifred. "Bu durumu görmezden gelemeyiz, değil mi? Bir düşün. Arabella'mız, bir kontes olacak."

Helen'in yüzü kıpkırmızı oldu. Pearson'ın kendi unvanını aldığı anda sadece bir baron olacağını kimsenin belirtmesine gerek yoktu.

"Monckrest unvanının bir bedeli var." Helen yelpazesini şiddetli hareketlerle açıp kapattı. "Bu ailede aşırı eksantriklik eğilimi olduğu herkes tarafından bilinir. Bazıları bunun eksantrikliğin çok ötesine geçtiğini söyler." Vurgu yapmak için bir an durdu. "Bu tür şeyler kanında var, biliyorsun. Onlara boşuna Çılgın Keşişler demiyorlar."

Beatrice birdenbire eğlenceli bulmamaya başladı. "Efsaneler, yalanlar ve çılgın söylentiler, Lady Hazelthorpe. Monckrest , I grant you,

çoğu soylu beyefendiden daha zekidir, ama bu onu deli ya da eksantrik yapmaz."

"Dumanın olduğu yerde genellikle ateş de vardır," diye bilgilendirdi Helen. "Ve Monkcrest unvanının etrafında birkaç nesildir çok fazla duman var." Leylak rengi ayakkabılarıyla topuklarını yere vurarak kalabalığın içine doğru yürüdü.

Beatrice, Winifred'in parıldayan gözlerine baktı. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, teyze, ama fazla zorlamanın akıllıca olmadığını düşünüyorum. Monkcrest, senin entrikalarına olağanüstü sabır gösterdi. Hatta Arabella ile dans ederek sana destek bile verdi. Ama sanırım onun da bir sınırı var. Kasabaya dedikodu konusu olmak için gelmedi."

Winifred'in yüzünde hafif bir utanç ifadesi belirdi. "Elbette haklısın. Bundan sonra Helen'i alay etmek için onu kullanmamaya çalışacağım. Diğn'n kültürü, bunu yapmayı çok cazip kılıyor."

Leo, Arabella'yı Winifred'in önünde durdurdu. Beatrice'e bakıp sessizce kaşlarını kaldırdı. Beatrice fark etmemiş gibi yaptı.

"Dans pistinde çok güzel görünüyordun, Arabella," dedi sıcak bir sesle. "O elbise sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim." Arabella heyecanla Winifred'e döndü. "Az önce Lady Hazelthorpe ile konuşurken mi gördüm?"

Winifred yüzünü buruşturdu.

"Evet, söyledin." "Pearson da burada mı?"

"Söylemedi." Winifred ona parlak bir gülümseme attı. "Lordla dansınız hoş geçti mi?"

"Çok hoştu," dedi Arabella kibarca. "Teşekkür ederim, lordum."

Leo'nun gözleri hüzünlü bir eğlenceyle parladı. "Benim için zevkti."

Arabella hemen Winifred'e döndü. "Lady Hazelthorpe, Pearson'ın bu akşam burada olup olmayacağından bahsetmedi mi?"

"Er ya da geç senin yanına geleceğinden eminim," dedi Beatrice yatıştırıcı bir sesle. "Her zaman gelir."

Arabella dudaklarını ısırdı ve Leo'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Umarım Pearson ve annesi sizin sadece bir aile dostu olduğunuzu anlarlar, lordum. Yanlış bir fikre kapılmalarını istemem."

"Belki de bu konuyu açıklığa kavuşturmalıyım." Leo izin almadan Beatrice'in koluna girdi. "Gelin, Bayan Poole. Herkese, ailenin *tüm üyeleriyle* yakından tanıştığımı gösterelim."

Beatrice tereddüt etti. "Sizi uyarmalıyım, lordum, daha önce hiç halka açık bir yerde vals yapmadım. Dans pistinde çok beceriksiz olacağımdan eminim."

"Sizin beceriksizliğiniz, benim gençlik çevikliğimdeki eksikliği mükemmel bir şekilde tamamlayacaktır."

Müzisyenler ilk akorları çaldığı anda onu kollarına çekti. Beatrice onun gözlerine baktı ve orada gülümseme gördü.

"Yaşınızı hissediyor musunuz, lordum?" diye sordu, onu dönen bir dönüş sokarken.

"Kalabalığın içinde başka, daha genç bir erkek bulmak için deli gibi arayan genç bir hanımla dans etmek kadar alçakgönüllü bir şey yoktur."

"Tahmin edebiliyorum." Diye gülümsedi. "Zavallı Arabella, Bay Burnby'ye olan sevgisini gizlemekte zorlanıyor. Genç hanımlar evlilik sürecinin stratejisini her zaman anlamazlar."

"Genç erkekler de anlamaz," dedi Leo kuru bir şekilde. "Burnby'nin bu gece burada olmaması iyi oldu. Dışarı çağırılma ihtimalini hiç sevmiyorum."

Beatrice gülümsemesini kesmişti. "Tanrı aşkına, efendim, Bay Burnby'nin böyle aptalca bir şey yapmayacağından eminim."

"Öyle ummak isteriz. Ne yazık ki, genç erkekler doğaları gereği biraz değişken olurlar."

"Kendi deneyimlerinizden mi konuşuyorsunuz, efendim?"

"İki oğul yetiştirmiş bir baba olarak konuşuyorum," diye mırıldandı Leo.

"Anlıyorum. Endişelerinizi anlıyorum. Yine de Arabella ile dans etmeniz çok nazık bir davranıştı. Lady Hazelthorpe'un gözünde onun değerini ölçülemeyecek kadar artırdınız."

Leo güldü. "Arabella'nın özellikle minnettar olduğunu düşünmüyorum."

"Winifred teyze kesinlikle minnettar." Beatrice, kalabalık salonda kimse duymayacaklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Gece yarısı geçti. Ne zaman gidiyoruz?"

Eğlencesi bir anda uçup gitti. "Beatrice, bu hoşuma gitmedi."

"Bu konuda kendinizi çok net ifade ettiniz, efendim. Ama tehdidim geçerli. Bu gece Dr. Cox'un eczanesini aramaya giderken beni yanınıza almazsanız, oraya tek başıma gideceğim."

"Sen çok zeki bir kadınsın Beatrice, ama aynı zamanda tanıdığım en inatçı kadınsın."

Ona en parlak gülümsemesini gösterdi. "O halde birbirimize çok yakışıyoruz. İnatçılık konusunda kimse sizi geçemez, lordum."

Dr. Cox'un eczanesinin arkasındaki sokak, idrar ve çürümüş çöp kokuyordu. Lucy'nin o öğleden sonra onun için düzelttiği pantolon ve gömleği giymiş olan Beatrice, yağlı taşların üzerinde dikkatlice ilerliyordu. Soğuk ay ışığının ince bir ışını yolunu aydınlatıyordu.

İki adım önde yürüyen Leo, arabacıların giydiği bol ve çok kapaklı bir palto ve gözlerinin üzerine indirilmiş bir şapka takmıştı. Bir elinde fener vardı ama yakmamıştı.

"Neden köpeğini getirmedin?" diye fısıldadı Beatrice.

"Elf yararlıdır, ama fark edilmez değildir. Bu yüzden onu nadiren kullanırım."

"Anlıyorum."

"Ginwilly Jack ile yüzleştiğimde onu bu mahalleye getirdim. Eğer burada ikinci kez görülürse, bu gece hiç ihtiyacımız olmayan

"Evet, elbette."

"Evet, elbette." Ama Elf'in de yanında olması oldukça rahatlatıcı olurdu, diye düşündü Beatrice.

Dr. Cox'un dükkanını aramak, gündüz vakti son derece makul, hatta heyecan verici bir fikir gibi görünmüştü, ama bu gece çok daha uğursuz bir hava kazanmıştı. Ancak Leo'yu kendisini de yanına alması için zorlamak için kullandığı tartışma ve tehditlerden sonra, ikinci düşüncelerini dile getirecek durumda olmadığını hissediyordu.

Leo dar bir kapının önünde durdu. "Burası. Unutma, sana doğrudan bir emir verirsem, sorgusuz sualsiz itaat edeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, evet, çok açık." Beatrice sabırsızlıkla kollarını ovuşturdu. Hackney'de uzun süren yoğun pazarlıklar sonunda, Leo'nun emirlerini kişisel güvenliği ile ilgili ciddi konularla sınırlaması şartıyla itaat edeceğini kabul etmişti. "Söz verdim. Hadi, işimize bakalım."

Leo kapı kolunu çevirdi. "Kilitli."

"Beklenildiği gibi." Beatrice, eczacının üst katındaki karanlık pencerelere baktı. "Dr. Cox'un yukarıdaki odasında uyumadığından emin misin?"

"Araştırdım." Leo, yanında getirdiği aletlerden ince bir metal çubuk seçti. "Kimse Dr. Cox'un şu anda nerede olduğunu tam olarak bilmiyor. Ama bütün gün mahallede görülmediğine eminim."

"Kasabadan ayrılmış olabilir mi?"

"Mümkün."

Beatrice, Leo'nun kilit açma aletini ustaca kullanmasını ilgiyle izledi. "Bunu nerede öğrendin?"

"Büyükbabam, babamın mekanik işlere olan yeteneğinin bir kısmını bana miras bıraktığını söylerdi." Bir an durdu. "Ah. İşte oldu."

Hırsız anahtarını cebine koydu, sönmüş fenerini kaldırdı ve dikkatlice kapıyı itti.

Beatrice'i saran tuhaflık hissi, burnunu buruşturan hoş olmayan koku kadar güçlüydü. "Bu koku da ne böyle?"

"Burada kal."

Leo hızla kapıdan içeri girdi. Fenerini yakındaki bir bankın üzerine koydu ve yaktı.

Parlak sarı ışık eczanenin içini aydınlattı. Raflardaki tozlu cam kavanozlar donuk bir şekilde parlıyordu. Beatrice, yerin ortasında duran paçavra yığını gibi görünen şeye kaşlarını çatı.

Sonra kurumuş kanı gördü. Eski halının üzerinde koyu, korkunç bir leke oluşturmıştı. Ceset yüzüstü yatıyordu, ama büyük, sarkık şapkası ve gür bıyıklarıyla kim olduğu belliydi. Bir kolu uzanmış, diğeri cesedin altında sıkışmıştı.

"Tanrım. O... o..."

"Evet. Yaklaşmana gerek yok." Leo, fenerle cesedin yanına yürüdü. Botunun burnuyla, eldivenli, gevşek bir eli dürttü. "Dr. Cox'un birkaç saat önce öldürüldüğünü tahmin ediyorum. Kesin olarak söylemek için di kältü gerekir."

Beatrice aniden midesinde bir bulantı hissetti. "Ama bunu kim yapabilir?"

"Harika bir soru." Leo fenerini kaldırdı ve odayı incelemek için yavaşça döndü. "Hiçbir şey karıştırılmamış. Mücadele veya arama izi yok. Bunu yapan kişi buraya tek bir amaçla gelmiş."

"Dr. Cox'u öldürmek."

"Öyle görünüyor." Leo cesedin etrafında dolaştı ve bir duvarı kaplayan büyük, yıpranmış bir masaya doğru yürüdü. Fenerini rafa koydu ve çekmeceleri açıp kapatmaya başladı.

Beatrice sakinleşmek için derin bir nefes almaya başladı. Ancak çürümüş kan kokusu boğazına takıldı.

"Kusacak mısın?" Leo işinden başını kaldırmadan sordu.

"Hayır." Gözlerini kapattı. "Daha önce ölüm gördüm."

"Evet, ama cinayet gördüğünü sanmıyorum." Dağınık bir kağıt yığınını hızla karıştırdı. "Aynı şey değil."

Onun kaba anlayışına minnettardı. Bu onu sakinleştirdi. "Haklısın."

Kendini toparladığını düşününce, dükkânın diğer tarafına geçip Leo'nun yanına gitti.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Eczacı hesap defterini karıştırdı. "Katili işaret edecek bir şey."

"Daha bu öğleden sonra Dr. Cox'un bu olayın arkasında olduğundan şüphelenmeye başlamıştım."

"Onun bu işe karışmadığını bilmiyoruz." Leo, günlüğündeki bir girişe kaşlarını çatı. "İlginç."

Beatrice, omzunun üzerinden bakmak için parmak uçlarına yükseldi. "Ne var?"

"Amcanızdan gelen bazı ödemelerin kaydı." Leo günlüğü kapattı. "Başka ilginç kayıtlar da olabilir. Daha sonra incelemek için yanıma alayım."

Arkasını döndü ve odayı sistemli bir şekilde dolaşmaya başladı, ara sıra durup raftan bir kavanoz alıyor ya da kapalı bir kabın içine bakıyordu.

Beatrice'in bakışları, yakındaki bir dolapta duran bir dizi küçük cam şişeye takıldı. Madam Virtue'nun, Reggie amcasının ölmeden kısa bir süre önce bir şişeden içtiğini söylediğini hatırladı.

"Dr. Cox, Reggie amcamın ölümünde parmağı olmalı," dedi. "Bu tek mantıklı açıklama. Ve Bay Saltmarsh'ın çayına kattığı uyku ilacını da o vermiş olmalı."

"Katılıyorum. Bu olayda tehlikeli bitkiler konusunda uzman iki kişinin dolaşması pek olası değil."

"Peki Dr. Cox'u kim öldürdü? Ve neden?"

Leo tezgahın arkasına çömeldi ve raflarda duran eşyaları inceledi. "Belki de doktorun artık işine yaramıyordu."

"Ya da zehirleri için daha fazla para istedi?"

"Kim bilir? Ne yaptı açıkçası çok ileri gitti. Biri onun feda edilebilir olduğuna karar verdi."

Beatrice titredi. "Leo, bu olayda çok fazla insan ölüyor. Clarinda için endişeleniyorum."

"O oldukça güvende olmalı. Kimse onun bizimle bağlantısını bilmiyor."

"Artık bunu varsayamayız." Beatrice paltosuna sarındı. "Bay Sibson ve Madam Virtue'yu uyardığını söyledin. Clarinda'yı da uyarmalıyız. Onun evine çok yakınız, değil mi?"

"İki sokak ötede."

"Durup ona tehlikede olabileceğini söylemeliyiz. Belki de onu bir süre şehirden uzaklaştırması için yeterli parayı vermeliyiz."

Leo yavaşça ayağa kalktı. "Haklı olabilirsin. Bu iş her adımda daha da karmaşık hale geliyor. Clarinda'nın kanı ellerime bulaşmasını istemiyorum."

Clarinda'nın yaşadığı sokağa kadar olan kısa yürüyüş olaysız geçti. Beatrice ara sıra gecenin karanlığında sarhoşların kahkahalarının yankılarını duyuyordu. Bir keresinde Leo onu karanlık bir sokağın girişinden aceleyle geçerken, şiddetli bir kavga sesleri duydu. Ama kimse onlara yaklaşmadı.

Cunning Lane'e fark edilmeden girdiler.

Leo adımlarını yavaşlattı. "Bu saatte Clarinda muhtemelen kapısında, Drunken Cat'ten gelen birkaç geç kalmış kişiyi bekliyordur."

Beatrice paltosunu daha sıkı çekti. "Umarım bu olay bittiğinde senin teklifini kabul eder ve

kabul eder umarım."

"Kurtarılmak istemeyen birini kurtaramazsın, Beatrice."

"Lucy gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Boş ver. Leo, Clarinda'ya çok borcumuz var. Ginwilly Jack ve arkadaşları bizi o gece keşfetmiş olsaydı, başımıza ne gelirdi kim bilir?"

"Bana hatırlatmana gerek yok." Leo, tanıdık, karanlık bir girişin önünde durdu. "Burası onun iş yeri."

Beatrice öne çıkıp gölgelerin içine baktı. "Clarinda? Ben Beatrice Poole."

Cevap gelmedi. Beatrice'in omurgasından bir ürperti geçti. "Clarinda?"

"Burada değil." Leo geri çekilip Clarinda'nın penceresine baktı. "Odasında ışık yok."

"Aman Tanrım. Bir terslik var Leo, eminim."

"Sakin ol. Saat geç oldu. Drunken Cat'e gitmiş olabilir."

"Hayır, korkunç bir şey oldu. Biliyorum. Keşke daha erken durmayı düşünseydik." Beatrice kapıyı denedi. "Kilitli."

"Bana bırak."

Beatrice kenara çekildi ve Leo'nun kilit açma aletini çıkarmasını endişeyle izledi. Sanki sonsuza kadar sürdü, ama aslında kapıyı birkaç saniye içinde açtı.

Beatrice küçük salona koştu. "Çabuk, ışık."

Leo itaatkar bir şekilde fenerin ışığını yakıp Beatrice'in ardından çürümüş merdivenlerden yukarı çıktı.

"Ya çok geç kalırsak?" Beatrice, Clarinda'nın odasına doğru koşarken fısıldadı.

Leo cevap vermedi. Beatrice Clarinda'nın kapısına ulaştığında onu geçti.

"Ben hallederim." Hafifçe kapıyı çaldı.

Cevap yoktu.

Beatrice'i çaresizlik kapladı. "Kapıyı a, Leo. Acele et, Tanrı aşkına."

O çoktan maymuncukla işine koyulmuştu.

Birkaç saniye sonra kapı, itiraz eden bir gıcırtıyla açıldı. Leo'nun fenerinin ışığı yatağın üzerine ve Clarinda'nın masası olarak kullanılan eski sandığın üzerine düştü.

Beatrice, yorganın altında hareketsiz ve sessizce yatan ince silueti gördü.

Sonra fenerin ışığı, yatağın yanındaki sandığın üzerinde duran küçük şişeyi aydınlattı. Bu şişe, Dr. Cox'un eczanesinde gördükleriyle aynıydı.

"Clarinda. Hayır."

Bölüm 15

Labirentin kalbinde korkunç bir şey gizleniyordu...

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON BEŞİNCİ BÖLÜMÜNDEN

"Ne oluyor lan?" Clarinda yatakta dik oturdu, yorganı çenesine kadar çekmişti. Ağzı yüksek, keskin bir çığlık attı.

"Hayattasın." Beatrice yatağa doğru koştu. "Tanrım, hayattasın."

"Tabii ki hayattayım," diye bağırdı Clarinda. "Siz ikiniz benim yatak odamda ne arıyorsunuz?"

Leo, fenerini sandığın üzerine koyarken yüzünü buruşturdu. "İkiniz de bağırarak konuşmayı keserseniz, istenmeyen dikkatleri üzerimize çekme riskini önemli ölçüde azaltabiliriz."

Clarinda omuz silkti. "Bu mahallede kimse bu odadan gelen birkaç çığlığa aldırış etmez. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Hayattasın." Beatrice pencere pervazına tutunarak rahat bir nefes aldı ve duvara yaslandı. "Seni korkuttuğumuz için bizi affet, Clarinda. Hayal gücüm çok çalıştı."

"Korkunç romanlara aşırı düşkünlüğün tamamen öngörülebilir bir sonucu," diye mırıldandı Leo. Beatrice'in keskin bakışlarını görmezden geldi. "Sanırım kendini oldukça iyi hissediyorsun, Clarinda?"

"Her şey yolunda, efendim." İnce yüz hatları buruştu, önce ona, sonra Beatrice'e baktı. "Bu ne demek şimdi? Umarım ikiniz de bu gece üçümüzün küçük bir parti yapacağı düşüncesiyle buraya gelmediniz. Artık o saçma sapan şeyleri yapmıyorum."

"*Ménage à trois*," Beatrice genç kadını dalgın bir şekilde düzeltti. "Clarinda, seni aşağıda görmeyince ne kadar endişelendiğimizi bilemezsin."

"Gerçekten mi?" Clarinda yatak örtüsünü bıraktı ve eski başlığa yaslanarak daha rahat bir pozisyon aldı. Gece elbisesi giymediği hemen anlaşıldı. "Neden korktunuz?"

Beatrice, Clarinda'nın çıplak göğüslerini görünce gözlerini kırptı. "Şey, üstünü örter misin?"

"Ha?" Clarinda çıplak göğüslerine baktı. "Oh. Özür dilerim. Benim işimde çıplak olmaya alışmışım." İtaatkar bir şekilde yorganı omuzlarına kadar çekti. "Eski işimde, yani. Şimdi bana ne olduğunu anlatın."

"Uzun hikaye." Leo bir omzunu duvara dayadı ve kollarını kavuşturdu. "Özetlemek gerekirse, bize yardım etmeyi kabul ettiğin için tehlikede olabileceğini düşünüyoruz."

Clarinda suçlu bir ifadeyle baktı. "Neden tehlikede olayım ki? Küçük anlaşmamızı kimse bilmiyor, lordum. Ve geçen gece sizi odamda sakladığımı da kimse bilmiyor."

"Maalesef," dedi Leo sessizce, "birisi bizim sandığımızdan daha fazlasını biliyor olabilir."

"Anlamıyorum."

Beatrice sandığın üzerindeki şişeyi aldı. Dikkatlice tıpa çıkardı ve temkinli bir şekilde kokladı. Hoş olmayan bir koku burnunu şişenin ağzından hızla uzaklaştırmasına neden oldu.

"Bu karışımı nereden buldun?" diye sordu.

"Bu mu?" Clarinda şişeye küçümseyen bir ifadeyle baktı. "Bugün biri verdi. Benim işimde bir kadının hamile kalmaması için çok iyi olduğunu söyledi."

Beatrice, Leo ile sessizce bakıştılar. Gözlerinde anlayış gördü. Neredeyse çok geç kalıyorlardı.

Dikkatini tekrar Clarinda'ya çevirdi. "Bu şişeyi sana kim verdi?"

Clarinda kaşlarını çattı. "Simon adında bir sokak çocuğu. Bu mahallede yaşıyor. Ne iş bulursa yapıyor. Cep hırsızlığı, ayak işleri, o tür şeyler. İyi bir çocuk. Çok yardımsever."

"Matara'yı nereden aldığını söyledi mi?" diye sordu Beatrice çabucak.

Clarinda başını bir yana eğdi. "Dr. Cox'un verdiğini ve borcunu ödemesi için olduğunu söyledi."

Leo ona baktı. "Dr. Cox sizin hizmetlerinizi mi kullandı?"

"Ara sıra uğramaya alışmıştı." Clarinda yüzünü buruşturdu. "Bilimsel amaçlarla, dedi."

"Ne bilimsel amaçlar?" diye sordu Leo.

"İktidarsızlığı tedavi etmek için hazırladığı bazı iksirleri denemeyi seviyordu."

"Cox da bu sorundan mu muzdaripti?"

"Evet." Clarinda elini salladı. "Ne yazık ki, hiçbir iksiri onda işe yaramadı. Son birkaç aydır pek uğramıyordu. Sanırım vazgeçti ve kendi üzerinde deney yapmayı bıraktı."

Beatrice'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ama bu iksiri size hesaplarını kapatmak için gönderdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Simon öyle söyledi." Clarinda omuz silktilti. "Bana borcu olduğunu hatırlamıyorum. Simon'a geri almasını söyledim, ama o da Dr. Cox'un kendisine verdiği parayı geri vermek zorunda kalacağını söyledi."

"Yani şişeyi aldın." Beatrice'in dizleri titredi.

"En kolay yol bu gibi geldi."

Leo duvardan uzaklaşıp pencereye doğru yürüdü. "Genç Simon'ı nerede bulabilirim?"

"Gelip gidiyor. Bazen Drunken Cat'te takılıyor." Clarinda kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, iyi bir çocuk. Ondan ne istiyorsunuz?"

Leo sokağa baktı. "Sadece ona birkaç soru sormak istiyorum."

"Sanırım bunda bir sakınca yok," dedi Clarinda yavaşça. "Ama bana söylediklerinden fazlasını sana söyleyemez."

"Kesinlikle haklısın." Elini yumruk yaptı. "Lanet olsun, bu şey ölümcül bir ot gibi büyüyor. Kökünü bulmalıyız."

Beatrice kıpırdadı. "Clarinda, Simon sana bu şişeyi tam olarak ne zaman getirdi?"

"Öğleden sonra geç
saatlerde." Beatrice Leo'ya
baktı.

"Muhtemelen birkaç saat önce öldürülmüştür," dedi Leo sessizce. "Akşamın erken saatlerinde olabilir."

"Clarinda'ya şişeyi gönderdikten sonra, öyle görünüyor."

"Belki de o anda biri onun artık işe yaramayacağına karar vermiştir."

"Öldürüldü mü?" Clarinda sertleşti. "Dr. Cox öldü mü?"

"Evet," dedi Beatrice. "Bu yüzden buradayız. Geçen gece lordluğu ve beni burada sakladığını kimse bilmiyor mu?"

"Hayır, eminim." Clarinda sersemlemiş gibiydi. "Kimseye söylemedim ve eğer biri sizi görseydi, Ginwilly Jack'in kapımı yumruklamaya geleceğine emin olabilirsiniz."

"Birinin benimle olan mali anlaşmanızı biliyor olması mümkün mü?" diye sordu Leo.

"Kimseye söylemedim, efendim."

Leo bir an sessiz kaldı. "Sibson'un dükkânından ilk çıktığımda seninle konuşmak için durduğumu biri görmüş olabilir."

"Bizi gören herkes, benim sadece işimi yaptığımı düşünürdü," diye itiraz etti Clarinda. "Ve sizin odama gelmeyi reddettiğinizi. Kimse bir şey düşünmezdi."

"Sana hizmetin karşılığında para verdiğimi fark etmediyse tabii."

Beatrice gözlerini kapattı. "Ve Drunken Cat'i satın alma sürecinde olduğunu bilmiyor ve Monkcrest'le konuştuktan sonra bu kadar kısa sürede bu kadar çok parayı nereden bulduğunu merak etmezse."

Oda kısa ve ağır bir sessizliğe büründü.

"Evet," dedi Leo sonunda. "Bu haber bazı soruları gündeme getirir, değil mi?"

Clarinda çöktü. "Benim işimde tavernayı alacak kadar para kazanan kadın pek yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Leo.

Beatrice şişeye bir göz attı. "Bunun arkasında kim varsa, senin çok şey bildiğine inanıyor olduğu açık. Ancak cinayet, faili için her zaman büyük risk taşır. Asıl soru, Dr. Cox'un bugün seni zehirlemeye karar vermesinin sebebi ne olabilir?"

Clarinda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O küçük şişede zehir mi var diyorsun?"

Beatrice başını salladı. "Büyük olasılıkla."

Leo, Clarinda'ya gözlerini kısarak baktı. "Geçen gece Sibson'ın dükkânında olağan dışı bir şey görmediğini söylemiştin."

"Doğru."

"O zamandan beri olağandışı bir şey gördün mü?"

"Hayır." Clarinda konsantre olarak kaşlarını çattı. "Bugün onun tarafında sokakta sessizlik vardı. Düzenli müşterilerinden biri onu görmeye geldi, ama hepsi o kadar."

"Ne zaman?" diye sordu Beatrice.

"Öğlen civarıydı. Drunken Cat'ten etli turtta alıp çıkmıştım. Cat'i devraldığımnda turtaların tarifini değiştireceğim diye düşünüyordum. Daha baharatlı olmalılar. Menüye jöleli domuz kulağı ve salamura yılan balığı da ekleyeceğim."

"Sibson'ın bu düzenli müşterisinde sana olağandışı gelen bir şey var mıydı?" diye sordu Leo.

"Sibson'la büyük bir kavga etti, ama bu yeni bir şey değil. Sibson'ın birçok müşterisi şikayet için geri geliyor. Ona bir keresinde, uzun vadede müşterileri sahte ürünlerle aldatmanın iyi bir iş olmadığını söylemişim. Ama beni dinlemedi."

"Tartışmayı duydun mu?" diye sordu Beatrice.

"Birkaç kelime duydum." Clarinda ona baktı. "Müzedeki bir heykel hakkında bir şeydi. Muhtemelen Sibson'ın sahte mallarından biriydi. Müşteri çok sinirliydi. Pencereden seslerini duyabiliyordum. Kapıdan çıkarken beni neredeyse yere devirecekti. Bana küfretti. Senin gibi bir beyefendi değildi, lordum."

"Bu adamı tarif edebilir misin?" diye sordu

Leo. "Önemli olabilir mi?" "Belki."

"Çok yakışıklı, altın rengi saçları var. Yakışıklı bir adam. Her zaman güzel bir palto giyer. Yirmili yaşların sonlarında olmalı."

Leo donakaldı. "Acaba gözlük takıyor muydu?" "Hayır."

"Tanrım." Beatrice'in gözleri Leo'ya kaydı. "Yoksa şüphelenmiyorsunuz, değil mi? Sence bu o olabilir mi?"

"Senin büyük hayranın mı?" Leo kuru bir şekilde sordu. "Kesinlikle Bay Saltmarsh olabilir miş gibi geliyor."

"Ama Clarinda bize onun gözlük takmadığını söyledi." Leo omuz silkti. "Belki her zaman takmıyordur."

"Belki de sadece daha fazla araştırma yapıyordu." Beatrice çabucak dedi.

"Trull Müzesi'nin yeni sahibinin adını bulmaya çalışacağına dair bize söz verdi."

"Evet, biliyorum, ama..." Beatrice sözünü keserek durdu.

Clarinda, Beatrice'den Leo'ya, sonra tekrar Beatrice'e baktı. "Ne oldu?"

Neler oluyor?"

Beatrice içini çekti. "Clarinda, lordum ve ben, bir süre şehirden ayrılmanın en iyisi olacağını düşünüyoruz. Sana bir iki hafta kırsalda kalman için yeterli para vereceğiz."

"Kasabadan ayrılmak mı?" Clarinda'nın gözlerinde öfke parladı. "Ama bunu yapamam. İki hafta sonra Drunken Cat'in sahibi olacağım. Her şey ayarlandı. Tom, ayın ilk günü kira sözleşmesini feshedeceğini söyledi."

Leo cebinden birkaç kağıt çıkardı. "O zaman tavernayı devralacağın güne kadar kasabadan uzak dur. Endişelenme. Sen yokken Drunken Cat'e ben göz kulak olurum."

"Ama ben gitmek istemiyorum," diye ağladı Clarinda. "Bütün hayatım değişmek üzere."

Beatrice koluna dokunmak için uzandı. "Beni dinle. Bugün biri seni zehirlemeye çalıştı. Sana şişeyi gönderen Dr. Cox da öldürüldü. Bu sabah Sibson'da gördüğün adam da bu işin içinde olabilir."

"Sibson da bu karışıklığın içindeymiş gibi görünüyor," dedi Leo. "Bugün Sibson ile müşterisi arasındaki tartışmaya tanık olduğunda, kendi güvenliğinin için fazla şey görmüş olabilirsin. Cox şişeyi bu yüzden göndermiş olabilir."

"Lanet olsun." Clarinda inatçı bir ifadeyle baktı.

"Lütfen, Clarinda," diye yalvardı Beatrice. "Birkaç gün ortadan kaybolacağını söyle. Bana bir iyilik olarak."

"Oh, peki," diye mırıldandı Clarinda. "Yeni mesleğime başlamadan önce öldürülmek istemiyorum." Endişeli gözlerle Leo'ya baktı. "Ben yokken Tom'un Drunken Cat'i başkasına satmayacağına söz ver, olur mu?"

"Avukatıma, satın alma işlemlerinin tüm ayrıntılarını senin için tamamlamasını söyleyeceğim," diye güvence verdi Leo. "Döndüğünde hiçbir sorun olmayacak. Drunken Cat'in sahibi sen olacaksın."

"Peki öyleyse." Clarinda küçük odasına hüzünle baktı. "Sanırım eşyalarımı toplasam iyi olacak. Erken otobüs durağına gitmeliyim. Otobüsler şafakta kalkıyor." Gözleri yeniden coşkuyla parladı. "Tabii, döndüğümde bu odaya geri dönmeyeceğim. Doğruca tavernanın üstündeki yeni evime gideceğim."

Beatrice'i büyük bir rahatlama dalgası sardı. "Teşekkür ederim, Clarinda. Senin güvende olduğunu bilince daha rahat uyuyacağım."

Clarinda gözlerini devirdi. "Sanki kendime bakamaz mıyım?"

Beatrice elindeki matara baktı. "Bir şey daha sormam gerek."

"Evet?"

"Bu şişedeki korkunç şeye dokunmadığınız için son derece minnettarım. Ama bilmeliyim, sizi onu içmekten alıkoyan ilahi takdir neydi?"

Clarinda hafifçe burnundan soludu. "Kaderin bununla hiçbir ilgisi yok. Yeni bir işe girmek üzere olduğum için zehri içmedim."

Beatrice gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

"Neden içeyim ki? Artık hamile kalmamak için iksire ihtiyacım yok. Drunken Cat'i satın almama yardım edeceğine söz verdikten sonra müşterileri odama getirmeyi bıraktım."

"Çok az kalmıştı." Beatrice çalışma odasının kapısından hızla çıktı. Elbisesini, akşam terliklerini ve eldivenlerini içeren paketi kanepeye attı. "*Çok az kalmıştı*, Leo."

"Evet." Ocağın önüne gitti ve bir dizinin üzerine çökerek közleri karıştırarak rahatlatıcı bir ateş yakmaya çalıştı. "Bana hatırlatmana gerek yok."

Beatrice masasının arkasına geçti ve sandalyesine çöktü. Dirseklerini cilalı maun ağacına dayadı ve başını ellerinin arasına gömdü.

"Tanrım, bunu düşünmeye dayanamıyorum. Dr. Cox'un zehrini içmemesinin tek nedeni, fahişelikten tavernacıya geçmeyi planlamasıydı."

"Daha önce herkesi kurtaramayacağımı söylediğim için özür dilerim." Leo şömineden kalktı. "Clarinda'nın hayatını kurtardın."

"Hayır." Beatrice başını kaldırmadı. "Onun hayatını kurtarmadım."

Leo brendi masasına yürüdü ve sürahiyi aldı. "Eğer ona Drunken Cat'i satın almak için yeterli parayı alacağına ikna etmeseydin, eski işine devam eder ve muhtemelen zehri içerdi."

"O kendini kurtardı." Beatrice yavaşça başını kaldırdı. "Kendi geleceğinin gidişatını değiştirmek için fırsatı değerlendirdi ve böylece kendi hayatını kurtardı. Herkes kendisine sunulan fırsatları değerlendirmez, biliyorsun." Yıllar boyunca Lucy ile birlikte sokaklarda kaybettiği genç kadınları düşündü. "O fırsatlar ayağına kadar gelse bile."

"Bunun çok iyi farkındayım." Leo iki kadehe brendi doldurdu. Birini Beatrice'e uzattı ve kendi kadehini kaldırarak selam verdi. "Sana, Beatrice. Ve korkusuz Clarinda'ya."

"Clarinda'ya içeceğim elbette. Tavernacılıkta servet ve mutluluk bulsun." Beatrice brendi'den büyük bir yudum aldı ve ateşin midesine kadar indiğini hissetti.

Nefesini toplayınca bardağı büyük bir titizlikle masaya koydu ve uzun saate baktı. Saat sabahın beşi olmak üzereydi. Kasaba evi sessiz ve sakin. Bayan Cheslyn alt kattaki odasında uyuyordu. Winifred ve Arabella henüz eve dönmemişti.

"Kuzeyde güvende olacak, değil mi?"

"Clarinda mı? Evet, öyle sanırım. Önümüzdeki iki gün boyunca yol arkadaşları tarafından korunacak. Ondan sonra kırsal bölgeye kaçabilir. Akıllı bir genç kadın. Artık tanımadığı hiçbir şeyi içmemesi gerektiğini biliyor."

"Bu şeyin her yerinde zehir var," diye fısıldadı Beatrice.

"Cox zehirlenmedi," diye hatırlattı Leo. "Çok yakın mesafeden vuruldu."

"Doğru." Beatrice, kurumuş kanın içinde yatan doktorun cesedinin korkunç görüntüsünü hatırladı. "Zehirleyen kişiyi kim öldürdü?"

"Belki onu zehir yapması için tutan kişi. Ya da onun ortaklarından biri."

"Tanrım, Leo, bu iş ne kadar da karmaşık hale geldi."

"Evet." Yarı oturmuş, yarı masanın köşesine yaslanmış, brendinin derinliklerine bakıyordu. "Ama sonunda birkaç ipucu bulduk galiba."

"Saltmarsh ile Sibson arasındaki bağlantıdan mı bahsediyorsunuz?"
"Evet."

"Bugün Clarinda'nın gördüğü kişinin Bay Saltmarsh olduğunu varsayarsak, bu o kadar da şaşırtıcı olmaz, değil mi? Bay Saltmarsh bize antika dünyasıyla çok ilgilendiğini söylemişti. Bay Sibson'ı tanınması gayet mantıklı."

"Sibson ile bir bağlantısı fark edilmeyebilir. Ama Clarinda'nın kulak misafiri olduğu tartışma ve ardından ona yapılan suikast girişimi o kadar kolay göz ardı edilemez."

Beatrice kaşlarını çattı. "Zehirli şişenin teslimatının zamanlaması, Cox, Sibson ve Saltmarsh'ın üçünü birbirine bağlamış gibi görünüyor."

"Saltmarsh, Sibson'un dükkanından kavga ettikten sonra çıkıp Clarinda'ya çarptığında paniğe kapılmış olabilir. Clarinda'nın çok fazla şey duyduğunu düşünmüş olabilir."

“Eğer Sibson'ı ilk kez ziyaret ettikten sonra Clarinda ile konuşmak için durduğunu da biliyorsa ve Clarinda'nın kısa süre önce bir taverna satın alacak kadar para biriktirdiğini de biliyorsa, onun bir casus olduğu sonucuna varmış olabilir.”

“Böylece Saltmarsh doğrudan Cox'a gitti ve Clarinda'ya gönderilmek üzere zehirli bir şişe hazırlamasını istedi.”

Beatrice masasının üstüne bir parmağıyla hafifçe vurdu. "Biraz abartılı değil mi?"

"Bu durum her geçen dakika daha da çirkinleşiyor."

"Saltmarsh ve Sibson'ın kavga ettiği heykelin simyacının Afrodite heykeli olabileceğine inanıyor musunuz?"

"Öyle olduğunu varsaymalıyız."

"Clarinda bir müze hakkında bir şeyler duyduğunu söyledi." Beatrice, Leo'nun gözlerine baktı. "Londra'da birçok müzede birçok heykel var."

"Ama amcan belli ki bir müzeye özellikle ilgi duymuştu," diye hatırlattı Leo. "Trull'un müzesi."

"Evet. O yer bu olayın merkezinde gibi görünüyor." Beatrice yeraltı odasındaki baskıcı atmosferi düşündü. "Sana söylemeliyim Leo, orayı hiç sevmedim."

"Sana söyledim, orası Trull'un eski sahte eserleriyle ve dolandırıcılıkla dolu."

"Hayır, başka bir şeydi..." Sesi kesildi. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Ağzı kıvrıldı. "Bu konudaki sezgine saygı duyuyorum."

"Leo, Sibson, Saltmarsh ve Dr. Cox, Yüzükleri ve heykeli bulmak için bir komplo kurduysa, neden Dr. Cox'u öldürdüler?"

"Hırsızlar arasında bir kavga olabilir."

Bunu düşünürken alt dudağını ısırды. "Bay Saltmarsh, Trull'un evinde zehirlenmişti. Eğer o da suçlulardan biri olsaydı, Dr. Cox'un zehirini içmezdi."

"Onun iddia ettiği gibi zehirli ayı içtiğinden emin değiliz. Kötü koku aldığını söyledin, ama hikayesini daha inandırıcı kılmak için kasten birazını yakına dökmüş olabilir."

"Evet, bu da mümkün." Geriye yaslanıp ellerini birleştirdi. "Ama Bay Saltmarsh'ın tamamen masum olması da mümkün. Hemen sonuca varmamalıyız."

"O kadar da büyük bir atılım değil," dedi Leo kuru bir şekilde. "Bunu daha çok, son derece makul bir varsayıma doğru atılmış küçük bir adım olarak görüyorum."

"Bu olayın başından beri Bay Saltmarsh'a karşı önyargılı davrandınız."

"Ben sadece gerçeklere bakıp bariz sonuçları çıkarıyorum."

"Bana sorarsan, sonuç yok. Bütün olay gittikçe daha da karmaşık hale geliyor." Beatrice katlanmış ellerine baktı. "Reggie amcamın yüzüklerini bulmalıyız, Leo. Artık bu olayda Arabella'nın mirasından çok daha fazlası var. Amcam kesinlikle öldürüldü. Dr. Cox öldü. Biri Clarinda'yı öldürmeye çalıştı. Bundan sonra ne olacağını kim bilir?"

"Sakin ol. Bu gece daha fazla bir şey yapamayız. İkimizin de uykuya ihtiyacı var. Yarın, daha net düşünebildiğimizde, elde ettiğimiz bilgileri gözden geçirip bir anlam vermeye çalışırız."

"Fazla zamanımız olmayabilir."

"Aksine," dedi Leo. "Bence Cox'un ölümü bize biraz nefes alma fırsatı verdi."

Kadın hızla başını kaldırdı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Daha önce de belirttiğiniz gibi, cinayet istenmeyen dikkatleri çeker. Cox'u vuran kişi bir süre ortalarda görünmemeyi tercih edecektir. Katil, bu konuyla ilgili soruşturma yapacağını biliyor olmalı."

"Çok muhtemel."

“Senin büyük bir tehlike altında olduğunu sanmıyorum,” dedi Leo düşünceli bir şekilde. “Bir şarlatanın ölümü pek haber olmaz. Ama sana bir şey olursa...”

"Ve benim de Bayan York olduğum ortaya çıkarsa, çok fazla spekülasyon ve dedikodu olur," diye bitirdi Beatrice. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Katilin bu tür bir ilgiyi isteyeceğini sanmıyorum."

"Spekülasyonlar ve dedikodular, katilin en küçük sorunu olur," dedi Leo çok yumuşak bir sesle.

Gözlerindeki buz gibi sözler Beatrice'in nefesini kesmişti. Aniden ne demek istediğini anladı. Ona bir şey olursa, kötü adamın rahatı kalmazdı.

"Aynı mantığın sizin için de geçerli olacağını düşünürüm, lordum," dedi. "Bir kontu öldürürken büyük ilgi çekmeyeceğini bekleyemezsin. Ama geçen geceki kaçırma girişimi olayından sonra, bu varsayıma güvenebileceğimizden emin değilim."

Ona kısa bir gülümseme attı. "Benim için endişeleniyor musun, tatlım?" "Bana çok dikkatli olacağına söz ver, Leo."

"Evet, elbette."

Beatrice somurtarak baktı. "Leo, ciddiym. Çok dikkatli olmalısın."

Kısa bir süre gülümsedi ve alaycı bir hareketle kadehini kaldırdı. "Kendime çok iyi bakacağım. Şimdi, senin güvenliğine gelince..."

"Az önce endişelenecek bir şey olmadığını söyledin."

O eğildi başını başını "Yine de, biz biz alacağız bir birkaç önlem alacağız."

"Anlamadım? Ne tür önlemler? Bow Street Runner'dan beni takip etmesi için birini tutmayı düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Koşucu değil. Daha etkili bir koruma düşünüyorum." "Ne demek istiyorsunuz?"

Kapatılmış bir bakış, ifadesini gizledi. "Yeterince uzun süre aptalca davrandık. Clarinda'ya yaptığım gibi başka birini tehlikeye atmadan önce bunu iyice düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Leo, *hayır*." Şaşkınlık içinde Beatrice ayağa fırladı. "Ona neredeyse olanlar için kendini suçlamamalısın."

"Onun zehirlenmesine neden olan bendim. Sibson'ın evini gözetlemesi için ona para vermeseydim..."

"Kes şunu." Beatrice masanın köşesinden hızla dönerek ellerini onun yüzüne koydu. "Hemen kes şunu. Bu gece neredeyse olanların suçlusu benim. Yasak Yüzükleri aramakta ısrar eden bendim. Seni bu lanet olası işe sokan bendim."

"İlişkilerden bahsetmişken..."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "İlişki mi?"

O, karanlık, düşünceli gözlerle ona baktı. "Fark etmediysen, iki ilişkimiz var."

"İki mi?"

"Biri Yüzüklerle ilgili. Diğeri ise sadece bizimle ilgili."

"Evet." Sesinin ne kadar sakın çıktığına şaşırdı. Midesi aniden çılgınca titremeye başladı.

Leo brendi kadehini bırakıp uzanarak bileklerini tuttu. "İlişkimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

Şu anda nefes almak bile z 'un kültürüne aykırıydı. "İlişkimizi oldukça... büyüleyici buluyorum, lordum."

"Büyüleyici." Bu kelimenin tadını uzun süre ağzında tutmuş gibi görünüyordu. "Ben de *büyüleyici* buluyorum."

Hiç uyardıktan masanın kenarından indi ve onu kollarına aldı. Kanepeye doğru yürümeye başladı.

"Bayan Cheslyn..." Beatrice başladı.

"Dikkatli olursak hiçbir şey duymazlar."

"Winifred teyze ve Arabella yakında dönerler."

"Genelde şafaktan çok önce eve varırlar mı?"

"Hayır."

"O zaman biraz zamanımız var." Leo onu kadife yastıkların üzerine indirdi. "Yoluma çıkacak başka engel var mı?"

Kız gülümsedi. "Hayır, efendim. Aklıma başka bir engel gelmiyor."

"Mükemmel." Odayı geçerek kilidin anahtarını çevirdi.

Ona doğru geri dönmeye başladığında, bir eli kravatının düğümünü çözmeye başlamıştı bile. Boyun bağını çözdü, dikkatsizce bir kenara attı ve sandalyeye oturarak botlarını çıkardı. Gözleri ondan hiç ayrılmadı.

Kadın, adamın gömleğini açmasını izledi. İçinde bir sıcaklık hissetti. Adam sadece pantolonuyla kadının yanına geldiğinde ve kendini kadının üzerine uzattığında, kadın çoktan ateşler içindeydi.

"Lanet olası pantolon." Kadının erkeksi giysilerinin bağlarını çekerek açtı. "Seni etekle çok daha çok seviyorum."

"Çünkü daha kadınsı olduğu için mi?"

"Hayır, çünkü çok daha kullanışlı." Kız yumuşak bir kahkaha atmak için kendini zor tuttu.

Bir çaba ile onu pantolonundan kurtarmayı başardı. Kız, sadece keten gömleği ile onun altında yatarken, o da eğilip kendi pantolonunun önünü açtı.

Onun uyarılmasının boyutunu görünce, muhteşem bir zafer duygusu onu sardı. Onun üzerinde böyle bir etkisi vardı, diye düşündü. Onun için duyduğu arzu apaçık, çılgınca erotikti ve kesinlikle yanlış anlaşılmayacak kadar netti.

Ona nazikçe dokundu, avuçladı.

Adam inledi ve ağzını kadının boğazının yanına koydu. "Bu sefer doğru düzgün yapacağımıza yemin etmiştim."

"Geçen sefer her şey oldukça iyi gitmişti."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Dirseklerinin üzerine doğruldu ve ellerini kızın saçlarına geçirdi. Gözleri ateşin alevlerini yansıtıyordu. "Acele etmek istemedim. Saatlerce seni tatmak istedim."

"Saatlerce vaktimiz yok."

"Hayır. Sadece birkaç dakikamız var. O yüzden en iyi şekilde değerlendirmeliyiz." Başını eğip dudaklarına yapıştı.

Öpücüğü açgözlüydü. Onu tüketti. Alt dudağında dişlerinin baştan çıkarıcı kenarlarını hissetti. Dili onun diliyle dans etti.

O, kendini ona doğru kaldırdı. Tırnaklarını onun pürüzsüz, kaslı sırtına geçirdi. Kulak memesini ısırды. Başı dönene kadar onun kokusunu içine çekti.

Hiç uyarmadan ondan uzaklaştı ve vücudunun uzunluğu boyunca yavaşça aşağı indi. En şok edici ve samimi öpücüklerden birini hissedene kadar ne yaptığını anlamadı.

"Leo."

Kısa bir süre sonra kendini ona doğru ittiğinde, kız yüksek ve yumuşak bir zevk çığlığı attı.

Leo aceleyle eliyle kadının ağzını kapattı.

Onu saran dalgalar halinde yükselen tatmin duygusunun üstünde, Leo'nun boğuk kahkahasının yankısını duyduğunu sandı. Emin olamadı, çünkü hemen ardından kendi boğuk inlemesini bastırmak için yüzünü yanındaki yastığa gömdü.

Bölüm 16

Karanlık, kendi üzerine çöktü...

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON ALTINCI BÖLÜMÜNDEN

Ertesi gün öğlen saatlerinde Leo, kulübünün kahve salonundaki bir sandalyeye oturdu ve sabah gazetelerinin ilkinin açtı.

Dün geceki sonuçlarının doğru olduğundan neredeyse emindi. Beatrice ile biraz zamanları vardı. Cox öldüğü için Sibson ve Saltmarsh bir süre ortalıkta görünmeyeceklerdi.

Ancak neredeyse emin olmak, kesinlikle emin olmakla aynı şey değildi.

Şafak sökmeden Beatrice'den ayrıldıktan sonra çok az uyumuştı. Uykuya dalabildiği anlarda da rahatsız edici rüyalar onu uyandırmıştı.

Gazetedeki haberleri hızlıca gözden geçirdi. Cox'un ölümünden bahsedilmiyordu. Cesedi henüz bulunmamış olabilirdi.

Sayfayı çevirmek üzereyken, gecenin en önemli balo ve partileriyle ilgili dedikodu haberlerinin arasında gömülü kısa bir paragraf gözüne çarptı. Kısa makaleyi okumak için durakladı.

Bu hafta başında şehirde geçirdikleri bir akşamdan dönen bazı genç beyler, güzel şehrimizin sokaklarında dolaşan bir kurt ya da kurt adam gördüklerini söylediler. Bu gazetenin editörleri, bu görgü tanıklığını birkaç şişe kırmızı şarabın etkisine bağlamaya meyillidir. Öte yandan, gizemli Lord M'nin sezon için Londra'da olduğu da belirtilmiştir...

Leo'nun sandalyesinin üzerinde bir siluet belirdi.

"Monkcrest, şehirde olduğunu duydum."

Leo gazeteyi katladı ve ateşin diğer tarafındaki koltuğa yerleşen şişman, kel adamın selamına başıyla karşılık verdi. "Ramsey. İyi misin, umarım?"

"Çok iyiyim." Ramsey rahatça oturdu ve kahvesine uzandı. "Geçen sonbaharda yeniden evlendim. Çok güzel bir kız. On dokuz yaşına girdi. Bir erkeği canlandıran yeni bir eş gibisi yoktur."

"Tebrikler, efendim." Leo, Ramsey'nin en az altmış beş yaşında olduğunu düşündü.

"Teşekkür ederim." Ramsey gür gri kaşlarını kaldırdı. "Aynı tonik için şehre geldiğin söyleniyor."

"Anlamadım?"

Ramsey göz kırptı. "Devon'a götürmek için bir gelin aradığınızı duydum. Anladığım kadarıyla, Leydi Ruston'un peşinde koştuğu genç kızlara göz dikmişsiniz. Çok güzel bir kız. Sanırım biraz da parası var, ama sizin konumunuzdaki bir adamı cezbetmeye yetmez."

Leo yavaşça nefes verdi. "Hayır, yetmez."

"Ama dikkate alınması gereken başka faktörler de var, değil mi? Genç birini seçmekle haklısın. Ben de aynen öyle yaptım. Daha kolay idare ediliyor, bilirsin. Yaşlılar benim düşünceme göre fazla bağımsız ve açıkça talepkar olma eğilimindedirler."

Leo, o sabah kulak misafiri olduğu dedikoduyu hatırladı. Ramsey, aynı konuşmayı duysaydı, yaşlı erkeklerle okuldan yeni mezun genç kızlar arasındaki evliliklerin erdemlerini bu kadar övmek ister miydi diye merak etti. Dedikodu,

Ramsey'in genç gelininin, kendi yaşına çok daha yakın bir beyefendiyle bir ilişki yaşadığına dair bir söylenti.

"Sanırım niyetim hakkında yanlış bilgilendirilmişsiniz, efendim," dedi Leo yumuşak bir sesle.

Ramsey ona anlamlı bir bakış attı. "Ah, evet. Tamamen anlıyorum, efendim. Henüz bir açıklama yapmaya hazır değilsiniz, değil mi? Çok haklısınız. Bu tür şeyler düzgün bir şekilde yapılmalıdır. Güvenin bana, kimseye tek kelime bile etmeyeceğim."

"Umarım öyle olur."

"Ama şunu söylemeliyim ki, Hazelthorpe'un varisi hayal kırıklığına uğrayacak. O kızın kalbini çaldığı sır değil. Ama ne de olsa, her genç erkek hayatta bir kez kalp kırıklığı yaşar, değil mi? Neyse ki çoğu zaman çabucak atlatırlar."

"Burnby ve ben, Bayan Arabella'nın elini kazanmak için rekabet içinde değiliz." "Elbette değil. Burnby, senin unvanınla ya da servetinle rekabet edemez. servetinle rekabet edemez. Lady Ruston, teklifin yapıldığı anda kabul edecektir."

Leo, bunun yeterince uzadığını düşündü. Beatrice ve teyzesine Arabella ile dans ederek bir iyilik yapmak başka bir şeydi. Herkesin onun genç hanımefendiye evlenme teklif etmek üzere olduğuna inanması ise bambaşka bir şeydi.

"Bir şeyi çok netleştireyim," dedi Leo kararlı bir şekilde. "Kendimi ailenin bir dostu olarak görüyorum. Benim hiçbir..."

"Monkcrest." Pearson Burnby kahve odasında öfkeyle yürüdü. Yüzü, zar zor kontrol ettiği öfkenin sert bir maskesine bürünmüştü. "Burada olabileceğinizi söylediler. Sizinle konuşmak istiyorum, efendim."

"Lanet olsun." Leo mırıldandı. "Bu tür şeyler yüzünden şehir hayatından olabildiğince uzak duruyorum."

Pearson, Leo'nun sandalyesinin önünde durdu. "İnanın bana, efendim, ben de Devon'da kalmanızı isterdim. Ama bunun yerine, sevimli bir genç kadının hayatını mahvetmeyi seçtiğiniz ortada."

"Kimsenin hayatını mahvetmek niyetinde değildim, Burnby."

Pearson bir elini yumruk yaptı. "Sanırım Bayan Arabella'nın ailesinin evlilik teklifinizi kabul etmekten çok mutlu olacağını düşünüyorsunuz."

"Ben teklifte bulunmadım. Az önce Ramsey'e de söylediğim gibi, ben ailenin bir dostuyum. Hepsi bu."

"Kendine arkadaşım diyebilirsin? Saçmalık. Ailenin sevgisini kazanmak için tek amacın Lady Ruston'u, Arabella için uygun bir koca olacağına ikna etmek olduğu çok açık."

"Bu doğru değil, Burnby."

Pearson öfkeden kızardı. "İnkâr etme. Herkes senin kasabadan uzak durmayı tercih ettiğini biliyor. Seni buraya getirecek tek bir şey olduğunu söylüyorlar. Bir kurt gibi, masum bir kuzuyu avlamak için geldin."

"Burnby..."

"Sen, Devon'un vahşi doğasına sürükleyip şehvetinin kurbanı yapacağın masum bir genç kız arıyorsun."

"Acaba Bayan York'un romanlarını mı okuyorsunuz?"

"Benimle alay etmeyin."

"Sakin ol, Burnby."

Pearson gözlerini kısarak, "Açık konuşacağım. Sen onun için çok yaşlısın. O bahar, sen kışsın."

Leo yüzünü buruşturdu. "Sanırım sana öyle geliyor."

"Miss Arabella'nın olağanüstü hassas duygulara sahip bir hanımefendi, Monkcrest, sizinle asla mutlu olamaz. Onun tüm hayatını mahvedersiniz. Bunun olmasına izin veremem."

"Neyse ki, böyle bir şey olmayacak."

"Hayır, olmayacak." Pearson kendini toparladı ve yavaşça binici eldivenini çıkardı. "Bunu ben halledeceğim."

Leo eldivene baktı. "Buna gerek yok, Burnby."

"Aksine, efendim, çok gerekli." Pearson eldiveni Leo'nun ayaklarının önüne attı. "Sana meydan okuyorum,

Monkcrest. En kısa zamanda ikinci adamlarınızı birbirinize gönderin."

Kahve salonunda şaşkın bir sessizlik çöktü. Tüm başlar döndü.

Leo, Pearson'ı bir an inceledikten sonra eğilip eldiveni aldı. "Çok büyük bir hata yaptın, Burnby."

"Gerçekten," diye mırıldandı Ramsey. "Genç, ateşli aptal. Az önce kendi ölüm fermanını imzaladın."

Pearson gözle görülür bir şekilde yutkundu, ama geri çekilmedi. "Senden korkmuyorum, Monkcrest."

Leo yavaşça ayağa kalktı. Pearson'ın yaşındayken de bu kadar melodramatik bir eğilimi olup olmadığını merak etti.

"Ben Arabella Hanım'ın elini istemiyorum," dedi Leo, kahve salonunu saran gürültülü sessizliğe. "Onun kuzeni Bayan Poole'a bir teklifte bulunmak niyetindeyim."

Pearson'ın ağzı açık kaldı. "*Bayan Poole.*"

"Evet."

"Ama o... o neredeyse *otuz* yaşında."

"Kendi yaşımı ve alışkanlıklarımdan vazgeçemeyeceğimi düşünerek, okuldan mezun olmuş bir gelin seçmenin en iyisi olacağını düşündüm. Bayan Arabella çok çekici, ama benim için çok genç."

Pearson yine yutkundu. "Evet. Çok genç."

Leo eldiveni uzattı. "Eminim bana iyi şanslar dilemek istersiniz."

Pearson, kendisine uzattığı eldiveni anlamsız bir şekilde baktı. Leo içini çekerek eldiveni genç adamın direnmeyen parmaklarına hafifçe vurdu. Sonra dönüp donmuş odadan çıktı.

Heyecanlı spekülasyonlar, o koridora çıkana kadar başlamadı. Soğukkanlı kapıcıdan şapkasını alırken, bu spekülasyonlar hafif bir uğultuya dönüştü ve kapıdan çıkıp merdivenlerden inerken en yüksek sesine ulaştı.

Saat beşe kadar dedikodular tüm sosyete arasında yayılmış olacaktı, diye düşündü. Çılgın Keşiş, Bayan Poole ile nişanlandığını resmen ilan etmişti.

Beatrice ona çok kızacak, diye düşündü. Onu çok zor bir duruma sokmuştu. Nişan gerçekleşmezse, Beatrice herkesin önünde küçük düşecekti. Adı herkesin ağzında olacak ve yorumlar hiç de hoş olmayacaktı.

Ve Leo bunun en kötüsü olmadığını fark etti. Eğer Bayan York kimliği kamuoyuna açıklanırsa, kariyeri ciddi tehlikeye girecekti. Bayan Poole, Çılgın Rahip ile nişanının bozulması skandalını atlatabilirdi, ama Bayan York atlatamazdı.

Kahretsin! Leo yürüyüş yolunun ortasında durdu ve caddede duran taksiye boş boş baktı. Gerçek bir beyefendi, doğrudan Beatrice'in evine gidip günahlarını itiraf ederdi. Beatrice uyarılmayı hak ediyordu. Ama doğru olanı yaparsa, onu bu zor duruma düşürdüğü için onu azarlamasını dinlemek zorunda kalacaktı. Onun keskin dilini dinleyecek havada değildi.

Karanlık düşüncelerinden uzaklaşmak için Leo dikkatini Yasak Yüzükler meselesine geri çevirdi. Beatrice için onları bulursa, kahve salonunda yaşanan talihsiz olayları anlayışla karşılama ihtimali çok daha yüksek olacaktı.

Evet. Kesinlikle. Bu onun yapabileceği en iyi şeydi. Lanet olası Yüzükleri bulmak. Bunu başarırca, ona her şeyi affederdi.

Kendini mantık ve rasyonel düşüncenin yatıştırıcı örtüsüyle sardı.

Sibson'a bir kez daha gitme zamanı gelmişti. Antika satıcısı, zincirin en zayıf halkası gibi görünüyordu. Leo o yöne baskı uyguladığında her zaman bir şeyler oluyordu.

Beatrice, Sibson'ın dükkânına onu götürmediği için ona kızacaktı, ama nişanlandığına dair söylentiler kulağına ulaştığında, ona her halükarda çok kızacaktı.

Koyun olarak da, kuzu olarak da asılacaktı.

ARABELLA ELF'e merakla baktı. "Isırır mı?"

Beatrice, çalışma odasındaki şöminenin önünde uzanmış köpeğe bir göz attı. "Bilmiyorum. Şimdiye kadar tek yaptığı uyumak."

Leo, saat on birden biraz önce Elfi mutfak kapısına getirmişti. Bayan Cheslyn'in büyük şaşkınlığına, köpeği orta salondan geçerek Beatrice, Arabella ve Winifred'in toplandığı kahvaltı odasına götürmüştü.

"Onu bir süreliğine alabilir misin?" diye sordu Leo, Beatrice'e.

"Ona bakmamı mı istiyorsunuz?" Beatrice kahve fincanını hafif bir gürültüyle masaya bıraktı. "Ama efendim, burası çok büyük bir ev değil. Bahçesi de oldukça küçük."

"Sadece bir iki günlüğüne," dedi Leo. "Bana bir iyilik olarak."

Beatrice itiraz etmek üzereydi, ama ona bir koruma sağlayacağına dair sözlerini hatırladı.

"Peki, efendim." Diye iç geçirdi. "Birkaç günlüğüne köpeğinize bakmaktan memnuniyet duyarız."

"Onsuz dışarı çıkmayın," dedi Leo. Winifred ve Arabella'ya başını eğdi. "İyi günler, hanımlar. Akşam görüşmek üzere."

"Evet, elbette, lordum." Winifred, Elf'e dehşetle ve hayranlıkla baktı.

"Uslu dur, Elf." Leo kahvaltı salonundan çıktı ve koridorda kayboldu.

Elf, yumurta ve tost tepsilerinin bulunduğu büfeye ilgiyle baktı.

"Ah, canım," diye mırıldandı Winifred. "Tam da lordumuz hakkındaki söylentilerin biraz abartılı olduğuna inanmaya başlamışken, böyle son derece tuhaf bir şey yapıyor. Monkcrest neden köpeğini sana bırakmak zorunda hissetti acaba?"

"Hiçbir fikrim yok." Beatrice ayağa kalkıp büfeye gitti. Winifred ve Arabella'ya Leo'nun onun güvenliğinden endişelendiğini söyleyemezdi. Panik yaparlardı. "Ama Monkcrest'in bizim için yaptıklarını düşünürsek, bu isteği reddedemeyiz."

Winifred içini çekti. "Elbette haklısın. Birkaç tuhafılık ne önemi var ki? Ne de olsa o bir kont."

Beatrice, Arabella ile hızlıca gülümsedi, sonra bir dilim domuz pastırması seçip Elf'in açık ağzına attı.

Kahvaltıdan sonra köpek onu çalışma odasına kadar takip etmiş ve o zamandan beri oradan ayrılmamıştı. Beatrice, günlük yürüyüşler ve bahçeye gezintiler gibi şeyleri düşünmeye başlamıştı.

"Çok büyük, değil mi?" Arabella eğilip kocaman kafasını okşadı. Elf kulaklarını kıpırdatarak yanıt verdi, ama gözlerini açmadı. "Masallardaki dev kurtlara benziyor."

Beatrice aniden sabah gazetelerinden birinde gördüğü küçük bir haberi hatırladı. Londra'da gece geç saatlerde bir kurt görüldüğüne dair bir haberdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Acaba... Hayır, olamaz."

Arabella köpeği son bir kez okşadı ve doğruldu. "Ne oldu, Beatrice?"

"Önemli değil, boş ver." Beatrice bir kalem aldı ve ucunu inceledi. "Öğleden sonra ne yapacaksın?"

"Winifred teyze alışverişe gideceğimizi söyledi. Sen de gelmek ister misin?"

Beatrice, Elf'e şüpheyile baktı. Onu Lucy'nin prova odasında hayal edemiyordu ve Leo'nun, koruyucusu olmadan dışarı çıkarsa çok kızacağını biliyordu. "Sanmıyorum, teşekkürler. Yapacak işlerim var. Notlarımı bitirince Elfi yürüyüşe çıkaracağım. O çok büyük bir hayvan. Çok fazla egzersize ihtiyacı vardır herhalde."

Arabella başını salladı. "Peki, gidip giyinmeliyim. Winifred teyze endişelenmeye başlayacaktır." Kapıda durdu ve hafifçe endişeli bir ifadeyle geri döndü. "Beatrice, o, beyefendilerin asla sadece aşk için evlenmediklerini söylerken haklı değil mi?"

doğru söylemiyor mu?"

Beatrice kalemini düşürecekti. Arabella, gerçek aşkın nihai zaferi konusunda ilk kez en ufak bir şüphe göstermişti. Açıkça yalan söylemeyecek, onu rahatlatacak bir cevap aradı.

"Sanırım bu, söz konusu beyefendiye bağlıdır, Arabella." "Sen aşk için evlendin."

"Evet." Beatrice derin bir nefes aldı. "Ama bu her zaman mutluluğu garanti etmez."

"Ailede herkes, evliliğinin bir erkeği ve bir kadını birleştirebilecek tüm fiziksel ve metafizik bağların mükemmel ve uyumlu bir karışımı olduğunu bilir."

Beatrice birdenbire kendi efsanesinden bıkmıştı. Yıllarca bunu kabul etmekle yetinmişken, şimdi onu paramparça etme dürtüsü onu ele geçirmişti.

"Aslında, o kadar da uyumlu değildi, Arabella."

"Anlamadım?"

Beatrice tereddüt etti ve sonra cesaretini topladı. "Sana çok az kişinin bildiği bir şey söyleyeceğim. Kocam beni, gerçekten sevdiği kadını elde edemediği için evlendi. Ne yazık ki, bunu düğünden sonra öğrendim."

Arabella ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Bütün aile, Justin Poole'u tüm kalbinizle sevdiğinizi biliyor."

"Başlangıçta Justin'i sevmiştim, ama sonunda o sevgiyi acıma duygusuna ve... başka bir şeye dönüştürmeyi başardı."

"Neymiş o?"

"Öfke." Bu ağır kelime havada asılı kaldı ve Arabella'dan çok Beatrice'i şaşırttı. "Dürüst olmak gerekirse, *öfke* kelimesi bile yetersiz kalır. Bana yaptıkları için ona çok kızgındım. Ama bunu kimseye itiraf etmedim, kendime bile. Çünkü kendimi suçlu hissediyordum."

"Suçluluk mu? Ne için?"

"Onun kalbinde tuttuğu kadını unutmasını sağlayamadığım için suçun bende olduğunu söyledim kendime. Onu umutsuz aşkından kurtaramadığım ve ona yeniden sevmeyi öğretemediğim için kendimi suçladım. Ama içten içe beni aldattığı için ondan nefret ettiğimi düşünüyorum."

Arabella şok olmuş gibiydi. "Ondan nefret mi ediyordun?"

"Duygularım o kadar karışmıştı ki, artık ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, onun öldüğünü öğrendiğim gün çok hissettiğim, ama büyük bir keder duymadığım."

"Ne kadar korkunç."

"Garip bir şekilde, eskisi kadar korkunç gelmiyor." Beatrice gülümsedi. "Belki de bu yüzden şimdi sana bundan bahsedebiliyorum."

Bu doğrudu, diye düşündü. Hiçbir yerde yokken, gerçeği yüksek sesle söylerken garip bir sakinlik hissi onu sardı. *Bunca yıl, diye düşündü şaşkınlıkla. Bunca yıl kendime Justin'e acımam gerektiğini söyledim. Kendime, onu bu kadar derinden sevmiş olmasının trajedisi için suçlanamayacağını söyledim. Ne saçmalık.*

"Gerçek şu ki, o piç bana yalan söyledi," dedi Beatrice. Her kelimeyle ruhu canlanıyordu. "Beni aldattı ve kendini de aldattı."

"Evet, seni kesinlikle aldattı," dedi Arabella dokunaklı bir sadakatle. "Seni hak etmiyordu."

"Teşekkür ederim." Beatrice gülümsedi. "Şimdi, benim için endişelenme. Her şey çok uzun zaman önce oldu. Kalbim tamamen iyileşti."

"Bu şaşırtıcı." Arabella şaşkın görünüyordu. "Ailede büyük bir romantik efsane oldun. Hepimiz, Justin'i kalbinden çıkaramadığın için bir daha asla evlenmeyeceğine yemin ettiğini sanıyorduk."

"İlk evliliğimde yaptığım korkunç hatayı tekrarlamaktan korktuğum için bir daha evlenmeyeceğime yemin ettim," dedi Beatrice kuru bir şekilde.

"Sen her zaman çok kendinden emin görünüyorsun."

“Evet, aşk söz konusu olduğunda, diğer konularda olduğum kadar kendime güvenmiyorum.”

"Romanların hariç," dedi Arabella yumuşak bir sesle.

Beatrice kaşlarını kaldırdı. "Bu çok zekice bir gözlem."

"Ah, Beatrice, gerçek aşkı hiç tatmamış olmana çok üzıldüm."

Beatrice, Arabella'nın oldukça üzgün görüldüğünü fark etti. Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak kuzenine sarılmak için yanına gitti.

"Önemli değil, canım. Onsuz da gayet iyi idare ettim." "Ama..."

"Sus." Arabella'nın omzuna hafifçe vurdu. "Sana hikayemi Pearson'dan şüphelenmen için anlatmadım. O Justin gibi biri değil. Aslında, sana çok değer verdiğine inanıyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Beatrice, Arabella'nın farkında olmadığı sırada Pearson'ın ona bakışını düşündü. "Evet, öyle düşünüyorum."

Arabella rahatladı. "Tanrıya şükür."

Beatrice derin bir nefes aldı. "Canım, beni dinlemelisin. Pearson'ın sana bağlandığından şüphe yok. Ama ailesinin onun seninle evlenmesine izin verip vermeyeceği bambaşka bir mesele. Her türlü olasılığa hazırlıklı olmalısın."

“Pearson görevine bağlı bir evlat,” dedi Arabella. “Doğal olarak, ailesinin gelin seçimini onaylamasını ister. Ama o bir erkek ve sonunda, ailesinin onaylayıp onaylamamasına bakmaksızın kendi kararını verecektir.”

Beatrice, insanı iyimser yapan hiçbir şeyin aşk kadar güçlü olmadığını düşündü. Arabella'ya bir kez daha sarıldı. "Umarım haklısındır. Belki de bu konularda senin sezgilerin benimkinden daha iyidir."

Beatrice, bir saat sonra Elfi küçük bir parkın kenarında durdurduğunda, Deeping Lane'e kadar yürümek niyetinde olmadığını söyledi kendine. Ama Graham Saltmarsh'ın evini gözetleme fikri aklına girince, bunu kafasından atamamıştı. Hook'un kitapçısında onun adresini katiplere verdiğini duymuştu. kitapçığındaki katiplere adresini verdiğini duymuştu. Sanki kader elini oynamıştı. O, Saltmarsh'ın gelip gidişleri hakkında yararlı olabilecek bazı bilgiler edinmek için mükemmel bir fırsat elde etti.

Elf'in egzersize ihtiyacı vardı, diye kendini erdemli bir şekilde hatırlattı.

Büyük köpekler çok fazla yürüyüşe ihtiyaç duyardı.

Leo'ya uydurmak için bahaneler üretmeye başladığını fark etti. Sanki Leo, onun kararlarını eleştirmeye hakkı olan bir koca gibi. Tiksintiyle inledi.

Sis, o sabah bir süreliğine dağılmıştı, ama şimdi yeniden yoğunlaşmaya başlamıştı. Deeping Lane'i gri bir sisle kapladı. Büyük bir ağacın dallarının altında durduğu yerden, Beatrice yirmi bir numaralı evin ön kapısını zar zor görebiliyordu.

"Belki de onun evine biraz daha yaklaşmalıyız, Elf. Kim girip çıkıyor belli değilken kapıyı gözetlemenin bir anlamı yok."

Elf'in kulağı seğirdi, ama dikkatini ağacın dibindeki çimlere verdi. Orada bulduğu koku onu çok ilgilendirmiş gibiydi.

Ancak, Beatrice tasmaşını hafifçe çektiğinde, Elf isteyerek ağacı terk etti ve yeni bir bölgeyi keşfetmeye başladı. Birlikte caddeyi geçtiler ve Saltmarsh'ın evinin önünden geçecek olan yolu yavaşça yürümeye başladılar.

Beatrice, Saltmarsh evde olup pencereden dışarı bakarsa onu tanıyacağından fazla endişelenmiyordu. Peçeli şapkası ve uzun yünlü pelerini onu yeterince gizliyordu. O, evcil köpeğiyle yürüyüşe çıkmış sıradan bir hanımefendiden farksızdı.

Beatrice ve Elf, 21 Deeping Lane'in ön kapısının önünden geçerken heyecanla titredi. Kasvetli güne rağmen, pencerelerin hiçbirinde lamba ya da ateş ışığı görmediğini fark edemedi.

Dağınık saçlı genç bir çocuk köşeyi dönüp Elfi görünce aniden durdu. Gözleri korku ve heyecanla büyüdü.

"O bir kurt mu, hanımefendi?"

"Ne?" Beatrice, serseri çocuğa baktı. "Hayır, o kurt değil. Sadece büyük bir köpek."

"Beni ısırır mı?"

"Sanmıyorum," dedi Beatrice. "İstersen onu okşayabilirsin."

"Kahretsin!" Çocuk dikkatlice Elf'in kafasını iki kez okşadı ve sonra ulaşamayacağı bir yere atladı. "Diğerlerine gerçek bir kurda dokunduğumu söyleyeceğim."

Beatrice'in aklına bir fikir geldi. Çantasını açıp bir bozuk para aradı. "Yirmi bir numaraya bakar mısınız?"

'daki çocuk omuz silkti, 'dan madeni parayı aldı, ve 'u merdivenlerinden yukarı koştu.

Beatrice caddede biraz daha ilerledi ve bekledi.

Çocuk parmak uçlarına yükseldi ve kapı tokmağına birkaç kez vurdu.

Kapı açılmadı.

"Yeter," dedi Beatrice, sokak çocuğu ona doğru yavaşça geri dönerken. "Çok yardımcı oldun."

Elf'e son bir hayran bakış attıktan sonra, çocuk dönüp parka doğru koşarak uzaklaştı.

Beatrice, yirmi bir numaralı kapıyı inceledi. "Görünüşe göre Bay Saltmarsh evde değil, Elf."

Elf, bir grup otu düşünceli bir şekilde kokladı.

"Ne dersin Elf? Arkaya dolaşıp bahçe var mı diye bakalım mı?"

Elf hiçbir şey söylemedi. Beatrice, onun cevap vermemesini sessiz onay olarak kabul etti. Blokun uzak ucuna doğru ilerlediler, döndüler ve dar bir sokağa girdiler.

Elf, kokulu geçitte ilgisini çeken pek çok şey buldu, ama Beatrice onu sürükleyerek yirmi bir numaralı evin arkasındaki duvarla çevrili bahçeye kadar götürdü.

Demir kapıyı denedi. Kilitli değildi.

"Ses çıkarma, Elf."

Elf, o ana kadar hiç ses çıkarmamıştı, ona meraklı bir bakış attıktan sonra kapıdan içeri koştu.

Beatrice'in omurgasında bir ürperti hissetti. Ev kesinlikle kilitli olacaktı, diye düşündü. Leo'nun yardımı olmadan içeri giremezdi. Ama pencerelerden içeri bakabilirdi. Belki yararlı bir ipucu bulabilirdi.

Elf, dağınık bir mutfak bahçesine büyük ilgi gösterdi. Beatrice, kendini pencereden bakmaya cesaret ederken, Elf'in küçük bahçenin kenarlarını koklamasına izin verdi.

Perdeler çekilmişti, ama bir kenarı küçük bir sehpa takılmıştı. Dar bir aralıktan, kendi odasına benzeyen küçük, dağınık bir çalışma odasına bakabilmişti. Kitaplıklar deri ciltli kitaplarla doluydu. Masada birkaç kitap daha açıktı.

Saltmarsh'ın akademik eğilimlerini doğrulamak dışında, özellikle yararlı görünecek hiçbir şey göremedi.

Hayal kırıklığına uğrayarak geri dönmek istedi. Elf'in arka kapının önünde sabırla oturduğunu gördü. Sanki kapıyı onun açmasını bekliyor gibiydi.

"Kapı kilitli, Elf." Ama ya
kilitli değilse?

Merdivenleri çıktı. Tereddütle kapı kolunu denedi. Kol, elinde kolayca döndü.

"Bunu bir alamet olarak alacağım, Elf." Kapıyı açtı ve karanlık, dar bir koridora adım attı.

Elf kapıdan hevesle içeriye atladı. Fazla hevesliydi.

Durmadı. Devam etti, pençeleri ahşap zeminde tıklıyordu. İleriye doğru ivmesi, tasmanın ucunu elinden çekip aldı.

"Elf!" diye bağırdı, dehşet içinde. "Buraya gel!"

Köpek onu duymazdan geldi. Koridorun ortasındaki bir kapıdan kayboldu.

"Lanet olsun," Beatrice eteğini kaldırıp köpeğin peşinden koştu. "Seni kaybedersem Leo beni boğazlar. Buraya gel, lanet olası köpek."

Leo kapının eşiğinde durdu. Bir elinde bir avuç mektup, diğer elinde bir tabanca vardı.

"Merhaba, Beatrice."

Bölüm 17

Tüm bu korkunçluk. Onun doğal olmayan şehvetinin kurbanı olmak...

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON YEDİNCİ BÖLÜMÜNDEN

"Leo." Beatrice, kendi nefes nefese sesinden utanç duydu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu durumda, aynı soruyu sana sormaya hakkım var."

"Açıklayabilirim," dedi hızlıca.

"Ben de." Gözlerinde kısa bir parıltı belirdi. "İkimizden birinin diğerinin açıklamasını kabul edip etmeyeceğini görmek ilginç olacak, değil mi?"

"Size söylemeliyim, efendim, beni çok korkuttunuz." Beatrice'in nabızı normal hızına dönmese de, daha makul bir hıza yavaşladı. Ne de olsa, davet edilmediği bir beyefendinin evinin salonunda duruyordu. "Yemin ederim, bayılma eğilimim olsaydı, şu anda burada bayılırdım."

"Ama sen pek istekli görünmüyorsun, o halde bu tiyatroyu bırakalım." Leo dönüp, az önce aradığı küçük oturma odasına geri girdi. Yazı masasının çekmecesini açarken, koyu renkli kaşlarını çatarak

"Sanırım sen de benimle aynı nedenle buradasın?"

"Tabii ki ipuçları aramak için," dedi kadın keskin bir sesle. "Burada başka ne işim olabilir ki?"

Ona, onu her zaman sinirlendiren, gizemli ve hafif düşünceli bakışlarından birini attı.

Kadın da ona sert bir bakış attı. "Gerçekten mi, bayım, kafanızdan ne geçiyor?"

"Sadece, Saltmarsh'ın bu olayda masum olduğunu düşünmeyi tercih ettiğiniz için..." Sözüünü kesip omuz silkti.

Beatrice öfkeleni. "Buraya, onun işlerine burnunu soktuğunuzu söylemek için geldiğimi mi sandınız? Lordum, bu işte ortak olduğumuzu hatırlatırım. Sizinle önceden konuşmadan böyle bir şey yapmam."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Salonun ortasına çökmüş Elf'e bir göz attı. "Köpeğinle yürüyüş yaparken tesadüfen buradan geçiyordum."

Leo mırıldandı anlaşılmaz anlaşılmaz ve bulduğu bulduğu kağıtları karıştırmaya devam etti.

Beatrice boğazını temizledi. "Evde kimse olmadığını fark ettiğimde..."

Aniden başını kaldırdı, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. "Lanet olsun. Az önce kapıyı çalan sendin."

Beatrice çenesini kaldırdı. "Ben öyle bir şey yapmadım." "Beatrice..."

"Bir çocuğa para verip yapmasını istedim," dedi hızlıca. "Evde kimse olmadığından emin olmak istedim."

"İnsanı korkutmak için ne yapmıyorsun böyle." Çekmeceyi kapattı ve masanın üzerinde duran küçük bir Afrodite heykelini aldı. "Neredeyse bayılacaktım. Kapıda Sibson olduğunu sandım."

"Neden?"

"Sanırım aklımdaydı. Onun dükkânından yeni geldim." Leo heykelin altına baktı. "Sahte."

"Bay Sibson'ın dükkânı sahte mi?"

"Hayır, bu heykelcik." Afrodite heykelini masanın üzerine geri koydu. "İki ya da üç yıllık bir şey, sanırım. Muhtemelen Sibson'dan almıştır."

Beatrice, duvarda asılı olan İtalyan manzarasının arkasına bakmak için parmak uçlarına yükseldi. Romanlarında kahramanları, resimlerin arkasında gizlenmiş kasaları her zaman bulmayı başarırlardı. "Sibson'a yaptığın ziyareti anlat bana."

"Anlatacak pek bir şey yok. Vardığımda Sibson yoktu. Hatta, acilen şehirden ayrılmış olabileceğine dair her türlü işaret vardı."

"Neden öyle diyorsun?"

"Dükkânın üstündeki odasına çıktım. Giysilerinin ve tıraş malzemelerinin çoğu yoktu. İlginçtir ki, Saltmarsh'ın kişisel eşyaları da yoktu. Yatak odasını da aradım."

Beatrice kaşlarını çatı. "Eğer ikisi de bu olaya karışmışsa, Dr. Cox'un öldürülmesinden sonra tedirgin olmuş olabilirler. Belki de ikisi de Londra'dan ayrılmanın akıllıca olacağına karar verdiler."

"Evet." Leo kapıya doğru yürüdü. "Bu odayı bitirdim. Arama yapmam gereken tek yer çalışma odası kaldı."

Beatrice onun peşinden koridora çıktı. "Dün gece hırsızlar arasında bir kavgaya karışmış olabileceğimizi söylemiştin. Öyle görünüyor, değil mi?"

"Şu anda elimizdeki bilgilere uyuyor." Leo çalışma odasına girip doğrudan masaya yöneldi. "Cox, Sibson ve Saltmarsh, Yasak Yüzükleri bulmak için birlikte çalışmış olabilirler. Her birinin böyle bir ortaklığa katkıda bulunacak bir şeyleri vardı."

Beatrice kitaplıktaki kitapların başlıklarına göz attı. Çoğunlukla Yunanca ve Latince klasik eserler, antik tarih ve eski efsanelerle ilgiliydi. "Görünüşe göre Bay Saltmarsh, gerçekten de

antik eser uzmanı ve Yüzükleri, hatta belki de heykeli bile bulmuş olabilir."

"Sibson'ın antika ticaretinin yeraltı dünyasında derin bağlantıları olduğu da bir gerçek. Geçmişte birden fazla dolandırıcılık planına karışmış. Afrodite'nin Yasak Yüzükleri gibi değerli bir şeyi ele geçirmek için Saltmarsh ile güçlerini birleştirmekten çekinmez."

"Sanırım Dr. Cox'a zehirleri hazırlaması için para vermiş olmalılar." "Evet."

"Sence Dr. Cox'u kim vurdu?"

Leo tereddüt etti. "Sibson olduğunu sanmıyorum. O fiziksel şiddetten çok entrika ve komplo kurmayı seven bir adam. Sinirleri çok gergin."

"Gergin anlarda sinirli kişilerin bazen aşırı tepki verdiklerini gözlemledim. Panikle kapılan böyle bir kişi, sadece tehdit amaçlı kullanmak istediği tabancanın tetiğini çekebilir."

"Çok doğru." Leo bir çekmeceyi kapatıp diğerini açtı. "Yasak Yüzükleri elde etme olasılığı, ciddi bir koleksiyoncuyu biraz endişelendirebilir."

Beatrice raftan bir kitap aldı, açtı ve sayfaları serbestçe sallanacak şekilde ters çevirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Romanlarımda sık sık kahramanımın kitaplarda gizlenmiş uğursuz işaretleri keşfetmesini sağlarım."

Leo'nun gülümsemesi alaycı değildi, ama ona çok yakındı. Beatrice, onun bariz küçümsemesini görmezden gelmeye karar verdi. Kitaptan ilginç bir şey düşmedi. Kitabı rafa geri koydu ve başka bir kitap aldı.

"Sen ciddi bir antika uzmanı, Leo, ama Yüzükler meselesine fazla takılmış görünüyorsun. Aslında, bir granit parçası kadar sabitsin."

"Sadece son zamanlarda çok daha rahatsız edici bir etkiye maruz kalarak sinirlerim sertleştiği için."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Ne etkisi, lordum?"

"Kendinizden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz, Bayan Poole."

"Saçmalık." She yanked another book off the wall and held it

baş aşağı. "Buna bir an bile inanmıyorum, efendim. Siz sonuçta eğlence için haydut avlayan bir beyefendisiniz."

"Sadece Devon'un o bölgesinde geleneksel eğlencelerin çok az olması nedeniyle."

O buna cevap vermeye tenezzül etmedi. "O masada önemli bir şey buldunuz mu?"

"Önemli derken neyi kastettiğinize bağlı," dedi Leo yavaşça.

Hızla döndü ve onun kısa bir kağıt yığını incelediğini gördü. "Nedir o?"

"Bir el yazmasının bir kısmı gibi görünüyor." Leo ilk sayfayı aldı. "Yanılmıyorsa, korku ve karanlık gizemlerle dolu bir roman." Derin, önemli bir sesle yüksek sesle okumaya başladı.

"Eski mezar mahzeni, tepenin kayasından oyulmuştu. Asmaların dalları girişi örtüyordu; doğanın, diğer tarafındaki bitmeyen karanlığı gizlemek için tasarladığı yemyeşil bir örtüydü."

Beatrice'i bir rahatlama hissi sardı. "Bay Saltmarsh bize gerçeği söylemiş. O, gelecek vaat eden bir yazar."

Leo okumaya devam etti.

"Asil doğasında derinlere işlemiş büyük cesaretle, güzel Beatrice yıkık harabeye yaklaştı..."

"*Beatrice*. Bakayım." Beatrice masaya koştu. Sayfayı Leo'nun elinden kaptı ve ona baktı. "Aman Tanrım. Kahramanına benim adımı vermiş."

"Zeki piç." Leo kağıdı ondan geri çekip çekmecedeki yığına attı. "Şüphesiz seni

seni etkilemek istedi."

"Şey, oldukça dokunaklı, kabul etmelisin."

"Aksine, kurnazca, hilekar ve sinsi. Saltmarsh'tan beklediğim türden bir numara." Leo çekmeceyi kapatıp bir sonrakine geçti.

"Leo, onun saygı dolu bir övgüden başka bir niyeti olduğunu kesin olarak bilemezsin."

Leo ona baktı. "Tanrım. Senin gibi olgun bir kadının, bu tür şeylere kanmayacak kadar dünyayı iyi tanıdığını sanırdım."

"Biz olgun kadınlar, bir beyefendinin hediye seçimine fazla takılmayız," dedi Beatrice soğuk bir şekilde. "Bir hanımefendi belli bir yaşa geldiğinde, bu tür jestler oldukça nadirdir."

Leo aniden dikleşti. "Beatrice, asla öyle demek istemedim

—
"Saçma. Ama boş ver, seni affediyorum. Olgun bir hanımefendi olmanın avantajlarından biri, bazı şeyleri doğru perspektifle görebilmemdir. Yaşım veya naifliğim hakkında birkaç duyarsız sözle beni incitemezsin."

Hiçbir şey söylemedi. Bakışları kapalı ve tamamen anlaşılmazdı. Beatrice kitaplığa geri döndü.

"Kabul etmelisiniz," diye devam etti, umduğu gibi iş konuşması gibi bir tonla, "bu el yazması sayfalar, Bay Saltmarsh'ın bu olaydaki rolü hakkında bize tamamen dürüst davrandığını gösteriyor."

"Beatrice."

"Evet, Leo?" Rafta başka bir kitap aldı, başlığına göz attı ve gülümsedi. "Bak. Bay Saltmarsh, *Scarcliffe Kalesi'nin Gelini* kitabımı klasik eserlerinin bulunduğu rafta saklıyormuş."

"O duyarsız, duygusuz ve tamamen yersiz yorumu ben yaptım." Leo çok kararlı bir şekilde, "Çünkü Saltmarsh'ı kıskanıyorum."

"Acaba..." O kadar hızlı döndü ki, elindeki kitabı düşürmek üzereydi. "Ne dedin?"

"Beni duydun sanırım." Leo çekmecelerden birini aramaya devam etti. "Biliyor musun, kıskançlığın acısını o kadar uzun zamandır yaşamadım ki, ne kadar rahatsız edici olduğunu tamamen unutmuşum."

"Leo." Kitabı göğsüne bastırdı ve masaya doğru bir adım attı. "Gerek yok, emin ol. Bay Saltmarsh'a olan duygularım, ortak noktaları olan iki insan arasında doğal olarak gelişen dostluk bağlarından başka bir şey değil."

"Anlıyorum. Peki ya bizim aramızdaki bağ ne olacak, Beatrice?"

"Elbette Graham'la olan bağlarımdan tamamen farklı bir nitelikte. Yani, Bay Saltmarsh'la olan bağlarımdan."

Leo, lambanın üstünden ona öfkeyle baktı. "Bunu duymak beni ne kadar rahatlattı, hanımefendi."

Kadın onu giderek artan bir merakla inceledi. "Sinirlisiniz."

"Ayrıca acelem var. Bu lanet işi bitirip Saltmarsh gelip eşyalarını karıştırdığımızı görmeden buradan çıkalım mı?"

"Şehirden ayrıldığını söylemiştin."

"Öyle görünüyor, ama kesin olarak emin olamıyorum."

Yumuşak bir inilti Beatrice'in kanını dondurdu. Arkasını döndü ve Elf'in ayakta, kulakları dik, burnu koridorun sonundaki ön kapıya doğru uzanmış olduğunu gördü.

"Leo, köpeğin..."

"Evet." Leo masanın arkasından çıktı. "Kapıda biri var. Kesinlikle hizmetçi. Gitme zamanı geldi. O lanet kitabı kaldır. Çabuk."

Kadın romanı rafa geri koydu. Leo kadının bileğini tutup çalışma odasının kapısına doğru çekti.

Ön kapıda bir anahtar sesleri duyuldu. Elf, talimat beklermişçesine Leo'ya nazikçe baktı.

"Hayır," diye fısıldadı Leo. "Gel."

Beatrice'i çalışma odasından çekip koridora çıkardı. Elf arkalarından yavaşça yürüdü. Leo arka kapıyı açtı. Hepsi aceleyle dışarı çıkıp kapının önüne geçtiler.

Beatrice, Leo arkasından sessizce arka kapıyı kapatırken ön kapının açıldığını duydu.

Saltmarsh'ın evinde bulundukları süre boyunca yoğunlaşan sisi sessizce kutsadı. Sis, küçük bahçeyi örtmüştü.

Elf onları hatasız bir şekilde dar demir kapıya götürdü. Bir an sonra, güvenli bir şekilde sokağa çıktılar.

"Bu," dedi Beatrice nefes nefese, "biraz tehlikeliydi."

"Evet, öyleydi." Leo'nun eli kadının kolunu sıktı. "Çok yakındı. Yemin ederim, bir daha böyle bir şey yaparsan..."

"Elimizdeki soruna odaklanalım," diye keskin bir şekilde sözünü kesti. "Bay Sibson bu olaya karışmış olabilir, ama Bay Saltmarsh hakkında o kadar emin olamayız. Tüm işaretler onun bize kendisi hakkında doğruyu söylediğini gösteriyor, bunu kabul etmelisin."

"Onun dürüstlüğünün kanıtlarının açık olduğunu kabul ediyorum." Hâlâ bileğini sıkıca tutan Leo, onu sokağın sonuna doğru itti. "Biraz fazla açık."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama. Senin adını taşıyan bir kahramanın olduğu birkaç sayfalık bir el yazması ve rafında senin romanlarından birinin kopyası mı? Saltmarsh'ın bunları çok dikkatli bir şekilde yerleştirdiği ve ben aradığımda bulmam için yaptığı çok açık."

"Sen çok kurnazsın, Leo."

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim." Leo adımlarını yavaşlatarak sokağın dışına çıktı. "Sibson ve Saltmarsh'ın şu anda nerede olduklarını çok merak ediyorum."

LEO, kısa bir süre sonra Beatrice ile birlikte onun şehir evinin salonuna girdiğinde, bulmacanın merkezinde yer alan iki adamın nerede olduğu sorusunu hâlâ kafasında kurcalıyordu.

"Beatrice." Arabella heyecanla gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde salondan fırladı. Leo'yu görünce aniden durdu ve aceleyle reverans yaptı. "Lordum." Nefes nefese Beatrice'e döndü. "Sonunda geldiniz. Winifred teyze ve ben heyecandan kendimizden geçtik."

"Ne oldu?" Beatrice, örtülü şapkasını çıkarıp masanın üzerine attı. "Sakin ol. Ne oldu?"

Winifred oturma odasının kapısında belirdi. Biraz sersemlemiş görünüyordu. "Sevgili Beatrice. Ne haberler. Çok şaşkınsınız."

Beatrice kaşlarını çattı. "Kim öldü?"

Winifred birkaç kez gözlerini kırptı. "Kimse, bildiğim kimse yok canım. Senin yaklaşan nişanından bahsediyordum."

"Neyim?"

Beatrice'in sesi, bilim kanunlarına göre pencere camlarını parçalaması gereken camsı bir çığlığa yükseldiğinde Leo irkildi. Kapıdan kaçmak için çok geç olup olmadığını merak etti.

"Henüz bir açıklama yapılmadığını biliyoruz." Winifred, Leo'ya parlak bir gülümseme attı. "Ama haberler tüm kasabada yayıldı, bu yüzden doğal olarak..."

"İlk olarak Leydi Hazelthorpe'dan duyduk," diye araya girdi Arabella. "Biz tam çıkmak üzereyken Lucy'nin dükkânına girdi. Onunla karşılaştık. Bizi tebrik etmek için sabırsızlanıyordu."

Winifred, Beatrice'e sitemkar bir bakış attı. "Senin adına çok sevindik canım, ama Lady Hazelthorpe'dan bu haberi almak biraz garipti."

"Winifred teyze şoktan çok çabuk kurtuldu ama." Arabella gülümsedi. "İkimiz de öyle. Sanki başından beri biliyormuş gibi davrandık."

“Toplum hayatında birkaç yıllık deneyim, böyle acil durumlarda çok işe yarıyor,” dedi Winifred alçakgönüllülükle.

"İkiniz de delirdiniz mi?" Beatrice pelerinini çıkardı ve bir kancaya astı. "Lady Hazelthorpe'un bu kadar saçma bir hikayeyi nereden uydurduğunu anlayamıyorum. Sizi kandırdığını anlamanız gerekirdi. Neden böyle bir şey yapar, anlayamıyorum."

Arabella dudağını ısırdı. Bakışları Leo'ya kaydı, sonra tekrar Beatrice'e döndü. "O da bunu Pearson'dan duymuş, Pearson da doğrudan lordun kendisinden öğrenmiş."

Beatrice ellerini beline koydu ve öfkeyle baktı. "Hangi lord?"

Leo, erkekçe davranmanın zamanı geldiğine karar verdi. "Bu lord."

Kadın ağzı açık bir şekilde döndü. Ağzını kapatması birkaç saniye sürdü. "Neden bahsediyorsunuz, efendim?"

"Bu oldukça uzun ve biraz karmaşık bir hikaye." Leo kolunu tuttu. "Neden çalışma odana gidip konuşmuyoruz?"

Ayaklarını yere sabitleyerek direndi. "Bir dakika lütfen, lordum."

Bu onun tek şansı olacaktı, diye düşündü. Kadın çok şaşkındı, fazla direnemedi. Biraz baskı uygulayarak onu koridordan geçip çalışma odasına soktu. Kadın tamamen kendine gelemeden kapıyı kapatmayı başardı.

"Bu kadar yeter, efendim." Kadının elinden kurtuldu ve masasına doğru yürüdü. Arkasını dönerek masaya yaslandı ve her iki elini masanın kenarlarına koyarak kendini hazırladı. "Açıklayın."

"Kısacası, Burnby beni çağırdı."

"Asla böyle söyleme." Şok, yüzündeki öfkenin yerini hemen aldı. "Buna inanmıyorum."

"Genç erkeklerin evlilik komploları ve stratejilerinin ince nüanslarını nadiren anladıklarını söylemiştim." Leo pencerenin önüne geçti. "Burnby, kuzenine olan ilgimi biraz fazla ciddiye aldı."

"Tanrım. Bu korkunç."

Ona baktı ve onun tamamen sarsıldığını görünce şaşırdı. Masasının etrafında sendeleyerek ilerleyip sandalyesine düşmesini izledi.

Onun bariz üzüntüsü, onun ruh halini şaşırtıcı bir şekilde etkiledi. İçinde garip bir sıcaklık yayıldı. *O, onu önemsiyordu.* En azından onu bir düelloya karıştırmak istememeye yetecek kadar.

"Vinaigrette'i almaya gerek yok," dedi. "Şafak vakti randevusu yok."

"Benim vinaigrette şişem yok," dedi dalgın dalgın. Aniden anladı. "Burnby'ye Arabella'ya olan ilgini yanlış anladığınızı açıkladığınız için gereksiz olduğunuzu mu demek istiyorsunuz?"

"Ona ilginin sende olduğunu söyledim."

"Anlıyorum." Kısa bir süre düşündü. "Arabella'nın elini kazanmak için rekabet etmediğine onu ikna edecek bir şey söylemen gerekmiş."

"Ben de öyle düşündüm." Biraz rahatladı. Kadın mantıklı davranacaktı. "Önce senin hikayeni denedim. Onun sadece bir aile dostu olduğumu açıkça belirttim. Ama kabul etmedi."

"Genç beyefendilerin melodramatik duyarlılıkları konusunda haklıymışsın." Beatrice hayal kırıklığıyla başını bir kez salladı. "Yine de, bu durumda seni çağırmak biraz aşırıydı. Bay Burnby'nin daha akıllı olduğunu düşünürdüm."

Leo dikkatini tekrar pencereye çevirdi. "Burnby, çaresiz bir durumun çaresiz önlemler gerektirdiğini düşünmüş olmalı."

"O zaman sana çok kıskançtı?"

"Kıskançlık da şüphesiz bir etken oldu. Ama adil olmak gerekirse, Burnby'nin meydan okumasında daha asil bir amaç gördüğünü söylemeliyim."

"Saçmalık. Teklifi yapmanı engellemek için seni dışarı çağırmanın neresi asil olabilir ki?"

Leo, dönen sisin içinde zar zor görebildiği küçük bir ağacın ince gövdesini inceledi. "Burnby, genç, masum kuzenini benim şehvetimin kurbanı olmaktan korumak için bir görev hissetti."

senin genç, masum kuzenini benim şehvetimin kurbanı olmaktan korumak için bir görevi olduğunu hissetti."

Arkasından bir anlık sessizlik oldu.

"Burnby böyle mi dedi?" Beatrice'in sesi garip bir şekilde tarafsızdı. "Aynen bu kelimeleri mi kullandı? *Sunak, şehvet* falan?"

"Evet."

"Anlıyorum."

"Sana kurban etmek istediğimin sen olduğunu söylediğimde memnun görünüyordu."

"Şehvetinin sunağına."

"Evet." Ona dönerek yüzünü ona çevirdi. Ancak kız ona bakmıyordu. Odanın karşı tarafındaki büyük küreye bakarak sanki büyülenmiş gibiydi. "Üzgünüm Beatrice, ama bu çok ciddi bir kült skandalından kurtulmanın en kolay yolu gibi göründü."

"Anlıyorum." Kız, küreye sanki bir kehanet camıymış gibi bakmaya devam etti.

"Bunun biraz garip olabileceğini anlıyorum," dedi dikkatlice.

Çenesi gerildi. Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Sadece benim Bayan York'un yazarı olduğum ortaya çıkarsa. Bayan Poole, Monkcrest Kontu ile nişanının bozulduğu dedikodularından kurtulabilir. Bayan York ise kurtulamaz."

"Hem Bayan Poole hem de Bayan York benimle evlenerek hayatta kalır," dedi adam sessizce.

Beatrice irkildi. Başını hızla çevirdi. Boş gözlerle ona baktı. "Anlamadım?"

"Duydun beni."

Yanakları kızardı. "Evet, elbette. Affedin beni, lordum. Siz gerçek bir beyefendisiniz. Kariyerimi mahvettiğinizi düşünüseniz, onurlu bir davranışta bulunacağınızı biliyorum. Ama eminim ki buna gerek kalmayacak."

Kadın onu sinirlendirmeye başlamıştı. "Sizinle evlenmek dünyanın sonu olmaz, hanımefendi."

Boğazını temizledi. "Çok centilmence, lordum."

Onu sandalyesinden kaldırıp o sinir bozucu gizemli ifadesini bırakmaya zorlamak istedi. "Centilmenlik genç erkekler içindir. Yıllardır bu tür şeyleri fazla kafama takmam."

"Ama siz onurlu bir adamsınız, efendim. Bu sorunu yaratan siz olduğunuz için, işler kötüye giderse beni skandaldan korumak zorunda olduğunuzu düşünüyor olmalısınız."

"Peki ya siz?"

"Bana mı? Evet, elbette." Başını kaldırdı ve sırtını düzeltti. "Sizi böyle bir diğerkült durumuna soktuğum için büyük sorumluluk taşıdığımı kabul ediyorum."

"Lanet olsun, öyle demek istemedim. Ben sana, benim şehvetimin kurbanı olmak fikri, senin hassas duygularını incitir mi diye soruyorum."

"Ah. Anlıyorum." Boğazını ikinci kez temizledi. "Duygularım pek hassas sayılmaz, efendim. Sizin şehvetinizin kurbanı olmak, onları yıkmak bir yana, incitmek bile etmez."

Leo, içinden bir şey aniden gevşeyene kadar ne kadar sert bir şekilde kendini tuttuğunun farkında değildi. Hiçbir uyarı olmadan, kendini sırtarken buldu.

"Kendinizi küçümsüyorsunuz, hanımefendi. Duygularınızın bir kısmını, şimdiye kadar karşılaştığım en zarif duygular olarak görüyorum. Hatta, beni şiir okumaktan çok daha fazla metafizik düzleme yaklaştırdılar."

Kadın, sandalyesinin arkasında tuttuğu küçük işlemeli yastığı kapıp doğrudan Leo'nun kafasına fırlattı.

Bölüm 18

Koridorun sonundaki kapı aniden kapandı ve soluk ay ışığını keserek karanlık onu sardı.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON SEKİZİNCİ BÖLÜMÜNDEN

Ertesi akşam Finch, Leo'nun çalışma odasının kapısına geldi ve dikkatlice öksürdü. "Affedersiniz, efendim. Araba geldi. Saat neredeyse sekiz buçuk. Hatırlayacağınız gibi, saat dokuz çeyrekte Bayan Poole ve akrabalarının evinde olmanız gerekiyor."

"Teşekkürler, Finch. Unutmadım." Leo son bir not aldı ve Cox'un hesap defterini kapattı.

Akşamki zorunlu davetler için resmi kıyafetlerini çoktan giymişti. O gece yapmak istediği başka pek çok şey vardı. Beatrice ile evde sessiz bir akşam yemeği yemek aklına geldi.

Ancak, nişanlanacağını duyurduğu için, önümüzdeki birkaç akşam Beatrice ile birlikte görülmelerini sağlamak dışında başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Başka bir davranış, daha fazla dedikodu ve spekülasyona yol açardı ve şu anda ikisinin de buna ihtiyacı yoktu.

Çalışma odasının ortasına geldiğinde durdu. "Bir şey mi unuttunuz, lordum?" diye sordu Finch.

"Evet, sanırım unuttum. Hemen geliyorum."

Finch başını eğdi ve ön salona çekildi.

Leo, yalnız kalana kadar bekledi, sonra karşı duvara yürüdü ve orada asılı olan ağır yaldızlı aynayı yana çekti.

Uzun bir süre gizli kasadaki kilidi inceledi. Sonra, çok dikkatli bir şekilde kilidi açtı, kapıyı sonuna kadar açtı ve içine uzanarak küçük kakma kutuyu çıkardı.

Kutuyu çıkardı ve parmakları arasında yavaşça çevirdi. Hala, bu garip maceraya onu neden bu kadar güçlü bir dürtüyle sürüklediğini bilmiyordu. Kutuyu, anne ve babasının ölümünden beri Monkcrest Manastırı'ndaki kasadan çıkarmamıştı. Kutunun içine yıllardır bakmamıştı. Bir zamanlar, ilk evlilik yıldönümlerinde karısına vermek istemişti. Ama o zamana kadar, karısının onun sevgisine ve bağlılığına karşılık veremeyeceğini anlamıştı.

Kutudaki nesne, Monkcrest ailesinin efsanesinin bir parçasını temsil ediyordu ve o, bu efsaneyi asla gerçekleştiremeyeceğine inanmaya başlamıştı.

Kutuyu, Finch'in paltosunu ve eldivenlerini tuttuğu salona taşıdı.

"Akşamınızın keyifli geçmesini dilerim, lordum."

"En azından ilginç geçeceği kesin." Leo küçük kutuyu paltosunun ceplerinden birine attı. Diğer cepte ise küçük bir tabanca vardı. "Bayan Poole etrafta olduğunda işler nadiren sıkıcı olur."

"Elbette." Finch tüm boyunu dikleştirerek, "Lordum, personel ve şahsım adına, Bayan Poole ile nişanlanmanızdan dolayı tebriklerimi ve mutluluk dileklerimi sunarım."

"Teşekkür ederim, Finch." Leo, bunun henüz kesinleşmemiş bir nişan olduğunu belirtmeye gerek görmedi.

Kapıdan çıkıp ön merdivenlerden aşağı indi ve sisin içinde ışıkları yanıp sönen kiralık arabanın beklediği yere gitti.

BÜYÜK BALO SALONU'nun avizeleri, Beatrice'in Leo ile birlikte durduğu terasa sıcak bir ışık yayıyordu. Kalabalık odanın sıcağı, müzik ve yüzlerce kişinin konuşmalarının uğultusu ile birlikte açık kapılardan dışarıya dökülüyordu.

"Winifred teyze haklıymış." Beatrice, terası çevreleyen alçak taş duvara eldivenli elini koydu. "Kasabadaki tüm sosyal etkinliklerin ana konusu biziz galiba."

"Bu beklenen bir şey." Leo, terasın kenarını belirleyen taş bariyere botlu ayağını koydu. Ön kolunu uyluğuna dayadı ve sisle kaplı bahçelere doğru Beatrice'in bakışlarını takip etti. "Nişanımızla ilgili konuşmalar çabuk unutulacaktır."

"Nişanımızdan bahsediyorsun," dedi kız. "Herkesin dilinde olmaktan ne kadar hoşlanmadığını biliyorum."

Elini küçümseyici bir hareketle salladı. "Çılgın Keşiş'in boş spekülasyonların konusu olması ilk kez olmuyor."

O düşüncelere dalmıştı, diye düşündü. İki saat önce şehir evine geldiğinden beri böyleydi. Bu geceki karanlık ruh halinin, Yasak Yüzükler'in giderek derinleşen gizeminden kaynaklandığını inanmak istiyordu. Ne yazık ki, bunun nedeninin, yaklaşan nişanlarının dedikoduları olduğunu düşünüyordu.

Ne lanet olası şans. Elini küçük bir yumruk haline sıktı. Keşke Pearson Burnby o aptalca meydan okumayı hiç yapmasaydı. Zaten işler yeterince karmaşıktı. Ne onun ne de Leo'nun bu ek soruna ihtiyacı yoktu.

En kötüsü, Leo'nun bu beklenmedik olaylar karşısında ne kadar tiksindiğini veya öfkелendiğini anlayamamasıydı. En gizemli maskesinin arkasına saklanmıştı.

"Bay Sibson veya Bay Saltmarsh'tan herhangi bir haber var mı?" diye sordu, umarım iş konuşuyormuş gibi.

"Yok. Bu sabah tuttuğum kurye öğleden sonra geç saatlerde rapor verdi. Şu ana kadar onları bulamadı. Hizmetçileri, komşuları veya uşakları da nereye gittiklerini bilmiyor."

"Sibson'ın bu olayın arkasındaki beyin olduğunu varsayarsak, Dr. Cox'u öldürdükten sonra bir süre ortadan kaybolmasının nedenini anlamak kolay." Beatrice kaşlarını çattı. "Ama Bay Saltmarsh neden kasabayı terk etsin ki?"

"Senin aksine, Saltmarsh'ın bu komploda masum bir kurban olduğunu düşünmüyorum. Bence üçü de Yüzükleri bulmak için bu işin içinde birleşmişlerdi. Ama ortaklıklarında bir şeyler ters gitti. Şimdi içlerinden biri öldü."

Beatrice elini açtı ve dalgın dalgın parmaklarıyla taşa vurmaya başladı. "Dr. Cox'un günlüğünde bir şey bulabildin mi?"

"Pek yok. Günün büyük bir kısmını ona ayırdım. Amcanın Cox'un patronlarından biri olduğunu zaten biliyorsun."

"Evet."

"Clarinda, Sibson'ın da Erkeklik Gücü İksiri'nden büyük miktarda satın aldığını söylerken haklıydı. Yıllardır bunu yapıyormuş."

Beatrice bunun anlamını düşündü. "Bu ikisinin nasıl yakınlaştığını açıklıyor. Günlükte başka ilginç bir şey var mı?"

"Hayır." Leo'nun ağzı hafifçe kıvrıldı. "Cox'un iksirini hangi yüksek rütbeli üyeler aradığını görmek ilginçti."

Beatrice, başka bir vals müziğinin yükseldiğini duydu. Yanındaki Leo'nun varlığını yoğun bir şekilde hissediyordu. Onun yanındayken her zaman böyle olurdu, diye düşündü. Derin bir tanıma duygusu içini kapladı, sanki tüm hayatı boyunca bu adamı beklemiş gibi.

Onunla tanıştığı gecedan beri içinde bulunduğu duygusal uçurumdan uzaklaşmak için, onun kendisi üzerindeki etkisini analiz etmeye çalıştı. Bu kaotik duygularını geçici bir tutkuya bağlayabilseydi, başa çıkması çok daha kolay olurdu.

Erkekçe canlılık ve fiziksel güç, tanıdığı diğer kadınlar kadar onu da memnun ediyordu. Ancak, Leo kadar akşam kıyafetleri içinde ilginç görünen başka beyefendiler de tanımıştı. Justin, Leo'ya kıyasla biraz zayıf olsa da çok yakışıklıydı.

Graham Saltmarsh çekici bir fiziğe sahipti, ancak Leo'nun yanında biraz züppe gibi görünüyordu.

Ve sorun da burada yatıyordu, diye karar verdi. Artık tanıştığı her erkeği Leo ile karşılaştırıyor ve yetersiz buluyordu.

Hiçbiri ensesindeki saçları kıpırdatmıyor, içini ısıtıp hafifletmiyordu. Hiçbiri ona yaklaşıp kokusunu içmek istemesi için onu cezbetmiyordu.

Parmaklarının altındaki sert taşların varlığını keskin bir şekilde hissetti. Aşağıya baktığında, teras duvarının kenarını iki eliyle sıkıca tuttuğunu görünce irkildi.

"Bir şey mi var?" Leo'nun gözleri, sıkıca tutan parmaklarına gitti. "Hayır. Hayır, tabii ki yok." Ellerini açmaya zorladı.

Başını çevirip ona soğuk ve nazik bir gülümseme attı ve hemen derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmek zorunda kaldı.

O, onun sevgilisiydi. Ve sosyete gözünde, o neredeyse onun nişanlısıydı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu adam.

"Evet." Kız kaşlarını çatı. "Sadece Yüzükleri düşünüyordum."

Adam tereddüt etti ve sonra neredeyse görünmez bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben de öyle."

Beatrice kendine cesaret vererek, "Bu beklenen bir şey" dedi. Sırf o an dizleri titriyor, nefesi kesiliyor ve sıcak bir su birikintisine dönüşmek üzere olduğu için, onun da ona benzer hisler yaşadığı anlamına gelmezdi.

"Başka ne düşünüyorsunuz, lordum?" diye sordu kibarca.

"Sibson ve Saltmarsh'ın ikisinin de şehir dışında olduğunu bir şekilde avantaja çevirmeliyiz. Ne kadar sürecekleri belli değil."

Onun bu açıklaması, sanki başına bir kova soğuk su dökülmüş gibi bir etki yarattı. Tutku dolu düşünceler, geçici ya da değil, hepsi bir anda uçup gitti.

"Daha önce yapmadığımız başka ne yapabiliriz?"

"Bu bulmacada henüz incelemediğimiz bir parça daha var," dedi Leo yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun? Üçünün de evlerini aradık. Bir koşucu tutup soruşturma yaptırdın ve Dr. Cox'un hesap defterini inceledin. Başka ne yapabiliriz, bilmiyorum."

"Trull Müzesi'ne daha yakından bakabiliriz."

Omurgasını ürperten korkuyu bastırdı. "Ama Saltmarsh ve ben içeride mahsur kaldığımız öğleden sonra beri kapalı olduğunu söylemiştin."

"Orayı gözletiyorum. İçeride herhangi bir hareket yok. Ama o lanet olası yer bu olayda önemli bir rol oynuyor gibi. Daha yakından incelemek gerekiyor."

"Oraya gitmeyi mi planlıyorsunuz?" Arabella ve Pearson Burnby'nin balo salonundan çıktığını görünce durakladı. Pearson'ın Arabella'nın kolunu nazikçe ama sahiplenici bir şekilde tuttuğunu fark etti.

Çift, Beatrice ve Leo'nun yanına gitmek için terasın karşısına geçti.

"Merhaba, Arabella." Beatrice gülümsedi. "Bay Burnby ile biraz hava almak için mi çıktınız?"

"Size bir şey söylemeye geldik." Arabella'nın yüzü parladı.

Pearson onu biraz ileride durdurdu. Başını sert bir saygıyla eğdi. "Bayan Poole. Monkcrest."

"Burnby." Leo hem sıkılmış hem de sinirli görünüyordu.

"Size ve Bayan Poole'a müjdeyi vermeden önce, efendim," Pearson cesurca devam etti, "dün aramızda olanlar için özür dilemek istiyorum. Umarım bunun benim tarafımdan yapılan büyük bir yanlış anlaşılmadan kaynaklandığını kabul edersiniz."

Leo'nun kaşları kalktı. "Elbette. O olayı çoktan unuttum."

Arabella'nın pürüzsüz alnında küçük bir kıvrıklık belirdi. "Anlamıyorum. Neden lorduna özür diliyorsun, Pearson?"

"Bir hata yaptım," dedi Pearson kararlı bir sesle. Leo'nun bakışlarını karşıladı. "Aceleci davrandım. Tek mazeretim, güçlü duygularımın beni ele geçirmiş olması."

"Güçlü duyguların etkisinde kalmak asla akıllıca değildir," dedi Leo kuru bir şekilde. "Ne yazık ki, bu dersi ancak yaşlandıkça öğreniriz. O zamana kadar da genellikle sonuçları umursamıyoruz."

Beatrice, Leo'nun ruh halinden emin değildi. Konuşmanın gidişatını değiştirmek için hızla harekete geçti. "Peki o zaman, Arabella, büyük haberin nedir?"

Arabella'nın yüzü aydınlandı. "Pearson bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim."

"Anlıyorum." Beatrice, Pearson'a tedirgin bir bakış attı. "İkiniz için çok mutluyum. Ailen de aynı şekilde mutlu olmuştur herhalde?"

"Kararımı bu akşam onlara bildireceğim," dedi Pearson sakin bir sesle. "Eminim çok sevineceklerdir."

Arabella, Pearson hakkında doğru bir tahminde bulunmuştu, diye düşündü Beatrice. İyi ya da kötü, o, ailesinin onayını beklemeden kararını vermişti. O, sadece haberleri duyduklarında patlamamalarını umabilirdi.

"Seni ilk tebrik eden ben olayım, Burnby," dedi Leo.

"Teşekkür ederim, efendim." Pearson Arabella'ya baktı. "Hadi gidip annemi bulalım."

"Tabii, elbette." Arabella Beatrice'e gülümsedi. "Pearson ve ben, haberimizi bir süre gizli tutmaya karar verdik. Senin harika haberinin önüne geçmek istemiyoruz."

"Lütfen nişan haberimiz, kendi planlarınızı açıklamaktan alıkoymasın. Monkcrest ve ben, bu yaşta böyle şeylerden fazla heyecanlanacak kadar olgun değiliz. Değil mi, lordum?"

Gözleri parladı. "Çok haklısın, canım. İkimiz de büyük romantik jestlere kapılma yaşını çoktan geçtik. Ateşli tutkular gençlere göre."

"Onları yaşıdıktan sonra felç geçirme endişesi duymaya gerek olmadığında." Beatrice yumuşak bir sesle sonlandırdı.

Leo ona kısa bir gülümseme attı. "Gerçekten."

Onu tekmelemek için kendini zor tuttu, ama bu kolay olmadı.

Pearson, Leo'ya baktı. "Bu akşamki nişanımızın duyulması seni rahatsız etmeyecek, emin misin?"

"Güven bana Burnby, bu beni hiç rahatsız etmez."

"Peki öyleyse." Pearson bir kez daha başını salladı ve Arabella'yı balo salonunun yönüne doğru sürükledi.

Leo düşünceli bir ifadeyle onların arkasından baktı. "Şansımız varsa, onların duyurusu sosyetenin dikkatini biraz da olsa başka yöne çekecektir."

"Sence mi?" Beatrice şüpheliydi. "Çoğu insan için Bay Burnby'den daha ilginçsin."

"Sana temin ederim, bugün sosyete genç Burnby'yi dün meydan okumasını yapmadan önceki halinden çok daha ilginç buluyor."

Beatrice bir an şaşırdı. Sonra anladı. "Evet, elbette. Bay Burnby bu gece şüphesiz büyük bir şerefe nail oldu. Monkcrest Kontu'na meydan okudu ve hayatta kalarak bu hikayeyi anlatabildi."

"Aynen öyle."

"Tabii ki toplum, kötü şöhretli Monkcrest'in Devon'da kırsal yaşam sürerken bunamaya başladığını bilmiyor. Mad Monk'un Bay Burnby gibi genç ve dinç bir adam için artık pek bir tehdit oluşturmadığını fark eden kimse yoktur herhalde."

Leo'nun dişleri gölgelerin içinde kötücül bir şekilde parladı. "Benim için önemli olan tek şey, madam, sizin beni hala namusunuz için bir tehdit olarak görmeyiniz."

"Siz iflah olmazsınız, bayım."

“Benim yaşımda, bu kalan birkaç zevkten biri.” Yüzündeki çapkın eğlence kayboldu ve yerine tanıdık, yırtıcı bir parıltı kaldı. “Arabella ve genç Burnby bizi bölmeden önce yapmaya başladığımız planlara geri dönelim mi?”

"Trull'a bir ziyaret?"

"Evet. Bence en kısa zamanda orayı bir gezmeliyiz."

"Daha önce de söylediğim gibi, sabah boşum." Adam başını sallayınca aniden durdu. "Ah, bu gece seni almayı mı kastediyorsun?"

"Teyzen ve Arabella'nın akşam için kiraladığım arabayla Ballinger'ın evine gitmelerini ayarlayabiliriz. Sen ve ben, pantolonunu giyebilmen için bizi şehir evine götürecek bir fayton buluruz. Sonra da Trull'un evine gideriz."

Yeraltı odasındaki rahatsız edici atmosfere verdiği tepkiyi aklından silip attı ve yüzüne umarım coşkulu bir gülümseme yapıştırdı. "Oraya nasıl gireceğiz?"

Adam kolunu tutup onu balo salonuna geri götürdü. "Geçen sefer keşfettiğin gizli geçidi kullanacağız."

Beatrice, bu kapının doğrudan korkunç yeraltı odasına açıldığını düşündü. "Harika bir fikir. Elf?"

"Bu akşam onu yine geride bırakmalıyız. Gündüzleri çoğu insan onun sadece çok büyük bir köpek olduğunu anlayabilir. Ama geceleri onu kurtla karıştırmak çok kolay."

Beatrice ona bir bakış attı. "Özellikle de gazetelerde son zamanlarda Londra sokaklarında gece dolaşan büyük, salya akıtan bir canavarın görüldüğüne dair haberler çıktıktan sonra."

"Doğru." Leo, balo salonundan çıkan bir çift nazikçe başını eğdi. "Elfi bizimle gören herkes muhtemelen alarm verecektir. Buna, böyle nemli bir gecede saat on gibi genellikle cin içmeye başlamış faytoncular da dahil."

Gece yarısını biraz geçtikten sonra balodan ayrıldılar. Beatrice, Trull'un yeraltı odasında yaşayacağı bir başka deneyime hazırlanmak için önce bir iki kadeh şampanya içmeyi düşündü. Ama sonunda vazgeçti.

Bu sefer Leo onunla birlikte olacaktı, diye hatırlattı kendine, bir uşak ona pelerinini giymesine yardım ederken. O odanın rahatsız edici atmosferini savuşturabilecek biri varsa, o da Leo'ydu.

"Hazır mısın?" Leo, onu malikanenin ön merdivenlerinden indirmek için kolunu uzattı. Etrafında, karanlık bir beklentinin parıldadığı belliydi.

O geceki macerayı dört gözle bekliyordu, diye düşündü kız, kolunu Leo'nun koluna takarken. Monkcrest Kontu ava hazırlanıyordu.

Onu arabaya bindirdi ve taksiye bindi. Karşısındaki koltuğa otururken gözleri onunla buluştu. Kız, onun geceki maceranın planının daha fazla detayını anlatacağını sandı.

Ancak o, paltosunun cebine uzandı.

"Sana vermek istediğim bir şey var," dedi sessizce.

"Bana hediye mi getirdin?" Sürpriz, omurgasında parıldayan soğuk tedirginlik kıvılcımlarını geçici olarak söndürdü. "Leo, çok naziksin, ama ben sana hiçbir şey almadım."

"Aksine." Adam, parlak cilalı koyu renkli ahşaptan yapılmış, üzerine oyma işlemeli küçük bir kutu uzattı. "Tanıştığımız kısa sürede bana birçok şey verdin. Hepsi de çok değerli."

"Ama, lordum..." O, elini tutup kutuyu avucuna koyduğunda sözünü keserek, kutunun üzerindeki özenli oymaları inceledi. "Çok güzel. Ve oldukça eski."

"İçindekiler daha eski. Kutuyu aç, Beatrice."

Başını kaldırıp baktığında, adamın onu meraklı bir yoğunlukla izlediğini gördü. Kutu elinde çok sıcaktı. Yavaşça kapağı açtı ve kaldırdı.

İçinde bir yüzük vardı, büyük, özenle işlenmiş altın bir bant, üzerinde kocaman kan kırmızısı bir yakut vardı. Büyük taş, karmaşık bir elmas dizisiyle çevriliydi. Yakut, gözleri kendine çeken içten bir ışıkla parlıyordu.

Kutu elinde sıcak hissediyordu. Yüzük neredeyse cildini yakıyordu.

"Haklısınız, efendim," diye fısıldadı. "Gerçekten çok eski. Bunu kabul edemem."

Adam hareketsiz kaldı. Beatrice, adamın gölgelerin içine daha da çekildiğini hissetti.

"Modern tarzda olmadığını farkındayım." Sesinde bir an önce olmayan buz gibi, uzak bir ton vardı.

Beatrice şaşırdı. "Öyle değil, efendim. Yüzük gerçekten muhteşem, eminim siz de fark etmişsinizdir. Ama bu, bir arkadaşa ya da hatta bir sevgiliye öylece verilebilecek bir hediye değil. Herkes bunun güçlü bir şey olduğunu anlayabilir. Böyle bir yüzükte geçmiş hissedebilirsiniz."

Gözlerinden soğukluk sızdı. Beatrice, kontrolünü yeniden kazanan öfkeyi anlamadan izledi.

"Anlayacağınızı biliyordum," dedi yumuşak bir memnuniyetle. "Yüzük artık senin, Beatrice. Sana verdim. Saklamalısın."

Parmakları ağır nesneyi kavradı. "Ne demek istiyorsun?"

O, ondan uzaklaşarak geceye baktı. "Geri istemiyorum. Aramızda ne olursa olsun, bu senin. Afrodit'in Yasak Yüzükleri'ni bulamazsak, satabilirsin. Satışından elde edeceğin para, Arabella'nın kaybettiği mirasının kat kat fazlasını karşılar."

Beatrice yüzüğü parmağında sıkıca tuttu. "*Asla* satmam."

Kendi kararlılığı karşısında şaşkına dönmüştü. Ama her kelimesinde ciddi olduğunu fark etti. Leo'nun yüzüğünü asla bırakmayacaktı.

Ne olursa olsun, ölene kadar onu kalbine yakın tutacaktı.

Leo'nun sert çenesi hafifçe gevşedi. Gözlerine bakmak için döndü ve Beatrice, onun şiddetinden eğlendiğini gördü. "Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi planlarımızı gözden geçirelim."

HACKNEY, Beatrice'in yukarı çıkıp pantolon ve gömlek giymesi için yeterli süre kadar, şehir evinin önünde kısa bir süre durdu.

Odasına yalnız kaldığında, akşamlik pelerininin kıvrımlarına uzanarak daha önce oraya koyduğu yüzük kutusunu çıkardı. Ancak o zaman cebin içinde sadece kutu olmadığını fark etti.

Akşamın bir saatinde biri, ipek astarın içine düzgünce katlanmış bir not bırakmıştı. Beatrice notu çıkardı ve yavaşça açtı. Mesaj kısa ve nettir.

Bu son uyarımız, Bayan York. Bu işten uzak durun, yoksa tüm Londra kimliğinizi öğrenecek. Oynadığınız oyun buna değmez. Sonunda çabalarınızın karşılığında elinizde hiçbir şey kalmayacak. Ne yüzükler, ne yazarlık kariyeriniz, ne de Mad Monk.

Beatrice notu buruşturdu. Bir an için düşüncelerini mantıklı bir sıraya koyamadı. Akıllı başına geldiğinde, bir şey çok netleşti. Trull Müzesi'ni ziyaret edene kadar Leo'ya uyarıdan bahsetmemeliydi.

Katilin hala çok yakınlarda olduğunu ve onun sandığı gibi şehirden güvenli bir şekilde çıkmadığını bilmek, Leo'nun planlarını değiştirmesine neden olacaktı. O gece onu yanında götürmeyi reddedecekti.

Önünde onu bekleyen şeyden korkuyordu, ama bir şey kesindi. Leo'nun Trull'un müzesine yalnız gitmesine izin veremezdi.

Mücevher kutusuna gidip büyükannesine ait olan sade altın zinciri çıkardı. Zinciri Leo'nun yüzüğüne geçirdi ve boynuna taktı.

Kan kırmızısı yakut, gömleğinin altına kayboldu. Göğsünde onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Onu bir tılsım gibi dokundu. Sonra dönüp aşağı indi ve Leo'nun bulunduğu arabaya bindi.

Bölüm 19

Eski taş merdivenler, tarif edilemez bir karanlığa iniyordu. Merdivenlerin dibindeki gölgelerde, sağlıksız bir şey hareket etti.

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ ON DOKUZUNCU BÖLÜMÜNDEN

"Sanırım doğru sokağa geldik," dedi Beatrice.

İki karanlık bina arasındaki dar sokağı inceledi. Sis içinde hareket ediyor, yapışkan kaldırım taşlarını sırayla gizliyor ve ortaya çıkarıyordu. *The Castle of Shadows* kitabından bir cümle aklından geçti. *Sis derinliklerde kıvrılıyordu, büyük bir hayalet yılan avını beklerken sonsuza dek kendi üzerine dolanıyordu.*

Hemen kes şunu, diye düşündü. Bu bir roman değildi. Bu gerçektir. Hayal gücüyle durumu abartmaya hiç gerek yoktu. Zaten yeterince kötüydü.

Yine de, o karanlık sokağa girmek zorunda kalmamak için çok şey verirdi.

Leo'nun taşıdığı küçük fenerin zayıf ışığında, sokak, Saltmarsh ile birlikte tesadüfen girdikleri öğleden sonra olduğundan çok daha ürkütücü görünüyordu. O zaman, burayı yeraltı odasına giden daha küçük ve daha baskıcı gizli geçitten kaçmak için hoş bir kaçış yolu olarak gördüğünü hatırladı. Her şey göreceliydi.

"Sen ve Saltmarsh buradan çıkmıştınız." Leo, caddenin karşısındaki Trull Müzesi'nin devasa silüetine baktı. "Her şeyi çok iyi hatırlıyorum."

Beatrice derin bir nefes aldı ve midesinin derinliklerinde hissettiği hoş olmayan, ağırlık hissini bastırmaya çalıştı. Pelerini bulduğunda içindeki notu düşünmek istemiyordu.

Bunun yapılması gerekiyordu, diye düşündü. Leo haklıydı. Trull'un müzesi, yapbozun önemli bir parçasıydı. Ayrıca, henüz iyice araştırılmamış tek parça da oydu.

"Gizli geçidin girişi, bu sokağın arkasında, tahta bir kapının arkasında. Kapıda, koridora hava girmesi için bir ızgara var. Kapı içeriden kilitliydi ama sürgü paslanmıştı. Bay Saltmarsh ve ben onu yerinden çıkarırken kırdık."

"O zaman şansımız varsa kapı hala kilitli değildir. Eğer biri sürgüyü değiştirmişse, Trull'un evine girmek için başka bir yol bulmamız gerekebilir. Belki bir pencere, ama pencereyi kırmak istemem. Dikkat çekebilir."

"Geçidi bilen tek kişi Bay Saltmarsh'tı. Neden kırık sürgüyü değiştirmiş olsun ki?"

"Kim bilir? Bu olayda onun rolünün ne olduğunu henüz kesin olarak bilmiyoruz." Leo sokağa girdi. "Bana yakın dur."

Ona başka bir şey yapmaya niyetinin olmadığını söylemekten kaçındı.

Fener ışığı titreyerek parladı, karanlık sisten zayıf bir ışık kaynağıydı. Beatrice'in yarım botlarının tabanları yağlı kaldırım taşlarında kaydı. Dengede kalmak için aşağıya baktığında yağlı bir sıvı lekesi gördü. Titreyerek daha yakından bakmamaya karar verdi.

Birkaç adım ileride yumuşak bir hışırtı duydu. "Leo?"

"Muhtemelen bir kedi," dedi Leo rahat bir şekilde. "Belki de bir sıçan."

"Evet, tabii." Beatrice alt dudağını sıkıca ısırđı. Bu gece sinirleri neden bu haldeydi? diye merak etti. Sokaklarda her zaman fareler olurdu. Hatta geçen gün Saltmarsh ile gizli geçitte iki tane iri fare görmüşlerdi. Görünüşleri iğrençti ama tehlikeli değillerdi. Fareler, sönmek üzere olan mumun ışığından kaçmışlardı.

Leo, fenerin ışığı kalın ahşap bir kapıyı aydınlattığında durdu. "Burası giriş, sanırım?"

Beatrice rrmş ahşabı inceledi. "Evet. İçeride bir taş merdiven var."

"Ben kapıyı açarken fenderde tut."

İşığı aldı ve Leo'nun çalışmasını izledi. Eski kapıyı sabit bir basınçla zorladı ve kapı, eski demir menteşelerinden metalik bir gıcırtı ile açıldı. Taş merdivenlerin st kısmı fenerin sarı ışığında göründü. Merdivenler derin karanlığa iniyordu.

Leo eski taş basamakları bir an inceledi. Sonra Beatrice'e baktı. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgemiyorsun."

Beatrice, midesinin bulantısının geçmesini dileyerek çukura baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"O geçitten histerik bir halde çıkan birçok kişı vardır."

Onun kendisine iltifat ettiğini fark etti. Yeraltı odasındaki korkunç atmosfere kıyasla gizli geçit onun için parkta yürüyüş gibi olduğunu söylemesine gerek yoktu. Belki bu gece o odada o kadar da korkunç olmazdı, diye düşündü. Leo yanında olacaktı.

"O kadar da kötü değildi," dedi. "Son kullandığımda, o geçidi bir kaçış yolu olarak görmüştüm. Ve yalnız değildim."

Leo'nun gözleri kehribar rengi ışıktaki kısıldı. "Saltmarsh'ın seninle olduğunu hatırlatmana gerek yok." Fenerini ondan aldı. "Gel. İşimizi halledelim."

Onu takip ederek taş merdivenlerden aşağı, en azından daha sıcak olan dar koridora indi. Sis, eski taş koridora giremiyordu.

“Şu anda caddenin altında olmalıyız.” Leo fenerini havaya kaldırdı ve ilgiyle etrafına baktı. “Yapının yapısına bakılırsa, bu geçit birkaç yüz yıllık olmalı.”

"Saltmarsh Bey ve ben geçen gün oraya girene kadar, uzun zamandır kimse orayı kullanmamış gibi görünüyordu. Yerdeki toz ve kir hiç bozulmamış gibiydi."

“Duvardan büyük bir ızgara çıkardığınızı söylemiştiniz?”

Kadın koridorun uzunluğunu gözden geçirdi. "İleride, solda."

Yıllar boyunca biriken enkazların arasında, taş koridorun kıvrımlarını takip ederek ilerlediler. Leo, alçak tavana çarpmamak için hafifçe eğilmek zorunda kaldı.

Beatrice iki kez ürkek farelerin hışırtısını duydu, ama bu ses onu sokak kadar rahatsız etmedi. Sinirlerini kontrol altına almıştı. Zar zor.

Leo'nun peşinden bir viraj daha döndü ve neredeyse ona çarpıyordu.

"Ne var?" Kendi nefes nefese sesinden rahatsız oldu. Sonra duvarda büyük, opak bir gölge gördü. "İşte orada. Giriş orası. Doğrudan depo odasına açılıyor."

"Görüyorum." Leo hızla ilerledi. Açıklığın önünde durdu ve fenerini kaldırarak duvarın diğer tarafındaki karanlık odayı inceledi. "İlginç."

Beatrice yanına geldi. Deponun içini görünce, yeni bir tedirginlik dalgası onu sardı. Dudaklarından dökülmek üzere olan uyarıcı sözleri geri yuttu. Cassandra'yı oynamaya gerek yoktu. Bu odada onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bile tarif edemiyordu.

"Ben önce gireceğim." Leo açıklıktan uzanıp fenerini yüksek dolabın üzerine koydu.

Beatrice, onun önce bir bacağına, sonra diğer bacağına açıklığın kenarından sallamasını izledi. Birkaç saniye sonra, dolabın üstüne çömeldi. Dolap, ağırlığı altında hafifçe sallandı. Kötüye işaret eden bir gıcırtı duydu.

"Ben yere inene kadar bekleyin," dedi Leo. "Bu dolap ikimizi taşıyabilir mi emin değilim."

Avuçlarını tahta yüzeye dayadı, kendini hazırladı ve sonra tehlikeli duruşundan atladı. Açıklığa doğru dönüp Beatrice'in gelmesini izledi.

Beatrice, onu yutmak üzere olan büyük isteksizliğini bastırarak dolabın üzerine çıktı. Leo uzanıp onu yere indirdi.

Tuhaf atmosfer değişmemişti. Görünmez zehirli dalgalar halinde ona çarptı. Ama geçen seferki gibi burada kapana kısılmadığını bilmek, buna karşı kendini hazırlamasını kolaylaştırdı.

O, odadaki birkaç farklı kaynaktan yayılan hislerin farkında olarak yavaşça topukları üzerinde döndü. Odanın bazı yerleri diğerlerinden daha karanlık görünüyordu. Özellikle, ağır bir metal parçayla sabitlenmiş, yaldızlı bir canavar gibi görünen bir vitrin, özellikle güçlü titreşimlerle nabız gibi atıyordu.

Leo, bu atmosferden hiç rahatsız görünmüyordu. Cam kapaklı bir vitrine doğru yürüdü ve içinde duran küçük figürlere bakakaldı.

"Büyüleyici," diye
mırıldandı. "Nedir bu?"

"Mısır mezarından kalma eserler. Sanırım gerçek." Başka bir dolaba doğru yürüdü ve içindeki eski kitapları inceledi. "Demek gerçek koleksiyonunu burada saklıyormuş."

"Kim? Trull mu?"

Leo, bir sıra sert yüzü maskeyi inceledi. "Sana daha önce buraya bir iki kez geldiğimi ve

üst kattaki odalarda sadece sahte ve sahtecilik ürünleri bulduğumu söylemiştim." "Ama bu odadaki kalıntılar gerçek, öyle mi diyorsun?"

"Öyle görünüyor. Yüzükler veya heykel bu müzede bir yerdeyse, onları bu odada bulacağımızı umuyorum."

"Umarım haklısındır."

Eski bir kabın kavisli yüzeyini eliyle okşadı. "Bu gece burada daha fazla zaman geçiremememiz ne yazık."

"Açıkçası, ilgimi çeken hiçbir şey görmüyorum," dedi Beatrice. "İşimize devam edelim. Bütün gece burada kalamayız."

Leo ona baktı. "İyi misin?" "Evet, tabii ki. Neden soruyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Gergin görünüyorsun."

"Bu işi bitirmek istiyorum." Birkaç adım atarak, az önce incelediği vitrine doğru yürüdü, içindeki kitaplara tedirgin bir bakış attı ve hemen başka yere çevirdi. Kitaplarda açıkça bir terslik vardı, ama onu rahatsız edenin ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. "Nereden başlayalım?"

Leo yavaşça dönerek odayı inceledi. "Heykel buradaysa, büyük dolaplardan birinde olmalı. Odanın o tarafından başlayıp duvarın açıklığına doğru ilerleyelim."

En yakın büyük dolaba yürüdü, maymuncuk koleksiyonundan ince bir iğne çıkardı ve işe koyuldu. Beatrice, onun becerisine hayranlık duymadan edemedi.

"Bu işlerde gerçekten çok iyisin," dedi. "Mücevher hırsızı olmayı seçmediğin için toplum ne kadar şanslı."

"Büyükbabam her zaman dünyanın belirsiz bir yer olduğunu ve bir erkeğin geçimini sağlamak için birden fazla yol bilmesi gerektiğini söylerdi. Ah. İşte oldu."

Leo dolap kapısını yavaşça açtı. Fener ışığı, çok sayıda büyük, karmaşık işlenmiş vazolarla dolu birkaç rafa düştü. "Muhteşem."

"Bunlar ne?"

Leo vazoların üzerine kazınmış resimleri inceledi. "Yanılmıyorsam, bunlar bir zamanlar yeraltı dünyasıyla ilişkili belirli tanrılara tapan küçük bir Roma tarikatı tarafından kullanılan eserler. Araştırmalarım göre, tarikat üyeleri liderlerinin belirlediği ritüeller aracılığıyla ölen akrabalarının ruhlarıyla iletişim kurabileceklerine inanıyorlardı."

Beatrice, Leo'nun her bir dolabın içindekileri incelemek için saatlerce uğraşabileceğini düşündü. Onu oyalaması gerekiyordu. "Burada Afrodite'ye ait hiçbir şey görmüyorum. Yüzük de yok. Bir sonraki dolabı aç."

Leo isteksizce kapıları kapattı ve bir sonraki dolabı açmaya gitti.

Beatrice'in ısrarıyla, odayı hızla dolaştı. Kilit açma aletinin saldırısı karşısında kilitler birbiri ardına açıldı. Ancak dolapların içinde tanrıça heykelleri ya da yüzükler yoktu.

"Zamanımızı boşa harcamış olabiliriz." Leo, gizli geçidin girişinin altındaki devasa dolabın kilidini kırmaya çalıştı. "Bu girişim sonuçsuz kalırsa, geriye tek bir seçenek kalır: bu yerin yeni sahibini bulup bize yararlı bir bilgi verebilir mi diye bakmak."

Kilit açıldığında belirgin bir klik sesi duyuldu. Leo, kilit açma aletini paltosunun cebine attı ve dolabın kapaklarını açtı.

Fener ışığı, metalik bir parlaklıkla ışıldayan garip yeşil bir maddeden yapılmış bir figürün üzerinde parladı.

Beatrice donakaldı. "Leo, bu simyacının Afroditi. O olmalı."

Tanrıça, odaya gizemli bir sakinlikle bakıyordu. Donmuş dalgalar çıplak ayaklarının altında çarparak yuvarlanıyordu. Saçları, üzerinde durduğu denizi andıran bir desenle sırtına dökülüyordu.

"Bu *bir* Afrodite." Leo, figürü büyük bir dikkatle inceledi. "Mutlaka doğru olanı değil."

"Bu doğru yer olmalı." Beatrice aceleyle ilerledi. "Reggie amcamı defalarca Trull'un zamanına geri getiren şey buydu. Bir şekilde onu bu müzeye kadar izlemiş olmalı."

Leo cevap veremedi, taşın tahtaya çarpmasıyla keskin bir ses duyuldu.

"Lanet olsun," dedi çok yumuşak bir sesle. Beatrice'in arkasından müzenin üst katına çıkan merdivenlere baktı.

Beatrice hızla döndü ve merdivenlerin tepesinde keskin bir ışık açısı gördü. Işık hızla genişleyerek iki silueti ortaya çıkardı. İçlerinden birinin elindeki fener o kadar parlak ışık saçıyordu ki, gölgelerin ardındaki yüzlerini görmek imkansızdı.

Ancak bir adamın elindeki tabancayı kimse yanlış tanıyamazdı. Onu tutan kişinin sesini tanı 'ın kültü de değildi.

"Demek sonunda Trull'un özel odasına ulaştın, Monkcrest. Buranın bir yazar için çok ilham verici bir yer olduğunu söylemiştim. Haksız mıyım, Bayan Poole?"

"Bay Saltmarsh," diye fısıldadı Beatrice. "Burada ne işiniz var, efendim?"

"Senin yaptığın şeyi, canım," dedi neşeyle. "Görüyorum ki sen de bizim cadalog tanrıçayı bulmuşsun. Gördün mü, Sibson? Sonunda ortaya çıkacaklarını söylemiştim. Sabırlı olmak gerekiyordu."

"Lanet olsun." Fenerle elinde, ceset gibi zayıf adam merdivenlerden hızla indi. Merdivenlerin dibinde durdu ve şişkin gözleri ve diken diken bıyıklarıyla Leo'ya baktı. "Yüzükleri buldun, seni lanet olası piç. Gerçekten buldun."

Onları aramak için harcadığım onca zamanın ardından. Bu adil değil, sana söylüyorum. Bu hiç adil değil."

Demek bu Bay Sibson, diye düşündü Beatrice. Leo haklıymış. Adamın sinirli bir mizacı olduğu belliydi. Gergin bir enerjiyle kaynıyordu. Titreyen kaşlarından seğiren parmaklarına kadar her şeyi hareket halindeydi.

Leo, Sibson'a bir bakış attı ve sonra dikkatini Saltmarsh'a çevirdi. "Burada bir yanlış anlaşılma var galiba."

"Hızlıca açıklığa kavuşturamayacağımız bir şey yok, Monkcrest."

Saltmarsh, merdivenlerden yavaşça inerken tabancasını hiç sallamadı. Yaklaştıkça Beatrice, pantolonunun beline ikinci bir tabanca sıkıştırdığını gördü.

"Görünüşe göre gözlüğünüzü takmamışsınız, Bay Saltmarsh," dedi. "Onlar sizin uygun bir kılık değiştirme yöntemi miydi?"

"Bana bilgin bir hava kattığını düşündüm." Gülümsedi. "Beni ciddiye almanızı istedim Bayan Poole. Başlangıçta sizi etkileyerek yüzükleri almayı ummuştum. Sizin gibi zeki bir kadının, gözlerinize ve dudaklarınıza aptalca iltifatlarla başınızı döndürmeye çalışan birinden çok, bir yazar olarak size yaklaşan bir beyefendiye daha sıcak davranacağına inanmıştım."

"Anlıyorum."

"Maalesef, sen Mad Monk'un eksantrik cazibesine kapılmayı tercih ettin. Onun seni sadece Yüzükleri almak için kullandığını hiç düşündün mü?"

Sibson zıpladı ve kekeledi. "Yüzükler nerede? Onu yüzükleri bize vermeye zorla, Saltmarsh."

"Zamanı gelince." Genç adam Leo'ya düşünceli bir şekilde baktı. "Önce paltonu çıkar, Monkcrest. Paltonla çok şık görünüyorsun, ama o büyük ceplerine bir tabanca sokmuş olabilirsin."

"Nasıl istersen." Leo ağır paltosunu omuzlarından çıkardı. Yakındaki bir vitrine koydu.

"Siz de pelerinizi çıkarmanızı rica ediyorum, Bayan Poole." Kadın pelerini çıkardığında gözlerini kaldırdı. "Pantolon. Ne kadar ilginç. Bir bayanda garip bir şekilde çekici duruyor."

Beatrice, onun bakışlarından hoşlanmadı. Tek kelime etmeden pelerini bir kenara koydu. Cebinin içindeki küçük tabanca, tahta kasaya hafif ve belirgin bir ses çıkardı.

"Cepleri kontrol et, Sibson."

"Tabii, elbette. Yüzükler onlardan birinde olabilir." Sibson fenerini yere koydu, Leo'nun paltosunu yakaladı ve ceplerini aradı.

"Lanet olsun. Burada tabancadan başka bir şey yok."

"Tabanca çıkar ve Moncrest'in ulaşamayacağı bir yere koy." Saltmarsh, pek zeki olmayan bir çocuğa hitap eder gibi konuştu. "Sonra Bayan Poole'un pelerininin ceplerini kontrol et."

Leo, Sibson'ın paltosunun cebinden tabancayı çıkarmasını izledi. "Saltmarsh'la ne zamandır ortaksınız, Sibson?"

"Söylentiler ilk çıkmaya başladığında bana geldi." Sibson, Leo'nun tabancasını iki eliyle sıkıca tuttu. "Ben de aynı söylentileri duymuştum elbette. Bir süre ciddi koleksiyoncuların tek konuştuğu şey buydu. Ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Saltmarsh ve ben, Yüzükleri ve heykeli bulmak için birlikte çalışmaya karar verdik."

"Yüzükleri Ashwater'ın dükkanına kadar izledin," dedi Leo.

"O her zaman en iyi bağlantılara sahipti," diye şikayet etti Sibson. "Ashwater'ın ailesi yıllar önce zengin bir aileydi. Gençken Büyük Tur'a katıldı. Kaynaklarını bu şekilde edindi. Adil değil. Hiç adil değil."

"Maalesef, biz ona ulaştığımızda Ashwater yüzükleri çoktan satmış ve akıllıca kasabayı terk etmişti." Saltmarsh merdivenlerin dibinde durdu. "Lord Glassonby'nin o lanet olası kalıntıları satın aldığını belirlemek haftalar sürdü."

Beatrice öfkesini zar zor bastırabiliyordu. "Yüzükler için Reggie amcamı öldürdünüz."

“Senin amcan ölmeden öl hafif hafif hesap hatası yüzünden öldü,” Saltmarsh dedi dikkatsizce.

"*Hesap hatası mı?*" Beatrice kulaklarına inanamadı. Öyle öfkeliydi ki elleri titriyordu.

"Ölmemesi gerekiyordu." Sibson'ın bıyıkları öfkeyle seğirdi. "Bu bizim için bir felaketti. Bir *felaket*."

"Nasıl cinayeti sanki bir rahatsızlık ve yanlış hesap gibi konuşursun?" Beatrice fısıldadı.

Leo ona uyarıcı bir bakış attı. "Beatrice."

O onu görmezden geldi. "Dr. Cox da başından beri bu işin içindeydi, değil mi?"

"Cox, gerçekten de bizim küçük grubumuzun bir üyesiydi," diye itiraf etti Saltmarsh. "Ona olasılıkları anlattığımda, o da bizim gibi Yasak Yüzüklerin sırrını öğrenmek için can atıyordu."

"Bitkiler hakkındaki engin bilgisi ve Glassonby'nin iksir için ona gitmesi nedeniyle çok yararlıydı," dedi Sibson. "Cox, Glassonby'ye iksiri vermek için mükemmel bir konumdaydı."

"Cox'u hanginiz öldürdü?" diye sordu Leo soğukkanlılıkla.

"O öldürdü." Sibson, Saltmarsh'a gergin bir bakış attı. "Ona bunun aptalca bir şey olduğunu söyledim. Bu işte zaten çok fazla ölüm oldu. Bir tane daha dikkat çekecekti. Özellikle de senin, Monkcrest. Senin bu işe daha fazla bulaşmanı istemedik."

Saltmarsh'ın ağzı sıkılaştı. "Cox açgözlü olduğu için onu ortadan kaldırmak zorunda kaldım."

"Açgözlü mü? Bu, senden gelen çok ağır bir suçlama," diye tersledi Beatrice.

"Saltmarsh, Cox'un planlarımıza olan inancını kaybettiğini söyledi." Sibson'ın tilki gibi gözleri Graham'a döndü. "Cox'un Yüzükleri asla bulamayacağımızdan korktuğunu ve bu maceradan bir şeyler kazanmak istediği için bize şantaj yapmaya çalıştığını söyledi."

"Saltmarsh böyle mi dedi?" Leo'nun ağzında buz gibi bir gülümseme belirdi. "Bunun tam olarak böyle olduğunu sanmıyorum, Sibson."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sibson.

"Bence Saltmarsh, Cox'u Clarinda'yı zehirlemeye çalışmak için kullandıktan sonra artık ona ihtiyacı olmadığını düşündü."

"Clarinda mı?" Sibson şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sokağın karşısındaki küçük fahişe mi? Onun bu işle ne ilgisi var?"

"Bizi gözetliyordu." Saltmarsh sinirlenerek kaşlarını çatı. "Monkcrest'in ona para verdiğini söylediğinde fark ettim. Birdenbire tavernaya gidecek parası olması sana garip gelmedi mi?"

"Cox ne olacak?" diye sordu Sibson.

Leo omuz silkti. "Saltmarsh ona artık ihtiyacı olmadığını düşündü, o yüzden ondan kurtuldu. Hazineyi neden üçe bölsün ki?"

Sibson'ın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Hâlâ Leo'nun tabancasını sıkıca tutarken, Saltmarsh'a dönerek sordu. "Öyle mi oldu? Cox'u hazineyi onunla paylaşmak istemediğin için mi öldürdün?"

"Ne önemi var?" diye sordu Saltmarsh. "O öldü. Sen ve ben hazineyi ikiye bölüşeceğiz."

"O heykelin içinde bulduğu şeyi seninle paylaşacağını düşünmüyorsun herhalde, Sibson," dedi Leo çok yumuşak bir sesle. "Neden bunu yapsın ki?"

"Sessiz ol, Monkcrest." Saltmarsh tabancayı bir santim daha yukarı kaldırdı ve Beatrice'e doğrulttu. "Yoksa sevgili Bayan Poole'u öldürmek zorunda kalacağım."

"Bu aptalca olur," dedi Leo. "Yüzüklerin yerini bilen tek kişi o."

Beatrice, bu şaşırtıcı açıklamaya şaşkınlığını gizlemeyi başardı. Leo'nun onu vazgeçilmez göstererek korumaya çalıştığını anlaması sadece bir saniye sürdü. Bu hile uzun sürmez, diye düşündü.

"Neredeler?" Sibson neredeyse zıplıyordu. Graham'a baktı. "Yüzüklerin yerini söylemesini sağla."

"Her şeyin bir zamanı var."

"Onun acele etmesini istemezsin, Sibson," dedi Leo. "Sonuçta, Yüzükleri ne kadar çabuk ele geçirirse, seni o kadar çabuk öldürür."

"Seni uyarıyorum, Monkcrest." Saltmarsh tabancayı doğrulttu.

Beatrice, Leo'nun Sibson ve Saltmarsh arasındaki güvensizliği kasten körüklediğini fark etti. Saltmarsh'a baktı. "Bu iş bitmeden hepimizi öldürmek niyetinde olduğunuz çok açık, Bay Sibson da dahil."

Sibson yine şiddetle sıçradı. "Dur bakalım. Ne demek bariz?"

"Sana söyledim, hazineyi kendine istiyor," dedi Leo.

"Beni öldürmek istemezsin, Saltmarsh." Sibson'ın elindeki tabanca titriyordu. "Bak, bir anlaşmamız vardı."

"Silahı indir." Saltmarsh, Sibson'ın dengesiz sinirlerinin yarattığı tehdidin farkına varmış gibiydi. "Tabii ki ortağız. Anlaştığımız gibi hazineyi aranızda paylaşacağız."

"Cox da senin ortaklarından biriydi," diye hatırlattı Leo, Sibson'a yumuşak bir sesle.

"Onun bizi şantaj yapmaya çalıştığını sen söyledin, Saltmarsh." Sibson'ın bıyıkları titredi. "Bu doğru mu?"

"Evet. Şimdi o lanet silahı indir," diye bağırdı Saltmarsh.

"O tabancayı bırakırsan ölmeye hazır ol," diye mırıldandı Leo.

"Lanet olsun, Monkcrest, müdahale etmenden bıktım artık." Saltmarsh tabancayı Leo'ya doğru çevirdi. "Eğer Bayan Poole Yüzüklerin yerini bilen kişi oysa, o zaman sana ihtiyacım kalmaz."

Beatrice, Saltmarsh'ın parmağının tetiği sıkıldığını gördü. Leo'nun kendini yana atmaya hazırlandığını fark etti. Başaramayacağından korktu. Dikkatini başka yöne çekmek için çaresizce, kahramanlarına asla yapmasına izin vermediği bir şey yaptı. Çığlık attı.

"Hayır!"

Korku ve öfkeyle dolu kadınsı çığlığı odada yankılandı. Taş duvarlardan yankılandı. Beatrice'e, odayı saran ürkütücü atmosferden enerji topladığı gibi geldi. Saltmarsh irkildi. Gözünün ucuyla Leo'nun yüzünün buruştuğunu gördü.

Zaten gergin olan Sibson üzerinde etkisi elektrik gibiydi. Ağzı açıldı ve kapandı. Bir kez, iki kez sarsıldı. Elleri Leo'nun tabancasını kasılma halinde sıktı. Tabancanın sesi gürledi.

Mermi yakındaki bir dolaba çarparak camları paramparça etti.

Saltmarsh'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Seni kanlı, aptal, işe yaramaz küçük adam." Sibson'a döndü ve ateş etti.

Sibson'ın ığlığı Beatrice'in çığlığının yerini aldı. ığlık uzun sürmedi. Göğsüne sarıldı, kan korkunç kırmızı bir bulut halinde fişkırdı. Yüzünde dehşet ve inanamama ifadesi ile soğuk taşların üzerine yığıldı.

Sibson yere düşmeden Leo Saltmarsh'a atıldı. Beatrice, Saltmarsh'ın boş tabancayı bir kenara atıp pantolonundaki tabancaya uzandığını gördü. Dengesi bozulmuştu ve durumun kontrolünden çıktığını fark ederek açıkça sarsılmıştı. İkinci tabancayı çıkarmayı başardı ama zamanında ateş edemedi.

Leo ona çarptı. İvme ikisini de yere düşürdü.

Beatrice, yumrukların ete çarptığı iğrenç sesi duydu. Boğuk homurtular ve sönük, ağır darbeler odada yankılandı.

Adamlar taş zeminde çılgınca yuvarlandı, dolaplara çarptı ve masa ayaklarına takıldı. Bu acımasız kavgada kimin galip geldiğini anlamak imkansızdı.

Beatrice, Saltmarsh'a karşı kullanabileceği bir nesne aramak için çaresizce etrafına bakındı. Gözü, cenaze motifleriyle süslenmiş ağır bir vazoya takıldı. Vazonun durduğu dolaba koştı, vazoyu iki eliyle kavradı ve hızla döndü.

Dövüşenleri ayırt edemedi, korkunç bir gürültü duydu. Zamansız bir an için, iki adam da yerde hareketsizce yatıyordu.

"Leo."

Leo başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde yanan şiddetli buz gibi alevleri görünce Beatrice titredi.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet." Saltmarsh'tan kurtuldu ve kendini yerden kaldırdı. Ayağa kalktı ve rakibine baktı.

Beatrice, Graham'a baktı. Graham yüzüstü yatıyordu, hareketsiz. Yüzü ona dönük değildi. Altın sarısı saçları kanla yapışmıştı. Yırtık gömleğinin kenarları sırtında dalgalanıyordu, şiddetli kavganın sessiz tanığıydı.

"Son darbeden sonra geriye düştü. Sanırım kafasını dolaba çarptı." Leo eğilip Saltmarsh'ın boğazına dokundu. "Ölmüş."

"Hepsi Reggie amcamın cinayetine karışmış," diye fısıldadı Beatrice. "Üçü de."

"Öyle görünüyor. Ama bu olayda hâlâ ters giden bir şeyler var."

"Yüzükler hala kayıp, eğer onu kastediyorsan."

"Yüzüklerden bahsetmiyordum."

Sibson'ın düşük bir inlemesi onu kesintiye uğrattı. "Leo, Bay Sibson hala yaşıyor."

Beatrice düşen adamın yanına koştu. "Tamamen bilinci yerinde değil." Sibson'ın yanına diz çöktü ve gömleğinden bir bandaj yapmaya başladı. "Kanama çok fazla değil."

Leo, sanki ölüden cevap arıyormuş gibi Graham'ın hareketsiz bedenine baktı. Nefesini içine çekti. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Sırtına bak." Leo, ölü adamın yanına çömeldi.

Beatrice titredi, ama kendini zorlayarak yırtık keten gömleğin altından görünen deriye baktı. Kalçasının hemen üzerinde, deriye kazınmış uzun bir iz gördü. "Anlamıyorum."

Leo yırtık giysinin daha büyük bir parçasını çekerek başka bir izi ortaya çıkardı. "Sanırım oldukça şiddetli bir sopa darbesinin sonuçlarını görüyoruz."

Beatrice bir an için ne yapacağını bilemedi. Sonra her şey yerine oturdu. "Tanrım. Çubuk Evi."

"Gel." Leo hızla ayağa kalktı ve Graham'ın cesedinin üzerinden atladı. "Hemen buradan çıkmalıyız."

"Bay Sibson ne olacak? Onu burada bırakamayız."

Leo baygın adamı süzdü. "Küçük ve hafif. Ben omuzlarını tutarken sen ayaklarını tutabilir misin? Onu merdivenlerden yukarı çıkarabiliriz."

"Evet." Beatrice eğilip Sibson'ın ince ayak bileklerini tuttu. "Kötü bir adam ama cinayetlerle doğrudan ilgisi yok gibi görünüyor."

"Böyle bir şey için çok gergin." Leo, Sibson'ın dar omuzlarını tutmak için eğildi.

Taş merdivenlerin tepesinde karanlık bir gölge hareket etti.

"İyi akşamlar." Siyah bir elbise, ona uyan siyah bir pelerin ve şık siyah tüylü şapkasıyla zarif bir görünüm sergileyen Madam Virtue, elinde bir tabancayla merdivenlerden indi. "Umarım ikiniz benim için çoğu işi halletmişsinizdir. Artık asıl işimize geçebiliriz."

Bölüm 20

Bu, gölgelerde planlanan ve karanlıkta gerçekleştirilen cesur bir plan...

AMELIA YORK'UN The Ruin ADLI KİTABININ YIRMINCI BÖLÜMÜNDEN

Leo, Madam Virtue'nun merdivenlerin dibinde durduğunu izledi. Elindeki tabanca sabit duruyordu.

"Başından beri senin işin vardı." dedi.

"Elbette." Madam Virtue siyah eldivenli eliyle duvağını kaldırdı. Tabancayı ona doğrultmuş haldeydi, ama dikkatini açıkça Beatrice'e vermişti. "Kariyerim boyunca müşterilerimden birçok yararlı sır öğrendim, ama Yasak Yüzükler olayı açık ara en ilginç olanıydı."

"Yüzükleri sana kim anlattı?" diye sordu Beatrice.

"Amcan, bir akşam biraz fazla şarap içtikten sonra dolaşan söylentilerden ilk kez bahsetti." Madam Virtue omuz silkti. "Müşterilerimin işleriyle övünmek istemeleri çok garip. Sanki beni etkilemek istiyorlar."

"Reggie amcan sana ne anlattı?"

Madame Virtue zarif bir hareketle omzunu kaldırdı. "Yüzüklerin yerini bildiğini sanıyordu. Ayrıca simyacının heykelinin yerini de bildiğini düşünüyordu."

"Trull Müzesi'ne kadar izini sürmüştü."

"Evet." Madam Virtue, Afrodit heykeline bir göz attı. "Heykelin, Morgan Judd adlı bir adamın evinde çıkan yangından kurtulan eserler arasında olduğunu öğrenmişti. Judd yangında hayatını kaybetmişti. Koleksiyonundaki birkaç eser Trull tarafından satın alınmıştı. Ancak Glassonby, Trull'un heykelin önemini bilmediğini söylemişti."

Leo heykele bir göz attı. "Eğer bu doğru Afrodit ise, yüzükler olmadan hiçbir değeri yok. Ve yüzükler ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"Doğru." Madam Virtue ona sabırsız bir bakış attı. "Glassonby bana hikâyesini anlattıktan sonra, başka bir müşterim olan ve son derece sadık bir adam olan Bay Saltmarsh'a gizli bir araştırma yaptırttım."

"Saltmarsh, söylentileri ve Glassonby'nin hikâyesini doğrulamak için Sibson'a gitti," dedi Leo.

"Evet. Ama aptal her z her zaman bir adım geride Glassonby'nin. Glassonby bizden önce Yüzüklere ulaştı.

"Demek Dr. Cox ve zehirlerini sen getirdin," dedi Beatrice.

Madam Virtue gülümsedi. "Aynen öyle."

Leo, daha önce fenerini koyduğu dolaba yaslandı. Ellerini uyluklarının iki yanına koydu. "Ne Sibson ne de Cox, planın başındaki kişinin siz olduğunu bilmiyorlardı, değil mi?"

"Elbette hayır. Onlar için emirleri Saltmarsh'tan geliyordu. Cox ve Sibson ikisi de aptaldı. İkisi de, bir fahişe evinin sahibi olan bir kadının, nesiller boyu koleksiyoncuların bulamadığı büyük bir hazineyi bulabileceğine inanmazdı."

"Glassonby'nin öldüğü gece ne oldu?" diye sordu Leo.

"Düzenli randevumuz sırasında, o gün yüzükleri satın almak için bir anlaşma yaptığını bana itiraf etti. Bunun kendisine neredeyse tüm servetine mal olduğunu, ancak artık yüzüklerin sahibi olduğunu söyledi.

. Ayrıca Trull'a Afrodite'i satın almak için bir teklifte bulunmayı planladığını da söyledi."

Beatrice'in ağzı öfkeden büzüldü. "Heykelin yerini bildiğin için, Reggie amcadan tek istediğin şeyin Yüzüklerin yeri olduğunu düşündün."

"Cox'un hazırladığı tozu amcanın her zamanki iksir dozuna ekledim. Ama çok fazla ve çok çabuk içti. Kalbi için çok güçlüydü. Onu sorgulamam için yeterince uzun süre transa geçirmesi gerekiyordu. Ama yüzükleri sormaya başladığım anda yere yığıldı."

"Yüzüklerin yerini söylemeden öldü," dedi Leo yumuşak bir sesle.

Madame Virtue ona tiksinti dolu gözlerle baktı. "Sadece mahvolduğumuza dair bir şeyler bağırıp durdu. İlaç kalbi durmadan önce zihnini etkilemiş olmalı. Dudaklarında '*mahvolduk*' kelimesiyle öldü. Çok sinir bozucuydu."

Leo, Beatrice'in sertleştiğini gördü ama hiçbir şey söylemedi.

"En azından Afrodite'in nerede olduğunu biliyordun," dedi. "Trull'dan kurtulup müzenin tamamını satın aldın, sırf ona sahip olmak için."

Beatrice kaşlarını çatı. "Trull Müzesi'nin yeni sahibi sen misin?"

"Genelev işletmekten farklı bir değişiklik oldu," dedi Madam Virtue. "Graham , , , , , Trull'un kazası için bir anlaşma yaptı." Madam

Virtue, Saltmarsh'ın cesedine pişmanlıkla baktı. "Graham çok yararlıydı. Onu Glassonby'nin şehir evini aramaya da göndermiştim. Lordun kişisel günlüğünü buldu, ama orada zaten bilmediğimiz hiçbir şey yoktu. Tahmin edebileceğiniz gibi, çok hayal kırıklığına uğradım."

"Geriye tek yapmamız gereken, Saltmarsh'ın Glassonby'nin kasabada yaşayan en yakın akrabası olan Bayan Poole'u gözetim altında tutmasıydı. Yüzükler onun eline geçerse diye." dedi Leo.

"O benim tek umudumdu," diye itiraf etti Madam Virtue. "Yüzüklerle ilgili söylentiler antika piyasasında tamamen kesilmişti. Tüm

Ciddi koleksiyoncular, tüm olayın bir aldatmaca olduğu sonucuna varmıştı."

"Onu gözetlerken Saltmarsh, Bayan Poole'un ünlü yazar Bayan York olduğu bilgisine rastladı," dedi Leo.

"Aynen öyle."

"Ve ben Monkcrest'i olaya dahil ettiğimde," diye ekledi Beatrice sessizce, "yüzükleri kendim aramaya başladığımı fark ettiniz."

"Monkcrest'in yardımını istemek dahice bir hareketti." Madam Virtue ona onaylayıcı bir gülümseme attı. "Aynı zamanda son derece riskliydi. Sonuçta, Çılgın Keşiş'in böyle bir arayışa girmesinin tek bir nedeni vardı. Açıkçası Yüzükleri ve heykeli kendisi için elde etmek istiyordu."

"Neden beni daha önce kaçırmaya çalıştın?" diye sordu Leo.

"Cox bunu kendi başına ayarladı. O aptal herif üçü arasında en öngörülemez olanıydı. Senin değerli bilgilere sahip olduğunu düşünüyordu. Seni uyuşturup konuşmaya ikna edebileceğini sanıyordu. Olanları öğrendiğimde çok sinirlendim."

"Beni uyarmaya çalıştın," dedi Beatrice.

"Evet. Bu işin dışında kalacak kadar akıllı olacağını ummuştum. İster inan ister inanma, seni öldürmek istemedim Bayan Poole. Akademi'deki çalışmalarını çok iyi biliyorum. Naif ama oldukça dokunaklı."

Leo, Beatrice'e baktı. "Ne demek onu uyarmaya çalıştı?"

"Boş ver," dedi Beatrice. "Artık önemi yok."

Leo, Madam Virtue'ye döndü. "Bu gece, kalan suç ortaklarınızdan kurtulmayı planlıyordunuz."

"Evet. Ama bu sorunu benim için kolaylaştırdınız." Tabancayı göğsüne doğrulttu. "Yeterince sohbet ettik. Yasak Yüzükler nerede?"

Leo bir elini parıldayan fenerin yakınına yaklaştırdı. "Bilmiyoruz."

"Yalan söylüyorsun." Madam Virtue'nun eli tabancayı sıktı. "Bence bu gece buraya heykeli açmak için geldin."

Leo hafifçe başını salladı. "Buraya daha fazla cevap aramaya geldik."

"Bah. Bu zaman kaybı. Artık hizmetine ihtiyacım yok, Monkcrest. İhtiyacım olan tek kişi Bayan Poole."

"Onda yüzükler yok," dedi Leo.

Madame Virtue'nun gözleri kısıldı. "Graham'a onların yerini bildiğini söylediğini duydum."

"Yalan söyledim."

Madame Virtue'nun yüzü öfkeyle gerildi. "*Piç*. Hepiniz aynısınız."

Beatrice boğazını temizledi. "Yüzüklerden biri bende."

Şaşkına dönen Leo, Madam Virtue'dan gözlerini ayırıp Beatrice'e kısa bir bakış attı. Beatrice elini gömleğinin önüne götürdü ve boynunda asılı duran altın zinciri çekti.

Madame Virtue hızla Beatrice'e döndü. "O sende mi? Hemen göster bana."

Beatrice, narin zinciri giysisinin altından yavaşça çıkardı. Leo, Monkcrest yüzüğünün kan kırmızısı yakutunun fener ışığında parladığını gördü.

"Ver onu bana." Madam Virtue boş elini uzattı ve Beatrice'e doğru ani bir adım attı. "Tanrım, bu başlı başına bir hazine. Başka bir şeye ihtiyacım yok. *Ver onu bana*."

Leo, daha iyi bir fırsatın asla eline geçmeyeceğini fark etti. Madam Virtue'nun parıldayan yakutun güzelliğine hayranlıkla bakarken, harekete geçmesi gerekiyordu. Elini uzattı ve fener yere düştü. Cam parçalandı. Yağ taşların üzerine döküldü. Alev, yağı açgözlülükle takip etti.

"Lanet olsun sana!" Madam Virtue Leo'ya döndü ve tabancayı kaldırdı.

Leo, tabancayı kendisiyle tabanca arasına koymak için dolabın üstünden yuvarlandı.

"Lanet olası piç!" Madam Virtue tetiği çekti.

Kurşunlardan kaçma şansı tükenmişti. Leo'nun üzüntüsüne, Madam Virtue tahmin ettiğinden çok daha hızlı hareket etti. Omzunda tanıdık buz gibi bir ateş hissetti. Bu, iki haftadan kısa bir sürede ikinci kez oluyordu. Belki de bu tür şeyler için gerçekten yaşlanıyordu.

Arkasından kırılan çömlek sesleri ve acı çığlıkları duydu. Dolabın arkasında ayağa kalkıp köşeyi döndü. Beatrice'in elinde parçalanmış vazo kalıntıları ile Madam Virtue'nun üzerinde durduğunu görünce aniden durdu.

Madame Virtue kıpırdamadı.

Beatrice omzuna bakıyordu. "Oh, Leo, yine mi?"

"Ölmem." Paltosunu kapıp alevleri söndürmeye başladı. "Yardım et. Bunu söndürmezsek bütün bina yanacak."

"Bence burada yanması gereken bazı şeyler var," diye fısıldadı.

Ona şaşkınlıkla baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Boş ver. Haklısın. Bu oda yanarsa, tüm mahalle yanabilir." Pelerinini kapıp, dökülen lamba yağının ince çizgisi boyunca ilerleyen küçük bir alev diline attı.

Soğuk taş zemin, ciddi bir hasara yol açmadan alevleri söndürdü. Leo ve Beatrice yangını çabucak bastırdılar. Birkaç dakika sonra oda, Sibson'un taşıdığı fenerin ışığıyla aydınlanıyordu.

Beatrice burnuna bir mendil tutarak Leo'ya baktı. "Bu, sabah gazetelerinde ilginç bir haber olacak. Bu tuhaf durumu nasıl açıklayacağız?"

"Bilmem ki." Leo gömleğinin koluyla alnını sildi ve odaya bakındı. "Kurgu yazma konusunda uzman olan sensin. Yetkililere verebileceğim iyi bir hikaye düşünmeni öneririm. Ama ne yaparsan yap, kendini bu işe karıştıрма. Skandala ihtiyacın yok."

"Bence o bunu atlatabilir," dedi Madam Virtue, tuhaf bir şekilde sakın bir sesle. "O çok becerikli bir kadındır."

Leo ve Beatrice hızla döndüler. Madam Virtue, pirinç kaplı deri bir sandığın kenarına oturmuştu. Garip bir şekilde sakın görünüyordu. Siyah peçesi yerine geri gelmiş, yüzünü gizliyordu.

Eldivenli elinde küçük bir şişe vardı.

"Sizi selamlıyorum, Bayan Poole." Madam Virtue şişeyi kaldırdı. "Değerli rakibim."

Beatrice ona baktı, sonra şişeye. "Ne yaptınız?"

"Tabii ki Dr. Cox'un özel toniklerinden birini içtim." Madam Virtue eğlenmiş gibiydi. "Böyle bir durum için fazladan hazırlatmıştım."

"Zehir içtiniz," diye fısıldadı Beatrice.

"Yoksa cinayetle suçlanıp darağacına gönderilmeyi kabul edeceğimi düşünmüyorsunuz, değil mi? Bu çok onursuzca olur."

"Celladın ilmiğinden kurtulmak için yeterince sır biliyorsundur," dedi Leo. "En kötü ihtimalle sürgüne gönderilirsin."

"Maalesef bu sonuca güvenemem." Siyah peçe titredi. "Böylesi daha iyi. Veda etmeden önce çok merak ettiğim bir şey var, Bayan Poole."

"Nedir?" diye sordu Beatrice.

"Boynunuzda taktığınız yüzük gerçekten Yasak Yüzüklerden biri mi?"

"Hayır. O Monkcrest yüzüğü. Yasak Yüzüklerin nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Anlıyorum. Demek heykelin sırrı sonunda açığa çıkmayacak."
Madam Virtue yorgun bir sesle konuştu. "Ne kadar ironik."

"Madam Virtue..." Beatrice öne doğru adım attı.

"Hayır." Leo hızla araya girerek onu durdurdu. "Yaklaşma."

Madam Virtue'nun kahkahası boğuk boğuk
boğuk "Bu hepsi hepsi Monkcrest.
Monkcrest. Sizi temin ederim, başka numaram kalmadı."
Beatrice'e baktı. "Endişelenmeyin Bayan Poole. Herkesi
kurtaramazsınız, biliyorsunuz."

"Tanrım." Beatrice, Leo'nun elinden kurtuldu.

Leo onu bıraktı. Madam Virtue'nun ölmek üzere olduğu artık
belliydi.
Beatrice'in onu omuzlarından tuttuğunu izledi.

"Önemli olan," diye fısıldadı Madam Virtue, "birazını kurtarman."
Titreyerek Beatrice'in kollarına yığıldı.

Bölüm 21

İki hafta sonra Lucy, az önce açtığı avukat mektubundan başını kaldırdı. Tezgahta soluk sarı bir muslin kumaşı inceleyen Beatrice'e baktı.

"Bu inanılmaz," dedi Lucy nefes nefese. "Burada Madame Virtue'nun tüm mal varlığını Akademi'ye bıraktığı yazıyor."

"Bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum," diye başladı Beatrice, sonra yakınlardaki bir perdenin arkasından gelen çok kötü Fransızca sözlere yüzünü buruşturdu. Arabella nişan balosu için elbisesinin provasını yapıyordu.

Beatrice'in büyük şaşkınlığı ve rahatlamasına rağmen, Leydi Hazelthorpe oğlunun gelin seçiminden çok memnun olduğunu söylemişti.

"Arabella'nın çeyizinin olmadığını öğrendiğinde ne olacak?" diye sordu Beatrice teyzesine.

Winifred eliyle bu soruyu savuşturdu. "Lady Hazelthorpe aptal değil. Oğlu, Monkcrest Kontu ile akrabalık bağı olan bir gelin seçtiği için son derece şanslı olduğunun çok iyi farkında."

"Ama bu çok zayıf bir bağlantı." Beatrice işaret etti. "Sadece bir tür nişanlılık." Leo'nun niyetini sadece bir düelloyu önlemek için açıkladığını açıklamaya

"Bekleyen bir şey yok," diye karşılık verdi Winifred. "Ve Arabella'nın çeyizi artık sorun değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Monkcrest geçen gün beni görmeye geldi ve Arabella'nın mirasını geri vereceğini garanti etti."

"Ne yaptı? Bana hiç söylemedi."

"O, bu konuda biraz takıntılı olabileceğini, çünkü o aptal eserleri aslında bulmadığın için onlardan satın alamayacağını söyledi. Bu yüzden mali detayları kendi aramızda halletmeye karar verdik."

"Anlıyorum," dedi Beatrice, şaşkın bir şekilde.

"Ayrıca, kendi açısından bu anlaşmadan istediğini aldığını da söyledi."

"Anlıyorum." Beatrice, bununla tam olarak ne demek istediğini merak etti. "Winifred teyze, nişanımla ilgili bekleyen bir şey yok derken ne demek istedin?"

Winifred bu soruya şaşırmış göründü. "Canım, Monkcrest sana boynunda taktığın o muhteşem yakut yüzüğü vermedi mi?"

"Evet, ama onun nişan yüzüğü olduğunu hiç söylemedi. Bir tür hediye idi."

"Saçma. Herkes onun Monkcrest Yakutu olduğunu bilir. Ailemizde bir efsanedir."

"Kimin ailesi?"

"Tabii ki Monkcrest'in. Kontlar o yüzüğü sadece sevdikleri kadınlara verir."

"Bu Monkcrest efsanesini hiç duymadım."

"Gerçekten mi? Bütün sosyete bunu konuşuyor. Lorda sormalısın. Eminim sana ayrıntılarını anlatır."

Ama Beatrice, bu soruyu sormak o kadar da kolay olmadığını fark etmişti. Kendine, yakut hakkında soru sormak için doğru anı ve doğru ortamı beklediğini söyledi.

Ama içten içe, olası cevaptan korktuğu için soruyu ertelediğinden şüpheleniyordu. *O eski kalıntı mı? Birkaç yıl önce tavan arasında bulduk. Özel bir anlamı yok. Neden soruyorsun?*

"Sence bu yasal mı?" diye sordu Lucy açıkça.

"Ne? Vasiyet mi?" Beatrice düşüncelerini geriye çekti. "Evet, elbette yasal. Yatırımlarından elde edilecek gelirle Akademi'yi büyütüp genişletebileceğiz. Genç hanımlarımızın eğitimiyle ilgilenmek için daha fazla Fransızca öğretmeni ve deneyimli terziler işe alabiliriz."

"Şaşırtıcı. Kesinlikle şaşırtıcı." Lucy sandalyesine yaslandı. "O, yardım etmeye çalıştığımız kadınlarla hiçbir ortak yanı yoktu. Neden böyle bir şey yaptı acaba?"

Beatrice, Madam Virtue'nun son sözlerini düşündü. *Herkesi kurtaramazsın, biliyorsun. Önemli olan, bazılarını kurtarman.* "Bunun cevabını asla bilemeyeceğiz."

O ÖĞLEDEN SONRA LEO, haber vermeden Beatrice'in çalışma odasına girdi. Kollarında simyacının Afrodite heykelini taşıyordu. Elf, onun peşinden sakın sakın yürüyordu.

Beatrice, bu günlerde ikisinin de kendilerini evlerindeymiş gibi hissettiklerini düşündü. Sanki kendi evleriymiş gibi, şehir evine girip çıkıyorlardı.

Elf, şöminenin önündeki en sevdiği yere doğru gitti. Esnedi, yere uzandı ve hemen gözlerini kapattı.

Beatrice köpeği görmezden geldi. Leo'ya baktı ve içini titreten yoğun tanıma hissinin tadını çıkardı.

"İyi günler, lordum." Kalemmini bırakıp omzuna baktı. "Yaran nasıl?"

"İyice iyileşti." Heykelciği şöminenin yanındaki yere koydu ve geri çekilip hayranlıkla baktı.

"Mükemmel tedaviniz sayesinde."

"Yaralarınız iyi iyileşiyor gibi görünüyor..." "Benim yaşımdaki bir adam için mi?"

"Evet," dedi kadın kuru bir şekilde. "Yine de, efendim, kendinizi vurdurmayı alışkanlık haline getirmiş olmanız beni endişelendiriyor."

"İnanın bana, bu alışkanlığımı bırakmaya niyetliyim." Leo ellerini silkeledi. "Benim yaşımda bir erkeğin aşırı heyecanlı şeylerden uzak durması gerektiğini söylediler."

"Umarım böyle bir rejim sizi sıkmaz."

Ona kötücül bir gülümseme attı ve masasının etrafından dolaşarak oturduğu yere geldi. Ellerini kadının koltuğunun kolçaklarına dayayarak eğildi ve ona derin, aç bir öpücük verdi.

Kadın nefes nefese kalınca başını kaldırdı. Gözlerinde şeytani bir tatmin ışıltısı vardı. "Bazı aşırı heyecanları azaltmam gerektiğini söyledim, hepsini değil."

"Bunu duyduğuma sevindim, lordum." Zorlukla kendini toparladı. "Nereye gitmiştiniz?"

"Drunken Cat'te durdum. Clarinda bana yeni geliştirdiği etli turtalarından birini ikram etti ve sana selamlarını iletmemi istedi. Tavernacı olarak yeni kariyerinde çok başarılı görünüyor."

"Bu harika." Beatrice heykele baktı. "Afrodit'i saklamaya karar vermişsin."

"Bu heyecanlı maceramızın harika bir hatırası olur diye düşündüm."

Beatrice'in midesi sıkıştı. Hatıra, bitmiş bir şeyi hatırlamak için saklanan bir şeydi. "Anlıyorum. Trull'un depo odasındaki eserleri attın mı?"

Leo masasının kenarına yaslanarak yeşil figürü inceledi. "Her şey tam olarak sizin talimatlarınıza göre halledildi. O odada işaret ettiğiniz, sizi rahatsız eden eşyalar

çıkarıldı ve imha edildi. Geri kalanlar çeşitli koleksiyonculara açık artırmada satıldı. Gelir, Madam Virtue'nun vasiyetinde belirtildiği gibi Akademi'nin çalışmalarına aktarılacak."

"Ve böylece her şey sona erdi."

"Aynen öyle. Bu arada, yetkililer senin uydurduğun bu hikayeden oldukça memnun görünüyorlar."

"Aslında, bu benim en iyi planlarımdan biri olduğunu düşünmüştüm."

Hikayeyi olabildiğince basit ve gerçeğe yakın tutmuştu. Gazeteler bu haberi büyük bir heyecanla vermiş, Monkcrest efsanesine yeni bir bölüm eklenmiş gibi davranmıştı.

Halkın bildiği kadarıyla, Monkcrest Kontu, merhum Lord Glassonby'nin malikanesine ait kayıp bir eseri geri almaya çalışırken, çalıntı antika eşya ticareti yapan bir hırsız çetesinin faaliyetlerini ortaya çıkarmıştı. Kötü adamlar kendi aralarında şiddetli bir kavga etmiş ve sonunda hepsi ölmüştü. Bayan Poole ve Bayan York'tan hiç bahsedilmedi.

Antika satıcısı A. Sibson da hikayeden çıkarılmıştı. Ne Beatrice ne de Leo onu yetkililere teslim etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Yaralarından kurtulmuş ve İtalya'ya uzun bir seyahat hazırlığı yapıyordu.

"Biraz hayalci." dedi Leo. "Ayrıca biraz da yüzeysel."

"Kimse bunu sorgulamayacak, lordum. Sonuçta siz, efsanevi antik eserler konusunda tanınmış bir otorite olan Monkcrest Kontu'sunuz."

"Önemli olan, bu olayda ne Bayan Poole ne de Bayan York'un mahvolmamış olması."

"Mahvolmuş." Beatrice donakaldı. O sadece ona düzgün düzgündüzgünce paketlenmiş el yazmasını dikkatle inceledi. "*Mahvolmuş.*"

Leo kaşlarını çatı. "Ne halt yedin sen?"

"Heyecandan onun sözlerini unuttum." Beatrice sandalyenin kolçaklarını sıkıca tuttu ve çok yavaşça ayağa kalktı. "Olamaz."

"Beatrice?"

"Madame Virtue, Reggie amcanın verdiği ilacın zihnini etkilediğini söyledi. Ona yüzüklerin nerede olduğunu sorduğunda, *yıkım* ya da *mahvolmak* gibi bir Şey söyledi."

"Ne olmuş yani?" Leo ona anlayışla baktı. "Gerçekti.  lmek üzereydi ve Afrodite'i ararken tüm servetini kaybetmişti."

"Onun bunu kastettiğinden emin değilim." Beatrice kitaplığın önünde parmak uçlarına yükseldi ve el yazmasının kopyasının bulunduğu paketi aldı.

"Neden bahsediyorsun?"

"*Gölgeler Kalesi'nin* orijinal adı *Harabe* idi. Yayıncım yeni adın daha çok satacağını düŐündüđü için deđiŐtirilmesinde ısrar etti. *Kale* kelimesinin geçtiği adları çok seviyor."

Leo masadan doğruldu. Gözlerinde tanıdık bir ıŐıltı belirdi. "Düşündüğüm Şeyi mi ima ediyorsun?"

"Reggie amcam el yazmamın bir kopyasını okumayı yeni bitirmişti. Madame Virtue ile son randevusunu aldığı gün bana geri gönderdi. Bir Şey bir Şey oldu, paketi hiç açmadım. Rafın  zerine koydum ve unuttum."

"İmkansız." Ama Leo çoktan odanın ortasına kadar gelmişti.

Beatrice paketi masanın üzerine koydu ve nefes almaya cesaret edemeden ona baktı. Paketi bağlayan ipi inceledi. "Makas."

"Makas." Leo durdu, arkasını döndü ve masaya geri döndü. "Sen Saltmarsh'la çıktığın gün burayı aradığımda bir tane görmüştüm."

" st çekmecede." Beatrice, elindeki paketinden gözlerini ayıramıyordu.

Leo makası buldu ve tek kelime etmeden Beatrice'e uzattı. Derin bir nefes aldı ve ipi kesti.

Kahverengi ambalaj kağıdı düştü ve Reggie'ye gönderdiği *The Ruin'in* kopyası ortaya çıktı.  st nde bir mektup vardı.

Sevgili Beatrice:

Bir başka şaheser. *The Ruin'in* her kelimesinden keyif aldım. Şu anda kendimi gizemli bir maceranın ortasında bulduğumu öğrenmek ilginizi çekecektir. Başarılı olursam, paha biçilmez bir hazine bulacağım.

Ancak bu macerada bazı tehlikeler var. Sonunun nasıl biteceğinden emin olmadığım için, hikayenin anahtarlarını el yazmanızın içine koyma cüretini gösterdim. Her şey yolunda giderse, birkaç gün içinde sizden alacağım.

Ama bana bir şey olursa, bu kalıntıları sana miras bırakıyorum. Ailede bu bulmacayı çözebilecek tek kişi sensin. Gizemi keyifle çöz, ama çok dikkatli ol. Bu hazineyi isteyen başkaları da var. Monkcrest Kontu'ndan tavsiye ve yardım almanı öneririm. O bu tür konularda uzmandır.

Sevgilerimle Sevgili

amcan Reggie

"Sevgili Reggie Amca," Beatrice mektubu bir kenara koydu. "Sanki tahmin etmiş gibi."

El yazması sayfaların şişkinliğinde bir terslik vardı. Beatrice, kağıtları parmaklarıyla çevirdi.

Onuncu bölümün sonu ile on birinci bölümün başı arasına ince bir paket sıkıştırılmıştı.

Onu çıkardı ve tek kelime etmeden Leo'ya verdi.

Leo, paketi elinde düşünceli bir şekilde tarttı. Sonra paketi yırttı.

Heykelin aynı yeşil maddeden yapılmış iki geniş, ağır bant avucuna düştü. Üzerlerinde Latince bir dizi kelime yazılıydı. Leo hızlıca çevirdi.

"Afrodit'in Anahtarları."

Heykele dönüp baktı. Sonra Beatrice'e göz attı. Beatrice gülümsedi. "Buyurun, efendim."

"Yasak Yüzükleri bulduğumuza inanamıyorum." Çalışma odasını geçerek heykelin şöminenin yanında durduğu yere gitti.

Elf başını kaldırdı ve Leo'nun yüzükleri heykelin ayağındaki sığ dairesel oyuklara yavaşça yerleştirmesini boş bir merakla izledi.

Son yüzük yerine oturduğunda belirgin bir tıkırtı duyuldu. Beatrice ilk başta hiçbir şey olmadığını sandı. Sonra Leo heykeli ters çevirdi.

"Tabanında bir çatlak var. Daha önce yoktu," dedi. Nazikçe dürttü ve sonunda maymuncuklarından birini kullandı.

"Muhtemelen yapıldığından beri hiç açılmamıştır." Beatrice aceleyle ona katıldı. "Düşünsene, iki yüz yıldır kapalıymış."

"Öte yandan, on yıl önce açılmış ve hazine alınmış da olabilir." Bir tık sesi daha duyuldu. "Ah, evet. İşte. Buldum."

Heykelin tabanının bir kısmı yana kaydı. Beatrice ortaya çıkan küçük açıklığa baktı.

"Leo, içinde bir şey var."

"Gerçekten var." Leo küçük bir silindir çıkardı. Beatrice onun yanına çömeldi. "Nedir bu?"

"Bir parşömen kağıdı." Dikkatlice açtı. "Yazı Latince."

"Ne yazıyor?" diye sordu Beatrice. "Yüksek sesle oku Leo. Beni merakta bırakma."

Leo Latince yazıyı hızlıca gözden geçirdi. Yavaşça gülümsedi. Gülümseme sırtımaya dönüştü. Sonra gülmeye başladı.

"Ne bu kadar komik?" Leo daha da güldü. "*Leo*. Ne oldu?"

"Bu gerçekten bir hazine," diye söylemeyi başardı. "Ama bir simyacının hazine anlayışı."

"Bir bakayım." Beatrice parşömeni elinden kaptı. "Latincem biraz zayıf. Bir dizi talimat gibi görünüyor."

"Kurşunu altına çevirmek için. Tamamen saçmalık."

"Bu saçmalık yüzünden kaç insan öldü," diye fısıldadı Beatrice.

Leo'nun eğlencesi geçti. Ona baktı. "Bugün simyacıların yanlış yönlendirilmiş, aldatılmış aptallar olduğunu söylemek kolay. Ama iki yüz yıl önce, zanaatlarının bilimine tutkuyla inanıyorlardı. Onlar için kurşunu altına çevirmenin sırrı cinayete değerdi."

"Keşke Reggie amcam aradığı hazinenin gerçeğini bilseydi."

Leo omzunu sıktı. "Beatrice, beni iyi dinle. Her zaman hazine arayanlar vardır, özellikle de eski hazineler. Bazıları için bu bir tutku gibidir. Ne söylersen ya da ne yaparsan yap, onları caydıramazsın."

"Sanırım haklısın." Gözlerine baktı. "Eski efsanelerin ve eserlerin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, Leo. Trull'un odasındaki beni rahatsız eden birkaç kalıntıyı yok etmenin senin için ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorum. Onları ortadan kaldırarak beni memnun ettiğin için çok nazıksın."

"Önemli değil." Omzunu centilmençe silkti. "Monkcrest erkeklerinin aşk uğruna acı çekmesi gerektiği bilinen bir gerçektir. Aile efsanesinin bir parçası."

"*Aşk uğruna mı?*" Birdenbire kendini çok hafif hissetti. "Leo, beni sevdiğini mi söylüyorsun?"

Gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Monkcrest yüzüğünü verdiğim gece söyledim."

"Kesinlikle söylemedin. İnan bana, hatırlardım."

Onun yüzünü inceledi. "Monkcrest Yakutuyla ilgili aile efsanesini herkesin bildiğini sanıyordum. O yüzük hayatında bir kez verilir.

Bunu sana vermek için bunca yıl beklemek zorunda kaldım.

Yüzüğe dokundu, göğsüne değen sıcaklığını hissetti. "Başka kimseye vermedin mi?"

"Asla."

İçinde sevinç patladı. "Seni çok seviyorum, Leo."

O gülümsedi. "Çılgın Keşiş ile evlenmeyi göze alacak kadar mı?"

"Eğer romanlarımdan birini okumuş olsaydın, lordum, kahramanlarımdan iyi efsaneleri sevdiğini bilirdin."

Epilogue

BİR YIL SONRA

Leo, elinde tanıdık bir dergiyle çocuk odasına fırladı. "*Quarterly Review'daki* o lanet olası aptallar bu işten paçayı kurtaramayacaklar. *The Mysterious Artifact'ı*, karanlık tutkuları gereksiz yere vurgulayan abartılı bir eser olarak nitelemeye nasıl cüret ederler?"

"Sakin olun, lordum." Beatrice kollarındaki guruldayan bebeğe gülümsedi. "*Review'daki* eleştirmenler romanlarımı hep abartılı bulurlar. İnsan alışıyor. Ayrıca, siz kendiniz benim hikayelerimden hiçbirini bitiremediniz."

"Bu konuyla alakası yok. Karanlık tutkuların nesi yanlış ki? Ben karanlık tutkuları severim."

"Evet, aşkım."

"Bugün bir mektup yazacağım." *Derginin* kopyasını uyluğuna vurdu. "O aptallar, iyi yazıyı görseler bile anlamazlar. Hayal gücünü, anlatımın zekasını ve enfes betimlemeleri takdir etmek için gereken incelikli duyarlılığa sahip değiller."

Onun dikkatini başka yöne çekmenin tek bir yolu vardı. "Leo, biraz Elizabeth'i tutar mısın?" Beatrice bebeği kollarının arasına itti.

"Ne?" Leo'nun öfkeli bakışı anında kayboldu. Annesinin gözlerinin aynası olan gözlere baktı ve mutlu bir baba gibi gülümsedi. "Günaydın, tatlım. Bugün her zamankinden daha güzel görünüyorsun."

Elizabeth ona gülerek baktı ve minik ellerini yumruk yaptı. Leo mükemmel bir babaydı, diye düşündü Beatrice. Birkaç ay önce Grand Tour'dan dönen iki oğlu, onun yeteneklerinin canlı kanıtıydı. Carlton, yaşlılarının yaptığı gibi şehirde bir ev tutmuştu. William ise Oxford'da okuyordu. Ama sık sık ziyarete geliyorlardı. Onları tanıştıkları andan itibaren sevmişti ve onlar da onu içten bir coşkuyla kabul etmişlerdi.

Beatrice küçük kızına gülümsedi. "Bir gün ünlü bir yazar olduğunda, Elizabeth, baban da senin adına *Quarterly Review*'un eleştirmenlerine sert mektuplar yazacak. Bu konuda gerçekten çok iyidir. Özellikle çok sert sözler kullanır."

"Ama pek etkisi olmuyor gibi," diye mırıldandı Leo. "Aptallar."

"Önemli değil," diye onu teselli etti Beatrice. Parmak uçlarına basarak parmak uçlarına basarak dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Benim için önemli olan her şeye sahibim."

"Bir erkeği ve bir kadını birleştirebilecek tüm fiz

"Bir erkeği ve bir kadını birleştirebilecek tüm fiziksel ve metafizik bağların mükemmel, uyumlu bir birliği, öyle mi?"

"En azından öyle," diye onu temin etti. "Peki ya siz, lordum?"

Bebek Elizabeth minik parmaklarıyla onun başparmağını sardığında, adam ona gülümsedi. "Garip bir şekilde, ben de aynı şeyleri sevdiğimi düşünüyordum. Seni hayatıma sokan bu büyük şans nedir, Beatrice?"

"Eğer romanlarımdan birini bitirmeye zahmet etseydiniz, lordum, sonunda kahramanın her zaman kahramanla evlendiğini görürdünüz."

Yazarın Notu

"Korkunç" romanlar — romantik gotik korku öyküleri — 1800'lerin başında çok popülerdi. Bu türün en başarılı yazarları kadınlardı. Jane Austen ve Percy Shelley gibi ünlüler de dahil olmak üzere herkes bu kitapları okurdu. Ancak herkes bu kitapları onaylamıyordu.

Eleştirmenler, heyecan ve karanlık gizemlere olan ilgiyi kınadılar. Ancak *The Mysterious Hand, or, Subterranean Horrors* ve *The Enchanted Head* gibi romanlar geniş ve coşkulu bir okuyucu kitlesi buldu.

Sonunda eleştirmenler, korkunç romanların ve yazarlarının çoğunu saygın edebiyat dünyasından uzak tutmayı başardılar. Ancak hiçbir eleştiri, okuyucuların coşkusunu azaltamadı. Hikayelerin arketipik doğası, bastırılmayacak kadar güçlüydü.

Günümüzde İngiliz edebiyat derslerinde korkunç romanları nadiren inceliyoruz, ancak bu onların etkisinin güçlü bir şekilde hissedilmediği anlamına gelmez. Yazarlar, modern popüler kurgu üzerinde kalıcı bir etki bıraktılar. Romantizm, bilim kurgu, fantastik, gerilim ve korku türleri onlara özellikle borçludur.

Bu arada, bir korkunç roman modern çağa ulaşmayı başardı. *Quarterly Review* dergisindeki eleştirmenler, 1818'de ilk yayınlandığında onu yerden yere vurdular, ama bugün herkes onun adını bilir. O roman, Mary Shelley'nin *Frankenstein*'iydi.

Bazen tek bir kitap yeterlidir.

AMANDA QUICK'İN ROMANINI ARIYIN

SLIGHTLY SHADY

Bantam Books'tan ciltli olarak
satışta

Ön izleme için sayfayı çevirin.

PROLOG

Saldırmanın gözleri soğuk bir ateşle parlıyordu. Güçlü elini kaldırdı ve raftan bir sıra vazo daha süpürdü. Kırılğan nesneler yere düşerek yüzlerce parçaya ayrıldı. Küçük heykellerin sergilendiği rafa doğru ilerledi.

"Eşyalarınızı toplamaya acele edin Bayan Lake," dedi ve şiddetli dikkatini kırılğan kil Panlar, Afroditler ve satyrlere çevirdi. "Araba on beş dakika sonra hareket edecek ve size söz veriyorum, siz ve yeğeniniz bagajlarınız olsun ya da olmasın, arabada olacaksınız."

Lavinia, eşyalarının tahrip edilmesini engelleyemeyecek halde merdivenlerin dibinden onu izledi. "Bunu yapmaya hakkınız yok. Beni mahvediyorsunuz."

"Aksine, hanımefendi. Ben sizin hayatınızı kurtarıyorum." Etrüsk tarzında süslenmiş büyük bir vazo botuyla devirdi. "Tabii ki teşekkür beklemiyorum."

Lavinia, vazo yere çarpıp parçalanınca yüzünü buruşturdu. Artık bu deliyi azarlamanın anlamsız olduğunu biliyordu. Adam dükkânı yıkmaya kararlıydı ve onu durduracak hiçbir yolu yoktu. Hayatının erken dönemlerinde, taktiksel geri çekilme zamanının geldiğini gösteren işaretleri tanımayı öğrenmişti. Ama bu kadar sinir bozucu talihsizlikleri sakinlikle kabullenmeyi hiç öğrenememişti.

"Eğer İngiltere'de olsaydık, sizi tutuklatırdım, Bay March."

"Ah, ama biz İngiltere'de değiliz, değil mi Bayan Lake?" Tobias March, gerçek boyutta bir taş centurion'u kalkanından tutup öne doğru itti. Romalı kılıcının üzerine düştü. "Biz İtalya'dayız ve benim emirlerime uymaktan başka seçeneğiniz yok."

Direnenin bir faydası yoktu. Tobias March ile tartışarak burada geçirdiği her dakika, valizlerini toplamak için kaybedilen zamandı. Ama doğasının bir parçası olan inatçı kişiliği, mücadele etmeden savaş alanını terk etme fikrine tahammül edemiyordu.

"Piç," diye dişlerinin arasından söyledi.

"Yasal anlamda değil." Bir sıra kırmızı kil vazo daha yere çarptı. "Ama ne demek istediğini anladığımı sanıyorum."

"Sen bir beyefendi değilsin, Tobias March."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." Bel hizasındaki çıplak Venüs heykelini tekmeledi. "Ama sen de hanımefendi değilsin, değil mi?"

Heykel parçalanınca kadın korkuyla geri çekildi. Çıplak Venüs heykelleri müşterileri arasında oldukça popülerdi.

"Bu ne cüret? Yeğenim ve ben Roma'da mahsur kaldık ve geçimimizi sağlamak için birkaç ay bu işe girmeye mecbur kaldık diye bizi aşağılamaya hakkın yok."

"Yeter." Adam ona dönerek hızla döndü. Fener ışığında, sert yüzü herhangi bir taş heykelin yüzünden daha soğuktu. "Sadece takip ettiğim suçlunun habersiz bir kurbanı olduğunu ve onun hırsız ve katil çetesinin bir üyesi olmadığını düşündüğüm için şükretmelisin."

"Kötü adamların mesajlarını değiş tokuş etmek için benim dükkânımı kullandıklarına dair sadece sizin sözünüz var. Açıkçası Bay March, kaba davranışlarınız nedeniyle, söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmıyorum."

Cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. "Bu notun vazolarından birinin içinde saklı olduğunu inkar mı ediyorsun?"

Kadın, suçlayıcı notu gözden geçirdi. Birkaç dakika önce, adamın güzel bir Yunan vazosunu parçalamasını şaşkınlıkla izlemişti. İçinde, bir suçlunun suç patronuna yazdığı bir rapor gibi görünen bir mesaj vardı. Korsanlarla yapılan bir pazarlığın başarıyla sonuçlandığına dair bir şey yazıyordu.

Lavinia çenesini kaldırdı. "Müşterilerimden biri o vazoya kişisel bir not bırakmışsa, bu kesinlikle benim suçum değil."

"Sadece bir müşteri değil, Bayan Lake. Kötü adamlar birkaç haftadır dükkanınızı kullanıyorlar."

"Bunu nereden biliyorsunuz, bayım?"

"Neredeyse bir aydır burayı ve sizin hareketlerinizi izliyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, bu sinir bozucu rahatlıkta yapılan itirafa gerçekten şok olmuştu.

"Son bir ay boyunca beni mi *gözetlediniz*?"

"Gözlemlerime başladığımda, sizin Carlisle'ın Roma'daki çetesinin aktif bir üyesi olduğunuzu düşündüm. Ancak uzun süren araştırmalarım sonucunda, sözde müşterilerinizin ne iş yaptığını muhtemelen bilmediğiniz sonucuna vardım."

"Bu çok saçma."

Ona alaycı bir bakış attı. "Yani, bu kadar düzenli bir şekilde gelip giderken ne yaptıklarını bilmiyordun mu?"

"Öyle bir şey demedim." Sesinin yükseldiğini duyabiliyordu ama yapabileceği pek bir şey yoktu. Hayatında hiç bu kadar kızgın ve korkmuş olmamıştı. "Onların dürüst antika koleksiyoncuları olduklarına inanıyordum."

"Gerçekten mi?" Tobias, yüksek bir rafta düzgün bir sıra halinde duran bulanık yeşil cam kavanozlara bir göz attı. Gülümsemesinde hiç sıcaklık yoktu. "Peki siz ne kadar dürüstsünüz, Bayan Lake?"

Kadın sertleşti. "Ne ima ediyorsunuz, bayım?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece bu dükkândaki eşyaların çoğunun ucuz antika taklidi olduğunu belirtiyorum. Burada gerçek antika çok az var."

"Nereden biliyorsunuz?" diye karşılık verdi kadın. "Antika uzmanı olduğunuzu söylemeyin, bayım. Böyle tuhaf bir iddiaya kanmam. Benim dükkanıma yaptıklarınızdan sonra, kendinizi bilim adamı gibi gösteremezsiniz."

"Haklısınız Bayan Lake. Yunan ve Roma antikaları konusunda uzman değilim. Ben basit bir iş adamıyım."

"Saçmalık. Basit bir iş adamı neden Carlisle adında bir suçluyu aramak için Roma'ya kadar gelsin ki?"

"Bennett Ruckland adlı bir adamın akıbetini araştırmak için beni görevlendiren müvekkillerimden biri adına buradayım."

"Bu Bay Ruckland'ın akıbeti ne oldu?"

Tobias ona baktı. "Burada, Roma'da öldürüldü. Müşterim, bunun Carlisle'ın kontrolündeki gizli örgüt hakkında çok fazla şey öğrendiği için olduğunu düşünüyor."

"İnandırıcı bir hikaye."

"Yine de bu benim hikayem ve bu gece önemli olan tek hikaye benim hikayem." Bir tencereyi daha yere fırlattı. "Sadece on dakikanız kaldı Bayan Lake."

Umut yoktu. Lavinia eteğinin iki kenarını kavradı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. Ama bir düşünce aklına gelince yarı yolda durdu.

"Müvekkilleriniz adına cinayetleri araştırmak... Oldukça tuhaf bir meslek gibi görünüyor," dedi.

Küçük bir Roma yağ lambasını parçaladı. "Sahte antika satmaktan daha tuhaf değil."

Lavinia öfkeleni. "Size söyledim, sahte değiller, efendim. Hediye olarak satılmak üzere tasarlanmış reproduksiyonlar."

"İstediğin gibi adlandır. Bana sahte taklitler gibi görünüyorlar."

Kadın ince bir gülümsemeye, "Ama az önce kendiniz de söylediniz, nadir eserler konusunda uzman değilsiniz, değil mi? Siz sadece basit bir iş adamısınız," dedi.

"Yaklaşık sekiz dakikanız kaldı, Bayan Lake."

Sinirleri gergin olduğunda sık sık yaptığı gibi, boynunda taktığı gümüş kolyeye dokundu. "Senin korkunç bir canavar mı yoksa sadece deli mi olduğuna karar veremiyorum," diye fısıldadı.

Kısa bir süre, soğuk ve eğlenceli bir şekilde baktı. "Bu büyük bir fark yaratır mı?"

"Hayır."

Durum imkansızdı. Ona zaferi kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle yumuşak bir haykırıyla, dönüp merdivenlerden yukarı koştu. Küçük, fenerle aydınlatılmış odaya vardığında, kendisinin aksine Emeline'in kendilerine ayrılan zamanı iyi değerlendirmiş olduğunu gördü. İki orta boy ve bir çok büyük sandık açık duruyordu. Küçük sandıklar zaten ağzına kadar doluydu.

"Tanrıya şükür geldin." Emeline'in sözleri, başı gardırobun içinde olduğu için mırıldanarak çıktı. "Neden bu kadar geciktin?"

"March'ı, bizi gece yarısı sokağa atmaya hakkı olmadığına ikna etmeye çalışıyordum."

"Bizi sokağa atmıyor." Emeline gardıroptan uzaklaşarak, kollarında küçük antika bir vazo tutuyordu. "Bizi Roma'dan güvenle İngiltere'ye götürmek için bir araba ve iki silahlı adam sağladı. Gerçekten çok cömert davrandı."

"Saçmalık. Onun davranışlarında cömertlik falan yok. Sana söylüyorum, o derin bir oyun oynuyor ve bizi yolundan çekmek istiyor."

Emeline, vazoyu bombazine bir elbiseye sarmakla meşguldü. "O, bizim dükkânımızı adamlarıyla mesajlaşmak için kullandığı kötü adam Carlisle'ın bizi büyük tehlikeye attığına inanıyor."

"Bah. Roma'da böyle bir kötü adamın faaliyet gösterdiğine dair sadece Bay March'ın sözü var." Lavinia bir dolabı açtı. Çok yakışıklı, son derece yakışıklı bir Apollon ona bakıyordu. "Ben şahsen, o adamın bize söylediği hiçbir şeye pek inanmıyorum. Bildiğimiz kadarıyla, bu odaları kendi karanlık amaçları için kullanmak istiyor."

"Bize doğruyu söylediğine eminim." Emeline yastıklı vazoyu üçüncü sandığa tıktırdı. "Ve eğer öyleyse, haklı. Gerçekten tehlikeyiz."

"Bu olayda kötü niyetli bir çete varsa, Tobias March'ın onların lideri olduğunu öğrenirsem hiç şaşımam. Kendisi basit bir iş adamı olduğunu iddia ediyor, ama bana göre onda açıkça şeytani bir yan var."

"Kötü huyların hayal gücünü etkiliyor, Lavinia. Hayal gücünü serbest bıraktığında asla en berrak zihnine sahip olamadığını biliyorsun."

Merdivenlerden çömleklerin kırılma sesi yankılandı.

"Lanet olsun o adama," diye mırıldandı Lavinia.

Emeline, toparlanmayı bırakıp başını hafifçe eğerek dinledi. "Bizi vandal ve hırsızların kurbanı gibi göstermeye kararlı, değil mi?"

"O, Carlisle adlı bu alçak herifin onu keşfettiğinden şüphelenmemesi için dükkânı yıkmaktan bahsetti." Lavinia, Apollo'yu dolaptan çıkarmak için uğraşıyordu. "Ama bence bu da onun yalanlarından biri. Bana sorarsan, o adam aşağıda keyif çatıyor. O adam tam bir deli."

"Bence öyle değil." Emeline başka bir vazo almak için gardıroba geri döndü. "Ama gerçek antikaları burada sakladığımız için iyi yaptığımızı kabul etmeliyim, böylece sokak hırsızlarından koruyabiliyoruz."

"Bu olaydaki tek şansımız." Lavinia kollarını Apollo'nun göğsüne doladı ve onu dolaptan çıkardı. "Onları aşağıdaki kopyaların yanına asmış olsaydık ne olabileceğini düşünmek bile tüylerimi ürpertir."

alt kattaki kopyaların yanına sergileseydik ne olacağını düşünmek bile tüylerimi ürpertir. March onları da yok ederdi."

"Bana sorarsan, bu olayın en şanslı yanı, Bay March'ın bizim Carlisle'ın katil çetesinin üyesi olmadığımızı anlamış olması." Emeline küçük bir vazoyu havluyla sardı ve sandığa koydu. "Bizi masum kurbanlar değil de gerçek suçlularla işbirliği yaptığımızı düşünseydi bize ne yapardı diye düşünmek bile beni titretir."

"Tek gelir kaynağımızı mahvetmek ve bizi evimizden atmaktan daha kötüsünü yapamazdı."

Emeline, etraflarını çevreleyen eski taş duvarlara bakıp nazıkçe burnunu çekti. "Bu küçük, hoş olmayan odaya ev denemez. Hiç özlemeyeceğim."

"Londra'da beş kuruşsuz kalıp sokaklarda yaşamak zorunda kaldığımızda kesinlikle özleyeceksin."

"O kadar da olmayacak." Emeline, elinde tuttuğu havluyla sarılmış vazoyu okşadı. "İngiltere'ye döndüğümüzde bu antikaları satabiliriz. Eski vazo ve heykelleri koleksiyonlamak çok moda, biliyorsun. Bunlardan elde edeceğimiz parayla bir ev kiralayabiliriz."

"Uzun sürmez. Bu eşyaları satarak altı ay geçinecek kadar para kazanabilirsek şanslı sayılırız. Sonuncusu da satıldığında, çaresiz bir duruma düşeceğiz."

"Bir şeyler düşüneceksin, Lavinia. Her zaman düşünürsün. İşverenimiz o yakışıklı kontla kaçtıktan sonra Roma'da mahsur kaldığımızda ne kadar iyi idare ettiğimize bir bak. Antika işine girme fikrin gerçekten dahiceydi."

Lavinia, iradesinin gücüyle, hayal kırıklığından çılgılık atmamayı başardı. Emeline'in her felaketten kurtulabileceğine olan sınırsız inancı, onu çılgına çeviriyordu.

"Lütfen bu Apollon'a yardım et," dedi.

Emeline, Lavinia'nın odanın diğerk ucuna taşımaya çalıştığı büyük çıplak heykele şüpheyle baktı. "Son sandığın çoğunu kaplayacak. Belki de onu bırakıp yerine vazolardan bazılarını almalıyız."

"Bu Apollon birkaç düzine vazoya bedel." Lavinia odanın ortasında durdu, yorgunluktan nefes nefese kalmıştı ve heykelin tutuşunu değıştirdi. "Bu, sahip olduğumuz en değerli antika. Onu da yanımıza almalıyız."

"Onu sandığa koyarsak, kitaplarına yer kalmaz," dedi Emeline nazikçe.

Lavinia'nın içini mide bulandırıcı bir his kapladı. Aniden durdu ve İngiltere'den getirdiğı şiir kitaplarıyla dolu rafa baktı. Onları geride bırakma düşüncesi neredeyse dayanılmazdı.

"Onları yenilerini alabilirim." Heykelciğı daha sıkı tuttu. "Eninde sonunda."

Emeline tereddüt etti, Lavinia'nın yüzünü inceledi. "Emin misin? Onların senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

"Apollo daha önemli."

"Çok iyi." Emeline eğilip Apollo'nun bacaklarını tuttu.

Merdivenlerde bot sesleri yankılandı. Tobias March kapıda belirdi. Sandıklara bir göz attı, sonra Lavinia ve Emeline'e baktı.

"Hemen gitmelisiniz," dedi. "Burada on dakika daha kalmanıza izin veremem."

Lavinia, vazolardan birini kafasına fırlatmak istedi. "Apollo'yu burada bırakmayacağım. Londra'ya döndüğümüzde, onu ve beni genelev hayatından kurtaracak tek şey o olabilir."

Emeline yüzünü buruşturdu. "Gerçekten Lavinia, bu kadar abartmamalısın." "Bu tamamen gerçek," diye tersledi Lavinia.

"Şu lanet heykeli verin." Tobias onlara doğru geldi. Heykelciğı kollarının arasına aldı. "Sizin için bagaja koyayım."

Emeline sıcak bir gülümsemeye, "Teşekkür ederim. Oldukça ağır." dedi.

Lavinia tiksintiyle burnunu çekti. "Ona teşekkür etme, Emeline. Bu geceki tüm sorunlarımızın sebebi o."

"Hizmet etmek her zaman benim için bir zevktir," dedi Tobias. Heykelciği bagaja sıkıştırdı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Lavinia hemen. "Kapının yanındaki küp. Çok güzel bir parça."

"Bagaja sığmaz." Tobias kapağı tuttu ve ona baktı. "Apollo ile külleri arasında seçim yapmalısın. İkisini birden alamazsın."

Kadın gözlerini kısarak, aniden şüpheyle baktı. "Onu kendine almak istiyorsun, değil mi? Benim urnumu çalmak istiyorsun."

"Sizi temin ederim Bayan Lake, o lanet urnla ilgilenmiyorum. Onu mu istiyorsunuz, yoksa Apollo'yu mu? Seçin. Hemen."

"Apollo," diye mırıldandı.

Emeline aceleyle bir gecelik ve birkaç ayakkabı alıp Apollo'nun etrafına sıkıştırdı. "Sanırım hazırız, Bay March."

"Evet, elbette." Lavinia ona sert bir gülümseme attı. "Hazırız. Umarım bir gün bu geceki emeğinizin karşılığını size ödeyebilirim, Bay March."

Bagajın kapağını sertçe kapattı. "Bu bir tehdit mi, Bayan Lake?"

"Nasıl isterseniz öyle anlayın, bayım." Bir eliyle çantasını, diğer eliyle seyahat pelerinini aldı. "Hadi Emeline, Bay March burayı yakmaya karar vermeden gidelim."

"Bu kadar huysuz olmaya gerek yok." Emeline kendi pelerinini ve şapkasını aldı. "Bu şartlar altında Bay March'ın takdire şayan bir itidal içinde davrandığını düşünüyorum."

Tobias başını eğdi. "Desteyiniz için teşekkür ederim, Bayan Emeline."

"Lavinia'nın sözlerine aldırmayın, efendim," dedi Emeline. "Onun doğası gereği, zor durumda kaldığında biraz sinirli davranma eğilimindedir."

Tobias soğuk bakışlarını tekrar Lavinia'ya çevirdi. "Fark ettim."

"Lütfen anlayış gösterin," diye devam etti Emeline. "Bu geceki diğer tüm zorlukların yanı sıra, şiir kitaplarını da burada bırakmak zorundayız. Bu onun için çok zor bir karar oldu. Şiiri çok sever, bilirsiniz."

"Ah, Tanrı aşkına." Lavinia pelerinini omuzlarına attı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Bu saçma konuşmayı daha fazla dinlemek istemiyorum. Kesin olan bir şey var, o da sizin hoş olmayan arkadaşılığınızdan bir an önce kurtulmak istediğim."

"Beni incittiniz Bayan Lake."

"İstediğim kadar derinden değil."

Merdivenlerde durdu ve ona baktı. Yaralanmış gibi görünmüyordu. Hatta, muhteşem bir formda görünüyordu. Bir valizi kolaylıkla kaldırması, mükemmel fiziksel kondisyonunun kanıtıydı.

"Şahsen, eve gitmeyi sabırsızlıkla bekliyorum." Emeline merdivenlere doğru aceleyle yürüdü. "İtalya gezmek için çok güzel bir yer, ama Londra'yı özledim."

"Ben de özledim." Lavinia, Tobias March'ın geniş omuzlarından bakışlarını çekip merdivenlerden aşağı indi. "Bu macera tam bir felaket oldu. Roma'ya o korkunç Bayan Underwood'un refakatçisi olarak seyahat etmek kimin fikriydi?"

Emeline boğazını temizledi. "Senin fikrindi, sanırım."

"Bir dahaki sefere bu kadar tuhaf bir şey önerirsem, lütfen aklıma gelene kadar burnumun dibinde sirke şişesi sallayın."

"O anda çok parlak bir fikir gibi görüldüğüne şüphe yok," dedi Tobias March arkasında.

"Öyle oldu," diye mırıldandı Emeline çok tarafsız bir ses tonuyla. "Roma'da bir mevsim geçirmek ne kadar keyifli olacak," dedi Lavinia. "Tüm o ilham verici antik eserlerle çevrili olmak," dedi.

dedi. 'Hepsi Bayan Underwood'un masrafına,' dedi. 'Kaliteli ve zevk sahibi insanlar tarafından muhteşem bir şekilde ağırlanacağız,' dedi."

"Yeter artık, Emetine," diye tersledi Lavinia. "Bunun çok eğitici bir deneyim olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Birden fazla açıdan, sanırım," dedi Tobias biraz fazla rahat bir şekilde, "Bayan Underwood'un partileriyle ilgili duyduğum bazı dedikodulara bakılırsa. Partilerin genellikle orgilere dönüştüğü doğru mu?"

Lavinia dişlerini sıktı. "Birkaç talihsiz olayın yaşandığı doğru."

"Orgi biraz garipti," diye kabul etti Emeline. "Lavinia ve ben, orgi bitene kadar yatak odalarımıza kilitlenmek zorunda kaldık. Ama bence, işler gerçekten kötüye gitmeye, bir sabah uyandığımızda Bayan Underwood'un kontuyla kaçtığını fark edene kadar başlamadı. Bu olay bizi yabancı bir ülkede parasız ve çaresiz durumda bıraktı."

"Yine de," Lavinia kararlı bir şekilde devam etti, "tekrar ayağa kalkmayı başardık ve siz, Bay March, bizim özel işlerimize karışmaya karar verene kadar her şey yolunda gidiyordu."

"İnanın bana Bayan Lake, bu zorunluluğu benden daha çok kimse pişmanlık duymuyor," dedi Tobias.

Merdivenlerin başında durup, kırık çömlekler ve heykellerle dolu dükkanı seyretti. Her şeyi mahvetmişti, diye düşündü. Tek bir vazo bile kırılmamıştı. Bir saatten az bir sürede, neredeyse dört ayda kurduğu işi mahvetmişti.

"Sizin pişmanlığınızın benimkiyle eşit olması düşünülemez, Bay March." El çantasını sıkıca kavradı ve enkazın arasından kapıya doğru yürüdü. "Gerçekten, efendim, bana kalırsa bu felaket tamamen sizin suçunuz."

Bu baskı, orijinal ciltli baskının tam metnini içermektedir.
HİÇBİR KELİME ÇIKARILMAMIŞTIR.

BU YÜZÜKLE
Bantam Kitabı

YAYIN TARİHİ
Bantam ciltli baskı Nisan 1998 Bantam ciltlessiz baskı /
Şubat 1999

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı 1998 Jayne A. Krentz,© .

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bilgi için adres: Bantam Books

eISBN: 978-0-307-57572-2

Bantam Books, Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan Bantam Books tarafından yayınlanmaktadır. "Bantam Books" kelimesi ve bir horoz resminden oluşan ticari markası

ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde ve diğer ülkelerde tescillidir. Marca Registrada.

Bantam Books, 1540 Broadway, New York, New York 10036.

v3.0

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

